KARA MURAT'IN YENİ SERÜVENİ

KIZLAR MANASTIRI

BUGÜN BAŞLADIK

KARA MURAT

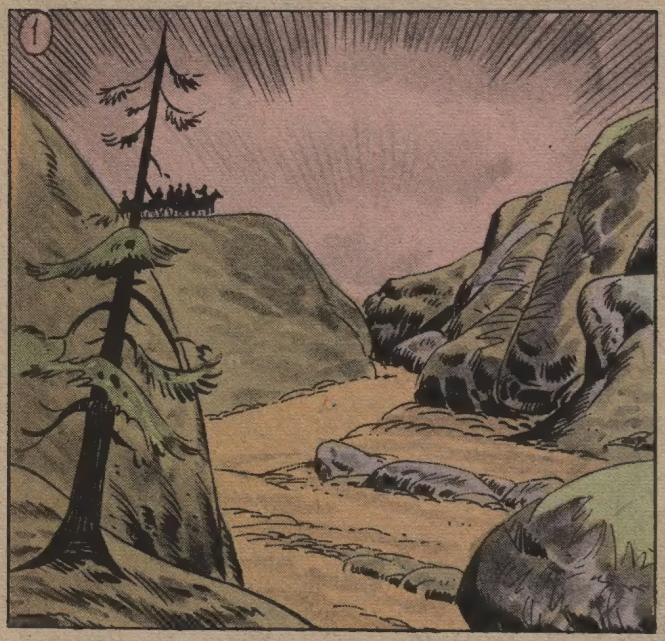

Silivri üzerinde gün yeni yeni doğmaya başlamıştı.

Kızıl renkler yavaş yavaş, çiçekli ve yeşil dağları aydınlatıyordu.

Kalabalık bir atlı grubu tepeyi tırmanarak düzlüğe vardı.

Yukarıdan bütün geçit görünüyordu.

Yol dolana dolana geliyor, tepenin önünden geçip uzanarak, gözden kayboluyordu.

-Evet...Sultan Mehmet'in kendisine bağışladığı çiftliğe başka yoldan gidemez...

Leonard biraz düşünceli görünüyordu :

-Kaç adamımız var?

-Elli ..

-Yeter miyiz?

Stefanos korkunç bir kahkaha attı :

-Bu sefer hesabı tamam...Onu şeytan bile kurtaramaz elimizden...

KIZLAR MANASTIRI

Atlıların önünde giden siyah elbiseli süvari düzlükte durdu, gözlerini uzaklara dikerek :

-Burada bekleyeceğiz Leonard...dedi.

Onun yanı başında at süren vahşi bakışlı adam sordu :

-Kara Murat'ın buradan geçeceğine emin misin Stefanos?

Ötekinin gözlerinde kin dolu bir pırıltı dolaştı :

Leonard kızaran ufka bakıyor, gözlerinin önünde uzanan yolu dikkatle inceliyordu :

-Bu adamlara güvenebilir miyiz?

Stefanos vahşi bir tavırla başını salladı :

-On tanesi en sadık adamlarımızdan..Öteki ler ise ipten kazıktan kurtulmuş serseriler.Para için babalarını bile kıtır kıtır keserler.

-Şu halde Kara Murat'ın tuzağımıza düşmesini beklemekten başka işimiz yok!...

Stefanos "Evet..."derken, gözleri kinini aydınlatan bir şimşek gibi parladı...

Adamların arkasında bulunan süvarilerin arasında, doru renkli, cins ata binmiş bir genç ilk bakışta göze çarpıyordu.

Belinde uzun bir kılıç asılıydı.. Üzerindeki deri ceket, güneş, yağmur ve terden yıpranmış, pantolonunun rengi de iyice solmuştu.

Esmer, yanık tenli yüzü, uzun yıllar dağlarda, ovalarda at koşturmuş olduğunu gösteriyordu.

Bakışları zalim değildi ama sertti...

Gözlerini, artık iyice aydınlanan yola dikerek yanındaki atlıya sordu :

-Bu iş için bize ne kadar para verecekler?

-Adam başına on altın...

Delikanlı uzun bir ıslık çaldı :

-İyi para...Bir an önce gelseler de bitir-

sek şu işi...

Adam, heyecanlı gence gülümseyerek bakıp, göz kırptı :

-Kolay bir iş olacak, delikanlı. Terlemeyeceğiz bile...

Bu sırada doğu tarafından bir toz bulutu yükseldi. Yaklaştıkça bulut açıldı, üç atlı ile bir araba ortaya çıktı.

Sürücü hayvanları kamçılıyor, arabayı dolambaçlı yolda büyük bir ustalıkla götürüyordu.

Gözlerini ufuktan ayırmayan Leonard' ın yüzünde bir sevinç rüzgârı esti, kan kokan çatlak sesi, çıngıraklı yılan gibi öttü :

-Hazırlanın, geliyorlar...

Stefanos, bakışlarını, kurbanlarının üzerine atılmaya hazır bir halde bekleyen katil sürüsüne dikti :

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

7 NİSAN 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 115 FİYATI 100 KURUŞ

Kara Murat'ın yeni serüveni "Kızlar Manastırı"

ÖZET: Başlarında Leonard ve Stefanos'un olduğu 50 kişilik silahlı bir grup, Kara Murat'a Silivri yolunda korkunç bir tuzak hazırlar. Uzaktan, üç atlı ile bir araba görünür.

-Ben işaret vermeden kimse yerinden kımıldamasın... Yanlışlık yapanın kafasını koparırım... diye bağırdı.

Keskin bir ses sordu :

-Beklediğimiz adamlar bunlar mı asilzadem?

Stefanos korkunç gözlerini döndürerek sesin geldiği yana baktı... Doru atlı delikanlıydı bu. Boğuk ve vahşi bir sesle :

yordum. Bu iş hiç hoşuma gitmedi...

Konuşmayı sessizce dinleyen Leonard, dudaklarında zalim bir gülümseme ile söze karıştı:

-İş iştir... Dünyada bazı şeyler hoşa gitmese de yapılır...

Doru atlı gencin gözlerinde soğuk ve kesin bir kararın ışığı yandı. Sesi biraz çıktı :

-Siz yaparsınız, fakat ben yapmam...

-Evet... dedi.

Delikanlı canının sıkıldığını anlatmak ister gibi yüzünü buruşturdu :

-Fakat bunlar sadece üç kişi...

-Evet üç kişi...

-Biz ise elli kişiyiz...

-Öyle... Ne olacak?

-Ben denk bir düşmanla dövüşeceğiz sanı-

-Yapmazsın demek? Adın ne senin?

-Durakoğlu...

-Türk müsün?

-Evet... Öyle sayılırım...

Leonard'ın yüzü öfkeyle kasıldı:

-Tahmin etmeliydim bunu... Zayıf düşmana saldırmamayı marifet sanan sadece Türklerdir.. Ne büyük hata ..

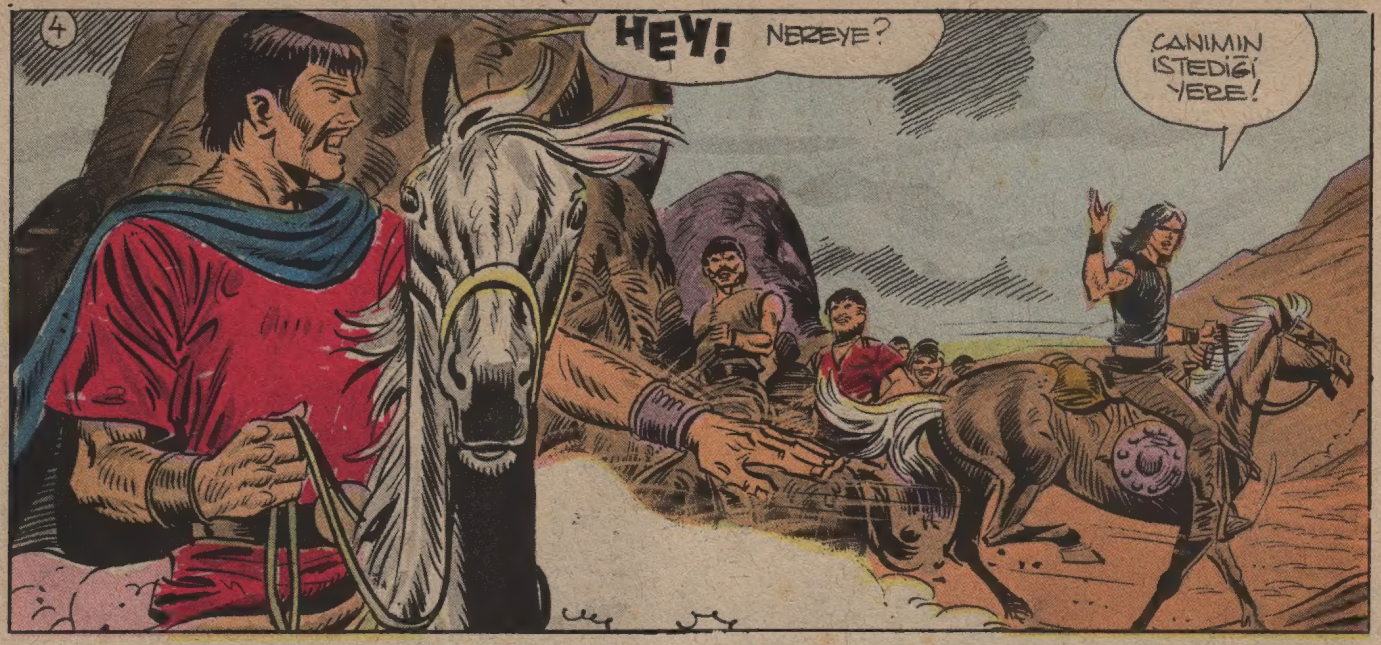

-Olabilir...Ama ben yokum bu işte. Bir dahaki sefere adam gibi işiniz olduğu vakit çağırın beni...Böyle pis işlere değil...

Durakoğlu bunları söyledikten sonra atının başını çevirip hayvanı tepeden aşağıya sürmeye başladı Leonard ile Stefanos'un bakışlarından kıvılcımlar fışkırdı :

-Hey...Nereye?..

Delikanlı umursamaz bir halde omuz silkti:

-Canımın istediği yere...

Genç adam dizginleri boşaltarak atını sürüp giderken, Leonard ile Stefanos birbirlerine baktılar.

Yüzleri korkunçtu.

Öfkeden deli gibi olmuşlardı.

Leonard :

-Bizi hiç kimse böyle bırakıp gidemez, diye haykırdı.

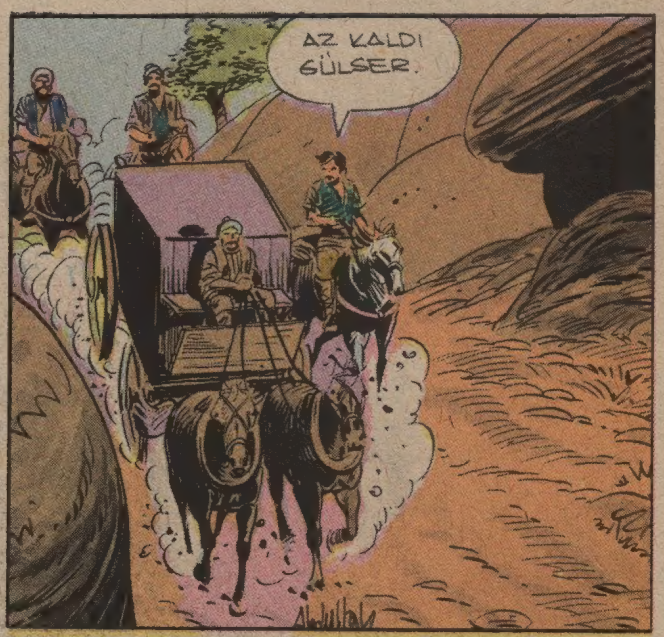

Stefanos, sesinde ölümcül bir ifade ile homurdandı :

-Peşinden iki adam yollayalım, sessizce gebertsinler köpeği...

★★★

Kara Murat, kendisine hazırlanan korkunç tuzaktan habersiz, atını geçide doğru sürüyordu. Yanında, iki kuvvetli atın çektiği bir araba vardı. Kalın bir toz bulutu kaldırarak ilerleyen arabanın içinde genç bir kadın bulunuyordu. Çok güzeldi. Hülyalı gözleri, göz kamaştırıcı beyazlıkta dişleri vardı. Kucağında küçük, mini mini, sevimli bir çocuk uyuyordu.

Kara Murat atının üzerinden arabanın penceresine doğru eğilerek kadına seslendi :

-Az kaldı Gülser.. Bir saat sonra çiftliğe varırız...

Kadının pembe dudaklarında hüzünlü bir gülümseme çiçeklendi :

-Bizim için yaptıklarını unutmayacağım Kara Murat...Sana o kadar şey borçlandık ki.. Üstelik şimdi bana ve yavruma koca bir çiftlik bağışlıyorsun...

Kara Murat kederli görünüyordu. Gülser' in gözlerine bakamıyor, onun acı dolu bakışlarını görmek istemiyordu sanki...

-Unut artık bunları...dedi. Benim görevim bu...Siz bana kardeş yadigârısınız...

Gülser, Kara Murat'ın küçük kardeşi Akıncı Mustafa'nın karısıydı. Mustafa, Belgrad kuşatmasında Kara Murat'ın yanında çarpışırken şehit olmuştu

Altı aylık bebeği ile dul kalan genç kadın ölüm haberini alınca birden sarsılmış, boğazında içli bir hıçkırık düğümlenmişti. Duyduğu sonsuz

acı, gözlerinden alev gibi fışkırmıştı ama kendini tutmayı bilmiş ve titreyen sesiyle :

-"Nasıl öldü?" diye sormuştu sadece...

Kara Murat bulutlanan gözlerini başka yana kaçırarak cevap vermişti :

-"Tek başına beş düşmanı yere serdikten sonra yiğitçe öldü...Ali büyüdüğü zaman babasının şerefiyle öldüğünü öğrenerek gurur duyacak."

Gülser bunları düşünürken, kucağında mışıl mışıl uyuyan melek yüzlü yavrusuna sonsuz bir şefkatle baktı...Tek dileği, oğlunun büyüyünce babası Mustafa, amcası Kara Murat gibi yiğit bir akıncı olmasıydı...

Kara Murat kendini çok yorgun hissediyordu.

Binbir tehlike içinde geçen serüven dolu yaşamı, bedenini değil ama ruhunu yıpratmıştı.

Hayatı vurmak, vurulmak, amansız ve insafsız düşmanlarını yok etmekle geçmişti.

Şimdi dinlenmek istiyor, sessiz ve sakin bir yaşamın özlemi, hayallerini süslüyordu.

Gözlerini uzaklara dikerek :

-"Artık bu maceralı hayatı bırakacağım" diye mırıldanırken karşı tepede, çelik üzerinde parlayan güneş ışığını görerek irkildi.

Dağlarda birileri vardı.

Güneşte parlayan çelik, tepedeki adamların silahlı olduğunu gösteriyordu.

Bunlar haydut muydu, yoksa düşman mı?

Ne olursa olsun korkusu yoktu...

Yanında iki silah arkadaşı, Hüseyin ve Osman vardı. Arabacı ile birlikte dört kişiydiler. Kara Murat :

-"Dört kişi, yirmi kişiye karşı koyarız" diye düşündü.

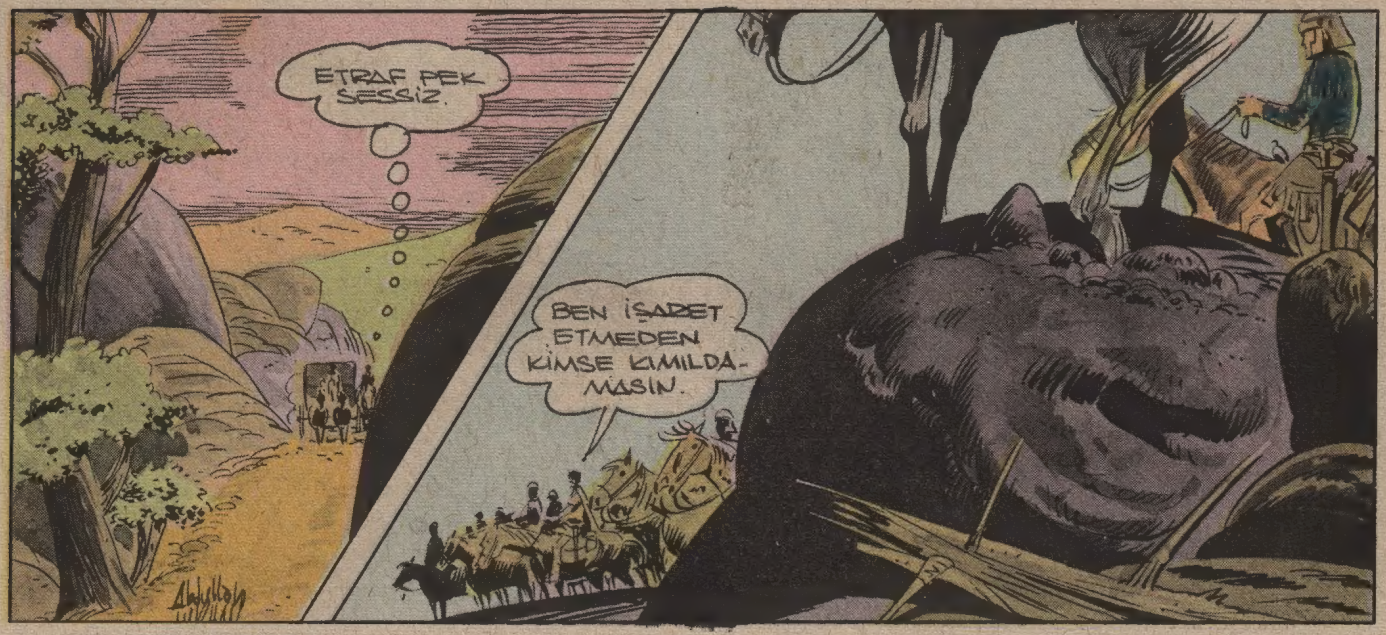

Ama kendilerini bekleyenler yirmi değil, elli kişiydi...

Sıcak bir gün başlamıştı.

Etrafta hiç bir şey kıpırdamıyordu.

Gözün alabildiğine uzanan geçitte, derin bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Hareket eden tek şey, ötelerde uçuşan arılar, böcekler, kelebeklerdi...

Gözlerini tepeler boyunca gezdirdi. Her kayanın, her çalının altına dikkatle baktı. Az önceki adamlar artık görünmüyordu.

Bu sırada, süvarilerini tepenin arkasına çeken Leonard, Stefanos'a son emirlerini vermek - teydi :

-Ben işaret etmeden kimse kımıldamasın.. Yolun en dar yerine geldikleri an saldırıya geçeceğiz. Atlılarımız yelpaze gibi açılarak onları iki yandan saracak.

...Arabacıyı ve öteki iki akıncıyı öldürebilirsiniz...Ama Kara Murat'ı canlı istiyorum. Onun karnını ben deşeceğim...

Araba tepenin önüne gelince, atlılar Leonard'ın verdiği emirle çığlıklar atarak yamaçtan aşağı inmeye başladılar.

Taşlara çarpan nallardan kıvılcımlar saçılıyor, atların toprağı döven ayakları boğuk ve tok sesler çıkarıyordu.

Tuzağa düştüklerini anlayan arabacı telâşla hayvanları kırbaçladı, dar vadide korkunç bir ölüm yarışı başladı

Kara Murat ve arkadaşları atlarını arabanın biraz gerisinden dörtnala sürüyor, başlarını sık sık arkaya çevirerek, yaklaşan atlılara endişe dolu bakışlar fırlatıyordu...

Sürücünün öldüresiye kırbaçladığı hayvanlar, ağızlarından köpükler saçarak ilerliyor ama,

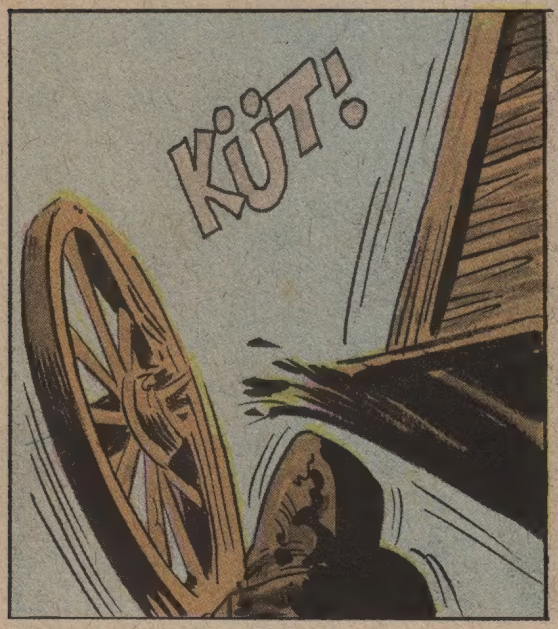

bozuk yolda fazla hızlı gidemiyordu.

Araba, yer yer kamburlaşan yolun üzerinde hoplayıp zıplarken, iri bir kayaya çarpan tekerleklerden biri ansızın kırıldı, parçaları çevreye dağıldı...

Alnından terler süzülen arabacı olanca gücüyle dizginlere asılarak atları durdururken :

-Allah kahretsin...diye haykırdı.

Akıncı Osman gözlerini parçalanan tekerlekten ayırıp, hızla yaklaşan atlılara bakarak öfkeli öfkeli soludu :

-Şimdi ne yapacağız?

Kara Murat :

-Döyüşeceğiz...dedi.

Her zamanki gibi sakindi ama saçları diken diken olmuş, alnına ölümcül bir gölge düşmüştü..

Gelenlerin kim olduklarını bilmiyordu fakat dost olmadıkları muhakkaktı.

Elli kadar atlı az sonra bağırıp, tehditler savurarak çevrelerini sardı.

Gözlerinde zalim bir sevincin ifadesi dolaşan Leonard, Kara Murat'a aç bir kurt gibi bakıyor, onu nasıl öldüreceğini düşünüyordu. Kin dolu bir sesle :

-Nihayet seni yakaladım, diye bağırdı.

Vilad'ı çok iyi tanırdı...

O kan içici canavar, yaşadığı süre içinde binlerce kişiyi öldürmüş, Boğdan vilâyetini kazığa vurulan Türklerle doldurmuştu. Bükreş sarayının bahçesinde, ağaçların her budağında ipe geçirilmiş sayısız ceset vardı. Kim asılanlara acır, ya da onlardan birine yardım etmeye kalkarsa, yerine derhal onu çaktırırdı.

İnsanlığın yüzkarası olan zalim adamı yer-

Kara Murat'ın dudakları karşısındakini tahkir edercesine kıvrıldı :

-Sen kim oluyorsun sefil herif?

Leonard vahşi bir kahkaha attı :

-Benim kim olduğumu bilmiyor musun? Ben senin kanını içmeye yemin etmiş bir asilzadeyim. Ben Voyvoda Vilad'ın oğluyum...

Kara Murat o zaman, işin şakaya gelir yanı olmadığını anladı. Kazıklı Voyvoda adıyla bilinen

yüzünden Kara Murat kaldırmıştı... Mertçe, yiğitçe, teke tek dövüşerek öldürmüştü onu.

Voyvoda'nın oğlu Leonard'ın gözleri şimdi delicesine parlıyordu. Kalbi korkunç intikam duygularıyla doluydu. Yumruklarını sıkarak :

-Sen babamı öldürmüştün!. diye haykırdı.

Kara Murat adamı şöyle bir süzdü. Hâlâ sakin görünüyordu :

-Evet öldürdüm... Baban bunu hak etmişti.

Onun korkusuz hali, Voyvoda'nın oğlunu büsbütün kızdırdı, nefret dolu bir sesle kinini kustu:

-Öyleyse intikam saati geldi... Şimdi sen de öleceksin... Hem de sonsuz acılar içinde, köpek gibi kıvranarak gebereceksin...

Kara Murat onun öfkeli haline aldırmadı:

-Bunu sen mi yapacaksın, yoksa peşindeki sürüyü mü üzerime salacaksın?

Leonard'ın arkasındaki atlılar kızgın kızgın homurdandılar... İçlerinden bazıları ileri atılmak istedi. Her ağız bir küfür, bir tehdit savurdu:

-Bize hakaret ediyor...

-Yakalar yakalamaz asalım herifi...

-Diri diri derisini yüzelim...

Voyvoda'nın oğlu emretti :

-Hadi, durmayın, yakalayın öyleyse...

Süvariler atlarını hızla Kara Murat'a doğru sürerken, Leonard ile Stefanos, dudaklarında zehirli birer gülümseme ile geriye çekilip, dövüşü seyretmeye hazırlandılar...

Az sonra dört kişi ile, elli kişi arasında, o güne dek eşi görülmemiş amansız bir kavga başladı ..

Kara Murat ve arkadaşları kılıçlarını büyük bir ustalıkla kullanıyor, üzerlerine atılanları birer birer yere seriyordu.

Yarım dakika içinde her yer, kalbi delinenler, gözleri oyulanlar, kolları, bacakları kopanlarla dolmuştu.

Yaralıların acı haykırışları vadide derin yankılar yapıyordu.

Böyle dövüşlere alışık olan Kara Murat' ın atı, sahibinin en ufak bir baldır teması ile ne yapmak istediğini anlıyor, atılıyor, şahlanıyor, çevresini saranlara çifteler yağdırıyordu.

Kara Murat'ın arkadaşları arasında ilk düşen arabacı oldu. Zavallı adamın başının üzerine bir balta inmiş, hemen o anda ölmüştü.

Çevresinde, hakaretlerden, feryat ve inlemelerden oluşan bir fırtına kopmuştu.

Birden delikanlının bakışları bulandı.

Akıncı Osman boğazına saplanan bir mızrakla atının üzerinden düşmüştü. Son bir gayretle doğrulmak isterken, göğsüne üç kargı daha saplandı.

Onun yakınında bulunan Akıncı Hüseyin, korkunç bir nara atarak saldırdı. Osman'ı vuran adamları palasıyla ikiye biçti

Çılgın gibiydi.

Gözü hiç bir şeyi görmüyordu.

Fakat çok geçmeden o da sırtına saplanan bir mızrakla atının üzerine kapandı, iki saniye sonra tozlu toprakların arasına cansız yuvarlandı.

Kara Murat'ın üç kahraman arkadaşı da ölmüştü ama, ölmeden önce en az on beş kişiyi yere sermişlerdi.

Şimdi Kara Murat tek başınaydı.. Vuruyor, vuruyor, kılıcından kanlar damlıyordu.

Birden arkasından gelen korkunç bir çığlıkla aklı başından gitti.

Gülser'in sesiydi bu...

Dönüp baktığı vakit, genç kadının eline geçirdiği bir kılıçla arabanın önünde, üzerine saldıranları uzaklaştırmaya çalıştığını gördü...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

14 NİSAN 1976 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 116 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Başlarında Leonard ve Stefanos'un olduğu 50 kişilik silahlı bir grup, Kara Murat ile üç arkadaşını Silivri yolunda tuzağa düşürür. Dört kişi ile elli kişi arasında korkunç ve amansız bir çarpışma başlar.

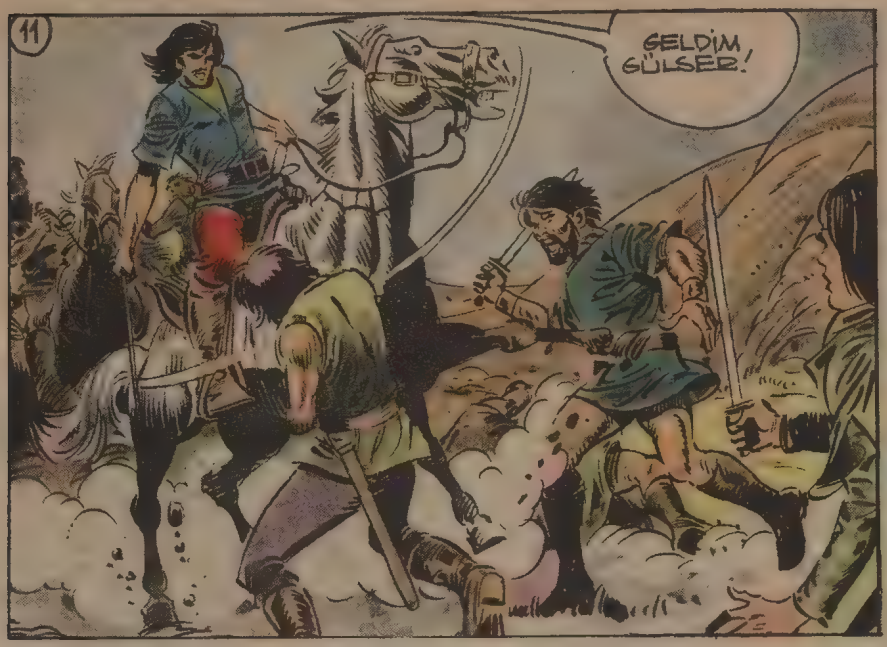

-Kara Murat çevresindekileri yararak atını Gülser'in yanına sürdü, genç kadına saldıranları birer kılıç darbesiyle devirdikten sonra atından yere atladı :

-Durma Gülser...Sen çabuk benim atıma bin ve kaç...Ben bu herifleri oyalarım...

Gülser başını salladı :

-Hayır...Seni burada tek başına bırakıp hiç bir yere gitmem...

Kara Murat bir saldırıyı geri püskürterek kadına döndü :

-İnat etme...Yakit varken hiç değilse sen kurtul...

Gülser başını salladı :

-Şuradan şuraya adımımı atmam... Beraber dövüşüp, beraber öleceğiz...

Sonra elindeki kılıçla bir erkek gibi vuruşmaya devam etti.

Dövüşü uzaktan seyreden Leonard öfkesinden köpürüyordu :

-Aptal herifler...Hala bir adamın hakkından gelemediniz...Haydi ileri...Fakat öldürmeyin, onu sağ olarak istiyorum, ölüsünü istemem...

Kılıcını sağa sola sallayan Kara Murat iki kişiyi daha yere serdikten sonra yeniden kadına döndü, sesi titriyordu :

-Haydi git Gülser...Kendini düşünmüyorsan çocuğunu düşün...Hep birden ölmenin ne yararı var?

Kara Murat bir yandan kendini savunurken bir yandan da genç kadına siper oluyor, vücuduyla, kılıcıyla, kanıyla onu koruyordu.

Adamlar, yeni ve daha şiddetli bir saldırıya geçtiler.

Kara Murat bu amansız hücumu da geri püskürttü ama, üstü başı parça parça oldu, her yanı kan içinde kaldı :

-Eğer biraz daha burada kalacak olursan öleceğim.. Beni öldürteceksin Gülser... Sen kaç.. Ben tek başıma bunlarla daha rahat dövüşürüm..

Gülser de durumun korkunçluğunu anlamıştı...

Kara Murat, kendisini korumak için, iki tarafa birden yetişmek zorunda kalıyor, zaman zaman hayatını tehlikeye atıyor, ona siper olurken ufak ufak yaralar alıyordu.

Genç kadın derin bir umutsuzlukla inlercesine bağırdı :

-Peki, gidiyorum Kara Murat... Bizim için kendini feda ediyorsun... Tanrı yardımcın olsun..

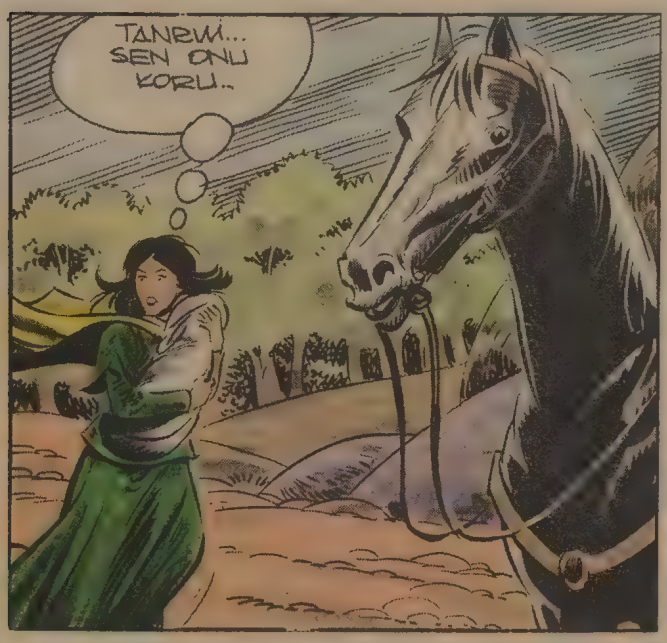

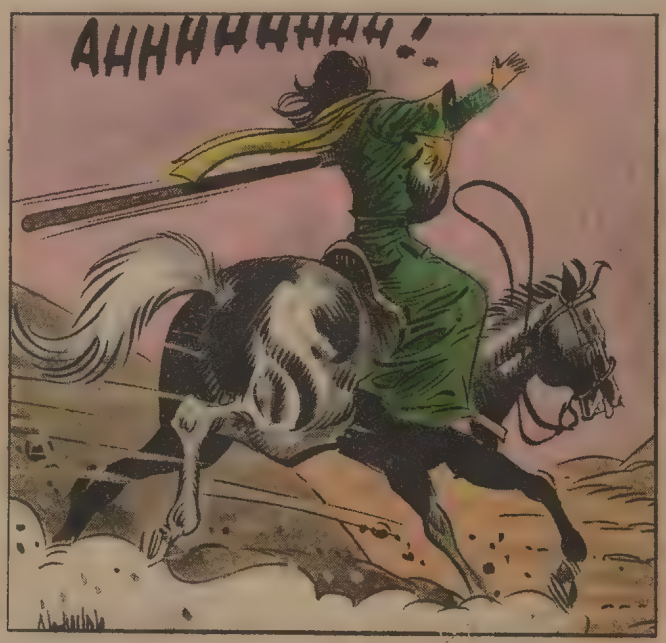

Gülser, kundaktaki yavrusu Ali'yi almak için arabanın içine girerken, Kara Murat düşmanlarına saldırıp, çevresinde geniş bir boşluk açtı.

Ama artık Gülser'in kaçması için vakit çok geçti.

Genç kadın, kucağında çocuğu ile arabadan çıkıp ata binerken :

-Belki bir daha görüşemeyiz Kara Murat...

Allahaısmarladık... dedi.

Sesi ıstırap doluydu. Delikanlıyı savaş alanında yalnız bırakıp kaçmaya gönlü razı olmuyordu ama başka çare yoktu.

Gülser atını mahmuzladı. At kişnedi, tepindi, ileriye doğru ok gibi fırlarken, daha önce atılan bir kargı havada vınlayıp genç kadının sırtına saplandı...

Acı bir ses, vadideki bütün gürültüleri bastırdı:

-Yandım...

Kara Murat deli gibi atılarak, attan düşmek üzere olan Gülser'i tutmak istedi, fakat yetişemedi...

Genç kadınla arasına silahlı adamlar girdi.

Havada çarpışan kılıçlardan yere kan damlaları serpildi.

Talihsiz Gülser yere düşerken, altı aylık yavrusunu korumak istercesine göğsüne bastırmıştı.

Kara Murat, önündeki adam yığınını aşamadı...

Boynunda ve göğsünde derin birer kılıç yarası vardı.

Kolundan ve omuzundan kanlar akıyordu.

Üstü paramparça olmuştu.

Gerilmiş yüzü ve yuvalarından fırlarcasına açılmış gözleriyle tanınmaz bir haldeydi:

-Alçaklar...Onu öldürdünüz, diye haykırdı. Gürültülerden korkan altı aylık küçük Ali yerde, kanlar içindeki annesinin cesedi üzerinde ağlıyor, bebeğin acı haykırışları insanın içini sızlatıyordu.

Kara Murat, çocuğun yanına ulaşabilmek için önündeki engeli aşmaya karar verdi.

Kalbinde öfke ve ıstırabın korkunç bir kin yarattığını hissediyordu. Karşısındaki bütün insan yığınını dilim dilim doğrasa yine de hırsını alamazdı.

Adamlar da saldırıya hazırlanıyorlardı.

Yine kollar, kafalar uçacaktı...

Birden Voyvoda'nın oğlu Leonard'ın öfkeli bir hareketle elini kaldırdığı görüldü.

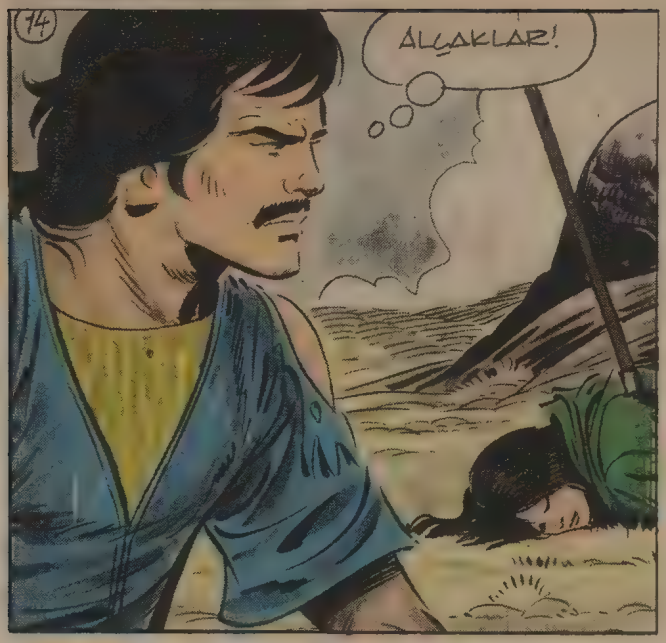

Kılıçlar, gürzler, baltalar durdu.

Şimdi yaralıların iniltisinden ve bebeğin haykırışlarından başka hiç bir ses duyulmuyordu...

Kara Murat, bulanık gözlerle çevresine bakındı. Bakışları ayaklarının dibinde yatan akıncı Osman ile Hüseyin'in cesetleri üzerinden Gülser'in ölüsüne doğru kaydı, kalbi ıstırapla burkuldu.

Leonard, Kara Murat'ı canlı ele geçireme - yeceğini anlamıştı. Bu inatçı Türk, teslim olmaktansa vuruşa vuruşa ölmeyi tercih ediyordu.

Oysa Leonard onun kalbini kendi eliyle deşmek istiyordu.

Kana susayan ruhu, cinayet hırsı ile titreyen yüreği ancak bundan sonra rahatlayacaktı.

Aklına birden müthiş bir fikir geldi.

Atından inerek hızla bebeğe yaklaştı.

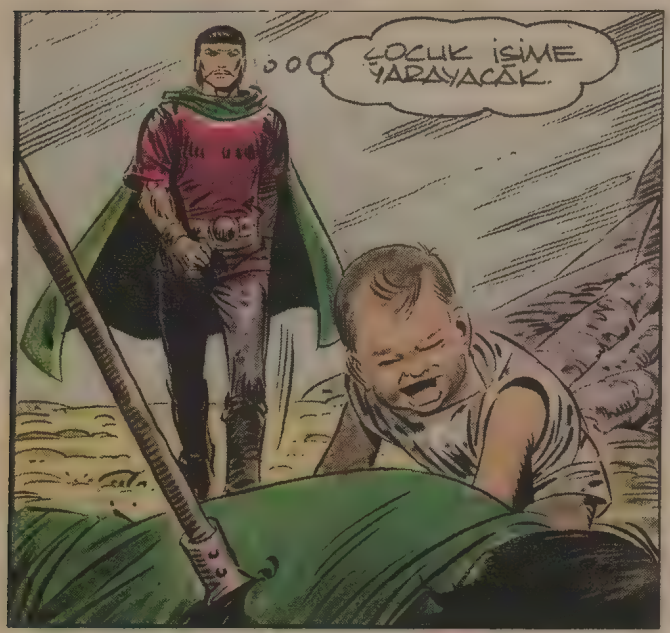

Çocuk hâlâ annesinin üzerinde katıla katıla ağlıyordu.

Bebekle arasında en az yirmi kişi bulunan Kara Murat çaresizlik içinde kıvranarak "Bu adam bir hınzırlık düşünüyor?" diye mırıldandı.

Leonard ağlayan yavruyu annesinin ölüsü üzerinden koparırcasına çekip aldı :

-Gel bakalım piç kurusu ! Fazla zırlama !

Gel de amcan seni ne kadar seviyor bir görelim" diyerek iğrenç bir şekilde sırıttı.

Kara Murat, zalim adamın ne düşündüğünü anlamıştı. Kalbi müthiş bir öfkeyle kabararak haykırdı :

-Ona ne yapacaksın alçak herif?

Leonard'ın dudaklarında hâlâ o iğrenç gülümseme vardı :

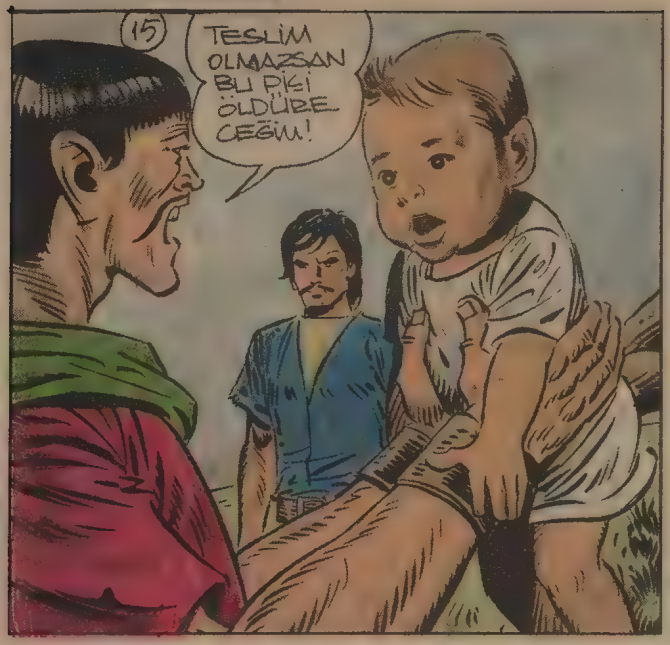

-Teslim olmazsan bu piçi öldüreceğim!

Ortalıkta buz gibi bir rüzgar esti.

Bebeğin öldürülmesi düşüncesi, ipten kazıktan kurtulmuş kanlı katilleri bile ürpertti. Bununla beraber hiç biri ses çıkarmadı. Efendileri ne isterse yapar, onlar karışmazdı.

Kara Murat'ın gözleri kanlandı, başı döndü. Yüzü hafifçe sararmıştı. Kaskatı kesilmiş, hareketsiz duruyordu :

-Senden her türlü canavarlık beklenir !. Ama o çocuğa dokunursan, yemin ederim ki, cehennemde bile yakanı bırakmam, bunu bil...

Leonard garip bir sesle ve kahkahalarla güldü :

-Ölüm halinde bile bana gözdağı vermeye kalkışman çok gülünç !. Teslim olsan da, olmasan da seni geberteceğim. Ama öbür dünyayı boylamadan önce biraz acı çekmeni istiyorum. Bunun i-

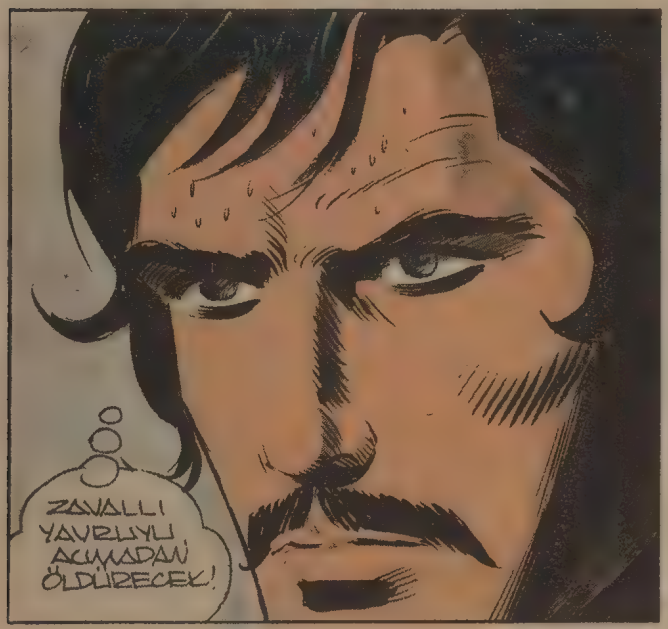

çin seni canlı yakalamam gerek. Haydi, kararını ver... Teslim oluyor musun, yoksa çocuğu boğazlayayım mı?

Kara Murat'ın yüzü sapsarı kesilmişti. Alnının üzerindeki birkaç damla teri perişan bir halde silerek :

"Teslim olmazsam zavallı yavruyu acımadan öldürecek ! Teslim olursam elveda hayat! Fakat bir tercih yapmam gerek !" diye düşündü. Son-

ra birden kararını vererek sordu :

-Teslim olursam çocuğu sağ bırakacağına söz veriyor musun?

Leonard sevinçle titredi, kalbi umutla çarptı :

-Evet... Çocukla bir işim yok... Onu en yakın hana bırakıp İstanbul'a yollayacağıma söz veriyorum...

Kara Murat bir süre düşünceli tavırla ona baktı. Bu tip insanların sözlerine hiç bir zaman güvenmemişti. Ama başka çaresi yoktu.. İnanmak zorundaydı..

-Pekalâ, teslim oluyorum ! diyerek kılıcını fırlatıp attı.

Adamlar, Kara Murat gibi kuvvetli ve korkusuz bir düşmandan kurtuldukları için sevinç çığlıkları attılar...

sesle :

-Deli misin? dedi. Bir köpek yavrusuna acırım ama Kara Murat'ın soyundan olan bir çocuğa acımam !

Stefanos memnun memnun sırıttı :

-Al benden de o kadar ! Bunlara acımaya gelmez !..

Gözlerini kan bürümüş olan iki zalim adamın usul usul konuşmaları Kara Murat'ı kuşkulandırmıştı. Endişeli bir tavırla Leonard'a seslendi:

Doğrusu efendileri, işini bilen bir insandı. Düşmanını en zayıf yerinden vurmasını biliyordu.

Az sonra Kara Murat'ı kıskıvrak yakalamışlardı.

Stefanos, Leonard'ın kulağına doğru eğilerek usulca sordu :

-Herif teslim oldu ! Bebeği sağ bırakacak mıyız?

Leonard insan sesine benzemeyen vahşi bir

-Umarım sözünde durup, çocuğa dokunmayacaksın...

Leonard küstah bakışlarıyla onu süzdü :

-Söz mü? Ne sözü? Senin gibi itlere verilen söz tutulur mu? Çocuğu da geberteceğim seni de...

Kara Murat hafif bir şaşkınlık geçirdi. İçini saran korkunç öfke, kalbini yakan, kavuran bir ateş oldu :

-Alçak herif ! Rezil köpek ! Kalleş !..

Leonard şeytanca güldü :

-Hah, hah, ha ! Nasıl aldattım seni? Şimdi önce çocuğu geberterek işe başlayalım...

Kara Murat bütün gücünü toplayarak silkindi, her yanına kene gibi yapışan adamlardan kurtularak Voyvoda'nın oğlunun üzerine atılmak istedi.

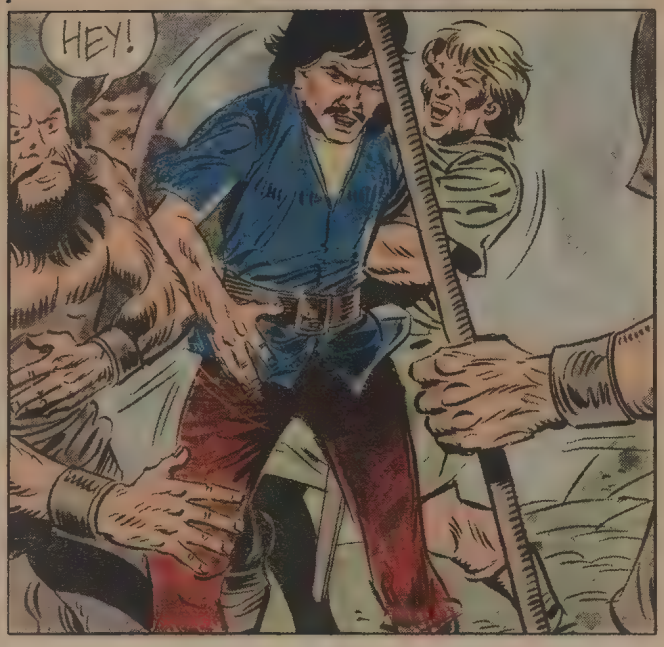

Ama yorgundu. Kuvveti azalmıştı. Kendini çok güçsüz hissediyordu.

Buna rağmen birkaç kişiyi savurdu, iki adamı birer tekmede yere devirdi, kollarına sarılanları sarstı, silkeledi, nerede ise kurtulacaktı...

Fakat ansızın arkasından başına indirilen bir darbe ile dizlerinin üzerine çöktü, gözleri kararardı, insanlar, ağaçlar, dağlar kafasının içinde fırıldak gibi döndü...

Adamlar hemen üzerine çullanıp, ellerini arkasına sımsıkı bağladılar.

Stefanos şaşkın şaşkın bakarak :

-Vay canına ! Domuz gibi kuvvetliymiş! dedi...

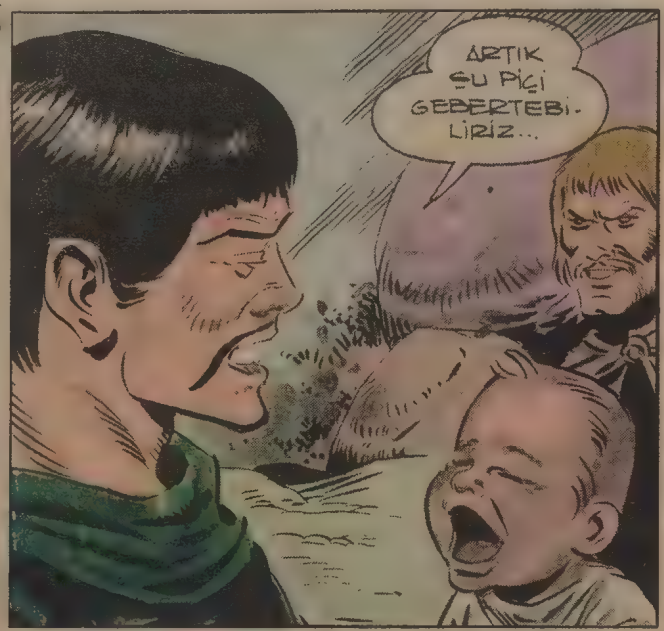

Voyvoda'nın oğlu Leonard boğuk bir sesle :

-Az daha kurtulacaktı ! diye homurdandı... Sonra kanlı bakışlarını bebeğe çevirdi :

-Artık bu piçi gebertebiliriz !

Zavallı yavruyu öldürmeye karar vermişti. Bebeğin, kulakları tırmalayan feryatlarını duymak istemediğinden önce ağzını toprakla doldurdu.

Sonra yerde bir çukur açtı, çocuğun başını soktu, iki eliyle boğazını kavradı. Bebeğin acı altında sertleşmeye çalışan küçük boynunu, cansız düşeceği ana kadar sıktı.

Çocuk ölünce onu baş aşağı çukurda bırakarak doğruldu. Yüzü ter içinde kalmıştı. Kanlı gözlerinde hâlâ bir nefret, bir kin vardı.

Yarı baygın olan Kara Murat, darbenin etkisi geçince gözlerini araladı, insanın tüylerini ürperten sahneyi görerek ulur gibi haykırdı.

O anda duyduğu acı sonsuzdu.

Bakışları keder ve dehşet doluydu.

Vücudunun her yanı yaprak gibi titriyordu.

Küçük Ali ölüm çukurunun içinde baş aşağı duruyordu. Görünen sadece minik ayaklarıydı.

Kara Murat'ın yeğeni işte böyle öldü.

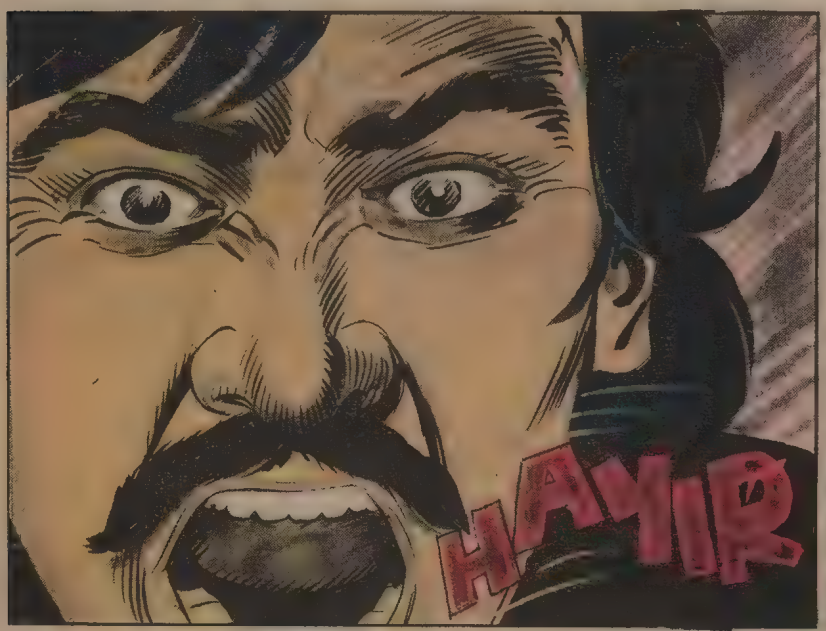

Tanrı onu neden hayata yollamıştı? Neden gelmişti dünyaya?... Ve, nereye dönüyordu? Altı aylık kısa bir ömür, sonra ölüm! Bu, Ali'nin alın yazısıydı...

O güne kadar ölümü hiçe sayan ve Azrail'le alay eden Kara Murat şimdi ölmek istemiyordu. İlk kez içinde yaşamak için böylesine kuvvetli bir arzu duyuyordu. Onu hayata bağlayan tek şey, bu insanlıktan çıkmış katillere karşı duyduğu kin ve nefretti...

Ama ne yapabilirdi? Tanrı bile kendisinden yüz çevirmişti sanki.. Çaresiz ve umutsuzdu...

Dizlerinin üzerinde güç duruyordu. Yaralarından akan kanlar onu iyice bitkin düşürmüştü.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

21 NİSAN 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 117 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET Kara Murat eski düşmanı Kont Leonard'ın eline düşen altı aylık yeğenini ölümden kurtarmak için teslim olur. Fakat zalim adam sözünde durmayarak bebeği vahşice öldürür. Sıra Kara Murat'a gelmiştir.

Bulanık bir şekilde, Leonard'ın üzerine doğru geldiğini gördü. Adamın elinde enli bir kılıç vardı.

Dört adam Kara Murat'ın üzerine çullanıp onu sırtüstü yere yatırdı.

Voyvoda'nın oğlu Leonard yaklaştı, başucuna dikildi.

Sesi bir yılan ıslığı gibiydi :

-Sonun geldi Kara Murat! İşte intikamımı alıyorum!

Kara Murat yattığı yerden onun, gökyüzünün mavi zeminine düşen silüetini gördü.

Kılıç Kara Murat'ın göğsüne dayandı.

Hiç kimseden yardım umudu yoktu.

Korkunç bir sessizlik dakikası..

Kara Murat sivri çeliğin baskısını gövdesinde duydu...

Üzerindeki elbisenin kumaşı, kılıca biraz

direndi. Ama çelik çok sivri ve keskindi.

Leonard kuvvetlice abandı.

Kara Murat'ın boğazından derin ve boğuk bir inilti çıktı.

Birdenbire böğrü yarıldı, kılıç müthiş bir gıcırtı ile göğsüne daldı.

Leonard, kılıcı Kara Murat'ın vücudunun içinde oynattı, sonra iki eliyle asılarak dışarı çekti. Hâlâ hırsını alamamıştı. Kanlı vücuda dehşetli bir tekme atarak :

-İşin bitik kabadayı! diye homurdandı.

Artık Leonard için defterin bu sayfası kapanmıştı. Stefanos'a dönerek sordu :

-Kaç ölü verdik?

-Yirmi iki!..

-Vay canına! Dört kişi yirmi iki kişiyi haklıadı ha! Trabzon'da anlatsak hiç kimse inanmaz!

-Neyse, hepsi geberdi ya, gerisine aldırma! Şimdi doğru Midye açıklarında bekleyen kalyona dönelim... Bir an önce Trabzon'a varmalıyız...

Stefanos sordu :

-Az önceki serserinin arkasından yolladığımız adamlarımızı beklemeyecek miyiz?

-Vaktimiz yok!.. Kavgayı dağlardaki çobanlar görmüş olabilir... Osmanlılar peşimize takılmadan buradan gitmemiz gerek!

Adamlar birkaç dakika sonra yaralıları alıp, atları dört nala sürerek uzaklaştılar...

Vadide ölümün ürpertici sessizliği hükûm sürmeye başladı.

★★★

Leonard ile Stefanos'u öfkeden çılgına döndürerek kafileden ayrılan Durakoğlu, atını söğüt ağaçlarının arasından sürerek dere kenarına geldi.

Güneş iyice yükselmiş, havayı ısıtmaya başlamıştı.

Delikanlı o adamlardan ayrılmakla iyi edip etmediğini düşünüyordu. Beş parasızdı. Nereye gideceğini bilmiyordu. Ama üzgün değildi. Çünkü paranın, bir insanın saygı kazanmasından daha kolay elde edildiği inancındaydı.

Atından inerek dereden kana kana su içtikten sonra birden takip edildiğinin farkına vardı. Başını kaldırdığı vakit, derenin yukarısından gelen iki atlıyı gördü.

Adamlar dört beş metre ötede durdular.

Durakoğlu bakışlarını korkusuzca onlara dikti. Adamları Leonard'ın yolladığını anlamıştı. Yüzüne karşı savurduğu hakareti hazmedemeyeceğini biliyordu.

İki atlı :

-Bizi Leonard gönderdi ! dedi.

Delikanlı iri, siyah gözleriyle onlara baktı. Halinde hiç bir heyecan belirtisi yoktu :

-Yani mezarımı kazmamı mı istiyorsunuz? -

Adamlar sırıttı :

-Öyle gibi bir şey ! Seni öldürme emri aldık !

Durakoğlu'nun gözlerinde garip bir ışık yandı, söndü. Bir gurur parıltısıydı bu... Soğuk bir sesle :

-O halde hemen başlayın ! dedi.

İki adam şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar :

-Gerçekten cesur yahu...

-Leonard'a da böyle kafa tutmuştu..

-Yürekli insanları öldürmek doğru olmaz..

Durakoğlu bakışlarını onlardan ayırmadan her an tetikte bekliyordu. Adamlar bir süre aralarında konuştuktan sonra ona döndüler :

-İkimiz de cesaretini beğendik delikanlı ... Bu yüzden seni öldürmeyeceğiz... Kalleşçesine kurulan tuzak, bizim de hoşumuza gitmemişti...

Durakoğlu hafifçe gülümsedi :

-Ne güzel ! Demek daha yaşayabileceğim !.

Hayat çok tatlı... Üstelik ben de ölmek için biraz gencim...

Adamlar, ciddi mi olduğu, yoksa alay mı ettiği anlaşılmayan delikanlıyı bir süre süzdükten sonra atlarını sürüp gittiler.

Durakoğlu onların arkasından bakarak :

-Mertliği seven haydutlar da varmış ! diye mırıldandı.

Atına dereden su içirirken kararsız ve dalgındı...

Ne yapacağını bilmiyordu.

"Avrupa ülkelerine mi yoksa Asya'ya mı gitsem?" diye düşündü.

Sonunda İstanbul yoluyla Anadolu'ya geçmeye karar vererek atını tırısa kaldırdı...

Başı hiç bir yere bağlı olmayan Durakoğlu, o devirdeki birçok kişi gibi, kısmetini aramaya

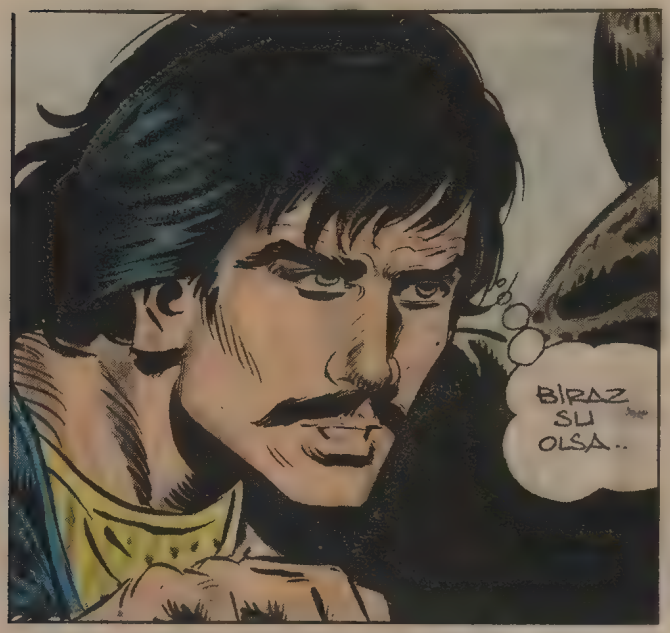

Yerde kanlı bir iz bırakarak sürüne sürüne ilerledi ve ölmek için gölgeliğe yerleşti.

İçi yanıyordu. Harareti vardı. Ağzı zehir gibiydi :

-"Biraz su olsa !" diye düşündü.

Kımıldayacak gücü kalmamıştı.

Böğründen kan akıyordu.

Toprak bu kanı emiyor, içiyordu.

Duyduğu korkunç susuzluktan başka hiç bir

çıkmış bir gençti...

★★★

Dakikalardır kımıldamadan ölü gibi yatan Kara Murat'ı güneşin yakıcı sıcaklığı kendine getirdi.

Yarasından hâlâ kan akıyordu.

Bin bir güçlükle sürünerek, başını koyabileceği bir gölge aradı.

Az ileride ağaçlar vardı.

acı hissetmediğini hayretle fark etti...

Bu, ölümün yaklaştığını gösteriyordu.

Az sonra Azrail kolundan tutacak "Gel !"diyecekti. Artık sonsuza dek gökyüzünü, parlak güneşi, yeşil çayırları, uçan kuşları göremeyecekti.

Ölüm her şeyin sonu muydu?

Yalnız, yapayalnız, bir vadi içinde, bu güneşte ölmek...

Hayır...Ölmek istemiyordu...

Leonard ile Stefanos'un vahşi yüzleri gözlerinin önünde kahkahalar atarak dans ediyordu..

Bir de madalyon...

Saat rakkası gibi sallanan altın bir madalyon da gözlerinin önünden gitmiyordu...

Madalyon mu?

Evet...Şu anda avucunda sımsıkı tuttuğu şey madalyon değil miydi? Kavga anında acaba hangisinin boynundan söküp almıştı?

Düşündü, hatırlayamadı... Hem ne önemi vardı? Ölüyordu işte...

İçi boşalıyor gibiydi...

Güçlükle doğrulmak istedi, fakat ansızın dayanılmaz bir acı duydu...

Kımıldamadığı vakit daha rahattı.

Sessizce ölmek için tekrar toprağın üzerine uzandı, başını serin bir taşa koydu, sabah güneşini bir daha görebilmek için arka üstü döndü...

Masmavi gökte, küçük, beyaz bir bulut dolaşıyordu...

Demek burada ölecekti...

"Hiç kimse nerede ve nasıl öleceğini bilemez!" diye düşündü. Bir şeyler mırıldanmak istedi ama dudakları kımıldamadı.

Çok güçsüzdü...

Cesetlerin üzerinde uçmaya başlayan kargalar, bazen saygısızca onun yanına kadar yaklaşıyor, havayı siyah kanatlarıyla kamçılıyorlardı.

O zaman yüzünde, yelpaze gibi bir serinlik duyuyordu.

Kargalar cesetlerin üzerinde dönüp dolaşıyorlar, fakat onları pek taze bulduklarından henüz saldırmaya cesaret edemiyorlardı.

Ölülerin açık ağızlarından, beyaz dişlerinin aralarından mavi sinekler çıkıyor, artık kararmaya başlamış olan kanlar göğüslerde pıhtılaşıyordu.

★★★

Atını bir patikadan süren Durakoğlu, başını kaldırınca ilerideki tepenin üzerine üşüşmüş olan leş kargalarını gördü.

Tepenin ardındaki vadide yaman bir kavganın geçmiş olduğu anlaşılıyordu...

"Acaba Leonard'ın tuzağa düşürdüğü adamlar mı bunlar?" diye düşündü ve ani bir kararla atını o yana çevirdi.

Durakoğlu'nun ilk gördüğü ölü, karnı mızrakla deşilmiş bir at oldu.

Az sonra kafası kılıçla ikiye bölünmüş bir adama rastladı. İlerleyince yedi ölü daha saydı.

Adamların düştükleri yerde küçük kan göl-cükleri oluşmuştu. Kuruyan kanların üzerinde sinekler uçuyordu.

Durumu anlamakta gecikmedi.

Tuzağa düşürülenler, kendilerinden on kat fazla düşmana karşı koymak zorunda kalmışlardı.

Yaman dövüştükleri ve canlarını pahalıya sattıkları yerdeki cesetlerden anlaşılıyordu...

Devrilen arabanın yanına varınca birçok ölü daha gördü.

Bu kadar kişiyi öldürenlerin nasıl birer insan olduklarını merak ederek atından inip çevreyi inceledi.

Korkunç kavgayı hayalinde canlandırmaya çalışırken gözleri, Gülser'in kanlı cesedine ve onun hemen ilerisinde başı toprağa gömülmüş olan bebeğin ölüsüne takıldı, titredi. Yüreğini âdeta bir isyan duygusu sardı, bakışları karardı.

Leonard'ı bu canavarlığa iten nasıl bir kindi böyle?

Başı dönüyor, midesi bulanıyordu.

Bu kanlı yerde daha fazla duramazdı.

Yüzüne vuran güneşten korunmak için gözlerini kırpıştırarak onlara baktı. Adamlar da Durakoğlu'nu tanımışlardı :

-Hey... Sen Leonard'a kafa tutan kabadayı değil misin?

İlk heyecanı geçen Durakoğlu yabansı bir tavırla cevap verdi :

-Kabadayı olup olmadığımı bilmem ama sözünü ettiğiniz kişi benim, ne olmuş?

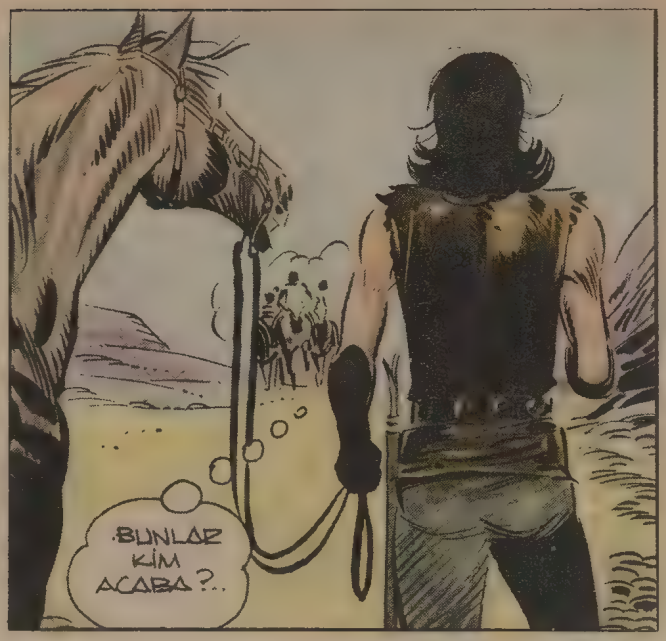

Gitmeye hazırlanırken birden, karşı tepeden dört atlının doludizgin kendine doğru geldiğini gördü, endişeli bir sesle :

-Bunlar da kim acaba? diye mırıldandı.

Rengi hafifçe sararmış, sağ eli farkında olmadan belindeki uzun kılıca doğru kaymıştı.

Atlılar birkaç metre ileride durdukları vakit Durakoğlu onları tanıdı...

Leonard'ın adamlarıydı bunlar...

Öndeki iri yapılı adam omuz silkti :

-Hiiç... Seni hakladılar sanıyorduk da...

Durakoğlu canı sıkılmış gibi yüzünü buruşturdu :

-Görüyorsunuz ki, haklamamışlar! Bunu siz denemek ister misiniz?

Adamlar önce şaşkın şaşkın birbirlerine baktılar. Sonra bir kahkaha koyuverdiler.

Öyle ki, etraftaki kargalar bu kahkahadan ürkerek telâşlı kanat çırpışlarıyle kaçtılar...

Dört adam hem gülüyor, hem birbirlerine sesleniyordu :

-Yahu, bu gerçekten deli be?

-Zorla kaşınıyor !

-Ölümüne mi susadı dersiniz?

-İsterseniz biraz kan alalım şu serseriden!

En öndeki atlı bağırarak ötekileri susturdu:

-Yeter be! Gevezeliği bırakın artık!.. Onunla uğraşacak vaktimiz yok! Leonard'ın düşürdüğü madalyonu bulup, derhal kafileye yetişmeliyiz... Haydi, işbaşına..

Adamlar birden Durakoğlu'nu unuttular sanki... Telâşla atlarından inip kavga yerini karış karış aramaya başladılar....

Leonard, kanlı vadiden uzaklaşırken boynunda asılı olan altın madalyonunu kavga yerinde kaybettiğini anlamış ve dört adamını madalyonu bulmaları için geri yollamıştı...

Şimdi, adamlar eğiliyor, kalkıyor, taşları kaldırıyor, cesetleri bir bir çevirerek madalyonu arıyordu.

Bu iş sürüp giderken Durakoğlu bir kayanın üzerine oturup onları seyre koyuldu.

Gerçekten bu gencin soğukkanlılığına diyecek yoktu. Bakışları son derece sakindi. İçinden :

-Gidersem korkup kaçtığımı sanacaklar. İyisi mi, işlerini bitirinceye kadar burada kalayım! diye söyleniyordu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

28 NİSAN 1976 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 118 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Voyvoda'nın oğlu Leonard, 50 adamıyla birlikte Kara Murat'ı tuzağa düşürerek ölüm derecesinde yaralar ve gider. Kaybolan bir yüzüğü aramak için geri dönen Leonard'ın dört adamı Kara Murat'ın henüz ölmediğinin farkına varır..

Haydutlardan iri yapılı, kızıl saçlı olanı, gözleriyle çevresini taraya taraya, ağacın gölgesinde baygın yatan Kara Murat'ın yanına kadar gelmişti.

Birden yüzü sevinçle ışıldadı.. Ölü gibi yatan Kara Murat'ın avcundan sarkan madalyonun zincirini görmüştü...

Eğildi, zinciri ucundan tutup çekti. Fakat, birbirine kenetlenen parmaklar açılmadı..

Ölü sandığı insan, derin bir inlemeyle gözlerini açmıştı..

Haydut korktu, dehşet içinde kaldı âdeta.

Ölen insan dirilir miydi?

-Hey, çocuklar! Bu herif yaşıyor! diye haykırdı.. Sesi boğuk boğuk çıkıyordu.

Diğer üçü koşarak onun yanına geldiler:

-Nee? Yaşıyor mu?

-Vay canına!

"Ölü elini açmak zor olur derler" diye homurdanarak diz çöktü, Kara Murat'ın elini avuçlarının arasına alıp parmaklarını birer birer ayırmak istedi...

İşte o anda müthiş bir şey oldu...

Kızıl saçlı haydut, çığlık atmamak için kendini güç tuttu.

Tüyleri diken diken olurken, bütün vücudu zangır zangır titredi.

-Olur şey değil!

-Bu adam dokuz canlı be!

-Ne yapalım? Hemen gebertelim mi?

Konuşulanları Kara Murat rüyada gibi duyuyordu.

Adamları bulanık şekiller halinde görüyor, onlara bir sis perdesinin arkasından bakıyordu sanki. İçinden "Şimdi beni öldürecekler" diye mırıldandı.

Buna fazla üzülmedi.. Zaten ölmek üzere olduğunu hissediyordu. Bir an önce kurtulmuş olurdu..

Kızıl saçlı haydut, kalın sesiyle:

-Bu herifin kafasını kesip Leonard'a götürelim..diye homurdandı.

Ötekiler:

-Evet, evet! Vakit kaybetmeyelim! dediler.

Adam bıçağını çekerek, keskin yanını Kara

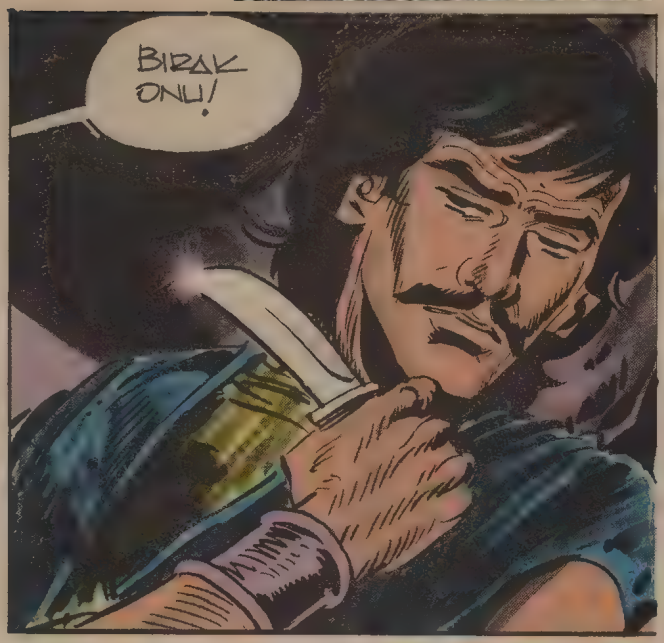

Murat'ın boğazına dayadı...

Kara Murat, "Herif! Beni kesecek!"diye düşündü. İçini müthiş bir öfke kapladı ama kolunu kıpırdatacak hali yoktu.

Kızıl saçlı haydut, Kara Murat'ı koyun keser gibi doğramak üzereyken sert bir ses duyuldu:

-Bırak onu!

Şaşıran haydut öfkeyle geri döndü. Öteki

üç haydut da hayret dolu bakışlarını sesin geldiği yana çevirdi..

Kimdi bu kendini bilmez adam?

-Ölümüne mi susamıştı?

Hangi cesaretle işlerine karışıyordu?

Karşılarına dikilen Durakoğlu idi..Gözlerinde şimşekler çakan delikanlı aynı emredici tavırla tekrarladı:

-Duymadınız mı sersemler? Size bırakın o-

nu dedim!

Öfkeden rengi bembeyaz kesilen kızıl saçlı haydut, yan gözle arkadaşlarına baktı..Hepsi de güçlü kuvvetli insanlardı. İçlerinden, yalnız biri bile bu edepsiz gençle başa çıkabilirdi:

-Sen delisin be! Ne cesaretle işimize burnunu sokuyorsun? diye kükredi.

Durakoğlu dondurucu bir sesle:

-Kendini savunamayan yaralı bir insan öl - dürülmez ! dedi.

Kızıl saçlı haydut kaba kaba güldü.

-Garip şey ! Neden öldürülmezmiş ?

Delikanlı ona tiksinircesine baktı:

-Pis çakallar ? Siz böyle soylu duygulardan ne anlarsınız ?

Adamlar öfkeyle haykırdılar:

-Nasıl, nasıl ? Bize çakal diyor bu edepsiz oğlan ! Sözünü geri al ! Geri al sözünü ! Yoksa seni dilim dilim doğrarız !

Durakoğlu onların öfkeli haline bakarken dudaklarının ucunda zehir gibi acı bir gülümseme belirdi:

-Yanlış söyledim... Siz...

Adamlar mağrur bir tavırla göğüslerini şişirdiler:

-Korktu ! Sözünü geri alıyor !

-Sıkıysa almasın !

Durakoğlu cümlesini tamamladı:

-...Siz çakaldan da aşağılık yaratıklarsı - nız.. Maymunlar bile sizden daha soyludur...

Bu son hakaretle adamların yüzleri mos - mor oldu..

Titrediler, ürperdiler ve haykırdılar:

-Gebertelim rezili !

-Asalım !

-Ciğerlerini köpeklere yedirelim !

Kızıl saçlı haydut ötekileri susturdu:

-Durun ! Bu işi bana bırakın !

Adam, kanlı gözlerini Durakoğlu'na dikerek adım adım yaklaştı..

Elindeki bıçak güneşin altında ışıl ışıl ya - nıyordu.

-Şimdi seni cehenneme göndereceğim ! di - ye homurdandı.

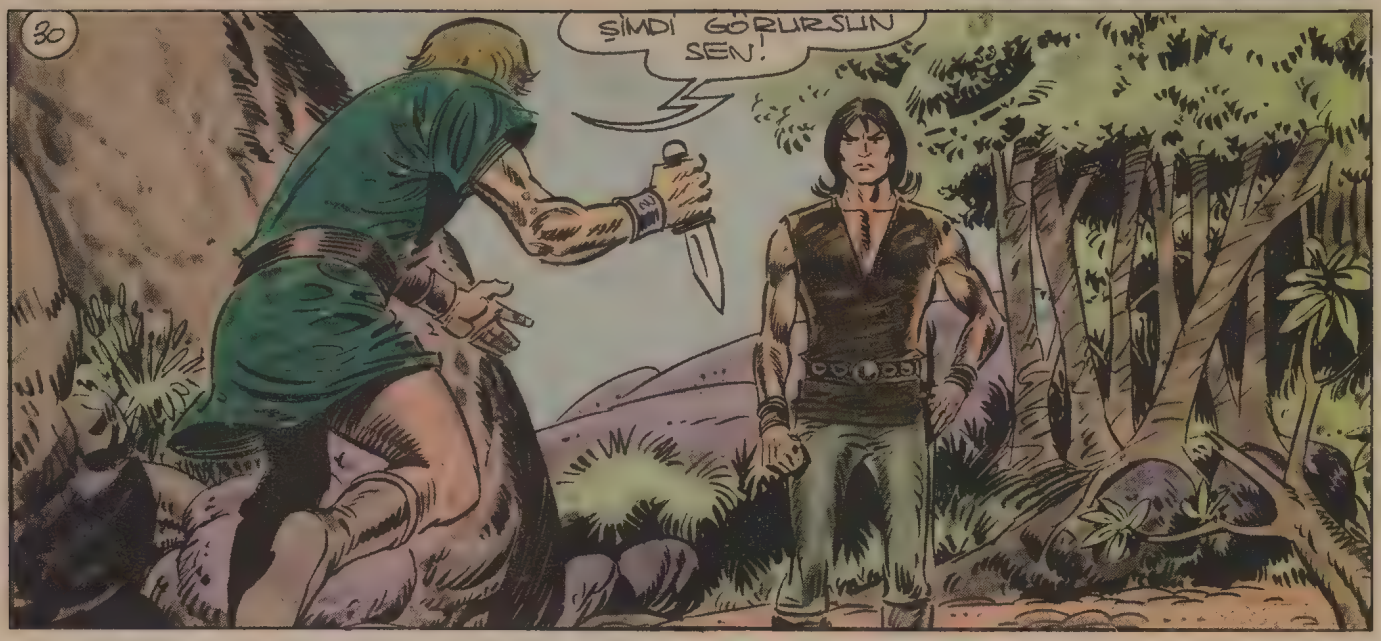

Bu genç ve tecrübesiz gencin, yıllardan beri dağlarda, köylerde, kentlerde dövüşen, kan döken, adam öldüren haydutlara kafa tutması aklın alacağı şey değildi...

Bıçağını avucunda sımsıkı tutarak ilerleyen kızıl saçlı haydutun onu bir vuruşta yere sereceği muhakkaktı..

Adam, burun buruna gelecek kadar delikanlının yanına sokuldu. Gözlerinden ateş fışkırıyor, geniş göğsü öfkeli hırıltılar çıkararak kalkıp iniyordu.

Durakoğlu, şaşılacak bir soğukkanlılıkla onu bekledi.

Umursamaz bir hali vardı.

Vücudu hiç kımıldamıyordu ama fır fır dönen gözleri adamın en ufak bir hareketini bile kaçırmıyordu...

Kızıl saçlı haydutun kolu birden şimşek gibi kalktı ve indi. Aynı anda ulur gibi bir sesle haykırdı:

-Geber!

Arkadaşları, o güne dek kızıl saçlının bu ölüm darbesinden kurtulan kimseye rastlamamışlardı...

Fakat o ne?

Durakoğlu inanılmaz bir çeviklikle yana sıçrayıp, korkunç vuruştan yakayı sıyırmıştı..

Darbesi boşa giden kızıl saçlı haydut sendeledi, delikanlı aynı anda onun ayaklarının arasına dehşetli bir tekme yapıştırdı. Adam dengesini kaybederek koca gövdesiyle kütük gibi yere yuvarlanırken Durakoğlu ikinci bir tekme ile suratını dağıttı.

Öteki haydutların gözleri dehşetle büyümüştü.

Gördüklerine inanamıyorlardı.

Bu genç fazla ileri gitmişti. Artık ona haddini bildirmek gerekti..

Kılıçlarını sıyırarak hep birden Durakoğlu'nun üzerine atıldılar..

Çelikler çarpıştı..

Şimşekler çaktı..

Kılıç sesleri vadiyi doldurdu..

Üç adam, işte o zaman, bir şeye benzetemedikleri Durakoğlu'nun kolay kolay yutulacak bir lokma olmadığını anladı.

Delikanlı, üç yandan üzerine inen kılıçların arasında eğilip kalkıyor, bükülüp uzanıyor, her tehlikeyi savuşturuyordu...

Onun bu son derece hızlı dövüşü ve akıl almaz ustalığı karşısında üç haydut aciz kaldı.

Durakoğlu:

-Varan bir! diye haykırarak yay gibi uzanıp adamlardan birinin kalbini deldi.

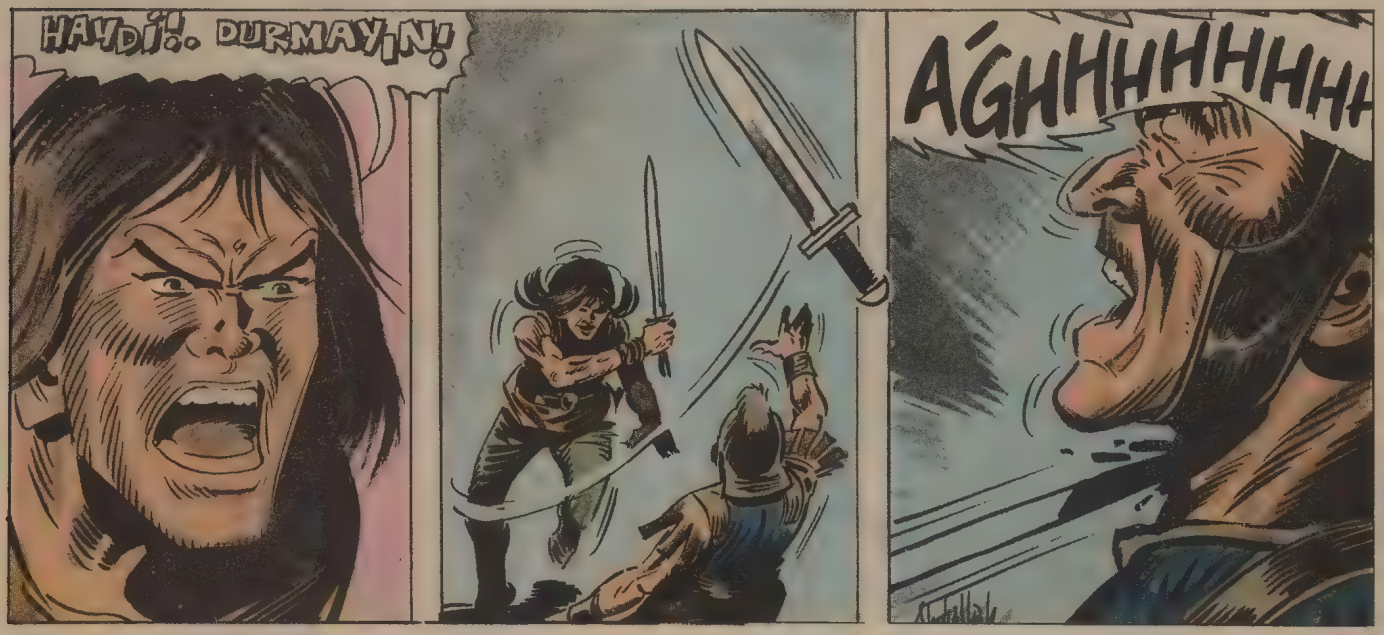

Vadiyi tüyler ürpertici bir çığlık kapladı. Göğsüne saplanan kılıcın açtığı korkunç yaradan uzun bir kan sütunu fışkırdı..

İki eliyle göğsünü tutan adam sendeledi, bir iki defa sallandı ve cansız yere yuvarlandı.

Durakoğlu kükredi:

-Haydi! Durmayın! Gelin! Sıra sizde...

İki haydut, birbirinden cesaret alarak tekrar atıldı.

Kılıçlar yine güneşin altında parlak daireler çizdi.

Durakoğlu'nun ters bir vuruşuyla adamlardan birinin kılıcı havaya fırlayarak on adım öteye düştü.

Kılıçsız kalan haydut, hançerini çekmeye çalışırken delikanlının amansız hamlesiyle gırtlağı delindi, düştü ve öldü..

Üçüncü haydut, bu şeytan gibi gencin karşısında dayanamayacağını anlamış, ne yapacağını şaşırmıştı..

Gözlerini ölüm korkusu kapladı. Canını almak için ilerleyen Durakoğlu'nun önünde adım adım geri çekildi. Az sonra sırtı kayaya dayanıp kaçacak yeri kalmayınca yalvardı:

-Ne olur öldürme beni yiğidim! Bağışla!

Korkunç haydut, yaprak gibi titriyor, dizleri birbirine çarpıyordu:

-Acı bana! Öldürme.. Acı...

Durakoğlu vahşi bir sesle haykırdı:

-Acımak mı? Acımak, öyle mi? Sizin gibi katillere acımak ha!.. Ben acımam arkadaş!

Aynı anda şimşek gibi bir vuruşla adamın başını gövdesinden ayırdı:

-İşte belâmı buldun!

Durakoğlu kılıcının kanlarını silerken kes-

kin bir kişneme ve dört nala uzaklaşan bir atın ayak sesleri duyuldu:

Delikanlı hızla döndüğü vakit kızıl saçlı haydudun hayvanını çılgıncasına mahmuzlayarak kaçtığını gördü.

Yerde bir süre baygın yatan haydut, kendine geldiği zaman gördüğü sahnenin dehşeti ile donmuş, kalmış, sonra en akıllıca işin kaçmak olduğunu düşünerek atına atladığı gibi uzaklaşmıştı...

Durakoğlu onun arkasından bakarak:

-Tabansız köpek! diye homurdandı.

Cesetlerden birinin elbisesi üzerinde iyice temizlediği kılıcını kınına yerleştirirken, gözleri yarı baygın yatan Kara Murat'a takıldı:

"-Bu adam ölecek! Yazık! Yiğit birine benziyor! Ne yapsam acaba? Göz göre göre onu ölüme terk edemem ya!" diye düşündü.

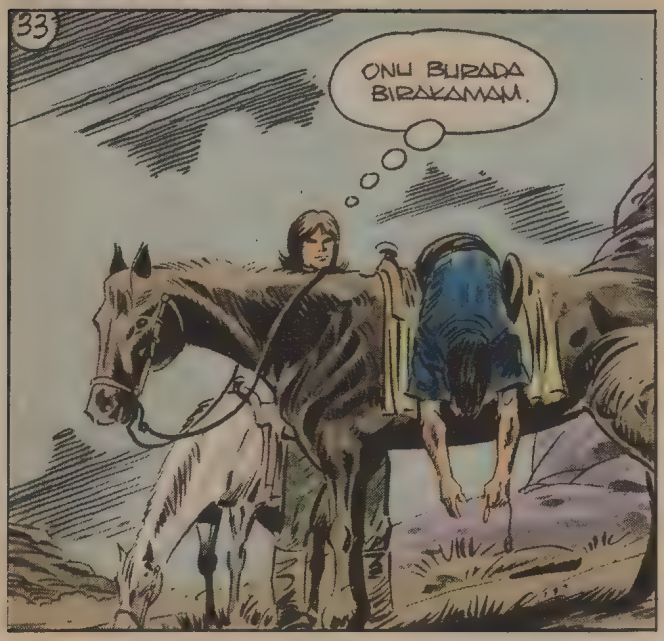

Başı boş dolaşan atlardan birini yakalayıp yaralıyı hayvanın üzerine yükledi.

Kara Murat devamlı kan kaybediyor,ölüme her an biraz daha yaklaşıyordu.

Durakoğlu atını batıya doğru sürdü.. Kara Murat'ı üzerine bağladığı atı da yedeğinde çekiyordu...

Hava birden kapamış,güneş kara bulutların arkasında kaybolmuştu.

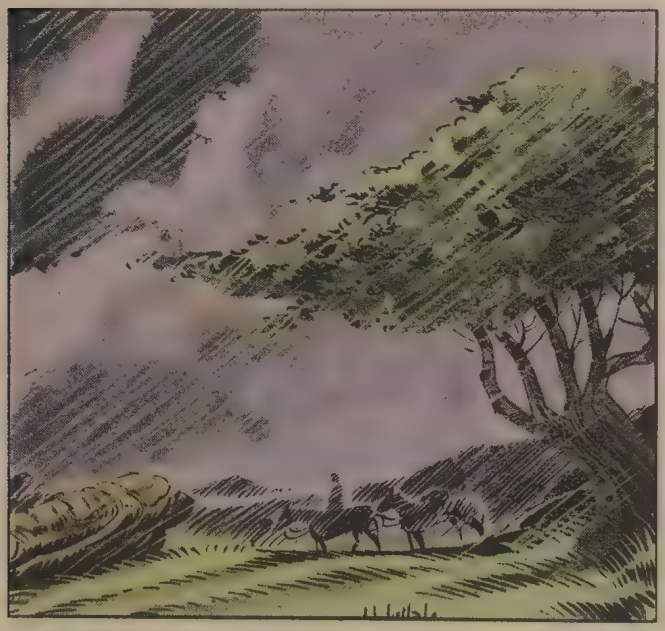

dereler akmaya başlamıştı.

Gök gürültüsü, yağmur ve rüzgâr altında yola devam etti.

Yaralının sürekli kan kaybettiğini düşündüğünden durmadan ilerliyordu.

Durakoğlu iliklerine kadar ıslanmasına rağmen,izleri yok ettiği için yağmurdan memnundu.Çünkü kaçan kızıl saçlı haydut,olanları Leonard'a anlatınca öfkeli bir sürünün peşlerine takılacağını biliyordu.

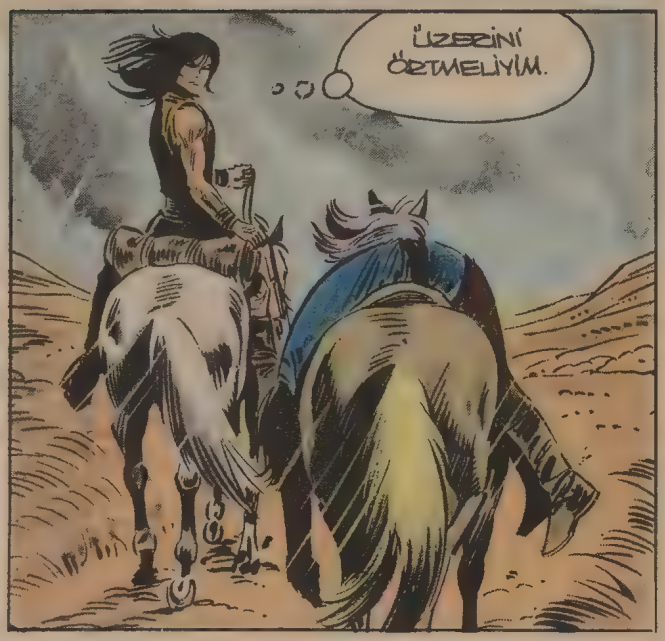

Otlar esen rüzgârla eğilirken,yağmur damlaları düşmeye başladı.

Durakoğlu eyerin üzerinde dönerek torbasından pelerinini çıkardı ve ıslanmaması için Kara Murat'ın üzerine örttü.

Düşen yıldırımlardan korunmak için tepelerden uzaklaşarak yoluna devam ederken yağmur ansızın bastırdı.

Birkaç dakika sonra, yamaçlardan küçük

Leonard, mutlaka yarım kalan öcünü tamamlamak isteyecekti.

Yağmur bir süre sonra dindi, hava tekrar açtı,güneş yamaçları ısıttı,ıslak çimenleri kuruttu.

Durakoğlu, birkaç kilometre sonra,tırmandığı tepeden,ileride küçük bir kır hanının bulunduğunu gördü.

İki at ağır ağır yamaçtan aşağıya indi.

Genç bir kız elindeki bezle, ağaçların altına yerleştirilen masaların üzerindeki yağmur sularını siliyordu.

Duyduğu sesle başını kaldırdı.. Yamaçtan inmekte olan iki atlıyı görünce içeriye doğru seslendi:

-Baba! Baba!

Kapıda kır saçlı, orta yaşlı bir adam belirdi. Hana doğru gelen atlılara bakarak kızına:

-Soldaki yaralı! dedi.

Bir süre gelenleri süzdükten sonra devam etti:

-Çabuk sıcak su, temiz bez ve ilâçları hazırla, Ayşe!

-Peki baba!

Yamaçtan aşağıya inmiş olan Durakoğlu, atını ağır ağır binaya doğru sürerek hancıya yak-

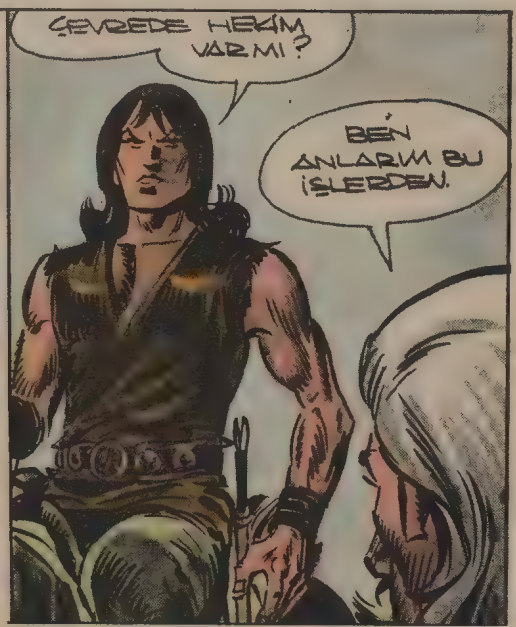

laştı:

-Merhaba!

-Merhaba evlât! Görünüşe bakılırsa başınız derde girmiş!

Durakoğlu'nun bakışları, peşlerinden gelen olup olmadığını anlamak için karşı tepeleri taradı. Sonra atın üzerinde ölü gibi yatan Kara Murat'ı göstererek:

-Evet! dedi. Tuzağa düşürüp onu yaraladılar.. Çevrede hekim filan var mı?

Hancı başını salladı:

-Hekim yok! Ama ben biraz anlarım bu işlerden...

-İyi öyleyse... Onu sana teslim ediyorum. Üzerinde para var mı bilmem.. Varsa bakım ücreti olarak alırsın.. Hadi bana eyvallah...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

6 MAYIS 1976 ÇARŞAMBA ★ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ★ SAYI: 119 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır, bir hana götürür.

Genç adam, atının başını çevirip oradan uzaklaşmaya hazırlanırken Kara Murat'ın elinden sarkan altın madalyonun zincirini gördü. İçinden :

"-Onu kurtarmak için dövüştüğüme göre, bu madalyonu hak ettim demektir." diye mırıldandı. Atının üzerinde eğilerek Kara Murat'ın parmaklarını açtı, madalyonu alıp boynuna taktı.

sesle :

-Buyurun ! dedi. Size yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Her halde karnınız açtır...

Durakoğlu hiç nazlanmadı :

-Doğrusu biraz açım ! diyerek çevik bir hareketle atından indi.

Ayşe ona hayranlıkla bakıyordu.

Bu gencin hareketlerinde bile bir başkalık

Bu sırada midesinden gelen sesler, ona parasızlığını bir daha, hem de çok acı bir şekilde hatırlattı...

Açtı !..

Üstelik handan yayılan güzel yemek kokuları burnuna kadar geliyor iştahını kabartıyordu.

Hanın kapısında durarak merakla kendisine bakmakta olan hancının güzel kızı Ayşe tatlı bir

vardı. Sakin görünüşüne rağmen gerektiğinde sert ve hızlı davranan bir insan olduğu muhakkaktı... Çizmeleri eskiydi... Kılıcının kını ve kabzası, yılların etkisiyle değil, kullanılmaktan yıpranmıştı.

Delikanlı hana girdi. Önüne konulan yemeği büyük bir iştahla yedi. Koca bir kap ayranı da son damlasına kadar içtikten sonra Ayşe'ye seslendi :

-Güzel kız...Bana baksana...

Ayşe koştu :

-Buyurun efendim !

-Sen iyi bir aşçısın ! Yemeklerin mükemmeldi !

Kız memnunluğunu saklamadı :

-Teşekkür ederim !..

-Ama, yediğim yemeklerin ücretini ödemek için üzerimde metelik bile yok...Öyle surat as -

ma canım...Yediklerime karşılık odunlarınızı keserim, ödeşiriz !..

Cevap beklemeden kalktı. Binadan çıkıp, dışarıdaki odun yığınına doğru gitti. Baltayı kaptı . Aldığı odun parçasını bir vuruşta ikiye böldü...

Genç kız durmuş onu seyrediyordu...

Delikanlının hareketleri çok rahattı.

Vücudu mükemmel çalışan bir makine gibiydi. Balta kullanmakta tecrübeli olduğu anlaşı -

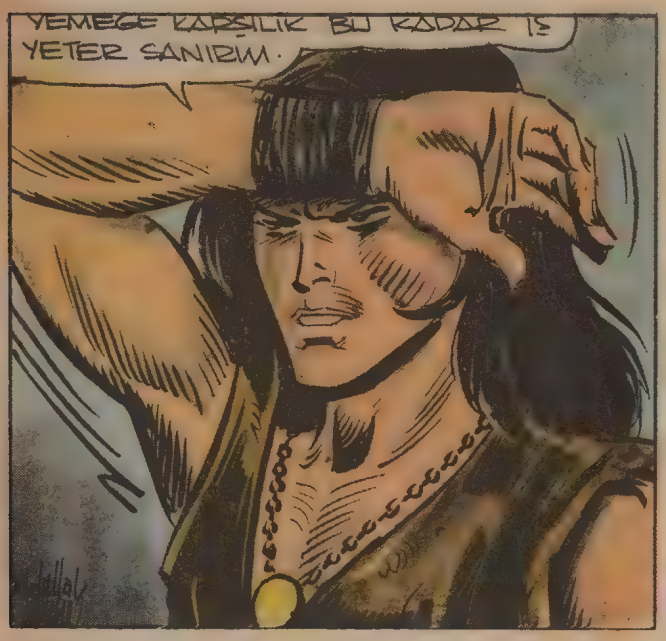

lıyordu.

Birkaç defa işine ara verip, bakışlarını karşı tepelerde dolaştırarak gelen olup olmadığına baktı.

Son odunu da parçaladıktan sonra baltayı kütüğe saplayarak doğruldu. Alnında biriken iri ter tanelerini elinin tersi ile silerek :

-Yemeğe karşılık bu kadar iş yeter sanı -

rım, dedi...

Genç kız olumlu bir şekilde başını salladı:

-Evet...Çok iyi balta kullanıyorsunuz..İsterseniz burada kalın, size iş verelim...

Durakoğlu gülümseyerek atına doğru yürüdü :

-Ben bir silahşorum güzel kız... Oduncu değil...

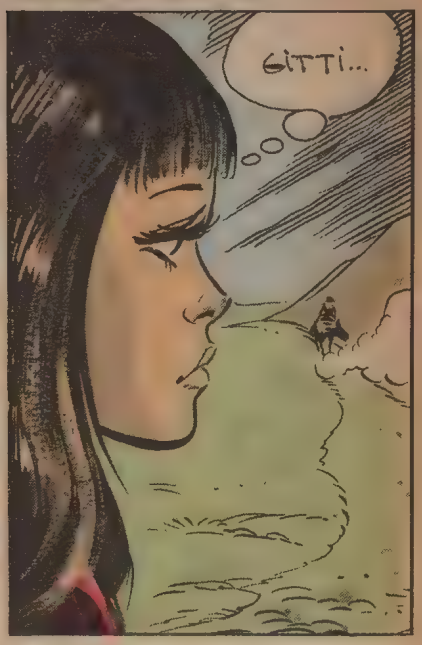

-Rica ederim, onu demek istemedim. Arkadaşınızı yalnız bırakmak istemeyeceğinizi düşündüm de...

Durakoğlu omuz silkti :

-O benim arkadaşım filan değil... Yolda buldum... Yaralıydı... Ölmesine gönlüm razı olmadı... Hepsi bu...

Sözünü tamamlarken rahat bir hareketle atının üzerine sıçradı, bir süre sonra karşı tepeler de gözden kayboldu...

Ayşe uzun uzun onun arkasından baktıktan sonra içeri girdi.

Yaralı genç kendini bilmeden baygın yatıyor, babası ocakta kızdırdığı demirle onun yaralarını dağlıyordu.

Ayşe gözlerini Kara Murat'ın kıvrım kıvrım adaleli vücudundan ayırmadan sordu :

-İyileşecek mi baba?

Hancı başını salladı :

-Yarası çok ağır kızım... Ama kuvvetli bir gence benziyor... Tehlikeyi atlatabilir... Biliyor musun? Üzerindeki kesenin içinden yüzden fazla Osmanlı altını çıktı...

Ayşe'nin güzel yüzünü derin bir hayret ifadesi kapladı, bakışları yaralının üzerinde dolaşırken kendi kendine mırıldandı :

-Yüzden fazla altın mı? Demek zengin biri... Oysa öteki o kadar fakirdi ki...

★★★

Kara Murat haftalarca ölümle pençeleşti.
Korkunç kâbuslarla dolu geceler yaşadı...
Ateşler içinde kıvrandı.
Devamlı sayıkladı, inledi, hıçkırdı...

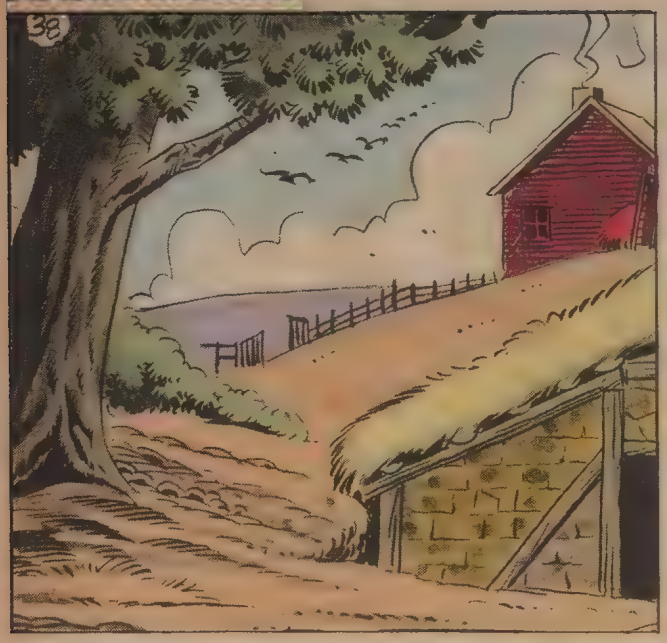

Ağustos sonlarına doğru, hancı ile kızının özenli bakımı sayesinde iyileşmeye başladığı vakit, kanlı olay gününün ardından tam dört ay geçmişti...

Kara Murat yavaş yavaş çevresindekileri seçmeye başladı..

Genç bir kız, yüzünde soğuk bezler gezdiriyor, şakaklarını ovuyordu. Bu yumuşak ve ılık ellerin altında, derin derin içini çekerek çevresi-

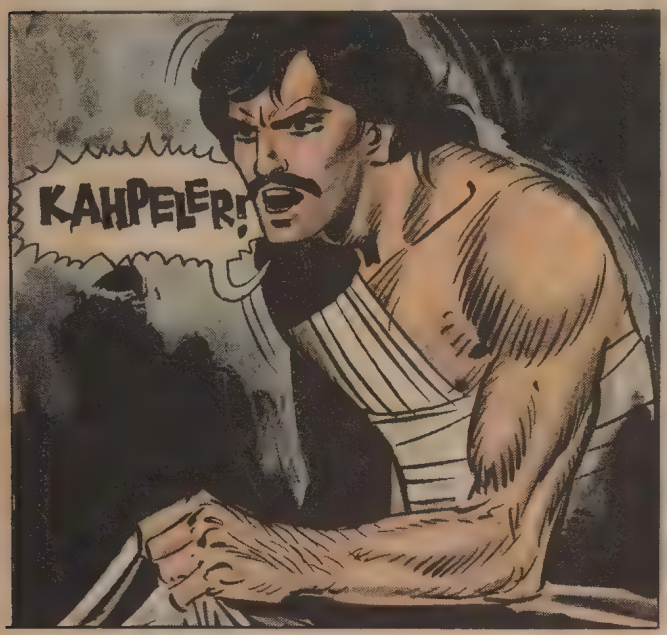

nünde Gülser'le, küçük Ali'nin cesetleri fır fır döndü...İçini saran müthiş kin o kadar kuvvetliydi ki, ağır yarasına rağmen yataktan fırlamak istedi :

-Ah kahpeler ! Kalleş köpekler ! Sizi bu dünyada yaşatırsam...

Ani hareketin etkisiyle birden yaraları sızladı, vücudu dayanılmaz acılar içinde kaldı, hafifçe inleyerek tekrar yatağa düştü.

ne bakınırken, kız tatlı sesiyle içerideki odaya seslendi :

-Baba! Baba! Koş bak! Çok şükür kendine geldi...

Hancı koşa koşa odaya girdi :

-Şükür Cenabı Allah'a. Emeklerimi boşa çıkarmadı ! İyileştin aslanım ! Ölümü yendin !..

"Ölüm" sözü Kara Murat'a korkunç gerçeği bir anda hatırlattı. Acıyle inledi. Gözlerinin ö-

Hancının kızı, ılık bir sesle onun başını okşadı :

-Yatınız yiğidim ! Henüz kalkacak durumda değilsiniz...

Kara Murat'ın içi kaynayan bir volkan gibiydi :

-"Hayır, hayır ! Gitmeliyim ! Bırakın gideyim." diye bağırmak istedi ama sesi o kadar zayıf çıktı ki, genç kız bunu duymadı bile...

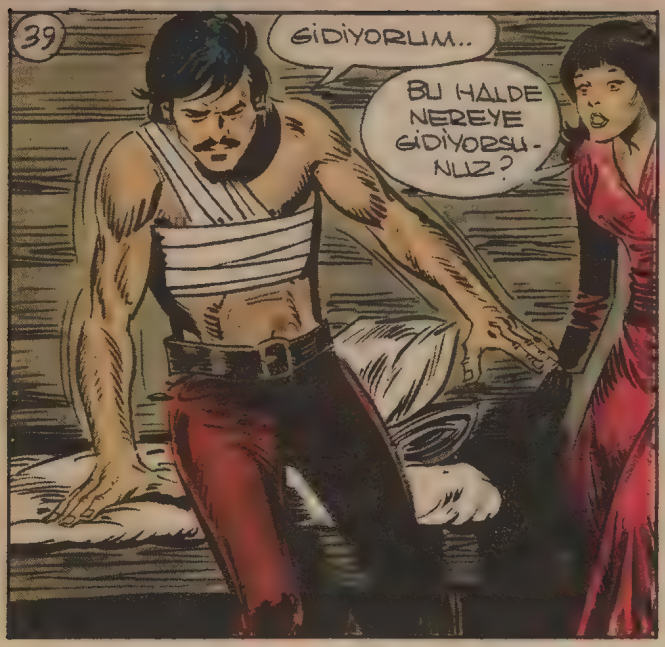

Az sonra, yaralarının sızlamaması için büyük dikkat sarf ederek usulca doğruldu, yavaş yavaş yataktan çıktı. Ayşe'nin "Ne yapıyorsunuz ?" dercesine kendisine dikilen bakışlarını görünce kararlı bir sesle :

-Gidiyorum ! dedi.

Ayşe endişe ile haykırdı :

-Deli misiniz siz? Bu halde nereye gidiyor

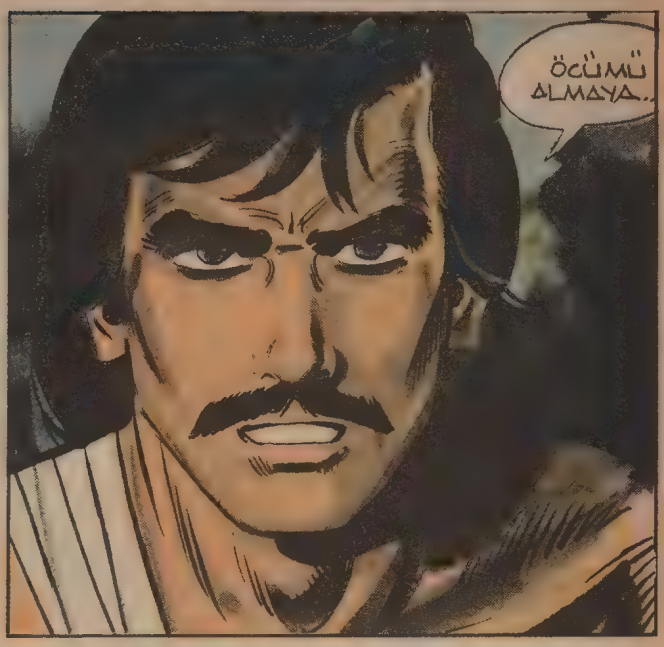

Kara Murat, birbirine kenetlenen çeneleri - nin arasından kısık bir sesle homurdandı :

-Öcümü almaya !

Sallanarak durdu. Dizlerinin kendisini güç taşıdığını hissediyordu ama kalbindeki kin Kara Murat'ı ayakta tutmaya yetiyordu. Onu yaşatan belki de, yüreğini saran müthiş intikam duygusuydu.

Hancının kızı, genç adamı yatıştırmak için kolundan tuttu. Titrek bir sesle :

-Yalvarırım kalkmayınız ! dedi. Bakın, göğsünüzdeki yara kanamaya başladı bile... Sargılarınız kan içinde kaldı. Dört aydır yatıyorsunuz... Öcünüzü bir iki ay daha erteleyebilirsiniz !

Kara Murat'ın kansızlıktan sararan yüzünde, hayatta büyük silleler yemiş insanların acılı ifadesi vardı. Derin bir hayret içinde :

-Dört ay mı? dedi. Dört ay ha !.. Demek

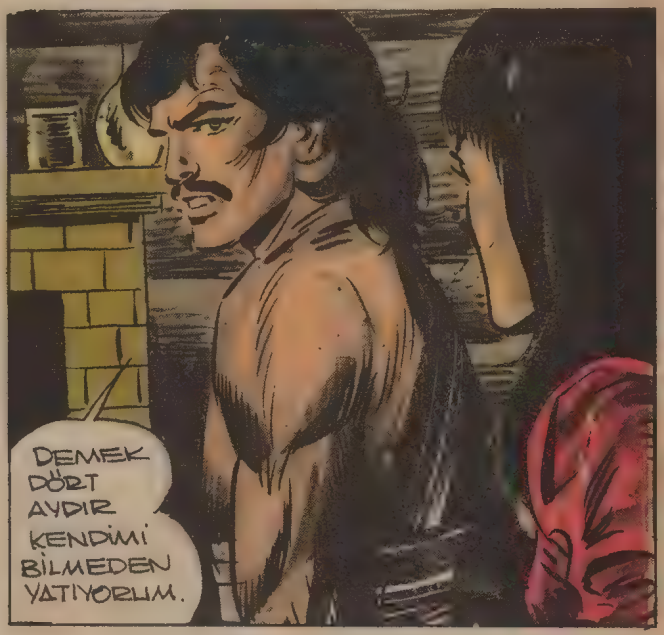

dört aydır böyle kendimi bilmeden yatıyorum?

Genç kız :

-Evet ! dedi.

Kara Murat'ın başı dönüyordu. Bu halde bir yere gidemeyeceğini anlayarak yatağa uzandı ve yeniden kâbus dolu bir uykuya daldı.

Bu olayı izleyen günlerde Kara Murat hızla iyileşti.

Artık yaraları kapanmaya yüz tutmuştu.

Hancının kızı, o iyileştikçe üzülüyor, içinde her geçen gün büyüyen bir huzursuzluk duyuyordu.

Aylardır başucunda beklediği, yaralarını sardığı, şevkle hizmet ettiği delikanlıya karşı kalbinde ılık, sıcak bir duygu belirmişti...

İyileştikten sonra onun, kendilerini bırakıp gitmesinden korkuyor gibiydi...

Kara Murat artık rahatça yürüyebiliyor, küçük gezintiler yapıyor, yaralarının eskisi gibi acımadığını hissettikçe çocuk gibi seviniyordu.

Bir gün, hanın önündeki kırda dolaşırlarken sordu :

-Beni buraya kim getirdi Ayşe?

-Genç bir yabancı getirdi, ama, adını söylemedi...

-Nasıl biriydi?

-Sert yüzlü, fakat sevimli biri... Belinde uzun bir kılıç asılıydı. Silahşora benziyordu...

-Türk müydü?

-Evet!

-Hayatımı ona ve size borçluyum...

Bu sırada hanın önünde üç atlı durdu. Onları gören Ayşe'nin rengi hafifçe sarardı...

Kara Murat, kaşlarını çatarak sordu :

-Kim bunlar Ayşe?

Kız omuzlarını silkti :

-Bilmem... Her halde yolculardır. Babam ilgilenir onlarla... Biz tepeye doğru yürüyelim mi?

Kara Murat, koluna giren genç kızın, kendisini handan uzaklaştırmak istediğini anladı, bakışlarını ona dikerek sordu :

-Ne oldu Ayşe? Bir şeyden korkmuş gibi - sin ! Rengin sapsarı !

Kız titredi :

-Hayır ! Sana öyle geliyor ! Haydi yürüye- lim...

Kara Murat, şimşek çakmaya hazırlanan bulutlar gibi gülümsedi :

-Bana doğruyu söyle ! O atlıları görünce sendeledin...Bütün vücudun ürperdi... Dudakla- rın bembeyaz kesildi...Söyle bana kim onlar?

Ayşe, gerçeği saklayamayacağını anlamış - tı. Korku ile mırıldandı :

-Sen bu işe karışma! Bu bizim özel işimiz..

Konuşurken genç kızın sesi heyecandan düğümleniyordu :

-İki üç ayda bir gelirler...Silivri'nin en a- zılı serserileridir...Babamdan para isterler...

Alıştık biz bunlara...Önemli bir şey değil...

Kara Murat acı acı gülümsedi :

-Haraç alıyorlar yani, öyle mi? Haydi gidip bir görelim şu zorbaları !

Ayşe korkuyla haykırdı :

-Çıldırdın mı? Yaraların daha kapanmadı.. Yalvarırım sen karışma bu işe...Çılgınlığın sı - rası değil...

Kara Murat, kolunu genç kızın elinden kur - tararak hana doğru yürüdü. Dudakları garip bir şekilde kıvrılmıştı...Hastalığın solgun düşürdü - ğü yüzündeki siyah gözleri ateş gibi yanıyordu.

Bu sırada hanın içinde hazin bir sahne geç- mekteydi...

Zorbaların başı, hancıya yaman bir tokat vurarak haykırdı:

-Bizi atlatacağını mı sanıyorsun, itoğlu it? Sökül paraları !

Hancının patlayan dudağından ince bir kan çenesine doğru sızdı. Acıklı bir sesle :

-Vallahi daha fazla veremem ağa ! dedi. İşler son zamanlarda pekiyi değil... Şimdilik bu kadarla idare et... Sonra yine veririm vallahi...

Zorbabaşı homurdandı :

-Sonra yine verirmiş! Ulan kimi kandırıyor-

sun sen? Sökül paraları ! Hemen, derhal... Sökül dedim...

Hancı inledi :

-Vallahi yok ağam !

-Sökül ulan !

-Kulun kurbanın olayım etme ağam !

Zorbabaşının gözlerinde öfke kıvılcımları uçuştu ;

-Hâlâ konuşuyor pezevenk...

Sonra korkunç tokadı, olanca hızıyla hancı - nın yüzünde şakladı :

-Şrak ! Şrak !

Hancı ağlıyordu :

-Etme ağam ! Vurma ne olur?

Zorbabaşı birkaç tokat daha attıktan sonra durdu, adamlarına dönüp bağırdı :

-Siz şu inatçı herifi döve durun ! Ben üst kata bir bakayım. Saklamaya vakit bulamadığı bir -

kaç altın vardır belki !

Adam hızlı adımlarla merdivenden tırma - nırken, öteki iki zorba hancıya gözdağı vermeye çalıştı :

-Bana bak! Fazla kızdırırsan kulakları - nı keseriz ha !

-Acıyın yiğitlerim...

-Dilini koparırız !

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

12 MAYIS 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 120 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

-Merhamet!

-Gözlerini oyarız!

-Yalvarırım etmeyin!

İki zorba, ağasına, paşasına, dünyasına feleğine, anasına, avradına söverek hancıyı dövmeye başladı. Bir yandan kızgın kızgın homurdanıyorlardı:

-Ulan, hem çok para kazan, hem bize verme! Peki biz nasıl yaşayacağız? Bütün hancılar senin gibi cimri olsa ne yaparız biz? Açlıktan ölürüz be.. Ölürüz!..

Hanın içi tokat sesleriyle çınlıyordu.

Birden bu sesleri, Kara Murat'ın gür sesi bastırdı:

-Bırakın adamı!

İki zorba, kanlı gözlerini sesin geldiği yana çevirdi. İkisi de aynı anda kapıda duran gence baktı. Yüzlerinde şaşkın bir ifade belirmişti.

Kara Murat'la beraber içeri giren Ayşe, güzel gözleriyle ona bakarak âdeta yalvarıyor "Yapma.. Bu işe karışma!" demek istiyordu.

Kara Murat soğuk bir sesle tekrarladı:

-Sağır mısınız? Size söyledim! defolun buradan!

İlk şaşkınlıkları geçen zorbalar, kendilerine engel olmak isteyenin bir kişi olduğunu görünce rahat bir soluk alarak onunla alay ettiler:

-Ne diyor, ne diyor?

-Bizi buradan kovuyor!

-Vallahi yaman adam!

-Şu duruşuna bak! Aslan gibi...

Bu sözlerden sonra uzun uzun güldüler.

Hancı, havada kan kokusu sezerek, çıkacak fırtınayı önlemek istedi. Yaralı gencin üç zorbayla baş etmesine imkân yoktu.

-Durun! İstediğiniz parayı vereceğim diye bağırdı.

Kara Murat emreden bir sesle, onu susturdu.

-Hayır! Metelik bile vermeyeceksin ! Üstelik şimdi bu baylar , daha önce aldıkları paraları özür dileyerek sana iade edecekler.

İki zorba , kasıklarını tutarak güldü:

-Yaman dedik diye, kendini sahiden yaman sandı bu herif be! Olur şey değil! Dur şunun kulaklarını keselim!

Serseriler Kara Murat'ın üzerine yürürken üst kattan inen zorbabaşı öfkeyle bağırdı:

-Ne oluyor? Bu ne gürültü be?

İki serseri:

-Bu adam bize kafa tutuyor reis! dedi.....

Zorbabaşı vahşi bir sesle haykırdı:

-Nee? Kafa mı tutuyor? Bize ha... Bize kafa tutuyor demek? Ben şimdi onun kafasını koparayım da görsün...

Reislerinin, dediğini yapan adamlardan olduğunu bilen serseriler korkunç bir şekilde sırıttılar:

-Şimdi hapı yuttu yabancı!

Zorbabaşı adamlarıyla konuşurken, korkuyla Kara Murat'ın koluna sarılan Ayşe, heyecandan titreyen bir sesle inledi:

-Bu adam çok tehlikeli bir haydutur! Öldürecek seni.. Yalvarırım kaç!

Kara Murat hafifçe gülümsedi:

-Korkma Ayşe! Göreceksin, kaçan o olacak!

Ayşe şaşırdı :

-O mu kaçacak ? Neden?

-Korkusundan tabii..

Genç kız, Kara Murat'a acıyan gözlerle baktı "Zavallı! Ateşi yükseldi galiba!" diye düşündü.

Artık ok yaydan çıkmıştı. Kavgayı önlemek olanaksızdı.

Zorbabaşı ağır ağır döndü.. Bir yandan da, kendinden çok emin tavırla belindeki palasını sıyırıyordu..

Fakat o anda garip bir şey oldu..

Zorbabaşı birden sarsıldı, titredi,gözlerinde tarifsiz bir dehşet belirdi...

Kara Murat'a dikilen bakışları korkuyla doldu. Yüzü mosmor oldu, titreyerek hareketsiz kaldı.

Donmuş gibiydi..

Aklına gelmiş olsa, düşünebilse, utanmasa,

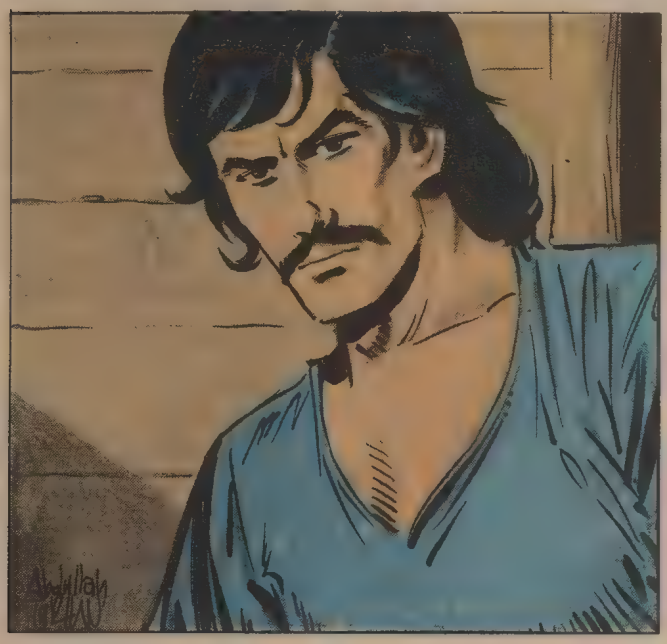

elindeki palayı atıp, hemen oradan kaçardı..

İki serseri, reislerinin bu durumunu görünce şaşırdı. Merak dolu gözlerle bir ona, bir delikanlıya baktılar...

Kara Murat, hafifce gülümseyerek, sanki alay ediyormuş gibi bakıyordu kendilerine...

Reislerini kolundan tutup, şiddetli sarstılar:

-Uyan reis! Ne oldu sana? Bak, herif dalga geçiyor bizimle... Tepele şunu!

Zorbabaşı, adamlarının hayret dolu bakışları arasında palasını usulca kınına yerleştirdi, boğuk bir sesle homurdandı:

-Yürüyün, gidiyoruz!

Serseriler, iyiden iyiye afalladı:

-Gidiyor muyuz? Neden?

Zorbabaşının sesi utancından titriyordu :

-Bu dünyada karşı koyamayacağım bir insan varsa o da, şu Allahın belâsı Kara Murat'tır! Dayak yemek istemiyorsak gidelim buradan...

Serseriler Kara Murat'ı tanımıyorlardı ama, adını çok duymuşlardı:

-Nee ? Kara Murat bu mu?

-Hiç de benzemiyor!

-Canım, tüysüz bir oğlan bu...

-Haydi! dedi. Şimdi defolun! Bir daha bu hana ayak basarsanız, ayaklarınızı kırarım! Bunu unutmayın!

Adamlar süklüm püklüm gittiler...

Ayşe, Kara Murat'a sevgi dolu bir hayranlıkla bakıyordu..

Demek, karşısında duran şu genç, ünü bütün ülkeyi saran Kara Murat'tı:

-Nereden belli Kara Murat olduğu?

Zorbabaşı acı acı güldü:

-İnanmıyorsanız bir deneyin!

Kara Murat, yavaş yavaş gerileyerek kapıdan çıkmak üzere olan zorbalara bağırdı.

-Durun! Aldığınız paraları bırakın!

Zorbabaşı, kuşağından çıkardığı keseyi usulca bir masanın üstüne koydu.. Eli titriyordu.

Kara Murat:

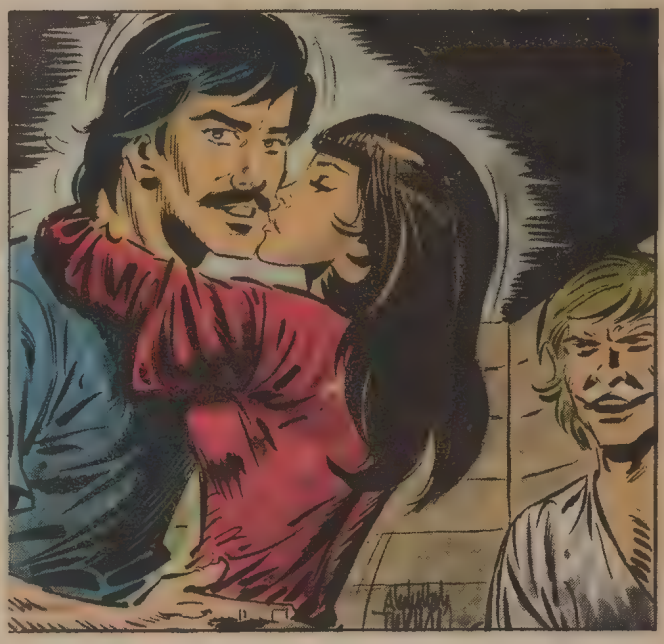

-Sen.. Sen silahşor Kara Murat'sın...

Delikanlı gülümsedi:

-Evet

-Geçen yıl bir dövüşte dört Sırplıyı birden öldürmüşsün!

-Evet, kendimi korumuştum...

Ayşe babasının yanında, sevinçle Kara Murat'ın boynuna sarılarak onu öptü:

Sana çok teşekkür ederiz Kara Murat. Bize şeref verdin. Bizi ebediyen bu serserilerden kurtardın...

-Siz de beni ölümden kurtardınız. Kârlı olan yine benim...

Kara Murat, aynı günün akşamı hancı ile kızına veda ederek İstanbul'a doğru yola çıktı.

Atını sürerken Leonard ile Stefanos'u düşünüyor, kısık kısık dişlerinin arasından:

-Kahpeler!. Dünyanın öbür ucuna kaçsanız yine bulacağım! diye mırıldanıyordu.

Kalbi kinle doluydu...

★★★

Trabzon'a bağlı Maçka ilçesinin 12 kilometre güneybatısında "Kızlar Manastırı" adında bir manastır vardır.

Bugüne dek ayakta kalan bu manastır, 1460

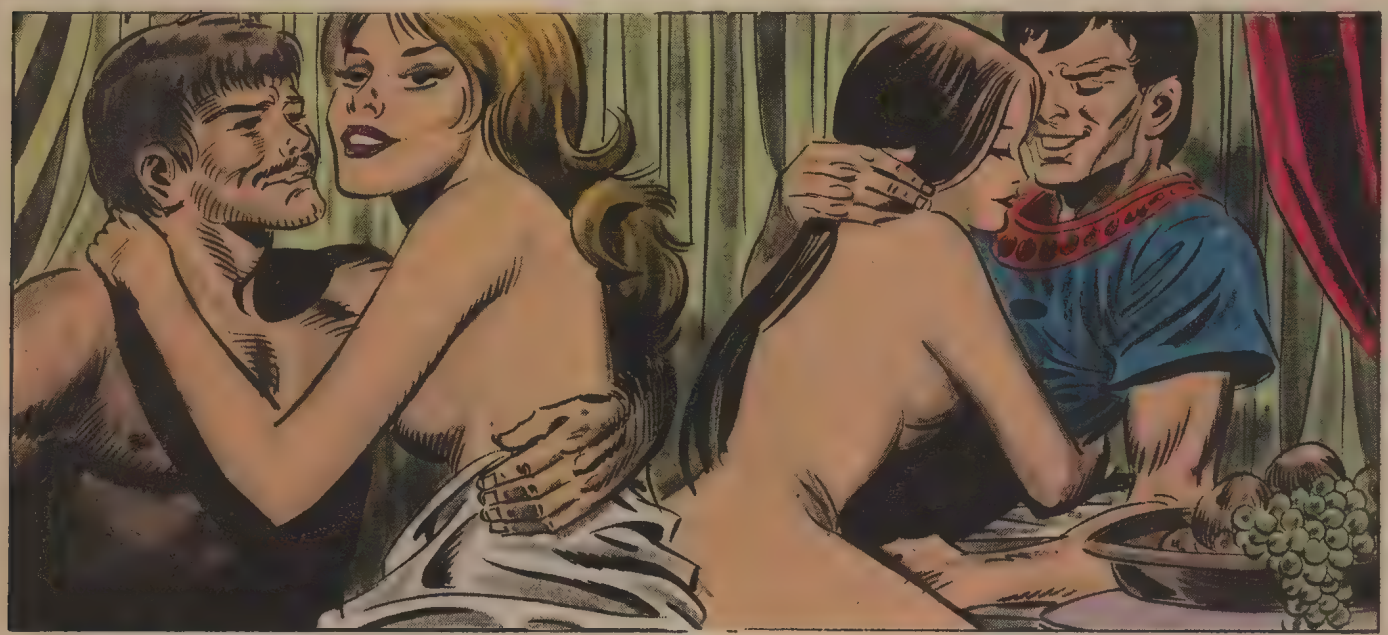

yıllarında Trabzon Rum İmparatorluğu'nun en önemli din merkezlerinden biriydi.

Gerçekte din merkezi değil, aşk, zevk ve eğlence yuvasıydı.

Sözde, her çeşit dünya işlerinden ve zevklerinden el çekmiş, kendilerini ibadete vermiş kimseler olması gereken rahibeler, çalgı çalarlar, şarkı söylerler, şarap içip, kahkahalar atarak çılgınca eğlenirlerdi.

Voyvoda Vilad'ın oğlu Leonard, Trabzon Rum İmparatoru David Kommenos'a büyük para ödeyerek Kızlar Manastırı'nın tek hâkimi olmuştu. Bir karargâh gibi kullandığı manastırda düşmanlarının kendisini bulamayacağını umuyordu.

Onu, rahibelerle dolu olan böyle bir yerde, aramak kimin aklına gelir ki?

Leonard, manastırın aziz tasviriyle süslü geniş salonunda, çılgın bir zevk âlemi yaşamaya hazırlanıyordu...

İnce belli, diri göğüslü, güzel bir rahibeyi tepeden tırnağa soyduktan sonra yatağa yatırmıştı.

Gözlerinin önüne serilen muhteşem vücudu bir süre aç bakışlarla seyrettikten sonra eğilerek kadının göbeğini öptü.

Rahibe:

-Aman efendimiz.. Öpmeyiniz. Fena oluyorum!. diye fısıldadı.

Sesi şehvet doluydu. Vücudu tatlı tatlı ürperiyordu.

Leonard, için için gurur duyarak kendi kendine övündü:

"Ateşime dayanamıyor!"

Artan bir iştahla kadının çıplak göbeğini yeniden öptü, dilini alev gibi yanan pembe tenin üzerinde usul usul dolaştırdı.

Rahibe bu öpüşle o kadar gıdıklandı ki, öpüldüğü yerde hafif bir titreme oluştu.

Leonard'ın gözleri vahşi bir zevkle ışıldadı:

-Göbeğin böyle titremesini hayatımda ilk kez görüyorum!

Kadın kıkır kıkır güldü.

Leonard öptüğü yere dudaklarını yeniden yapıştırdı.

İyiden iyiye gıdıklanan rahibe inledi:

-Ne olur yapmayınız efendim!..Başka yerimden öpünüz. Oramdan çok gıdıklanıyorum dayanamıyorum...

Leonard böbürlendi:

-Bana kimse dayanamaz zaten... Kadınları bitiririm, mahvederim!

Aşktan sarhoş bir halde kalktı, gidip masanın üzerindeki şarap şişesini aldı.

Rahibe şaşkınlıktan büyüyen gözlerle ona bakıyordu:

-Ne yapacaksınız efendim?

Leonard iğrenç bir şekilde sırıttı:

-Göbeğindeki çukura şarap döküp içeceğim!

Sevişmenin her çeşidini denemiş olan rahibe

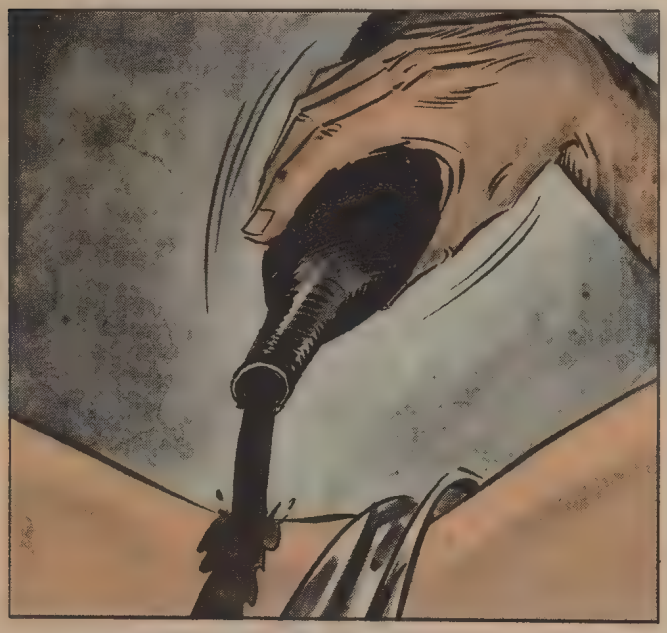

hibeyi ürkütmüştü. Yattığı yerden omuz silkti. Diri göğüsleri bu omuz silkişiyle hafif hafif titredi.

Leonard, şişeyi rahibenin karnı hizasına getirip biraz şarap akıttı. Fakat gıdıklanan kadının hareketinden şaraplar göbeğinin çevresine yayıldı, teninde pembe izler bırakarak aşağıya süzüldü.

Başarısızlığa uğrayan Leonard'ın öfkesi

daha da şaşırdı. Bu adamın garip zevkleri vardı:

-Şarabı şişeden içseniz daha iyi olmaz mı? diye sordu.

Sesinde alay ediyormuş gibi bir ifade gizliydi...

Bunu sezen Leonard birden öfkelendi, gözleri çakmak çakmak oldu. Sertleşen sesiyle

-Fikrini sormadım! diye homurdandı.

Adamın birdenbire vahşileşen bakışları ra-

birden yangın gibi büyüdü, kızgın kızgın homurdandı:

-Gördün mü? Olmadı.. Olmadı işte!

-Gıdıklandım efendimiz...

-Neden gıdıklanıyorsun? Benim zevkimi bozmaya hakkın var mı?

Çıplak rahibe, sütun gibi bacaklarını hafifçe kaldırıp oynattı. Güzel vücudu yatağın içinde zevkle kıvrandı:

-Bırakın böyle garip zevkleri. Gelin sevişelim. Kendimi size teslim etmek istiyorum. Erkekliğinizi gösterin efendimiz.

Kadın farkına varmadan adamın en zayıf yerine dokunduğunu anlamadı bile...

Leonard'ın, elindeki şişeyi birden masaya vurarak kırdığını ve kırık şişeyi silah gibi tutarak üzerine doğru geldiğini dehşetle gördü...

Adamın boğuk sesi salonda baykuş gibi öttü:

-Neee? Sen benim erkekliğimden şüphe mi ediyorsun kaltak?

Leonard deli gibi olmuştu.

Rahibenin gözleri korku ile doldu. Adamı yatıştırmak için gülümsemek istedi ama tebessümü dudaklarında dondu kaldı.

Leonard'ın gözlerinde ölüm kararı vardı.

Kadın bunu görerek korkunç bir çığlık attı.

Vücudunu öfkeli bir titreme kaplayan adamın bakışlarında sadist bir öfkenin pırıltıları yanıyordu... Sağ kolu birden şimşek gibi havaya kalktı ve hırsla indi...

Kırık şişe rahibenin, çıplak karnını yarıp yumuşaklığa gömüldü.

Bir çığlık!...

Canhıraş, tüyler ürpertici keskin bir çığlık salonun camlarını titretti..

Fışkıran kanlar beyaz çarşafları bir anda kızıla boyadı.

Yuvarlak ve güzel karnı korkunç bir şekilde yarılan kadın birkaç kere çırpındı, kıvrandı ve öldü.. Açık kalan gözlerinde hâlâ inanmıyormuş gibi şaşkın bir ifade vardı.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

19 MAYIS 1976 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 171 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

Leonard, alnında parlayan soğuk teri sile-rek çatlak ve uğursuz bir sesle homurdandı :

-Benim erkekliğimle kimse alay edemez!..

Bu sırada kapı telâşla vuruldu:

-Efendimiz, efendimiz!

Leonard haykırdı:

-Ne var?

-Bir gürültü duyduk da...

-Gürültü değildi o, çığlıktı. Bu dünyada ya-şamaya hakkı olmayan bir günahkârın çığlığı..

Sonra ölüye hiç bakmadan sert adımlarla gidip kapıyı açtı, dışarı çıkarken eşikte titreşen hizmetçilere emretti:

-Temizleyin odayı!

Leonard, son günlerde nedense çok hırçın ve sinirli görünüyordu.. Bir şeye canı sıkılır gibiydi. Bu yüzden kadınlardan bile zevk almaz olmuştu.. Birkaç gündür giriştiği bütün cinsel

deneylerde hep başarısızlığa uğramış, az önceki rahibenin, iktidarsızlığını ima eden sözleri onu büsbütün çileden çıkararak elini kana bulamasına yol açmıştı...

Neden bu kadar hırçın, sinirli ve ürkekti?

Neden hiç bir şeyden zevk almıyordu?

Neden günleri korku içinde geçiyordu?

Birden bütün bunların sebebini keşfetmiş gibi ulurcasına haykırdı:

-Allah belânı versin Kara Murat! ölmediğini biliyorum! Öç almaya geleceğini de biliyorum... Beklemek bezdirdi beni... Geleceksen gel... Kozumuzu paylaşalım...

Voyvoda'nın oğlu Leonard'ın içini yaman bir korku sıziyordu. Her köşeden Kara Murat'ın fırlamasını ve karşısına dikilip hesap sormasını bekliyor gibiydi.

Onu tuzağa düşürüp öldürmeye kalktığına çoktan pişman olmuştu. Yaptıklarının hesabını vermekten, hem de acı bir şekilde vermekten ödü kopuyordu.

Öfkesinin nedeni buydu...

Trabzon Rum İmparatoru David Komnenos'tan gizlice satın aldığı bu "Kızlar Manastırı"nı Kara Murat bulabilir miydi?

Bulsa da, kışlaya çevirdiği bu yere girebilir miydi?

Girse de, yüze yakın silahlı adamın, her biri yırtıcı birer kaplana benzeyen 150 rahibenin arasında kendini öldürebilir miydi?

Kendi kendine sorduğu bütün bu sorulara olumsuz karşılık vererek biraz rahatladı.

Bununla beraber, iyice rahat etmesi için Kara Murat'ın mutlaka ölmesi gerekiyordu.

Onu yeryüzünden silmeliydi.

Yoksa bu müthiş Türk'ün kendisine rahat vermeyeceği apaçıktı.

Kızlar Manastırı'nın dış bölümü Leonard'ın yerleştirdiği silahlı muhafızlarla doluydu.

İç bölümdeki binada ise rahibeler yaşıyordu.

Leonard, dalgın adımlarla koridoru geçip Başrahibe'nin odasına girdi.

Başrahibe Anna, genç ve güzel bir kadındı. Uzun kirpikli, güzel gözleri, biçimli dudakları vardı. Elinde tuttuğu bir mektubu Leonard'a göstererek:

-İstanbul'dan geliyor, dedi... Haberler pek iyi değil. Kara Murat iyileşmiş... Casusumuz, onun Trabzon'a doğru yola çıkmaya hazırlandığını bildiriyor.

Leonard, sapsarı kesildi.

Ağzından yılan ıslığını andırır bir ses çıktı:

-Yaa!.. Belâ geliyor demek!

Başrahibe yumuşak, fakat ürpertici bir sesle:

-Onu öldürün, belâdan kurtulursunuz! dedi

Leonard acı acı güldü:

-Onu öldürmek istediğim için başıma bu belâyı sardım. Kılıcımı göğsüne soktum, vücudunun içinde çevirdim. Öldü diye bırakıp gittim.

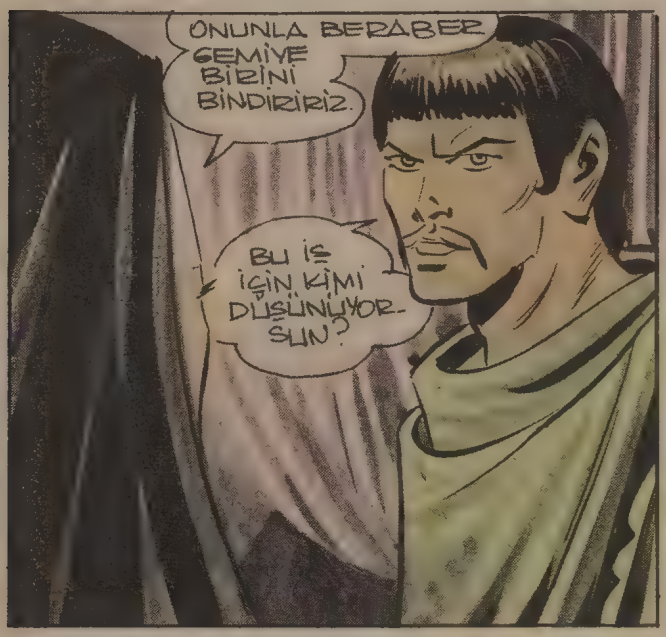

vendiğimiz birini bindiririz...

-Sonra?

-Onu öldürtürüz!

Leonard sordu:

-Bu iş için kimi düşünüyorsun?

Başrahibe esrarlı bir şekilde gülümsedi:

-Tuzağa güzel bir yem koymalıyız... Zeki, tahrik edici ve nefis bir parça olmalı...

-Yani ne demek istiyorsun?

Dokuz canlıymış megerse...

-Şu halde öç almak için mutlaka Trabzon'a gelecektir... Bana kalırsa karayolu çok uzun ve yorucu olduğundan deniz yolunu seçecektir...

Leonard düşünceli düşünceli başını salladı:

-Doğru söylüyorsun. Mutlaka gemiyle gelecektir. Ama bu bize fayda sağlar mı?

-Sağlar tabii. Onunla beraber gemiye gü-

-Benim soylu efendim.. Ne demek istediğimi anladınız. Güçlü erkeklere karşı en etkili silah güzel ve kurnaz kadınlardır. Elimde de bundan bol bir şey yok...

Başrahibe Anna, masanın üzerindeki çıngırağı çaldı, az sonra açılan kapıda beliren rahibeye:

-Bana Venedikli Liza'yı çağırın! dedi.

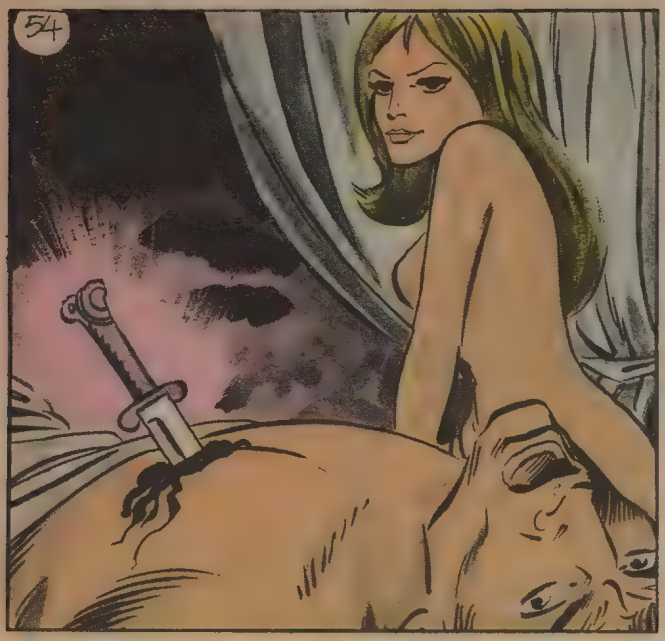

Başrahibe'nin emrinde birçok kız vardı. Bu kızlar, onun gösterdiği biriyle yatmak için aralarında kura çekerlerdi ve o adam ertesi sabah yatağında, göğsüne bir hançer saplı olarak bulunurdu.

Bu kez Başrahibe işi kuraya bırakmamış, yollayacağı dişi belâyı kendi seçmişti.

★★★

Kara Murat, Galata rıhtımından Trabzon'a haretek edecek olan "Deniz Kızı" adlı Ceneviz gemisinde kendisine yer ayırtmıştı.

Yola çıkmadan bir gün önce Sadrazam Mahmut Paşa'nın huzuruna çıktı.

Paşa, devlet işleriyle ilgili bir sürü evrak arasında harıl harıl çalışıyordu. Padişahtan sonra Osmanlı İmparatorluğu'nun en önemli kişisiydi... Kara Murat'ın başına gelenleri duymıştu... Olayı bir defa da onun ağzından dinledikten

sonra sordu:

-Şimdi ne yapmayı düşünüyorsun Kara Murat?

Paşanın odasının geniş penceresinden, Boğaz'ın masmavi suları görünüyordu. Kara Murat başıyla denizi işaret ederek:

-Gemiye binip, Trabzon'a gitmek istiyorum! dedi.

-Düşmanlarının Trabzon'da saklandığına emin misin?

-Evet!

Mahmut Paşa uzun sakalını sıvazladı, bir süre düşünceli kaldıktan sonra:

-Biraz sabretsen, dedi. Yakında Trabzon seferine çıkacağız... İmparator David Komnenos'un, yıllardır verdiği vergiyi ansızın kesmesi sultanımızı öfkelendirdi.

-Şu halde bütün Karadeniz bölgesini zaptedeceğiz demektir.

-Evet... Hazırlanıyoruz... Amasra, Kastamonu, Sinop ve Trabzon'u sınırlarımız içine alacağız... O zaman, düşmanlarını daha kolay arayıp bulursun sanırım...

Kara Murat acı acı içini çekti:

-Belki haklısınız ama,. o kadar bekleyemem Paşam...İçimi yakan, damarlarımı kavuran duygu her geçen gün büyüyor... Bu duygu beni boğacak...

-Fakat bu yolculuk çok tehlikeli.. Tek başına yola çıkman çılgınlık olur... Ben sana bu izni veremem..

Kara Murat, koca Sadrazam'ın, Fatih Sultan Mehmet'ten bu kadar korkmasına şaştı.Çünkü Fatih, kendinden izinsiz bir iş yapılmasına son derece kızardı.. Mahmut Paşa sorumluluk altına

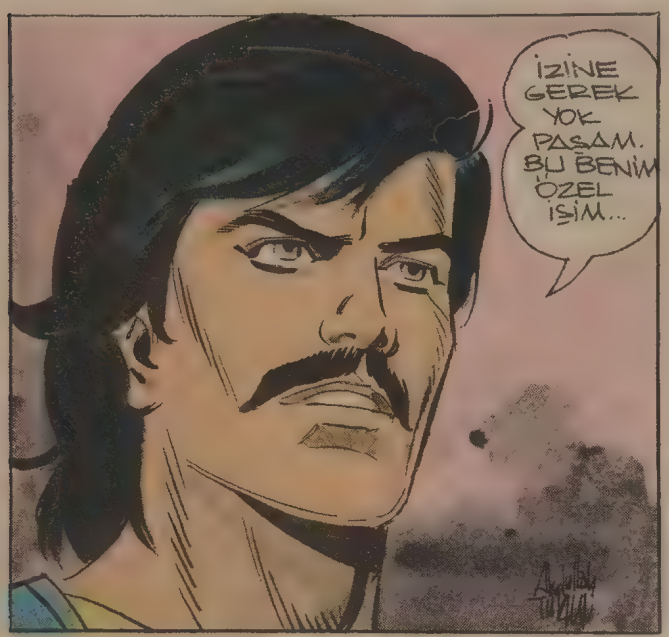

girmek istemiyordu. Kara Murat sakin, fakat kesin bir sesle Paşa'ya cevap verdi:

-Ben kendi başıma buyruk bir savaşçıyım. Bu bakımdan izine gerek yok Paşam! Sadece bilginiz olsun istedim.. Üstelik bu benim özel işim...

Paşa sordu:

-Yanına adam ister misin?

-Hayır!

-O halde yolun açık olsun! Dikkatli ol Kara Murat... Savaş için işimize yarayacak bilgiler elde edersen, Trabzon'daki ajanımızın aracılığıyle bize ulaştırmayı ihmal etme, Ha... Şu mektubu da fırsat bulursan İmparatora ilet.. Biraz uykuları kaçsın!

★★★

"Deniz Kızı" o zamanın en modern gemilerinden biriydi. Büyük yelkenleri, altmış çift küreği vardı. Yolcular için rahat ve güzel kamaralar yapılmıştı. Gösterişli ve tantanalı bir Ceneviz gemisiydi.

Kara Murat güverteden rıhtımı seyrediyordu.

Harekete az bir zaman kalmıştı.. Gemi Sinop'a uğradıktan sonra Trabzon'a gidecekti.

Galata rıhtımı insanla doluydu.

Delikanlı, güneşli ve güzel havada, yolculugun rahat geçeceğini düşündü.

Trabzon'da ne yapacaktı?

Düşmanlarını nasıl bulacaktı?

Nerede saklanıyorlardı?

Bunları çok düşünmüş, ama hiç bir çıkar yol bulamamıştı.

Leonard ile Stefanos'un, İmparator tara-

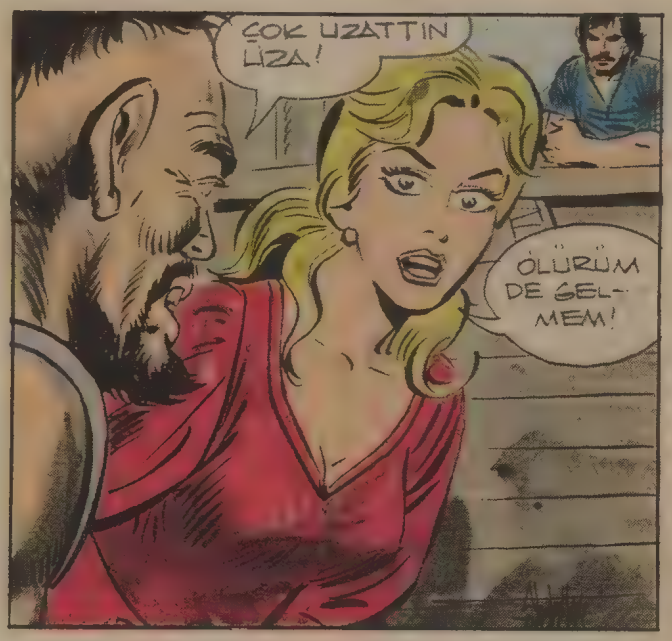

fından himaye edildiklerini sanıyordu.

Birden, rıhtımdaki manzaranın değişmiş olduğunu fark etti.

Bütün insanlar aynı yöne bakıyorlardı.

Yabancı giyinişli, güzel bir kadın, iki adamla çekişiyordu.

Adamlar onu zorla götürmek istiyorlar, homurdanıp küfrediyorlardı.

Güzel kadın, bileğinden tutan adama bir tekme indirerek kaçmak istedi ama, öteki kolundan yakalayıp öfkeyle homurdandı:

-Yeter artık. Çok uzattın Liza!.. Bizimle geleceksin dedik mi, gelmelisin!.

-Hayır! Ölürüm de gelmem! Bırakın beni.. O pis efendinizin yüzünü bile görmek istemiyorum... Bırakın, gemiyi kaçıracağım!

-Ama efendimiz gitmeni istemiyor Liza...

– Kapa çeneni pis domuz. Efendin de, sen de, hepiniz yerin dibine batın..

Kendilerine eğlenceli bir seyir çıktığı için toplanın meraklılar, kızın bu sözlerine uzun uzun güldüler...

Liza onlara döndü:

–Güleceğinize, bir kadına yardım etseniz, daha soylu hareket etmiş olurdunuz! dedi.

Sesi öfkeden titreyen genç kadının Venedikli olduğu anlaşılıyordu ama, Türkçe'yi güzel konuşmaktaydı..

Kara Murat, küpeşteye yaslanmış, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle bu olayı seyrediyordu..

Kadın, şimdiye kadar görmüş olduğu kadınların en güzellerinden biriydi... İnce, uzun, gösterişli bir vücudu vardı. Giydiği dar bluz, diri göğüslerini bütün güzelliğiyle ortaya çıkarıyordu. İri, siyah gözlerinde sonsuz bir heyecanın ifadesi vardı. Burnu küçük ve kalkıktı. Kıpkırmızı dudaklarının arasından beyaz dişleri sedef gibi parlıyordu.

Rıhtımdaki çekişme devam ediyordu.

Kızı güzellikle götüremeyeceklerini anlayan adamlar, işi zorbalığı döktüler:

–Uzattın artık sen de, yürü!

–Yürümeyeceğim!

–Öyleyse biz yürütmesini biliriz...

Kadını sürükleye sürükleye götürmeye başladılar.

Kimse olaya karışmak, başını derde sokmak istemiyordu. Hem kızın yabancı olduğu anlaşılıyordu. Bir yabancı için neden başlarını derde soksunlar?

Bu sırada kızla adamlar, Kara Murat'ın bulunduğu küpeştenin önünden geçiyorlardı.

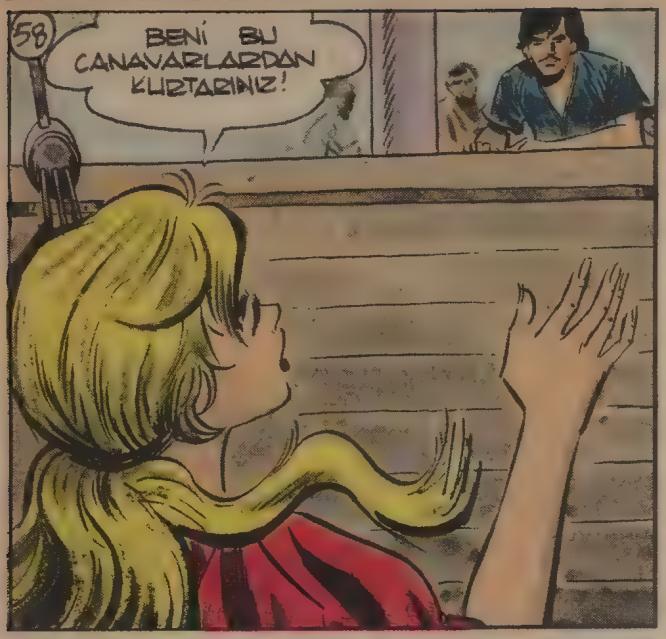

Uzun saçları havada dalgalanan Liza, bir elini yardım istercesine Kara Murat'a doğru uzatarak haykırdı :

-Rica ederim bana yardım ediniz! Beni bu canavarlardan kurtarınız!

Kara Murat, kendisinden yardım istendi mi, duramazdı.. Bu onun yaradılışıydı. Aslında gemiyi kaçıracağını düşünmese, o ana kadar, çoktan kavgaya karışırdı..

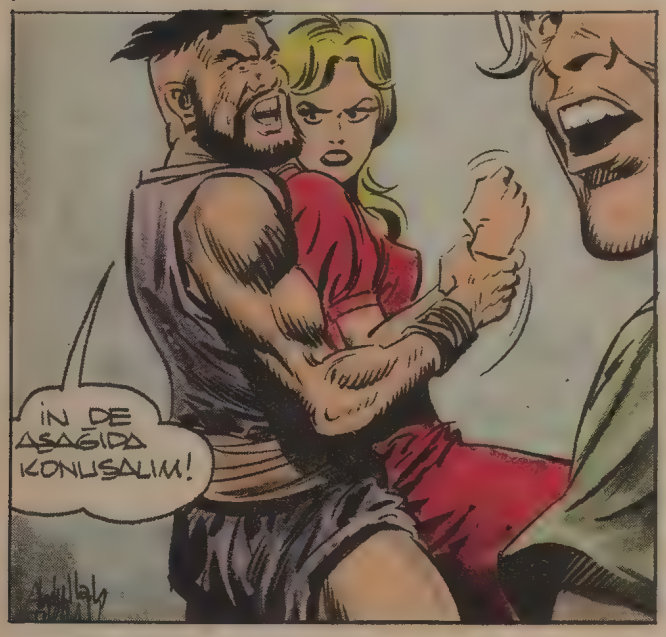

kim olabilirdi?

İkisi de aynı anda homurdandı:

-Ne dedin, ne dedin?

-Kepçe kulaklarınızı açın da iyi duyun. Kızı bırakın dedim...

-Bak hele! Neler söylüyor? Kuş gibi küpeşteye tüneyip meydan okumak kolay! İn de aşağıda konuşalım..

Kara Murat, kavganın kaçınılmaz bir hal

Şimdi kadın, güzel gözlerini kendisine dikmiş, yalvaran sesiyle yardım istiyordu. Ürkek bir ceylan gibiydi..

Kara Murat, bakışlarını iki kabadayıya dikerek haykırdı:

-Bırakın onu! Yeter bu maskaralık!

Adamlar gözlerini devirerek yan yan ona baktılar. Yüzlerinde şaşkın bir ifade vardı...

Kendilerine laf atmak küstahlığını gösteren

aldığını görerek yüzünü buruşturdu:

-Madem o kadar istiyorsunuz, sizi kırmam baylar! Geliyorum!

Geminin küpeştesi, rıhtımdan üç metre yüksekteydi. Kara Murat yaylandı, çevik bir hareketle kendisini rıhtıma bıraktı...

Adamlar, vücudu çelik bir yayı andıran bu gencin, kolay yutulur lokma olmadığını anlamışlardı, ama, artık ok yaydan çıkmıştı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

26 MAYIS 1976 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 122 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

Kara Murat onların karşısına dikildi:

-İşte geldim !

Kadın, bir kurtarıcı bulmanın sevinciyle delikanlının koluna yapıştı:

-Oh.. Sizi Tanrı gönderdi.. Ne olur kurtarın beni !

Kara Murat, gözlerini adamlardan ayırmadan Liza'ya sordu :

-Siz de Trabzon'a mı gidiyorsunuz ?

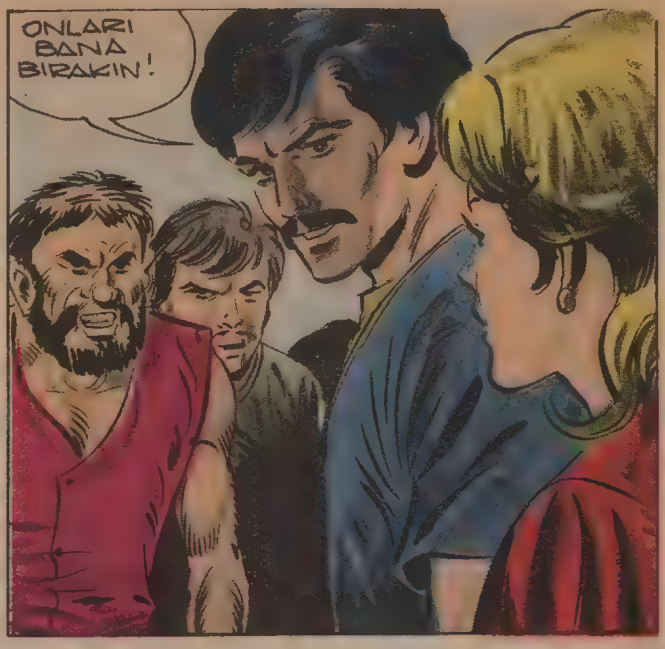

-Evet... Ama bu yabaniler bırakmıyor...

-Öyleyse acele edin.. Gemi kalkmak üzere.

Genç kadın, korku dolu güzel gözlerini adamlara çevirdi. Kara Murat onun ne demek istediğini anlamıştı. Gülümsedi :

-Onları bana bırakın !

Kızın ellerinden kaçmak üzere olduğunu gören iki kabadayı, gözlerinden ateş saçarak öfke içinde saldırdılar.

Rıhtımdaki halk, yeni bir eğlence bulmanın sevinci içinde onların çevresini sarmıştı. Önceki adam, daha elini kaldırmadan Kara Murat'ın demir gibi yumruğuyla yeri öptü.. İkincisi, delikanlının müthiş tekmesiyle iki büklüm olarak danalar gibi böğürdü...

Çevrelerinde birikenler haykırıyordu :

-Yaşşa delikanlı !

-Vur ! Vur !

-Elin dert görmesin !

-Vay anam vay !. O ne tekme yahu ?

-Herif ayağını da yumruk gibi kullanıyor...

Kavga çok kısa sürdü. Kara Murat'ın çetin ceviz olduğunu anlayan iki kabadayı kaçmaktan başka çare olmadığını görerek kalabalığın arasına karışıp, kayboldu...

Kara Murat, karşısında dövüşecek kimsenin kalmadığını görünce, gözleriyle Liza'yı aradı, bulamadı...

Gemi kalkmak üzereydi...

Hızla merdivenlerden tırmanıp güverteye çıktı..

Bir el koluna yapıştı. Kulağının dibinde fısıltıya benzer tatlı, ılık bir ses duydu :

-Teşekkür ederim yiğit genç...Beni büyük bir dertten kurtardın !

Kara Murat döndüğü vakit, Liza'nın uzun kirpiklerinin altında siyah birer elmas gibi ışıldayan gözleriyle karşılaştı. Kalbinde ılık ılık bir duygunun kımıldadığını hissetti.

Kadın gerçekten, bugüne kadar gördüklerinin en güzeliydi..

Pırıl pırıl bir gülümsemeyle :

-Yardım isteyen bir kadını korumak benim

için kaçınılmaz bir ödevdir bayan, dedi.

Liza'nın gözlerinden şeytanca bir parıltı geçti. Güzel dudakları, emsalsiz bir gülümsemeyle çiçeklendi :

-Bu devirde sizin gibi erkeklere az rastlanıyor efendim !

Gemi yavaş yavaş hareket etmişti.. Yüzlerini Boğaz'ın serin rüzgârı yalıyordu. Kara Murat:

-Deniz havası, tüm kötü anıları unutturur güzel kız ! dedi.

Gülüştüler...

★★★

Bu sırada, Kara Murat'ın dayağını yiyen iki serseri, Galata rıhtımının bir köşesinden, yelkenlerini açarak uzaklaşan Ceneviz gemisini seyrediyordu... İriyarı olanı :

-Delikanlıya iyi bir oyun oynadık! dedi.

Öteki güldü:

-Birkaç yumruk yedik ama iyi para aldık doğrusu !

-Delikanlı da bizi, bileğinin zoru ile yendiğini sanıp böbürlenmiştir...

-Enayi !..İstesek onu kağıt gibi ikiye katlayıp, rıhtımdan denize atardık...

-Kız onunla tanışmak için mi bu numarayı yaptı dersin?

-Öyle olacak..Ama delikanlı da yakışıklı bir gençti doğrusu..

-Hınzır ! Ne de sert vuruyordu !

-Neyse, şimdi gidip, bu paralarla güzel bir kafa çekelim.

İki serseri, kol kola girerek rıhtımdan uzaklaştı.

★★★

Gemi, yelkenlerini rüzgarla şişirerek Bo-

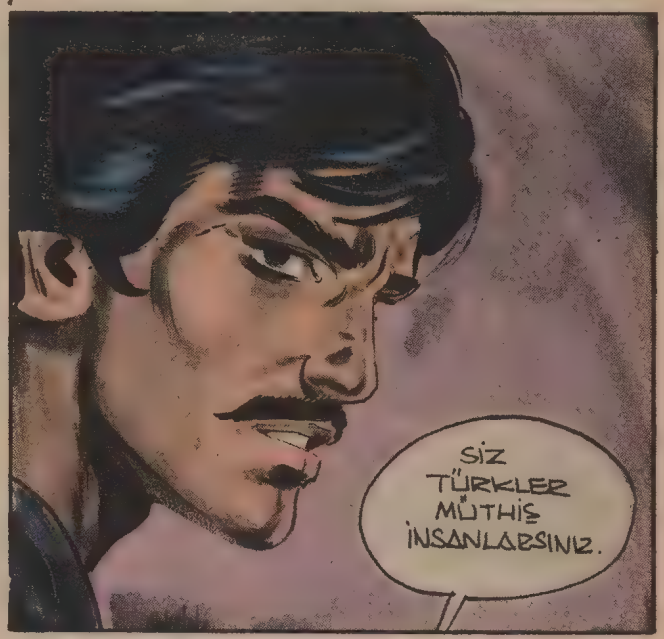

ğaz'da ilerlemeye başladı.

Kara Murat güvertede, yolcuları birer birer inceliyordu. Hemen hepsi kendi halinde insanlardı... Başını çevirince, orta direğin dibinde duran Liza'nın iri, güzel gözleriyle kendisine bakmakta olduğunu gördü. Kadının bakışları açık bir çağrıydı. Kara Murat üç gün sürecek olan yolculuğun eğlenceli geçmesi için bunu kabul etmeye karar verdi.

Mavi sular, arkasında köpüklü bir iz bırakarak yarılıyor, martılar çığlıklar atarak geminin peşinden uçuyordu.

Kara Murat küpeşteye dayanmış, Boğaz'ın Rumeli yakasını seyrediyordu.

Yanı başında tatlı bir ses :

-Siz Türkler müthiş insanlarsınız ! dedi.

Delikanlı başını çevirdiği vakit Liza'yı gördü, vücudu tatlı bir ürpermeyle sarsıldı :

-Bu yargıya nasıl vardınız?

-Şu haşmetli kaleyi gördükten sonra !..

Liza eliyle, önünden geçmekte oldukları Rumelihisarı'nı gösteriyordu:

-Üç ay gibi kısa bir süre içinde böyle muhteşem bir kale yapmak "Müthiş"ten başka kelime ile anlatılamaz...

Kara Murat bu sözlere sadece gülümsemekle karşılık verdi. Bakışları hisarda dolaştı. Surların üzerine yerleştirilmiş dev toplar, izinsiz geçecek her gemiyi batırmaya hazır bir halde bekleyen birer kara canavar gibiydi...

Uzun süre konuşmadan, temiz Boğaz havasını ciğerlerine doldurdular.

Liza, gülümseyerek yüzünü güneşe çevirdi, uzun saçlarını rüzgâra bıraktı.

Bu haliyle çok güzeldi.

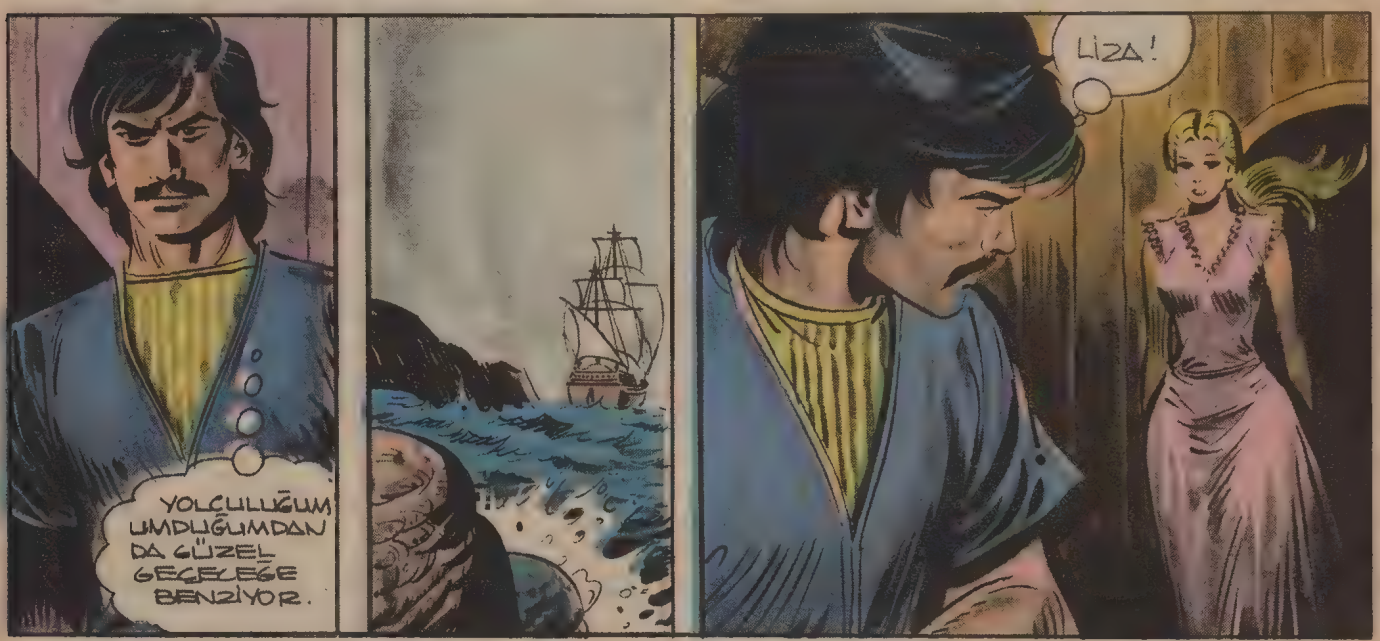

Kara Murat'la yeniden göz göze geldiler. Delikanlı "Yolculuğum umduğumdan da güzel geçeceğe benziyor" diye düşündü.

Gemi Karadeniz'e açılınca rüzgâr sertleşti. Yolcular birer birer aşağıya indiler. Liza da gitti.

Akşam yemeğinden sonra Kara Murat tekrar güverteye çıktı. Dirseklerini küpeşteye, çenesini ellerine dayayarak, masmavi ay ışığında koyu lâcivert görünen Karadeniz'e uzun uzun baktı...

Gecenin serin rüzgârı, yüzüne ve göğsüne çarpıyordu.

Akşamdan beri Liza, kamarasından çıkmamıştı.

Arkasında ayak sesleri duydu, başını çevirdi. Gelen Liza idi...

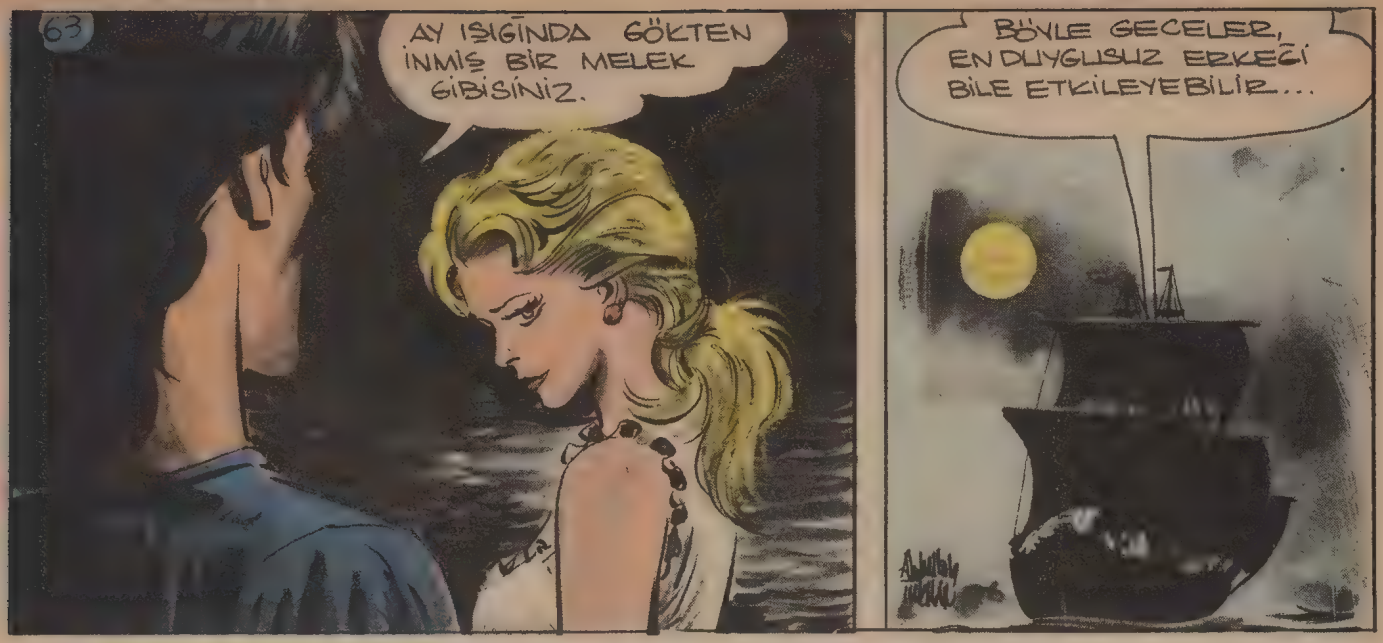

Genç kız bir rastlantı imiş gibi Kara Murat-ın yanına yaklaştı. Oysa bir süreden beri onu a-rıyordu :

-İyi akşamlar...

-İyi akşamlar..Ay ışığında gökten inmiş bir melek gibisiniz...

-Oh..Teşekkür ederim. Çok naziksiniz...

Güvertede onlardan başka kimse yoktu.

Bir an geceyi seyrettiler. Kara Murat:

-Ne güzel !dedi...

Genç kadın gülümsedi :

-Gece mi ?

-İkiniz de..Siz ve ay, şu anda ikiz kardeş gibisiniz. Böyle geceler, en duygusuz erkekleri bile etkileyebilir...

-Gecenin ve ayın, insan üzerinde bu kadar etkisi var mıdır ?

Liza hafifçe başını çevirdi...Şimdi ay, iri

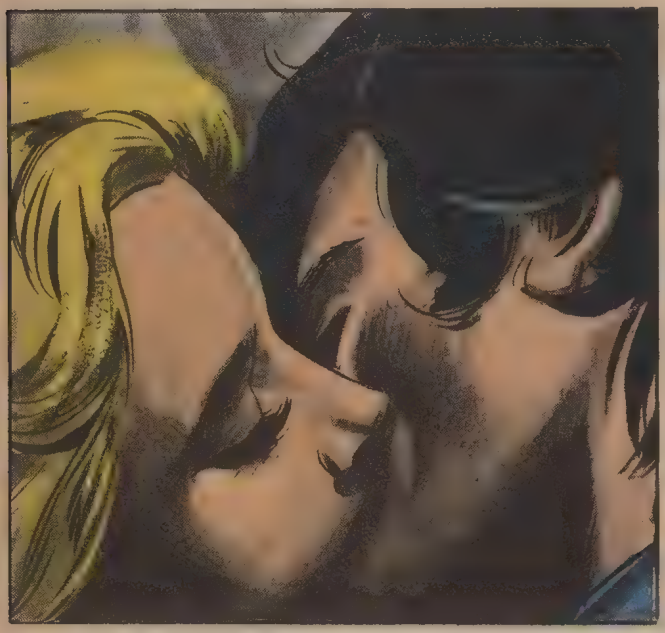

gözlerinin içinde yansıyordu. Genç kadın içinden, erkeğin kendisini öpmeye kalkıp kalkmayacağını düşünüyordu. Bunu bekliyor ve istiyordu da...

Birden Kara Murat'ın hiç bir şey söylemeden, ölçülü bir hareketle vücudunu sımsıkı sardı-ğını hissetti. Sonra dudakları birleşti. Liza'nın ba-şı dönüyordu. Her yanını kaplayan sınırsız bir is-tekle vücudunu Kara Murat'ın gövdesine yapış-tırdı :

-Geliniz kamarama gidelim...

★★★

Liza dişi bir alev gibiydi :

-Ay kadınları da etkiliyor, diyerek çıplak vücudunu Kara Murat'ın geniş göğsüne bıraktı. Memeleri dimdik ve dipdiriydi. Uçları arzudan sertleşmişti. Bakışları buğulu ve sıcaktı. Nemli dudakları usul usul titriyordu.

Kara Murat lambayı söndürdü. Gece çılgın bir arzu ile birbirine kenetlenen iki genç vücudun üzerine kapandı.

★★★

Kamaranın penceresinden sızan şafağın ilk ışıkları, içerideki darmadağınık yatak örtüsüne doğru uzandı...

Buruşuk, beyaz çarşafın üzerinde iki çıplak vücut yatıyordu.

ne doyum hissetmemişti...

Birden genç kadının yüzü bulutlandı. Hafif bir keder ifadesi beliren kaşları, uyuyan delikanlının temiz yüzüne takıldı..

-Yazık! Yakında ölecek! Acaba neden öldürmek istiyorlar? diye mırıldandı içinden...

O sırada Kara Murat da uyandı. Yatakta gevşek gevşek döndü. Kolunun kadının çıplak vücudu-

Liza sırtüstü uzanmıştı. Uyanıktı. Gözlerini tavana dikmişti. İnce, uzun parmakları yanında duran Kara Murat'ın başında usul usul dolaşıyordu.

Bütün gece, sınırsız bir şehvetin koynunda erimişti ikisi de..

Geçirdiği güzel saatleri düşününce, dudaklarında sevimli bir gülümseme oluştu.

Uzun süreden beri böyle mükemmel bir gece geçirmemiş, böylesine kendini veriş, böylesi-

na dolayarak :

-Sabah oluyor galiba! diye gülümsedi.. Kamarama gitsem iyi olacak...

Kalktı, giyindi. Liza ihtiras dolu bir sesle:

-Mükemmeldin sevgilim, dedi.

Kara Murat:

-Hoşuna gittiğine sevindim, diyerek eğilip kadını öptükten sonra kamaradan çıktı.

Liza, "Çok güçlü bir erkek..Ama ne yazık ki ölecek" diye mırıldandı. Sonra kendini bembeyaz çarşafların arasına bırakarak derin bir uykuya daldı.

Kara Murat kamaradan çıkıp, koridorda ilerlerken köşede gizlenen iki karaltı hafifçe kımıldadı. Kısık bir ses, yanındakine :

-Herif çıktı...Hemen atılıp işine bitirelim mi? diye sordu.

Beriki aynı kısık sesle cevap verdi :

-Acele etme! Liza işini bilir. Ondan emir almadan harekete geçmek yok!..

★★★

İki gün hızla geçti.

Karadeniz'in hırçın rüzgarı yelkenleri şişiriyor, dalgalar gemiyi yalıyordu.

Gündüz güneş, masmavi gökyüzünde alev alev yanıyor, geceleri ise ay büyüleyici ışığıyla onlara gülümsüyordu.

Üçüncü gecenin sabahı Trabzon'a varacaklardı.

Yolculuğun sonuna yaklaştıkça Liza'nın durgunlaştığı, güzel yüzünü esrarlı bir hüzünün kapladığı görülüyordu.

Kara Murat da bunun farkındaydı.

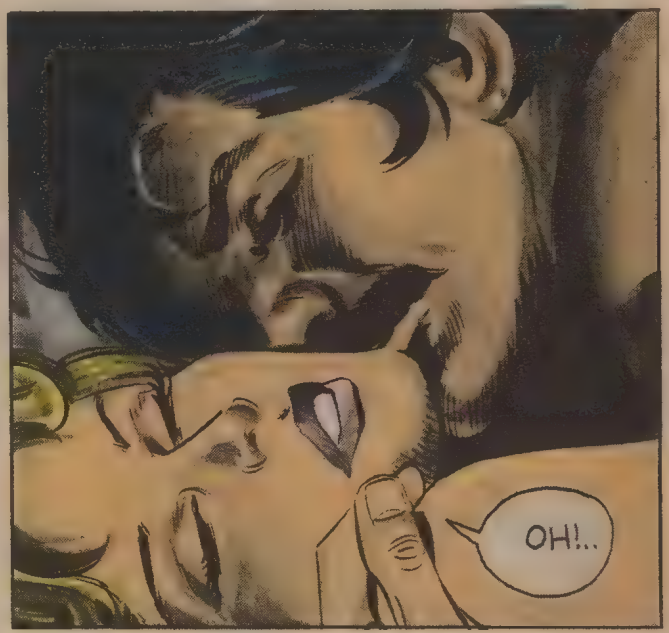

Liza âşık olmuştu. Genç kadının ihtirası, aşka olan susuzluğu müthişti..

Geceler sıcak, esrarlı ve baştan çıkarıcıydı.

Kara Murat, Liza'nın görevinin kendisini öldürmek olduğunu bilmeden onunla sevişiyor, sonra sırt üstü uzanıp uyuyordu.

Uyuduğu anda bir hançer kalbini delebilirdi.

Liza da bunu çok düşünmüştü...

Zaman zaman eli, yastığın altındaki bıçağa doğru uzanmış, hançerin sapını sımsıkı kavramıştı.

Yanı başında, düzenli soluklarla uyuyan delikanlının çıplak göğsüne bıçağı saplaması bir saniyelik işti...

-"Böyle mükemmel bir erkeğe yazık olacak" diye düşünüyordu.. Kalbi, kendisine ölüm emri verenlere karşı isyan halindeydi...

Ama öldürmek göreviydi...

Bu genci sevse de, aşkından ölse de, onun yaşamaması gerekiyordu...

-"Daha yolumuzun bitmesine zaman var. Acele etmeye gerek yok!" diye düşündü.

Hayatta böylesine sevebileceğini düşünmemişti hiç... Birden için için ağlamaya başladı ... Gözlerinden inci gibi yaşlar süzülüyordu.

Kara Murat onun ağlayışı ile uyandı, sola

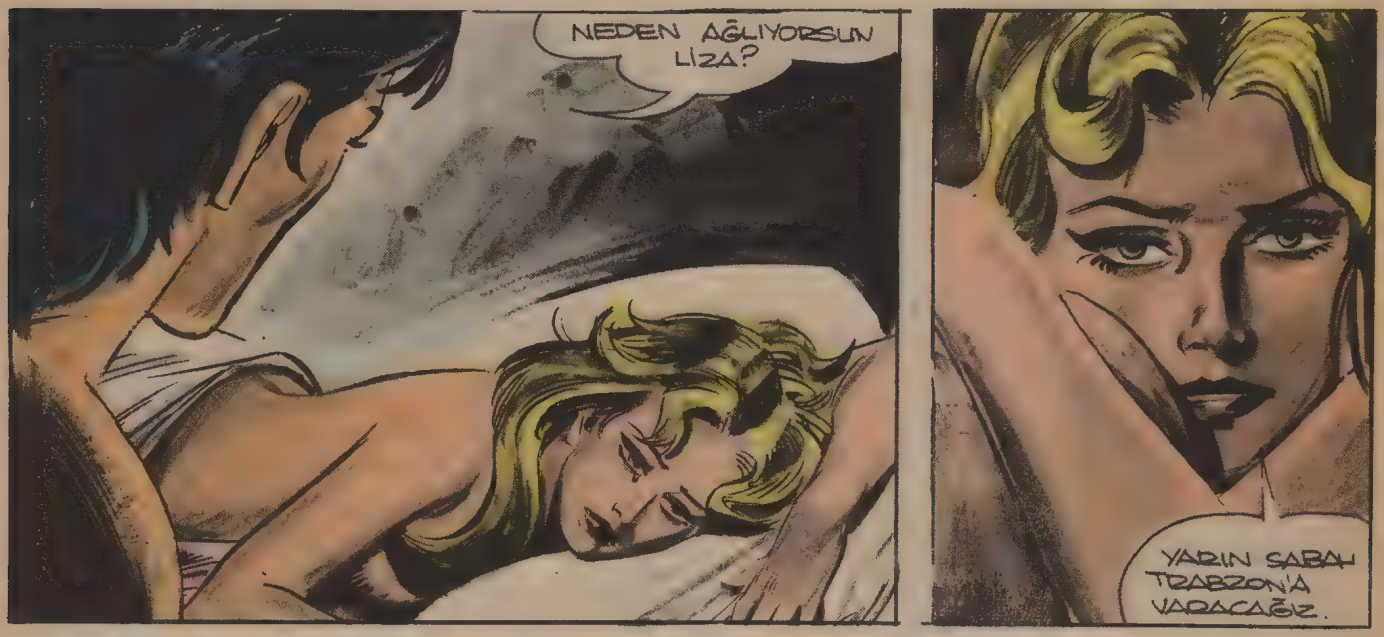

doğru döndü, yumuşak bir sesle :

-Neyin var Liza? Neden ağlıyorsun? diye sordu.

Genç kadın kendini toparladı, çıplak kollarını Kara Murat'ın boynuna dolayıp, göğsünü onun geniş ve adaleli göğsüne yapıştırdı. Güzel dudakları arasından fısıltı halinde çıkan sesinde garip bir deyiş vardı :

-Yarın sabah Trabzon'a varacağız...

Kara Murat gülümsedi :

-Evet.. Her yolun bir sonu vardır. Bu güzel yolculuk da bitecek elbette...

Liza'nın güzel gözlerinde garip bir ışık yandı, söndü :

-Aşkımızın da sonuna geliyoruz...

-Aşkımızın sonu mu? Aşkın sonu yoktur Liza.. Aşkı ancak ölüm bitirir...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

2 HAZİRAN 1976 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 123 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

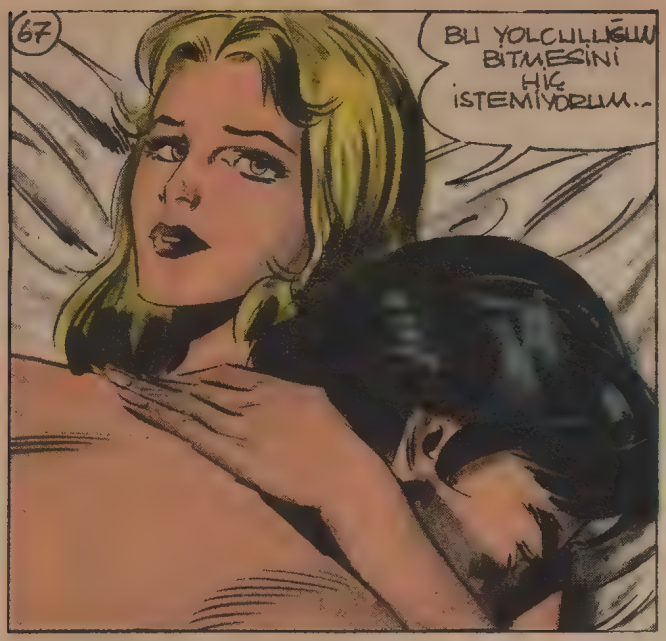

Liza'nın yüzü kıpkırmızı oldu.

"Aşkı ölüm bitirir!" sözleri iğne gibi battı kulaklarına...

Acaba Kara Murat, bir şeyden mi kuşkulanmıştı?..

Genç kadın alevli dudaklarını onun boynunda dolaştırdı. Nefesi yakıcıydı:

-Ohh. Bu yolculuğun bitmesini hiç istemiyorum! Seninle beraber günlerce, aylarca gitmemizi istiyorum... Ayrılmak istemiyorum.

Sesinde ıstırap dolu bir ifade vardı. Şu anda acı çektiği, içinde, çeşitli duyguların birbiriyle çarpıştığı belliydi..

Kara Murat'ın yüzünü ışıklı bir gülümseme aydınlattı:

-Ayrılmamız zorunlu değil Liza... Trabzon'da bazı işlerim var. Bitirdikten sonra seni mutlaka bulacağım.

Liza gözlerini yumdu.

Dudakları hafif hafif titriyordu.

İçinden "-Ne yazık ki, bu gece son gecemiz sevgilim! Az sonra öleceksin! diye mırıldandı.

Aşk ve görev duygusu, Liza'nın içinde bütün şiddetiyle çarpışmış, sonunda görev galip gelmişti..

Genç kadın o geceyi, Kara Murat'ın kolunda uyuyarak geçirdi. Sıcak vücudu delikanlıyı ısıtıyordu.

Sabaha karşı Liza fısıltıyla sordu:

-Uyudun mu hayatım?

Cevap alamayınca sesini biraz daha yükseltti.

Kara Murat'ta yine hiç bir hareket yoktu...

O zaman Liza'nın gözlerinde hafif bir ıslaklık belirdi. Neredeyse ağlayacaktı:

Allahaısmarladık sevgilim! Seni çok seviyorum! Hiç kimseyi sevmemiştim. Seveceğimi de sanmıyorum. Seni kaybedeceğim. Bunun acısını şimdiden duyuyorum.."

Liza, işine , görevine lanet ediyordu..

Kara Murat'ın dudaklarına hafif bir öpücük kondurduktan sonra hızla kamaradan çıktı.

Aynı anda koridorun köşesinde bekleyen esrarengiz gölge kımıldandı.

-Adamı Liza öldürse daha kolay olmaz mıydı?

-Aslında plan öyleydi ama, kız yapamaya - cağını söyledi. Sen de olsan, üç gün, üç gece yattığın birini kolay kolay öldürmezsin...

Bu konuşanlar iki katildi...

Kiralık katiller...

Hançerlerini çekip, usul usul kamaraya yaklaştılar...

-Tamam ! Kız çıktı..Odaya baskın yapabiliriz...

-Evet, Liza bu gece her şeyin hazır olduğunu söyledi..

-Adamın içkisine ilaç koyacaktı...

-Koymuştur...

-Saat kaç ?

-Sabahın üçü...

-Daha vaktimiz var...

Kapı aralıktı...

Liza özellikle aralık bırakmıştı...

Katillerden biri başını uzatarak baktı:

-Uyuyor!

-Hem de mışıl mışıl...

-Rüyasında Liza'yı görüyordur...

-Haydi.. Ben kapıda bekleyeyim, sen git herifi temizle...

-Kolay bir cinayet olacak...

-Kafasını kesip, torbaya koymayı unutma.. Leonard kesik başı görmeden beş para vermez.

Katil, zalim bir şekilde gülümsedi:

-Merak etme, biliyorum...

Usulca içeri girdi, kapıyı kapadı...

Elindeki hançer, karanlıkta ışıldıyordu...

Kiralık katil, ayaklarının ucuna basarak yatağa yaklaştı. Bir yandan da:

"-Herifin belâlı olduğunu söylüyorlar..Kız

Düşürüldüğü oyuna fena halde içerleyen kiralık katil, müthiş bir küfür savurdu, kanlı bakışlarını kamarada gezdirirken, arkasından sakin, alaylı bir ses duyarak tepeden tırnağa titredi:

-Kolay gelsin çelebi! Yardıma ihtiyacın var mı?

Katil, dehşet içinde kalarak döndü.

Aynı anda balyoz gibi bir yumruk, adamın

onu iyi ki uyuttu!" diye düşünüyordu.

Yatağın başına geldiği vakit bir an durdu. Gözlerinde fare yakalayan kedinin acımasız ışıltısı vardı.

Hançeri yıldırım gibi indirmek için yorganı tutup hızla açtı, fakat birden dehşet içinde kaldı:

-Bu da ne?

Yatak boştu ve yorganın altındaki şişkinlik, uç uca konulmuş iki yastıktı.

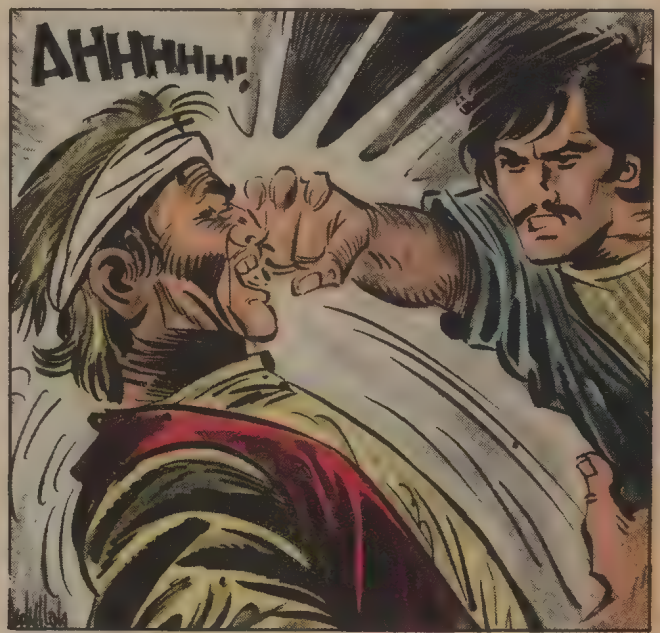

suratını dağıttı.

Kırılan burunun ve dişlerin çatırtısı kamarayı doldurdu.

Adam düşerken, başı yatağın demirine hızla çarptı, kafatası delindi ve öldü.

Gürültüyü dışardaki katil de duymuştu.

Kapıyı tıkırdatarak sordu:

-Ne oldu? Herifin işi tamam mı?

İçeriden bir cevap alamayınca kapıyı aralayıp başını uzattı.

Aynı anda ense köküne inen bir darbe, onu da kamaranın içine boylu boyunca uzattı.

Adam doğrulmak isteyince Kara Murat, elinin keskin yanı ile bir darbe daha indirdi. Öyle hızlı vurmuştu ki, eli acıdı.

Adamın omuzu çatırdadı, kırılan kemiğin acısı ile gözleri yuvalarından fırladı. Istırapla açılan ağzından derin bir "Ahhh!" çıktı.

Kara Murat sakin bir sesle:

-Ne o, acıttım mı? diye sordu.

Kiralık katil inliyor, duyduğu ıstırap gözlerinden yaşlar halinde fışkırıyordu.

Kara Murat:

-Üzülme! dedi. Omuz kemiğin bir ayda iyileşir. Ama şimdi soracaklarıma cevap vermezsen kollarını, ayaklarını, kaburgalarını da kıracağım.

Yine konuşmazsan çeneni dağıtacağım. Et yığını haline geldikten sonra da konuşmamakta direnirsen kafanı kırıp, yem diye balıklara atacağım.

Adamın gözleri, sınırsız bir korku ile büyümüştü.

Kara Murat'ın soğuk bakışlarında hiç bir acıma ifadesi yoktu.

Başına gelecekleri düşünerek hıçkırmaya başladı.

Kara Murat homurdandı:

-Ağlamak faydasız, ahbap! Az önce akrep gibi beni sokmaya hazırlanıyordunuz! Kalleşlere acımam!

Delikanlının gözleri kısılmıştı. İçini saran nefret dalgası her saniye büyüyordu:

-Söyle bakalım. Sizi Leonard mı yolladı?

Adam çaresizlik içinde boynunu büktü:

-Evet...

-Liza da Leonard hesabına mı çalışıyor?

-Evet...

Kara Murat sarsıldı. Derin bir sızının kalbini sardığını, damarlarını yakıp, kavurduğunu hissetti. Bu cevabı duymak istemiyordu.

Gerçi farkındaydı olup bitenin. Ama neden-se kalbi, Liza'nın suçsuzluğuna inanmak istiyordu.

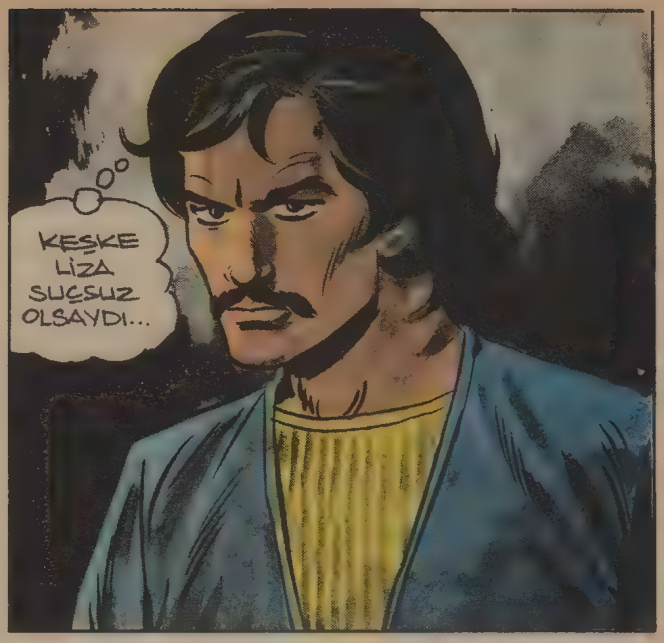

Adamın cevabı, bütün umutlarını birdenbire yok etmişti.

Liza'nın kendisine o gece ısrarla şarap içirmek istemesinden kuşkulanmıştı.

Kazıklı Voyvoda'nın, Hamza Paşa ile adamlarını, afyonlu şarap içirerek yakaladığı ve korkunç işkencelerle öldürdüğü o günden beri ağzına şarap koymamıştı Kara Murat...

Şaraptan tiksiniyor, nefret ediyordu...

Liza akşam "Bu gece son gecemiz, şarap içelim sevgilim! diye ısrar ettiği vakit, içer gibi yapıp yere dökmüştü.

Uykusu çok hafifti. Liza yataktan kalktığı sırada o da uyanmış, belli etmemişti.

Kızın kendisini hazin bir şekilde öperek kamaradan çıkışını, bir süre sonra da kapıda fısıldaşan adamların sesini hep duymuş, kendisine hazırlanan oyunu anlamıştı.

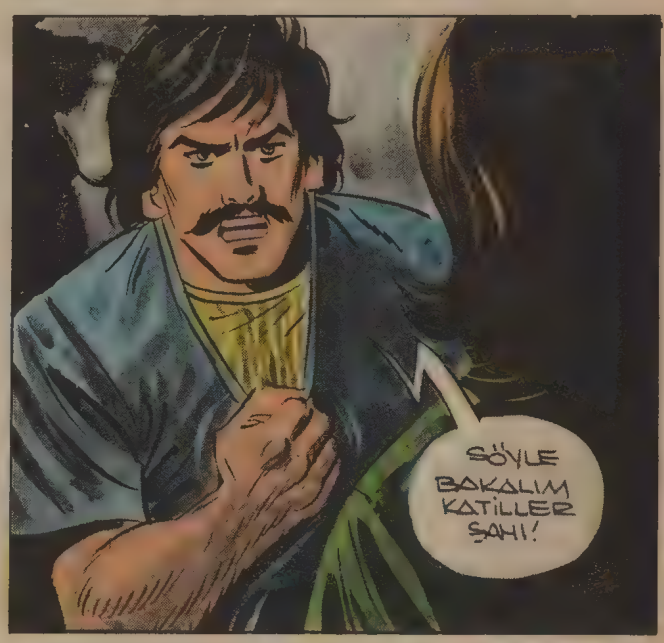

Düşmanları iyi çalışıyordu.

Kalbi bir kin kazanı gibi fokurdadı.

Karşısında tir tir titremekte olan kiralık katile dikilen gözbebeklerinde ölüm gibi soğuk, katı bir görünüm belirdi:

-Söyle bakalım katiller şahı...

Adam irkildi:

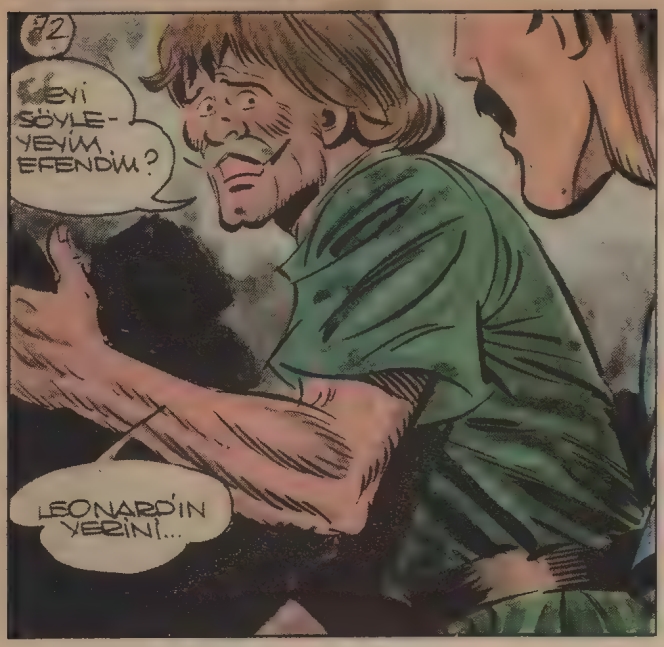

-Neyi söyleyeyim efendimiz?

-Leonard'ın yerini...

-Trabzon'da...

-Onu biliyorum! Neresinde?

-İsa hakkı için bilmiyorum efendimiz...Bize emri Liza getirdi.

-Yazık! Desene konuşturmam için kızında suratını dağıtmam gerekecek...

-Çok inatçıdır.Öldürseniz konuşmaz...

Kara Murat, adamın fazla bir şey bilmediğine inanınca ne yapacağını düşünmeye başladı.

Kiralık katil, onun, kendisi hakkında bir karar vermek üzere olduğunu anlayarak yalvardı:

-Beni öldürme yiğidim.Bağışla. Sana çok yardımım dokunur.Trabzon'da dostlarım var.Leonard'ın yerini kolayca öğrenirim...

Kara Murat, kiralık katillere güvenilmeyeceğini çok iyi biliyordu.Adama yaklaştı.Başını indirdiği bir darbe ile onu bayıltıp, yıktı... Baygın adamı sürükleyip koridora çıkardı.

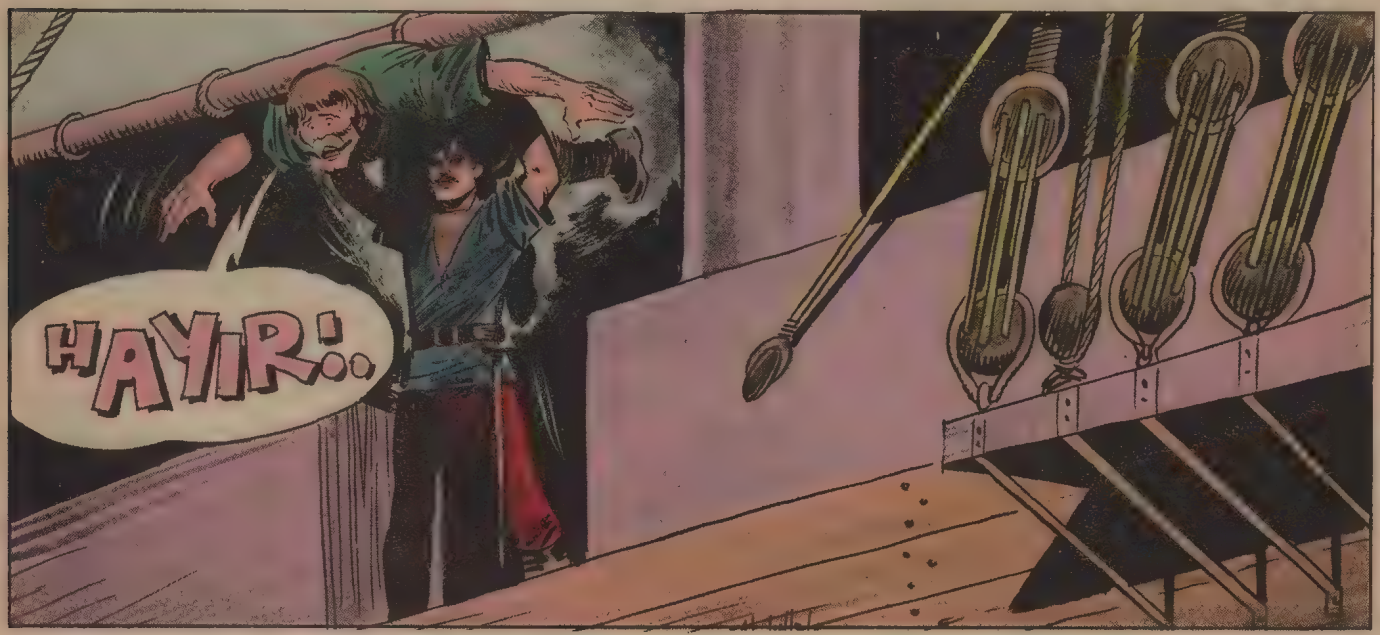

Gemi sessizlik içindeydi..Tekneye vuran dalgaların sesi duyuluyordu.

Adamı omuzuna alıp küpeşteye çıktı.

Yüzüne çarpan rüzgâr, kiralık katilin kendine gelmesini sağladı.

Deniz zifiri karanlıktı.

Katil dehşet içinde kalarak sordu:

-Beni ne yapacaksın?

Kara Murat:

-Denize atacağım' dedi.Sahile kadar yüzebilirsen kurtulursun.

Sonra konuşmasına fırsat bırakmadan adamı havaya kaldırdı.

Boğuk bir çığlık duyuldu, sular köpürdü, adam dalgaların arasında kayboldu gitti.

Kara Murat döndüğü vakit, Liza'yı kamarada buldu. Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. İri iri açılan gözlerinde büyük bir dehşet ifadesi vardı. Kara Murat'ı görünce çığlık attı, koşup onun boynuna sarıldı:

-Ohh, sevgilim, o kadar korktum ki...

Kara Murat gözlerini kıza dikerek içinden, "Madem hâlâ rol yapıyor, ben de inanmış görüneyim'" diye mırıldandı. Sonra, başını göğsüne yaslayan Liza'nın saçlarını okşayarak yumuşak bir sesle sordu:

-Neden korktun?

-Sana bir şey oldu sandım...

-Görüyorsun ki, sapasağlamım..

Liza, gözlerini yerde yatan kiralık katilin cesedine çevirdi.

-Bu adam seni öldürmek mi istedi?

Kara Murat başını salladı:

-Evet.. Yanında bir kişi daha vardı...

Liza sarardı:

-Öteki ne oldu?

-Kaçarken denize düştü!

-Neden öldürmek istediler acaba?

-Bilmem. Yakalasaydım soracaktım...

Genç kadının biraz rahatladığı görüldü. Usulca sordu:

-Çok mu düşmanın var sevgilim?

Kara Murat "Evet" derken için için güldü.

Bir insan nasıl bu kadar güzel rol yapabilirdi?

Liza o denli içten konuşuyordu ki, olanları bildiği halde Kara Murat neredeyse ona inanacaktı...

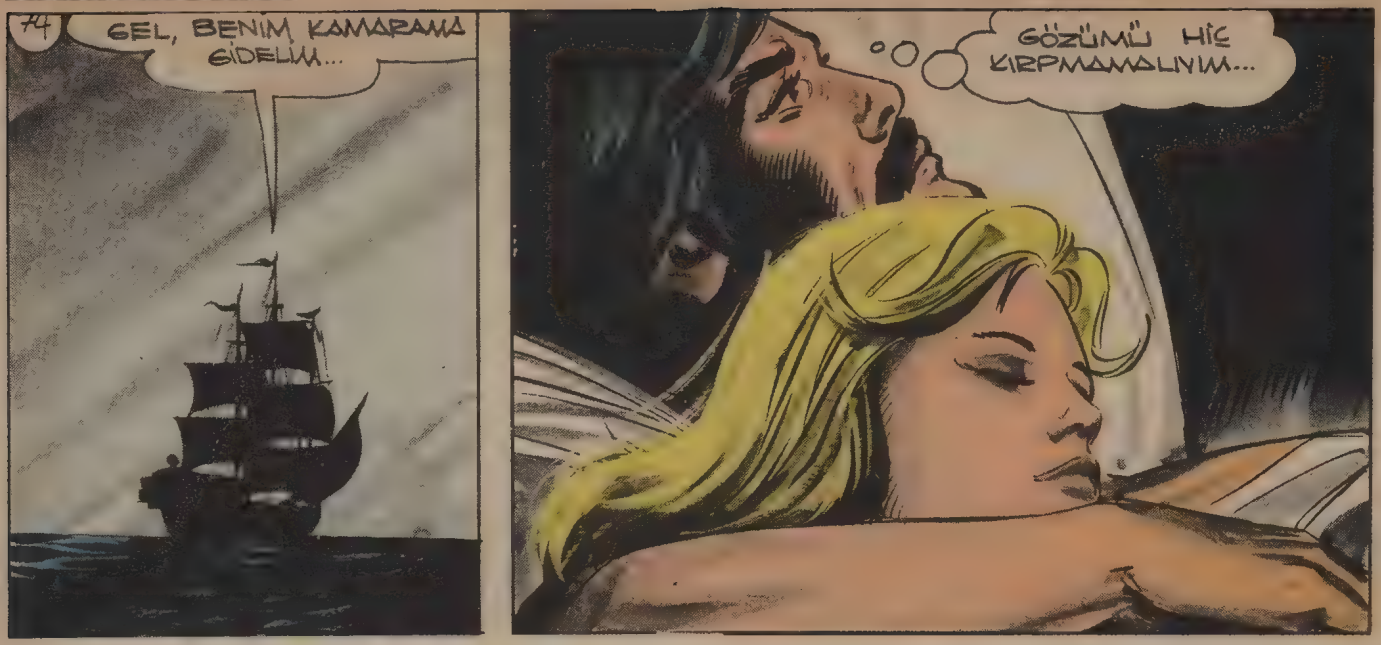

Liza sıcak nefesiyle fısıldadı:

-Gel, benim kamarama gidelim. Artık burada kalamazsın!

-Sen git.. Ben şu cesedi denize attıktan sonra gelirim.

★★★

Gecenin kalan kısmını Liza'nın kamarasında yatarak geçirdiler.

Genç kadın, Kara Murat'ın göğsüne yaslandı, uzandı, kolları boynuna sarılı uyudu. Yumuşak ve sıcak bedeni, delikanlıyı ısıtıyordu.

Sanki onu öldürtmek isteyen o değildi. Öylesine sakin, rahat ve mutluydu...

Kara Murat, tavana bakarak düşüncelere daldı...

Liza, onu öldürmek için son şansa sahipti.

Bu yüzden, gün ağarıncaya kadar gözünü kırpmadı.

Bir ara Liza'nın uyandığını fark ederek başını ona çevirdi. Göğsü üzerinde yatan kadının gözleri gülüyordu:

-Saat kaç?

-Bilmiyorum...

-Her halde gemi Trabzon'a yanaşmak üzeredir...

-Evet..

-Artık yolumuzun sonuna geldik. Seni kaybedeceğim...

-Üzülüyor musun?

-Her seven kadın gibi...

Kara Murat bir süre konuşmadan tavana baktı. İçinden onu tokatlamak geçiyordu ama, kendini tuttu. Çünkü Leonard'ı ancak Liza'yı izleyerek bulabileceğini biliyordu...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

9 HAZİRAN 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 124 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

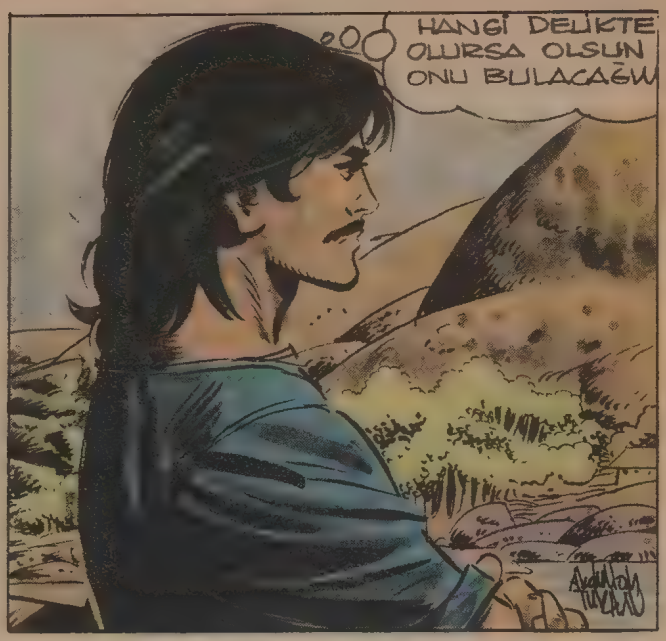

Gemi, Trabzon limanına demir atarken, güneş iyice yükselmişti.

Boztepe'nin eteğinde, kıyıya inen dik yarlar üzerinde kurulmuş olan şehir, güneşin parlak ışıkları altında sipsirin görünüyordu...

Kulehisar, Ortahisar ve Aşağıhisar olmak üzere üçe ayrılan kentin surları üzerinde tepeden tırnağa silahlı Rum askerler vardı.

Kara Murat, küpeşteye dayanarak şehri seyre daldı.

Can düşmanı Leonard, acaba bu binalardan hangisinde yaşıyordu?

"Hangi delikte olursa olsun, onu bulacağım" diye mırıldandı.

Liza ile beraber rıhtıma çıktılar.

Genç kadın, ipek gibi yumuşak ve tatlı sesiyle :

-Benim burada bir evim var ! dedi.

Kara Murat'ın içinde öfke ve kin, bir yangın alevi gibi parladı.

Liza, ikinci tuzağı hazırlıyordu demek ki...

Kadın, delikanlının gözlerinin içine sevgi dolu bir bakış uzatarak devam etti :

-Beni ziyarete gelir misin?

Kara Murat, kalbine bir bıçak saplanmış gibi sarsıldı...

Aşk, sevgi, hepsi yalandı.

İçindeki acıyı bastırmak için "Kendine gel .. İlk defa kadınla yatan toy bir âşık değilsin.. Kadınlara güven olmayacağını, daha önceki deneylerinden bilmiyor musun?" diye düşündü.

Kara Murat'ın düşünceli halini görünce Liza nın yüzü bulutlandı. Gözlerinde hafif bir ıslaklık belirdi :

-Beni bir daha görmek istemiyor musun?

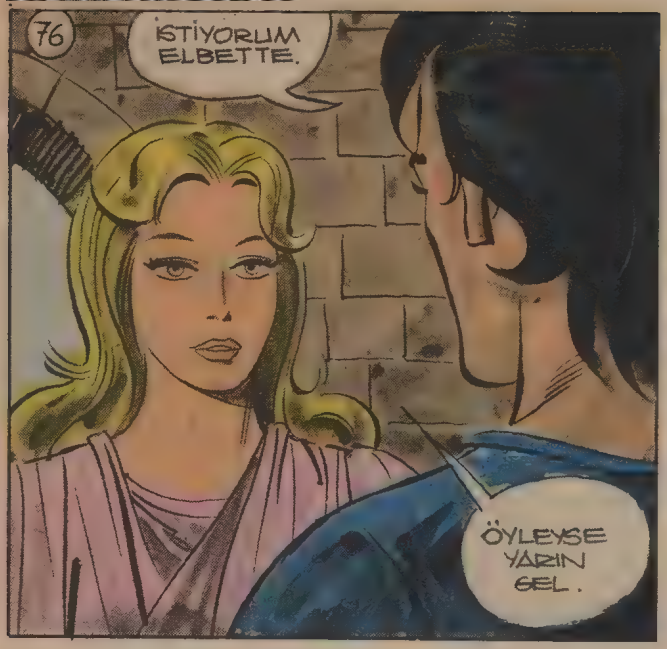

—İstiyorum elbette...

-Öyleyse yarın gece gel..Adresim şu kâğıtta yazılı,al.Yarın gece bekleyeceğim,unutma !

-Geleceğim...

-Oh,sevgilim..Allahaısmarladık...

Genç kadın,onu öperken, gözlerinden usul usul yaşlar indi...

Kara Murat için için güldü:"Rolünü, inanarak,duyarak oynuyor!" diye düşündü.

Uzaklaşan Liza'nın arkasından el sallayarak "Güle güle" derken, dişlerinin arasından kısık bir sesle kinini kustu :

-Seni dişi yılan seni.Hazırladığın tuzağa geleceğim.O zehir akıtan dişlerini sökmek için...

★★★

Eylül ayının ilk günleriydi.

İsfendiyaroğullarının başkenti olan Kastamonu'yu şiddetli bir yağmur bastırmıştı.

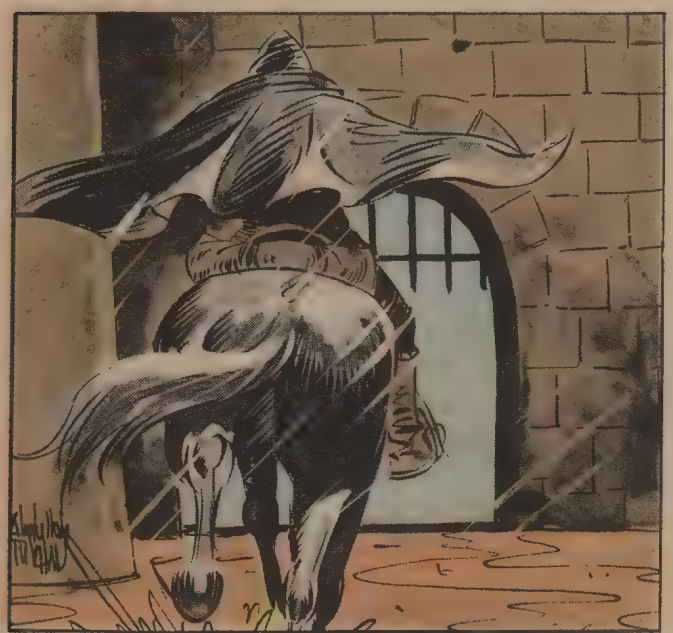

Rüzgâr uğulduyor,yağmur damlaları binaların pencerelerini kamçılıyordu.

Nasrullah Camii'nin minarelerinde müezzinler akşam ezanına hazırlanırlarken kenti çevreleyen geniş ve yüksek surlardaki demir gövdeli büyük kapıdan,siyah pelerinli bir atlı girdi.

Dar sokaklardan hızla geçip,kentin en hâkim noktasında yalçın kayaların üzerinde, kurulmuş olan bir köşkün önünde durdu. Atından inmeden kapıdaki tokmağı vurdu.

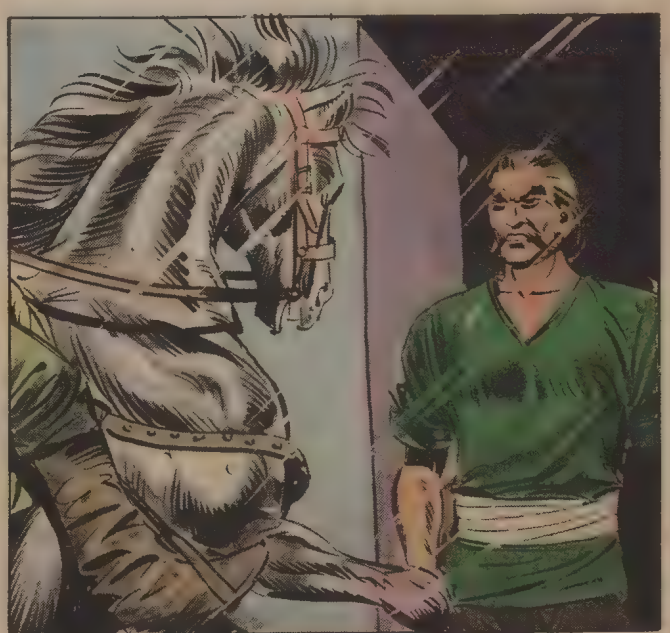

Az sonra ağır kapı yavaş yavaş açıldı. Eşikte iri yapılı,gür ve kalın kaşlı, saçları kırlaşmaya yüz tutmuş bir adam göründü.

Adam elli yaşlarında kadar vardı.Fakat dinç ve kuvvetli görünüyordu.

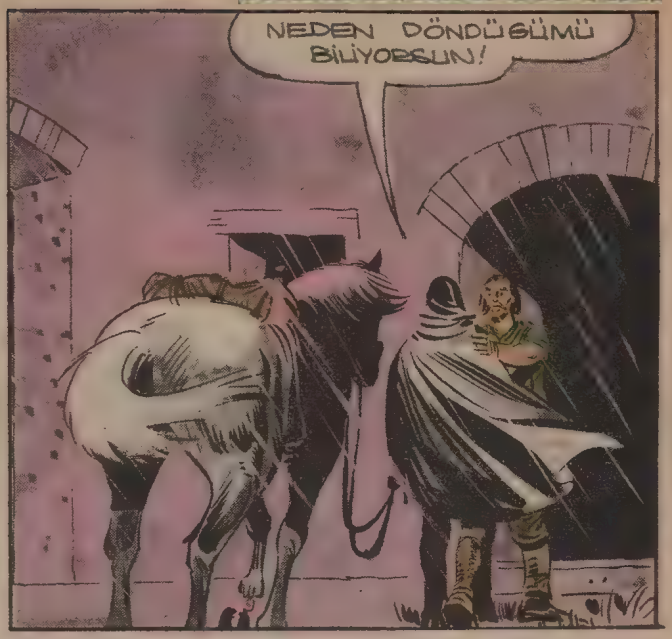

Karşısındaki atlıyı görünce gözleri birden büyüdü, boğazından sevinç dolu bir haykırış fırladı :

-Vay, vay! Kimi görüyorum? Durakoğlu! Aslanım! Nihayet döndün ha?

Durakoğlu çevik bir hareketle atından indi:

-Evet Koca Saltuk, döndüm!

Adam, sevgi taşan gözleri ile bir süre Durakoğlu'na baktı, sonra onu omuzlarından tutup göğsüne bastırdı.

Durakoğlu :

-Neden döndüğümü biliyorsun, dedi. Bana kim olduğunu söylemenin zamanı geldi. Evet, söyle bakalım ben kimim? Anam kim, babam kim? Gerçeği öğrenmem için yirmi beş yaşıma basmam gerektiğini söylemiştin.. İşte yirmi beş yaşındayım.. Yıllardır bu günün gelmesini bekliyordum...

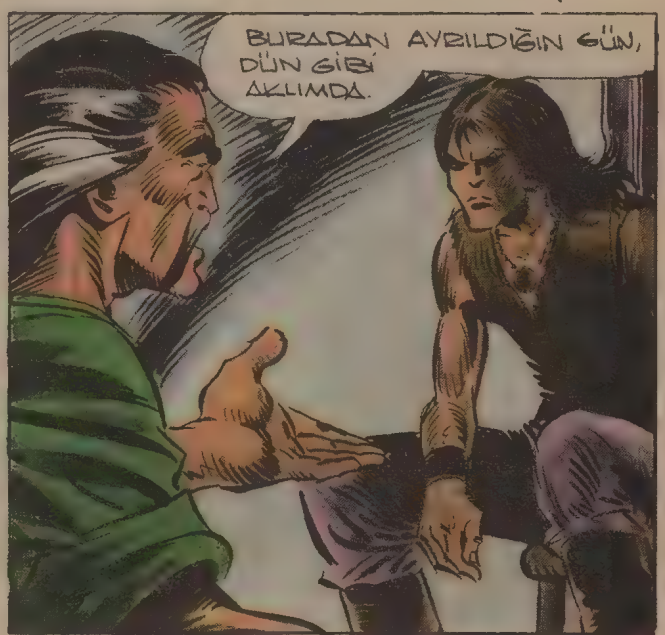

Koca Saltuk, onu kolundan tutarak içeri çekti:

-Gel, gel.. Yabancı gibi eşikte durma.. Burası senin evin.. Gel içeri..

Durakoğlu, üzerinden yağmur suları damlayan pelerinini çıkartarak bir sandalyenin üzerine bıraktı...

Koca Saltuk hâlâ gözlerine inanamıyor gibiydi :

-Demek o kadar yıl geçti ha? Ne çabuk? Oysa buradan ayrıldığın gün, dün gibi aklımda.

Koca Saltuk, Durakoğlu'nun hocasıydı.

Onu büyütmüş, kılıç kullanmasını, ata binmesini öğretmişti...

Durakoğlu, anasını, babasını bilmiyordu.

Bunu defalarca Koca Saltuk'a sormuş, o ise her seferinde kesin bir ifade ile :

"Bunu yirmi beş yaşına bastığın gün öğreneceksin. O güne kadar hiç bir şey söyleyemem" demişti.

Durakoğlu on sekiz yaşına geldiği vakit Koca Saltuk'tan ayrıldı, kısmetini aramaya çıktı. Bir çok ülke dolaştı, kavgalara girdi, çıktı, yaman silahşörlerle vuruştu, bileği bükülmez sayılan bir çok pehlivanı dize getirdi.

Kısa zamanda ele avuca sığmaz, yaman bir savaşçı olan delikanlı, bazen aç susuz kaldı, ölümle boğuştu, bazen kontların, prenslerin saraylarında yattı... Böylece yıllar geçti.

İşte, şimdi yirmi beş yaşındaydı ve bugün hayatındaki esrar aydınlanacaktı...

Durakoğlu, iri gözlerini Koca Saltuk'a dikip kaygılı bir sesle :

-Yıllardır, "Ben kimim?" sorusu kafamı kurcalıyor. Haydi, anlat bakalım Koca Saltuk, ben

kimim ? dedi.

Koca Saltuk, delikanlıyı karşısına oturttu ve yumuşak bir sesle anlatmaya başladı:

"Uzun yıllar önce, Eflâk'tan Trabzon'a, Trabzon'dan Rusya'ya kadar bütün Karadeniz'i titreten ünlü bir Türk korsanı vardı, oğul... Adı Durak Reis'ti..."

Durakoğlu tepeden tırnağa titredi, kalbi, küt

küt çarparak boğuk bir sesle mırıldandı :

-Babam...

Koca Saltuk, acı acı gülümsedi :

-Evet.. Babandı bu.. Durak Reis adı o kadar ünlüydü ki, bu adı duyunca korkmayan, titremeyen tek gemici yoktu...

Bir gün, Gürcistan'dan Trabzon'a giden bir ticaret gemisini ele geçirdi...

Bu gemide, güzelliği dillere destan olan Gürcü Prensesi Ayça vardı. Genç kız Trabzon sarayına gelin gidiyordu. Kralın kardeşi Prens Fedon ile evlenecekti.

Durak Reis kıza âşık oldu. Ayça da ondan ayrılmak istemiyordu...

Bu yüzden koca korsan, prensin fidye olarak teklif ettiği hazineleri reddetti, üzerine yollanan gemileri yaktı, batırdı.

yesinde sevgilisini kimseye kaptırmadı.

Prens Fedon çılgın gibiydi...

Onuru kırılmış, aşağılanmış bir asilzade olarak kimsenin yüzüne bakamaz olmuştu... Bu yüzden korkunç intikam planları hazırlamaya başladı.

Aradan birkaç yıl geçmiş, olay unutulur gibi olmuştu. Bu arada Durak Reis'in bir oğlu dünyaya

Bu savaş ilânı gibi bir şeydi ve bir korsanın Trabzon Rum İmparatorluğu ile Gürcistan gibi iki devlete savaş açması görülmüş şey değildi.

Durak Reis'i yakalamak için denize açılan donanmalar, şaşkın, perişan ve eli boş döndüler.

Birçok düşman gemisi denizin derinliklerine gömüldü.

Durak Reis, keskin zekâsı, güçlü pazusu sa-

geldi...

Sözün burasında Durakoğlu derin bir heyecanla Koca Saltuk'un sözünü kesti. Boğuk ve yabancı bir sesle :

-Ben... dedi.

Koca Saltuk hazin hazin başını salladı :

-Evet, sen... Sözümü kesme de, hikâyeyi bitireyim...

Durak Reis'i kuvvetle alt edemeyeceğini anlayan Prens Fedon, korsanlardan bazılarını satın aldı. Bir gece Trabzon donanması, Durak Reis'in gemilerini küçük bir limanda kıstırdı.

Satın alınmış korsanlar, hemen karşı tarafa geçtiler.

Durak Reis, bu ihanetin sonucu, tek gemi ile ve az sayıda sadık adamıyle kaldı.

İşte o korkunç gecede, tarihlere geçecek yaman bir savaş oldu. Durak Reis istese kaçıp kurtulabilirdi. Ama daha çatışmanın ilk anlarında, merak ve endişe ile kamarasından güverteye fırlayan Ayça vuruldu. Bir ok gelip, genç kadının kalbini delmişti...

Ayça'nın ölümü Durak Reis'i çok sarstı. Her tarafı yakıp yıkmak isteyen yaralı bir aslan gibiydi... Koca korsan gözlerinden sicim gibi yaşlar boşanırken etrafındakilere :

-Siz isterseniz gidin, ben ölene dek vuruşacağım.. dedi.

Leventler hep birden gürlediler :

-Biz de vuruşacağız reis! Seni yalnız bırakmayız!

Bu leventler arasında ben de vardım. Elimde kanlı bir kılıçla, reisin yanında çarpışmaya başladım.

Durak Reis, heybetli vücudu, kalın kolları ve keskin bakışlarıyla gerçek bir deniz aslanıydı... Yüreği yaralı bu aslanın karşısında, Rumlar çil yavrusu gibi dağılıyordu...

Durak Reis bir ara beni köşeye çekti :

-Çocuk nerede Saltuk?

-Kamarada uyuyor reis...

-Öyleyse beni iyi dinle... Ben az sonra öleceğim.

-Allah saklasın reis...

Durak Reis'in sesi bıçak gibi keskinleşti:

-Sus da beni dinle... Fazla vaktim yok. Oğlumu sana emanet ediyorum. Onu al ve hemen kıyıya çık...

-Fakat ben de dövüşmek istiyorum...

-Olmaz.. Senin işin bizimkinden de zor. Oğluma sen bakacaksın.. Onu büyütüp yetiştirecek - sin.. Bileği bükülmez bir silahşör olmalı, hiç bir şeyden yılmamalı... Yirmi beş yaşına gelinceye kadar ona kim olduğunu anlatma. Babasının ünlü bir reis, annesinin ise bir prenses olduğunu bilmesin... Meteliksiz gezsin, vuruşsun, kendi hayatını kendi kazansın.. Acı ve yoksulluğu tatsın, hayatı öğrensin.. Ona hem babalık, hem analık yapacaksın, tamam mı?

Gözlerimden yaşlar boşandı :

-Tamam reis.. Emrini yapacağım...

-Oğlum yirmi beş yaşına bastığı gün tam bir hayat adamı olacaktır... O zaman ona, Diyarbakır'a gidip, Şeyh Gaffar'ı bularak babasınının hazinesini istemesini söyle...

Gözlerim iri iri açıldı :

-Hazine mi?

-Evet, benim hazinem.. Şeyh Gaffar'ı iki defa ölümden kurtardım.. Bana çok şey borçlu.. Üstelik dürüst ve sadık bir dosttur.. Bunca yıldır, korsanlıktan kazandığım altınları ona emanet ettim.. Zamanı gelince oğluma verecek. Bunu sakın unutma...

-Unutmam reis.. Fakat Şeyh Gaffar, oğlunuzu nasıl tanıyacak...

-Bununla...

Durak Reis, hançerini çıkarıp bana verdi. Bu iyi çelikten yapılmış, sedef kakmalı, küçük son derece güzel bir bıçaktı.. Reis devam etti :

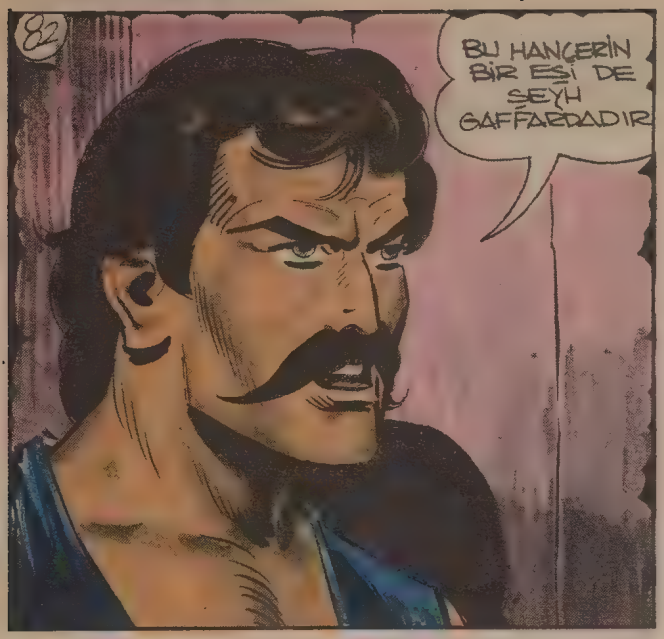

-Bu hançerin bir eşi de Şeyh Gaffar'dadır. Üzerlerinde Türkçe yazılar var..İki bıçak ancak sırt sırta konulduğu zaman bu yazılar bir anlam ifade eder..

Reis bunları söyledikten sonra gitmemi işaret etti.

Güvertede arkadaşlarımız düşmanla göğüs göğüse dövüşüyordu.

Ağlayarak yanından ayrıldım. Seni kamara-

dan alıp, küçük bir filika ile sahile çıktım. Yıllarca görevimi yapmaya çalıştım. İşte Durakoğlu... Artık kim olduğunu öğrendin. Şimdi, hazinenin anahtarı sayılacak olan şu emanet hançeri al ve Şeyh Gaffar'ı bulup, hazineni iste. Yoksulluk yılları bitti, zengin oldun...

Durakoğlu, sedef kakmalı küçük hançeri elinde oyuncak gibi çevirdi...

Dalgındı...

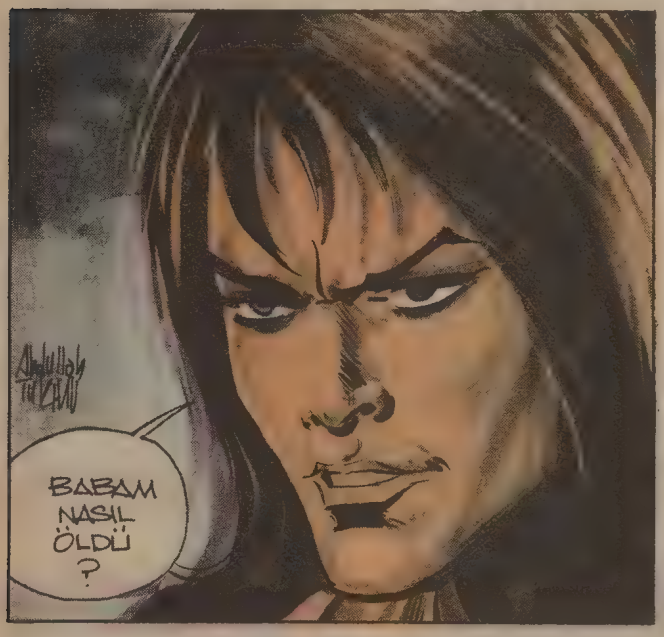

Odayı derin bir sessizlik kaplamıştı.

Koca Saltuk, ürperdi.. Bu sessizlik ona çok şey anlatıyordu.

Delikanlının durgunluğu, bir fırtınanın başlangıcı gibiydi.. Koca Saltuk, iç yüzünü bilmediği bir korkuyla titredi :

Durakoğlu, bakışları kadar soğuk bir sesle sordu :

-Babam nasıl öldü?

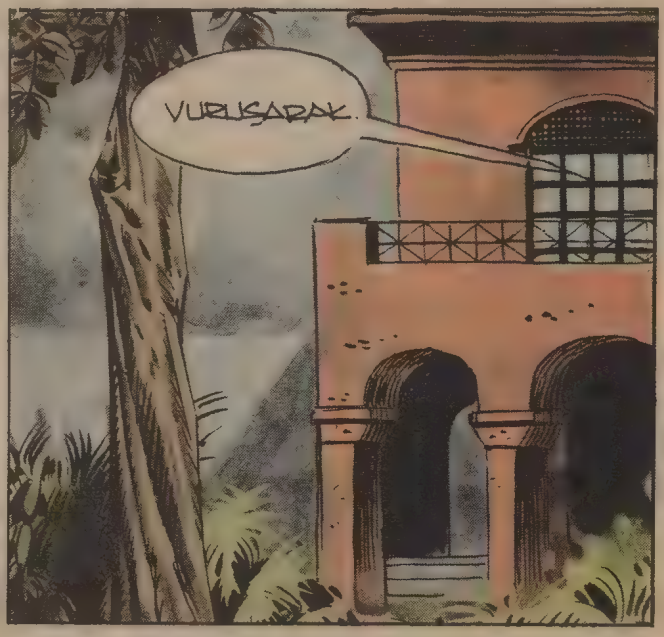

Koca Saltuk yutkundu :

-Vuruşarak...

-Anlat.. Her şeyi bilmek istiyorum.. Benden bir şey gizleme.. Babamın nasıl öldüğünü öğrenmek hakkımdır..

Adam derin derin içini çekti :

-Doğru söylüyorsun aslanım. Bunu da anlatmam gerek.. Ben gemiden ayrıldıktan sonra neler olduğunu, olayı görenlerden öğrendim.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

16 HAZİRAN 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 125 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç , Kara Murat'ı kurtarır.

Durak Reis, gemisine çıkan düşmanları tepeledikten sonra adamlarına hücum emri verdi.

Koca gemi suları yararak ok gibi atıldı ve düşman kadırgalarının arasına girdi.

Gemiler bordo bordaya yanaştığı sırada yalın kılıçlı, çıplak göğüslü korsanlar savaş naraları atarak öteki gemilere geçtiler.

Düşman çok kalabalıktı...

ren bütün gemiler alev alev yanmaya başladı.

Bir tek gemi, bütün düşman filosunu ateşe vermişti. Bu emsalsiz bir zaferdi.

Savaşın en kızgın anında Durak Reis birden irkildi.

Kalleş bir hançer, arkasından, iki kürek kemiğinin arasına saplanmıştı.

Elbisesini yırtarak keskin bir hışırtıyla sırtına gömülen hançerin soğukluğunu içinde his -

Bir korsan gemisinin, bir filoya saldırdığını o güne dek tarih kaydetmemişti..

Küfürler, çığlıklar, haykırışlar birbirine karıştı, çelik sesleri, mızrak vızıltıları, tüfek patlamaları güverteyi doldurdu...

Durak Reis çılgınca dövüşüyordu. Ölmek ister gibi bir hali vardı. Vuruyor, kırıyor, biçiyor, önüne geleni yere yıkıyordu.

Bir ara barut fıçıları patladı. Birbirine gi-

setti. Hızla arkasına döndü. Bu kez iri bir topuz başına indi.

Koca kahraman sarsıldı ve dizlerinin üzerine çöktü.

Ağzından burnundan oluk gibi kan akıyordu. Başı dönüyor, gözleri kararıyor, artık ölmek üzere olduğunu anlıyordu.

Bir ara, Trabzonlu Rumların kahkahalarla gülmekte olduklarını duydu..

-Tanrım... Şu gâvurların gülmeleri, ölmekten daha acı, diye mırıldandı..

Alaya alınmak, koca korsanın gücüne gitmişti.

Doğrularak, kahkahalar atan düşmanlarının üzerine atılmak istedi, başaramadı...

Ölüyordu.

O ölürken iğrenç ve vahşi kahkahalar güverteyi çınlatmakta devam ediyordu...

Ağzından burnundan kanlar boşalırken, son bir gayretle.

-Tuh sizin mertliğinize ! diye adamların yüzüne tükürdü.

Birkaç saniye daha yaşadı, titredi, sarsıldı ve düşmanlarının alaylı kahkahaları arasında öldü. Rumlar onun ölüsünü bacaklarından tutup sürükleyerek denize attılar.

O büyük denizcinin sonu böyle oldu.

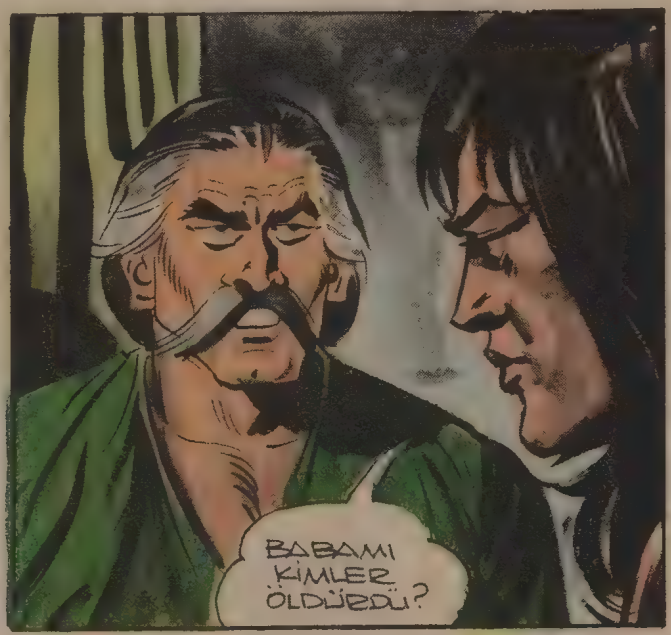

Koca Saltuk'un anlattığı hikâyeyi dinlerken Durakoğlu'nun gözleri yaşarmıştı. Kaskatı kesilmiş gibi kımıldamadan duruyordu:

-Zavallı babacığım ! diye mırıldandı.

Tanımadığı babasının yiğitliği kalbinde derin izler yaratmış, yıllar sonra da olsa, ona karşı içinde ılık bir sevgi uyanmıştı.

Böyle yiğit bir kişinin oğlu olmak, gurur verici bir şeydi...

Durakoğlu sık sık soluk alıyordu... Saçları karışık, görünüşü korkunçtu. Gözleri, bir türlü akamayan yaşlardan kızarmış gibiydi... Sakin, fakat dondurucu bir sesle :

-Koca Saltuk, dedi. Bu olayı bütün ayrıntılarıyle bildiğine göre, benden son bir iyiliğini esirgeme.. Babamı kimler öldürdü bileyim...

Koca Saltuk, sessiz ve hareketsiz bocaladı ama...

Delikanlının bakışları öylesine vahşiydi ki, itiraz etmek cesaretini bulamadı :

-Katiller dört kişiydi.. Prens Fedon, Şövalye Teodmir, Durak Reis'e ihanet edip onu yakalatan Kaptan Alfons ve Kont Stefanos..

Durakoğlu haykırdı :

-Stefanos mu? Trabzonlu Kont Stefanos, öyle mi?

Koca Saltuk şaşkın şaşkın sordu :

gibi oluyordu.

Ansızın boğazına bir yumruk tıkandı sanki. İçini saran öc duygusu yavaş yavaş tüm benliğine hâkim oldu. Kararlı bir tavırla ayağa kalktı. hırçın sesi odada çınladı :

-Al şu hançeri Koca Saltuk.. Hazine şimdilik kalsın.. Daha önce yapılacak işlerim var.

-Ne yapmayı düşünüyorsun?

-Onu tanıyor musun yoksa?

-Evet... Hem de çok iyi tanıyorum.. Kont Leonard ile birlikte yiğit bir akıncıyı tuzağa düşürdükleri vakit tanımıştım onu...

Durakoğlu derin bir sessizliğe gömüldü. Uzun uzun düşündü.

Gözünün önünde, Koca Saltuk'un anlattığı kanlı kavga sahneleri canlanıyor, tanımadığı yiğit babasını düşmanlarına karşı vuruşurken görür

-Beni iki yaşımda öksüz ve yetim bırakanlardan öcümü almayı...

Koca Saltuk sapsarı kesildi:

-Onların arkasında koca bir imparatorluk var oğul...

Durakoğlu yumruklarını sıkarak bağırdı:

-Benim de sarsılmaz azmim, keskin kılıcım ve kin dolu yüreğim var !

-Babam, şimdi öğrendiğim acıklı hikâyeyi neden bugüne kadar öğrenmemi istemedi sanıyorsun? Küçük yaşta zamansız öc almaya kalkışıp yenilgiye uğramamdan çekindi.. Kavgalar ve savaşlar içinde pişmemi, insanları tanımamı, en sonunda öc almamı istedi. Haydi hoşçakal Koca Saltuk?

-Ben de seninle geliyorum...

Durakoğlu kapıdan çıkarken, yüzünde yabansı bir gülümseme dalgalandı:

-İstemez?.. Sen burada kal!. Ben işimi tek başıma daha kolay hallederim... Haa... Aklıma gelmişken sorayım.. Bu adamlardan ikisi, Prens Fedon ile Stefanos, Trabzon'dadır her halde ... Öteki ikisini nerede bulabilirim?

-Şövalye Teodmir Sinop'ta yaşıyor. Kaptan Alfons ise denizlerdedir. Nerede olduğu bilinmez. Ama Şövalye Teodmir'le dost olduğu için sık sık

Sinop'a uğrar. Kont Stefanos, dediğin gibi, Trabzon'dadır. Bu üçünü arayıp bulabilirsin oğul.. Ama Prens Fedon'dan intikamını almana imkân yok!

Durakoğlu, gözlerinden öfke kıvılcımları saçarak haykırdı:

-Neden? Gücüm yetmez mi sanıyorsun?

-Hayır... Öldü de ondan.. Anlattığım kanlı olaydan dört gün sonra attan düşüp boynu kırılarak belâsını buldu...

-Yazık! Öcümden kurtuldu demek ki.. Ama öteki üç katili bulup cezalarını vereceğim..

Delikanlı pelerinini üzerine aldı, dışarıda bekleyen atına bindi. Hayvanı, yağmurun ıslattığı dar sokaklarda hızla sürerek gecenin karanlığında kayboldu...

Kara Murat Trabzon'da, bir Sırplı'nın işlettiği Dubrun Oteli'ne yerleşti.

Otelin altındaki meyhane bir hayli kalabalıktı. Kadınlı erkekli bir sürü müşteri, şarap içip, kafa çekiyordu.

Kara Murat birçok önemli bilgilerin meyhanelerde elde edildiğini bildiği için içeri girdi, bir masaya oturdu. Meyhaneciye :

-İçki istemem, sadece yemek getir ! dedi.

kanlı? dedi.

Kara Murat başını salladı :

-İstemem..

-Neden?

-Fala inanmam da ondan...

Güzel fahişe dirseklerini masaya dayadı, pırıl pırıl dişlerini göstererek gülümsedi :

-Bana bir içki ısmarlamayacak mısın?

-Ne içersin?

Çevresine şöyle bir göz atan Kara Murat, müşterilerin çoğunun, hırsız, çapulcu ve haydut olduğunu anladı.

Bu sırada, karşı masada gürültü kahkahalarla eğlenmekte olan grubun yanından ayrılan genç bir kadın, sallana sallana gelip, Kara Murat'ın karşısındaki boş iskemleye oturdu, gözlerini onun gözlerine dikerek :

-Falına bakmamı ister misin güzel deli-

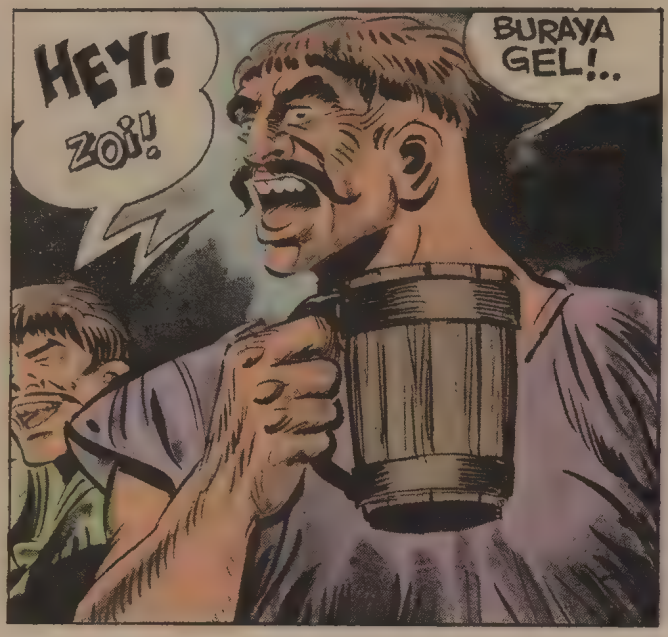

-Şarap...

Kara Murat meyhaneciye dönüp şarap getirmesini söylerken, kadının ayrıldığı masadaki adamlardan biri küfürle karışık bir ifadeyle seslendi :

-Hey... Zoi... Buraya gel !

Kadının aldırış etmediğini görünce öfkelendi :

-Gel, yoksa karışmam ha !..

Adının Zoi olduğu anlaşılan kadının yüzünü endişeli bir ifade kapladı, kendi kendine :

-Pis sarhoş !.. Nafakamı çıkarmama bile engel oluyor ! diye mırıldandı.

Kara Murat sordu :

-Sevgilin mi ?

-Hayır... Buranın en tehlikeli haydududur o... Kazandığımın yarısını ona veririm... Yoksa yüzümü parçalar, ben de hiç bir iş yapamaz hale

gelirim... Daha önce Aspasya ile Aleksandra 'yı parçaladı...

Kara Murat kadının korkusu karsışında hafifçe gülümsedi:

-Haydi, öyleyse fazla bekletme de kızdırma onu...

Bu sırada önündeki şarap kadehini bir dikişte bitiren haydut yeniden bağırdı :

-Ulan Zoi... Gelmezsen ben oraya gelirim !

Güzel fahişe telâş içinde :

-Geliyorum, geliyorum Yorgo ! diyerek Kara Murat'ın masasından uzaklaşıp, adamın yanına gitti...

Haydut Yorgo kaba kaba güldü :

-Ha şöyle... Ben varken başka herifle kıristırmanı istemem...

Zoi'nin güzel yüzü öfkeyle kasıldı :

-Bıraksaydın da bu akşamki nafakamı çı-

karsaydım...

-Boş ver nafakayı şimdi.. Arkadaşların falına bak... Senin falın doğru çıkıyor diyorlar...

Zoi, Yorgo'nun yanındaki adamın elini avuçlarının arasına alarak dikkatle baktı...

Bu dakikada Fahişe Zoi gitmiş, yerine Falcı Zoi gelmişti. Yüzünde esrarengiz bir hava vardı. İri, güzel gözleri garip bir ışıkla yanıyordu..

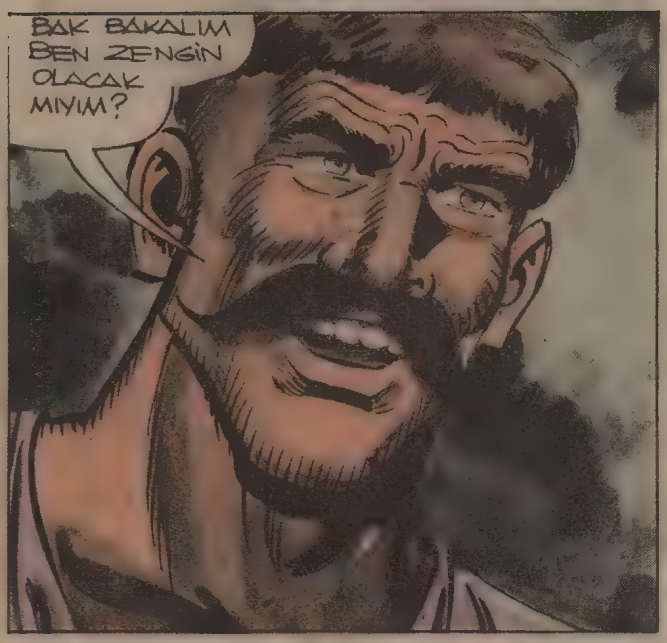

-Senin hayatın kapkara görünüyor... Fakat uzun bir ömrün var..Uzun ve sıkıntılı bir ömür.

-Çok para kazanacak mıyım?

-Paraya benzer bir şey görmüyorum. Zannedersem hep fakir kalacaksın..

-Allah kahretsin!..İyi şeyler söyleyemez misin sen?

Bu sırada Haydut Yorgo avucunu açarak kadına uzattı. Yüzünde kendine güvenen insanların alaylı gülümsemesi vardı. Hayatta başarı kazanıp zengin olacağına inanıyordu :

-Bak bakalım Zoi, ben zengin olacak mıyım?

Zoi'nin gözleri çakmak çakmaktı... Artık faldan başka hiç bir şey görmüyor, hiç kimseyi tanımıyordu..Sesi buz gibiydi :

-Senin...Senin falında para değil,kan görünüyor!.dedi.

Yorgo kaba kaba güldü :

-Bunu geç...Hayatım kan akıtmakla geçti, bunu bilmek için falcı olmaya gerek yok...

Zoi'nin sesi sertleşti :

-Yoo.Öyle değil..Bu defa senin kanın akacak...Gözünü aç,dikkatli ol...

Yorgo'nun yüzü öfke ile gerildi :

-Hadi oradan orospu! Benim kanımı akıtacak adam daha anasından doğmadı...

Zoi'nin sesi, çok derinlerden geliyormuş gibi boğuk ve zayıf çıktı :

-Falda öyle görünüyor... Gerisine karışmam...

Haydut Yorgo'nun kan beynine sıçramıştı... İçkiden kızaran gözleri yuvalarında fır fır dönüyordu. Önündeki masayı gürültüyle devirerek ayağa fırladı :

-Uğursuz kaltak!.Eğer falını değiştirmezsen, senin kanını akıtırım!..

Yorgo çevresine o kadar korku ve dehşet salmıştı ki, hiç kimse ona engel olmayı aklından bile geçirmiyordu.

Adamın demir pençesi, kadının gırtlağına yapışmış, sıkıyordu... Gözleri yerinden fırlar gibi olan Zoi inledi :

-Fakat, fal değişmez ki...

-Değiştir diyorum!..

Bu sırada Yorgo'nun bileğine kerpeten gibi bir el yapıştı, çekti, kadının boğazını haydutun elinden kurtardı...

Yorgo, bileğine yapışan bu eldeki kuvvet karşısında bir an şaşırdı...

-Hey! Ne oluyor? Sen kimsin?

Zoi'yi kurtaran Kara Murat'tı. Hayduta aldırmadan onu masasına götürüp, oturttu. Kadın

korkudan hıçkırıyordu. Delikanlı :

-Artık himayemdesiniz, size kimse dokunamaz! dedi.

Sonra gülümseyerek ekledi :

-Haydi... Benim falıma bakın.. Demin istemiyordum ama şimdi fikrimden vazgeçtim...

Genç kadın gözlerinden akan yaşları silerek Kara Murat'ın elini avuçlarına aldı, birden dehşetle titredi :

-Oh! Tanrım! Kan.. Ateş.. Ölüm.. Hepsi hepsi var...

Kara Murat onu, her zamanki gülümseme siyle dinliyordu :

-Hiç tatlı bir şey yok mu?

-Aşk, para, intikam, nefret, kin!. Tanrım!. Bu kadar karışık bir fal görmedim. Başınızın üstünde ölüm kuşları dolaşıyor:..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

23 HAZİRAN 1976 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 126 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç , Kara Murat'ı kurtarır.

-Kuşlar mı beni avlıyor, yoksa ben mi kuşları ?

-Göremiyorum, göremiyorum.. Ama dikkatli olun.. Ateşler saracak sizi.. Kaçın... En iyisi kaçın buradan.. Bu ülkeden... Gidin...

Kara Murat, bütün dikkatiyle kadını dinlerken kulağının dibinde bir ses gürledi :

-Hey, delikanlı...

Kara Murat döndü. Karşısında Haydut Yorgo duruyordu. Adamın, az önceki hakareti hazmedemediği öfkeli bakışlarından anlaşılıyordu.

Yorgo:

-Bak ahbap, dedi. Bu ülkede hiç kimse, benim elimdeki karıyı çekip alamaz... İşkembeni deşmemi istemiyorsan çek git buradan..

Meyhanedekiler, bu tartışmanın, kanlı bir kavgaya dönmek üzere olduğunu anlamışlar, korku ve heyecanla titriyorlardı... Yorgo, önce böy-

le konuşur, sonra birden hançerini çekerek karşısındakini cehenneme yollardı...

Kara Murat, Yorgo'ya sakin sakin baktı :

-Bak dostum, sana yararlı bir atasözü öğreteyim. Her kuşun eti yenmez derler...

Yorgo gürledi :

-Bırak bu boş sözleri, defol git buradan...

-Hiç niyetim yok...

-O halde ben seni kulağından tutar, kıçına tekmeyi vurarak atarım dışarı...

-Hele dene bakalım...

Meyhanedekiler, yabancının başına gelecek felaketin korkusuyla ürperiyor, titriyorlardı.

Yorgo ansızın şimşek hızıyla hançerini çekerek atıldı.

Kara Murat hızla yana sıçradı, aynı anda balyoz gibi yumruğu adamın şakağında patladı.

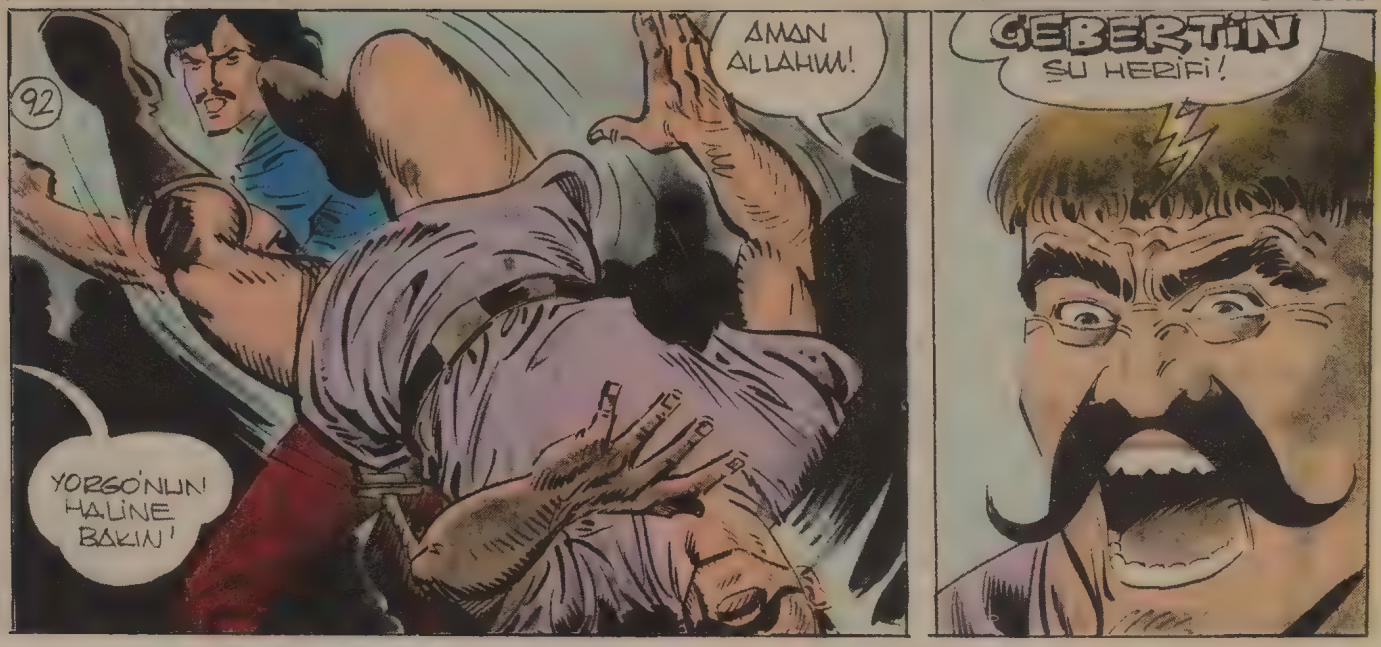

Yorgo, ağzından burnundan kan fışkırarak yere yığıldı.

Meyhanedekiler bir anda dehşet içinde kaldılar :

-Aman Allahım !

-Yorgo'nun haline bakın..

-Fal.. Zoi'nin falı.. Doğru çıktı...

Zoi gülümsüyordu :

-Hayır.. Henüz çıkmadı.. Benim söylediğim kan, bıçakla akacak !..

Yorgo, yediği öldürücü yumruğa rağmen, birkaç saniye sonra kendini toparlayıp ayağa kalktı. Gözlerinde şimdi ölüm kıvılcımları uçuşuyordu. Meyhane onun adamlarıyla doluydu:

-Gebertin şu herifi! diye haykırdı.

Meyhaneyi dolduran serseriler hep birden hançerlerini çekerek saldırıya hazırlandılar..

Durumun gittikçe kötüleştiğini gören Kara

Murat, yorucu bir kavgaya girişmek istemedi. Panter gibi atılıp, çelik pençeleriyle Yorgo'yu yakaladı. İlk yumruğun serseмliğinden kurtulamamış olan adam duvara yaslandı, bıçağını çekip gırtlağına dayayarak :

-Bir adım atarsanız reisinizi gebertirim!. diye bağırdı.

Serseriler, yerlerine mıhlanmış gibi kalakaldılar...

Herkesin önünde küçük düştüğünü, çevreye rezil olduğunu düşünen Yorgo çıldıracak gibiydi Adamlarına haykırdı :

-Ne durdunuz be? Atılın!. Gebertin dedim size...

Kara Murat hiç duraksamadan bıçağını, adamın boğazına bir santim kadar soktu. Et delindi, kıpkızıl bir kan fışkırdı...

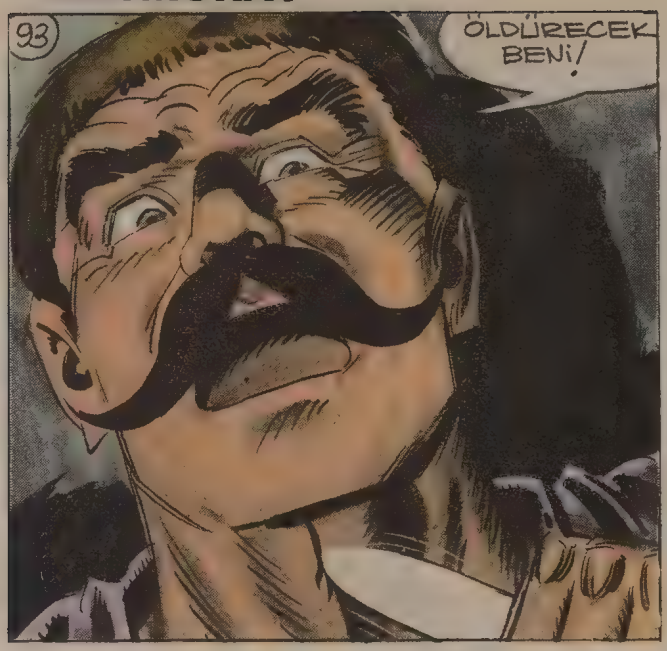

Serseriler kanı görünce daha da korktular.

Yorgo'nun gözlerini ölüm korkusu sarmıştı:

-Yetişin!..Öldürecek!..Öldürecek beni!..

Bu sırada Zoi sevinçle ellerini çırptı :

-İşte,kanı aktı,falım doğru çıktı !

Reislerinin ölmek üzere olduğunu sanan haydutlar,korkunç küfürler savurarak ileri atıldılar.

Fakat...

O anda garip bir şey oldu...

Işıklar söndü...

Meyhanenin içi zindan gibi karardı...

Çığlıklar,bağrışmalar,küfürler, feryatlar birbirini izledi....

Serseriler,karanlıkta birbirine girmişti..

Yumuşak bir el,Kara Murat'ın elini tuttu,ılık,tatlı bir kadın sesi :

-Geliniz,buradan gidelim ! dedi.

Kara Murat zifiri karanlıkta hiç bir şey görmemesine rağmen,bu kadının Zoi olduğunu anladı,sessizce yürüdü...

Az sonra dışarıdaydılar...

Meyhanede kavga, olanca şiddetiyle sürüp gidiyor,kırılan masaların gürültüsü sokağa kadar yayılıyordu.

Zoi'nin dudaklarında,belli belirsiz bir zafer gülümsemesi vardı :

-Işıkları ben söndürdüm ! dedi.

Kara Murat,kadının küçük zarif elini avucunun içinde sıktı :

-Farkındayım..Bunun için size teşekkür ederim hanımefendi...

Zoi'nin bakışlarına derin bir hüzün bulutu çöker gibi oldu :

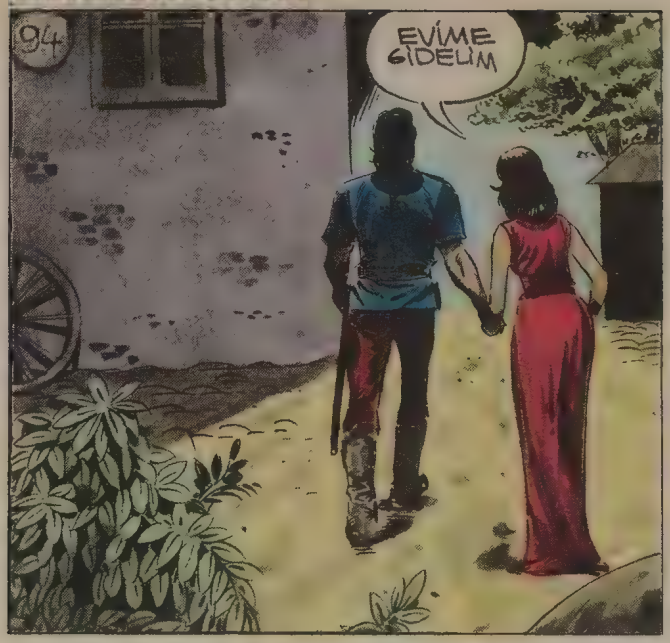

-Hanımefendi mi? Yıllar var ki bana bu sözü söyleyen olmadı...

Gece karanlıktı. Trabzon, derin bir uykuya dalmak üzereydi.. Sokakta bir süre yürüdüler ... Kara Murat sordu :

-Sizi nereye götüreyim?

-Evime gidelim...Artık o otele dönemezsiniz.. Bu saatten sonra da açık bir yer bulamazsınız...

Kara Murat :

-Peki, gidelim !.. dedi.

Zoi, bir fahişeydi ama, gerçekte altın gibi bir kalbi vardı. Kara Murat'a dikilen bakışlarında çekingen bir sevgi okunuyordu...

Vaktiyle bu delikanlıya benzeyen bir gençle, on beş gün mü, bir ay mı ne, aşk hayatı yaşamıştı Şimdi pek iyi hatırlamıyordu. Sonra kaybetmişti o genci...

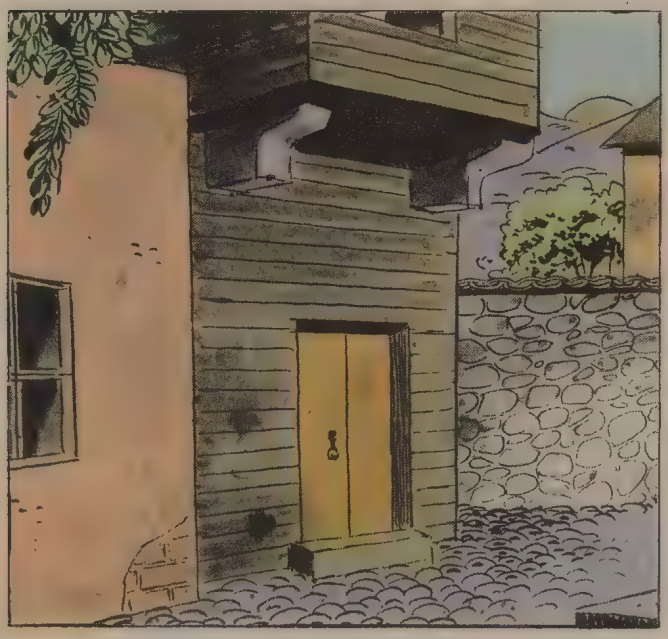

Şimdi, Kara Murat'a karşı, hayranlıktan başka bir his duymuyordu.

Ona bakarak içini çekti. Bundan sonra, asla böyle bir delikanlının sevgilisi olamayacağını biliyordu.

Karat Murat, Zoi'nin kendisi için hazırladığı yatağa uzanır uzanmaz uyudu. Sabah kalktığı vakit güneş doğmuştu...

Zoi'nin hazırladığı kahvaltıyla karnını doyururken :

-Trabzon'da uzun süre kalacağımı sanıyorum, dedi. Böyle bir evde kalmak, otelden daha emniyetli...

Zoi'nin gözlerinin içi güldü :

-İstediğin kadar kalabilirsin...

-Peki, o halde bundan sonra yalnız benim hizmetimde bulunacaksın.. Evini de bir aylığına kiralıyorum...

Kara Murat, genç kadına dolgun bir para kesesi uzattı.

Zoi aldı, baktı, gözleri iri iri açıldı :

-Ne yapıyor sunuz ? Bu bir servet...

-Olsun... Hepsini al..

-Fakat.. Bu para ile evi bile satın alabilir - siniz..

-Bak Zoi..Sen iyi bir kıza benziyorsun ... Ben gittikten sonra bu parayla kendine iyi bir iş

kurar, bu sefil hayattan kurtulursun.. Hem, evle - necek birini de bulursun belki...

Kadının gözleri yaşardı :

-Sağol...

Kara Murat, bir gün önce gemide, Venedikli Liza'nın vermiş olduğu kâğıdı çıkarıp okudu. Şunlar yazılıydı:

"Canım sevgilim...

Evim Ayasofya Kilisesi'nin karşısındaki so-

kakta bulunan Şemas Konağı'dır.. Orayı herkes bilir.. Hava kararınca seni bekleyeceğim. Keşke hiç ayrılmasak.. Seni çok seviyorum... Mutlaka gel..."

Mektup burada bitiyordu. Kara Murat katla - yıp cebine koyarken dudakları acı bir şekilde kıvrıldı :

-Yalancı !..

Sonra Zoi'ye dönerek sordu :

-Şemas Konağını biliyor musun?

-Evet..

-Öyleyse hava kararırken beni oraya götür...

Zoi'nin rengi sarardı :

-Uğursuz bir yerdir orası.. Uzun zamandan beri kimse oturmaz.. Neden gitmek istiyorsun?

-Orada bir kadın bekleyecek beni...

Zoi'nin sesi titredi:

-Sevgilin mi?

-Bir ara yakınlık duyduğum bir kadın, ama sevgilim değil..Beni öldürmek, kanımı içmek isteyen dişi bir şeytan..

-Seni neden öldürmek istiyor?

-Düşmanlarımın hizmetinde çalışıyor..

-Tuzağı bile bile oraya gideceksin demek?

-Gitmem gerek..Aradığım adamları ancak

tehlikeyi göze alarak bulabilirim..

Az sonra, Zoi yapılacak işleri olduğunu söyleyerek evden çıktı. Kara Murat bütün geceyi uykusuz geçirebileceğini düşünüp akşama kadar uyumaya çalıştı...

Hava kararırken Zoi döndü. Beraber evden çıktılar. Ayasofya Kilisesi'ni geçip, Şemas Konağı'nın bulunduğu sokağa saptılar. Zoi:

-İşte, ileride görünen büyük bina... Dikkat

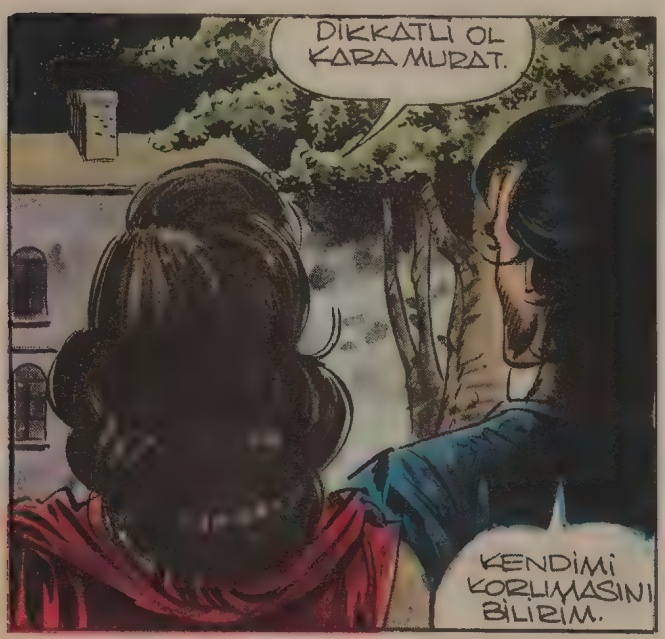

li ol Kara Murat..Bir tuzak olabilir bu, dedi.

Kara Murat gülümsedi:

-Merak etme güzel kız..Kendimi koruma - sını bilirim...

Kara Murat az sonra konağın önüne vardı. Dışı kabartmalarla süslü, büyük ve kasvetli bir yapıydı..Pencerelerin sıkı sıkı kapalı olduğu görülüyordu.

Kara Murat:

"Acaba nasıl bir tuzak hazırladılar?" diye düşünerek kapıyı çalmak üzereyken kapı hafifçe aralandı, bir uşak:

-Beni takip ediniz, dedi.

Kara Murat içinden, "Demek geldiğimi gördüler..O halde yaman bir savaşa hazırlanmam gerekiyor" diye mırıldandı..

İki kat yukarı çıkıp, uzun bir koridoru geç - tikten sonra büyük bir salona girdiler...

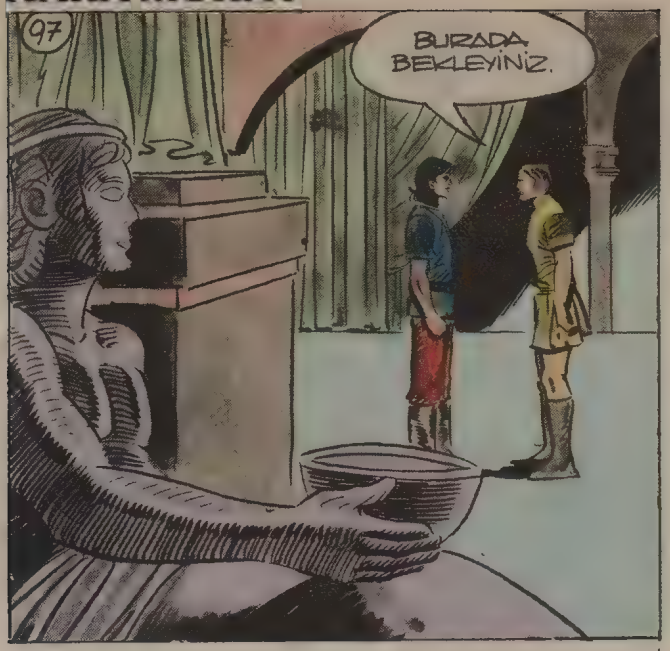

Her yanı baştan başa mermer heykellerle dolu, saray gibi bir yerdi burası..Fakat bakımsızdı..Eskiden güzel olduğu anlaşılan konak şimdi bir harabe gibiydi..Terk edilmiş, kasvetli, karanlık, sıkıcı bir havası vardı..

Salona girdiği vakit, yanındaki adam:

-Burada bekleyiniz, diyerek sessizce gitti.

Kara Murat her an tetikte bekliyordu. Fakat hiç bir saldırı olmadığını görünce kendi kendine:

-"Hayret.."dedi, "Tuzak filan kurulmuşa benzemiyor..Oysa uzaktan atılacak bir ok, ya da kurşun, üzerime saldıracak silahlı bir sürü adam bekliyordum.."

Kara Murat bütün bu tehlikeleri düşündüğü için tedbir olarak gömleğinin altına kurşun işlemez, çelik bir zırh giymişti..

Az sonra kapı açıldı, Venedikli Liza görün-

dü. Üzerinde, uzun, beyaz, ipek bir elbise vardı.. Genç kadın, son derece zarif ve güzel görünüyordu..Tatlı bir sesle:

-Hoş geldin sevgilim, dedi..

Kara Murat artık bu oyuna bir son vermek gerektiğini düşündü..Ansızın alev saçan gözlerini kadının gözlerine dikerek boğuk bir sesle sordu:

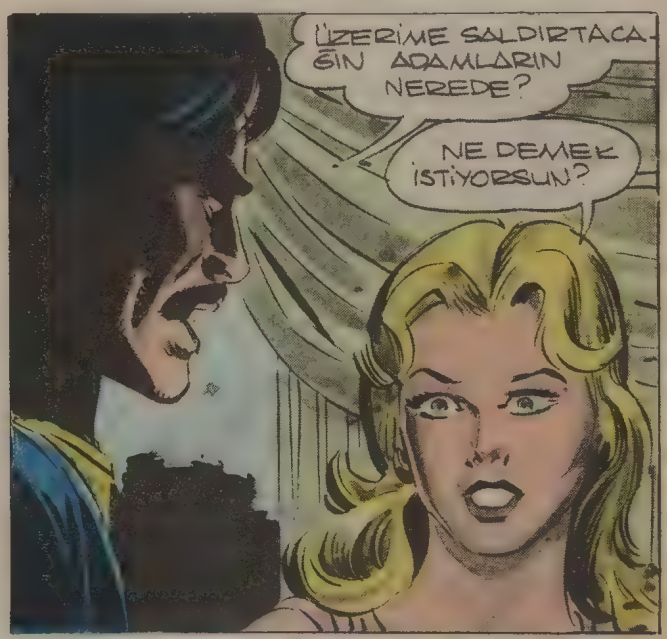

-Hani, üzerime saldırtacağın adamların nerede?

Liza sapsarı kesildi. İçki ikram etmek için eline almış olduğu bardağı elinden düşürdü. Titrek bir sesle:

-Ne demek istiyorsun?diye sordu.

Kara Murat bir panter gibi atılıp, kadını bileğinden yakaladı:

-Ne demek istediğimi gayet iyi anlıyorsun. Bana bir tuzak hazırladığını bilmiyor muyum sanıyorsun?

Liza'nın gözleri, şaşkınlıktan büyümüştü.

Kara Murat, "Hınzır ne kadar güzel rol yapıyor.." diye düşündü. Sonra öfkeyle bağırdı:

-Oyun bitti Liza. Gerçeği konuşmamızın zamanı geldi:

Kadının yüzü dayanılmaz bir acıyla karıştı:

-Ahhh. Canımı acıtıyorsun. Bileğim kırılacak...

Kara Murat, canlı bir kıskacı andıran parmaklarını biraz gevşetti. Kadın, güzel gözlerini ona dikerek inledi:

-Seni seviyorum.. Yemin ederim seviyorum seni..

Kara Murat acı acı güldü:

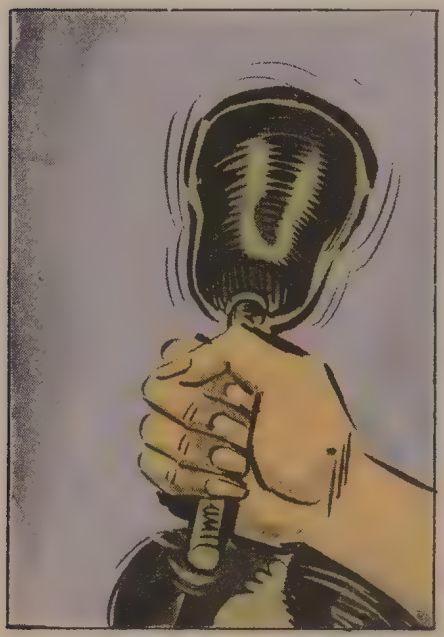

-Bir ara ben de öyle sanmıştım. Ama gemide üzerime saldığın o iki köpek, fikrimi değiştirmeme sebep oldu..

Liza'nın omuzları hıçkırıklarla sarsıldı .. Bir şeyler söylemek istiyordu ama, Kara Murat o kadar öfkeliydi ki, onu dinlemiyordu bile..

Genç kadın birden hızla atılıp masanın üzerinde duran çıngırağı çaldı.. İnce madensel bir ses doldurdu salonu..

Kara Murat "Tamam... Şimdi şeytan gerçek yüzünü gösterecek" diye düşündü. Sonra kılıcını çekmeye hazırlanırken hafifçe gülümsedi:

-Çağırdığın adamların sana hiç bir faydası olmayacak Liza.. Çünkü ilk hamlede senin kafanı uçuracağım...

Liza, gözlerinde beliren yaşlarla ona baktı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

30 HAZİRAN 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 127 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

-Gerçekten beni öldürebilir misin?

-Hiç kuşkun olmasın...

-Oysa ben seni o kadar seviyorum ki...

Kara Murat alay etti :

-Öldürecek kadar mı?

-Hayır... Uğrunda ölecek kadar...

Genç kadın o kadar içten konuşuyordu ki, Kara Murat bir ara "Acaba yanılıyor muyum?" diye düşünmek zorunda kaldı.

Bu sırada kapı açılmış, eşikte bir uşak görünmüştü.

Silahlı adamların saldırısını bekleyen Kara Murat şaşırdı. Hayal kırıklığına uğramıştı.

Liza, uşağa emretti :

-Derhal herkes konağı terk etsin !

Kara Murat uşağın sarardığını, itiraz etmek ister gibi bir tavır takındığını gördü :

-Fakat madam...

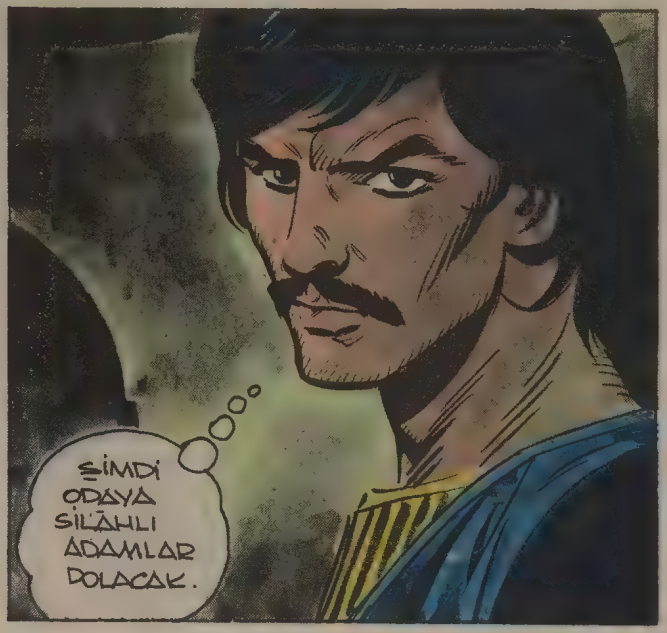

Liza'nın şimşek gibi parlayan sert bakışı onu susturdu :

-Ne diyorsam onu yap...

Uşak, garip bir tavırla önce Kara Murat'a sonra hanımına baktı :

-Başüstüne efendim ! diyerek salondan çıktı..

Kara Murat, hâlâ tetikte bekliyordu.

Bu, gizli bir öldürme emri olabilirdi.

-Şimdi odaya silahlı adamlar dolacak ! diye düşündü...

Fakat yanılmıştı... Koridorlarda birtakım sesler duyuldu, kapılar açılıp kapandı Kara Murat pencereden baktığı vakit, konaktaki sekiz - on kadar uşak ve hizmetçinin binayı terk ettiklerini gördü...

Liza, dudaklarında esrarengiz bir gülümsemeyle :

-Şimdi yalnız kaldık Kara Murat ! dedi...

Kara Murat ona baktı. Kadının yüzünde derin bir ihtiras ifadesi vardı... Mumların titrek ışıklarında olağanüstü güzellikte görünüyordu.

Dudaklarındaki gülümseme, insanüstü bir aşkın titreyişlerini taşıyor, bakışlarında yangınlar tutuşuyordu.

Kara Murat, içyüzünü bilmediği bir korkuyla ürperdi.

"Yanılmama imkân yok... Bu kadın... Bu kadın beni seviyor... Seviyor ve öldürmek istiyor... Seviştikten sonra erkeğini yok eden dişi örümcek gibi... " diye düşündü...

Liza, ölçülü bir hareketle üzerindeki ipek elbisenin düğmelerini çözdü.. İnce kumaş güzel vücudundan sıyrılıp ayaklarının dibine kaydı...

Genç kadın çırılçıplaktı şimdi...

Kara Murat, şaşkın ve kararsızdı... Kanlı

tuzaklar düşünerek geldiği konakta karşılaştığı bu sahne onu allak bullak etmişti...

-Seni sevdim, Kara Murat... Bütün ruhumla, benliğimle kendimi sana verdim... Oysa sen ölümden söz ediyorsun... Al beni.. Tamamen seninim artık...

Çıplak kollarını delikanlının boynuna dolayıp onu köşedeki yatağın üzerine çekti...

Kara Murat büyülenmiş gibiydi... Ona karşı

sert davrandığı için üzüldü... Dayanılmaz bir ateşin sıcaklığını yüreğinde hissetti.

Liza dudaklarını, onun dudaklarına yapıştırdı... Genç kadının vücudu, sonsuz bir ihtirasın aleviyle tutuşuyor gibiydi...

Kara Murat başının döndüğünü, bu kutsal ateşe dayanamayacağını hissetti, bir an her şeyi unuttu...

Delikanlının o anda düşündüğü şey şuydu:

-"Gemide beni öldürtmek istedi, sonra pişman oldu, şimdi seviyor. Ondan zorla öğreneme - yeceğim şeyi, belki bu sayede elde edebilirim..."

Eski konağın, büyük salonu, o güne kadar görülmemiş bir sevişmeye sahne oldu.. Liza hafif çığlıklar atıyor, vücudu, emsalsiz bir zevkin kaynağına doğru yükseliyordu.

Kara Murat :

-Görevini yapmadığın için Leonard sana kızacak ! dedi..

Liza kesik kesik inledi :

-Sus...Konuşma...Sev beni...Sana yenildim...

-Leonard nerede?

-Bilmiyorum...Ben emirleri Başrahibe Anna'dan alırım...

-Başrahibe Anna mı ? O da kim?

-Ağzımı arama...Hiç bir şey öğrenemezsin benden...Evet, seni öldürtmek istedim.. Ama sevdim de...Dinle beni...Seni çok seviyorum..., Seninle beraber ölmek istiyorum...

Kara Murat'ın sesi biraz alaylı çıktı :

-Beraber ölmektense, beraber yaşamak daha iyi değil mi?

-Hayır...Beraber öleceğiz...

Liza dudaklarını tekrar Kara Murat'ın dudaklarına yapıştırdı. İki genç vücut birbirine kaynaştı sanki...Liza fısıldadı :

-Dinle...Dinle Kara Murat...Derinden derine gelen çatırtıları duyuyor musun?

-Evet...

-İşte bu çatırtılar, binanın alt katlarında yangının her yeri sardığını gösteriyor...

Kara Murat'ın rengi hafifçe sarardı :

-Yangın mı? Ne yangını?

-Az önce verdiğim emri duydun... Bu şifreli bir emirdi. Adamlarım binayı ateşe verip kapıları kitleyerek çıkıp gittiler...Şimdi yanıyoruz...Söyle Kara Murat...Beni seviyor musun? Sevdiğini söyle...Senin kollarında mutlu ölmek istiyorum...

Kara Murat içini saran endişeyle ayağa fırladı.

Gerçekten bina çatır çatır yanıyordu.

Birden dumanların salona dolmaya başladığını, alevden dillerin duvarları yaladığını gördü, titredi...

Liza deli gibi gülüyordu :

-Bu alevler, içimi saran ateşten daha az yakıcı...Beraber öleceğiz sevgilim...Sana sürpriz hazırladım...Bunu beklemiyordun değil mi?

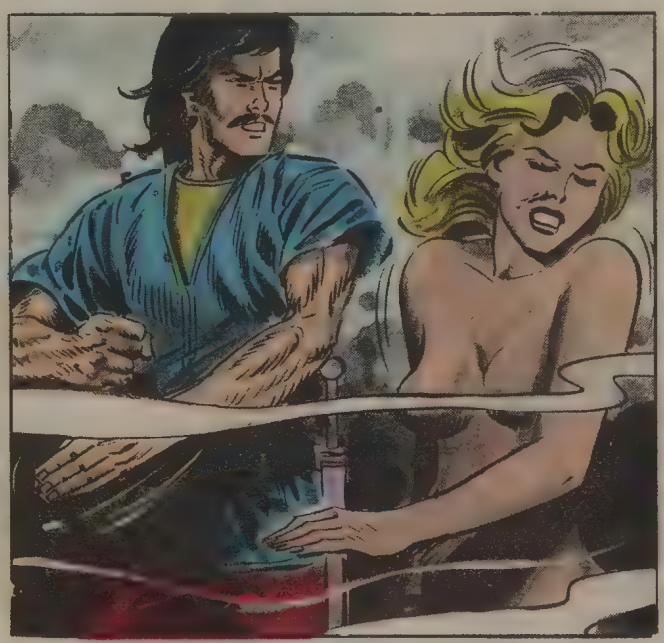

Kara Murat soğukkanlılığını korumaya çalışarak homurdandı :

-Doğrusu beklemiyordum...

Liza çıplak vücuduyla usul usul ona sokuldu:

-Beni kollarına al...Sev beni... Sevişerek ölelim...

Kara Murat, içini saran öfkeyle, kadının yüzüne korkunç bir tokat patlattı...

Sağlam yapılı bir erkeği bile yere serecek güçte olan bu tokatla Liza âdeta uçtu, duvarın dibine yığılıp kaldı..

Kara Murat :

-Ben seni iğrenç bir casus sanıyordum. Oysa delinin biriymişsin...

Suratında patlayan tokadın etkisiyle Liza'nın ağzından burnundan kanlar boşanmıştı.

Belki de bu tokat kadını kendine getirdi... Gözlerinden şimşekler çakarak ayağa fırladı :

-Bana vurmamalıydın Kara Murat !

Delikanlı, bu dehşet anında bile, dudakları - nın kenarından kanlar sızan kadına acıdı :

-Haklısın... Vurmam doğru değildi... Ama bir an kendimi kaybettim...

Yangının çatırtıları büsbütün ürpertici bir hal almıştı.

şeytani bir kahkaha ile ona cevap verdi :

-Seninle beraber ben de ölmek istiyordum Kara Murat... Çünkü seni seviyorum... Ama görevimin seni öldürmek olduğunu da biliyorum ... Tokadın beni kendime getirdi... Şimdi ben gidi - yorum. Sen ne yazık ki, tek başına öleceksin.. Daha önce sen beni yenmiştin... Şimdi ben kazan - dım... Allahaısmarladık Kara Murat !

Alevler, homurtular çıkararak önüne gelen her şeyi yutuyordu.

Kara Murat pencerelere baktı. Çok yüksek - ti. Kapıları ve merdivenleri ise korkunç alevler sarmıştı...

Üst kata çıkmaktan başka çare yoktu...

-Liza, gel... Üst kata çıkalım... Belki kur - tuluruz, dedi.

Dumanların arasında kaybolmakta olan Liza

Liza, duvarda açılan bir delikte kayboldu.

Kara Murat atıldı, gizli kapı yüzüne karşı kapandı...

Aynı anda alevler bulunduğu yeri sardı..

Her yandan üzerine ateş ve duman hücum e - diyordu.

-Ah dişi şeytan ! Buradan kurtulursam sa - na yapacağımı bilirim ! diye söylendi.

Kara Murat şimdi, kızgın korlarla dolu bir mangalın içinde gibiydi...

Ölecekti...

Buradan kurtulamayacağını anlıyordu...

Gerçekten ummadığı bir tuzak olmuştu bu.. Her şeyi bekliyordu ama, böylesini değil...

Merdivenler, kapılar, pencereler çıra gibi yanıyordu.

kata çıktı.

Ölüm bütün dehşetiyle peşinden geliyordu. Alevler az sonra son katın merdivenlerini de sardı...

Pencereden umutsuzca baktı... En yakın bina on metre ötedeydi... Karşıya atlayabilmesi için kuş olması gerekti..

O an, Kara Murat için, umutsuzluk, korku ve

Bulunduğu döşemenin bir kısmı korkunç çatırtılarla çöktü, kıvılcımlar salonda uçuştu...

Kara Murat devamlı öksürüyordu. Duman - dan boğulacak gibiydi. O dehşet anında bile :

-"Buradan kurtulursam, Leonard ve Stefa - nos ile birlikte Liza'yı da aramam gerekecek!. " diye kinle dişlerini gıcırdattı...

Henüz çökmemiş olan merdivenden en üst

dehşet anı oldu...

Her yanı cehennem gibiydi.

Alevler çevreyi gündüz gibi aydınlatıyordu.

Sokakta yangını seyreden insanlar birikmiş - ti...

Bir an, kendini aşağıya bırakmayı düşündü. Ama bulunduğu yer o kadar yüksekti ki, bir tek kemiğinin sağlam kalmayacağı muhakkaktı...

Derin bir üzüntü içinde:

-Birkaç dakikam kaldı... Az sonra alevler beni de yutacak. Öcümü alamadan ölmem çok acı ! diye mırıldandı...

Artık kurtuluş umudunun kalmadığını görüyordu.

Kara Murat, hayatının hiç bir devresinde bu denli umutsuzluğa kapıldığını hatırlamıyordu.

İçinde bulunduğu çaresizlikten kuduracak gi-

biydi. Öfkesinden, bildiği bütün küfürleri sıralarken, kulağına bir ses gelir gibi oldu...

Bir ses...

İnsan sesi...

Kalbi, sevinçten yerinden fırlayacak gibi çarptı...

Nereden geliyordu bu ses?

Biri ona sesleniyordu...

Birkaç saniye sonra, sesin nereden geldiği-

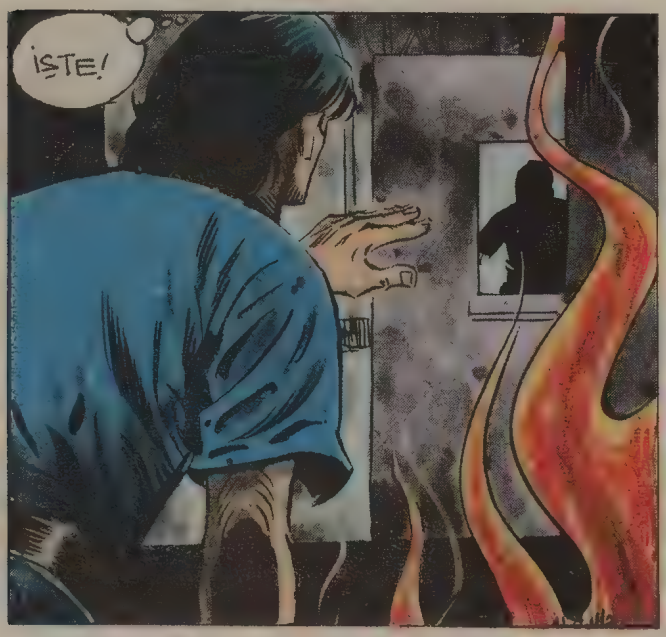

ni anladı ve sesleneni de gördü...

Tam karşıda, üstüne yeni bir kat çıkılmakta olan yüksek bir bina vardı. Bu binanın penceresinde bir adam hem ona sesleniyor, hem de birtakım işaretler yapıyordu..

Kimdi bu adam?

Ne arıyordu orada?

Kara Murat bunu düşünmedi bile...

Çok az zamanı kalmıştı...

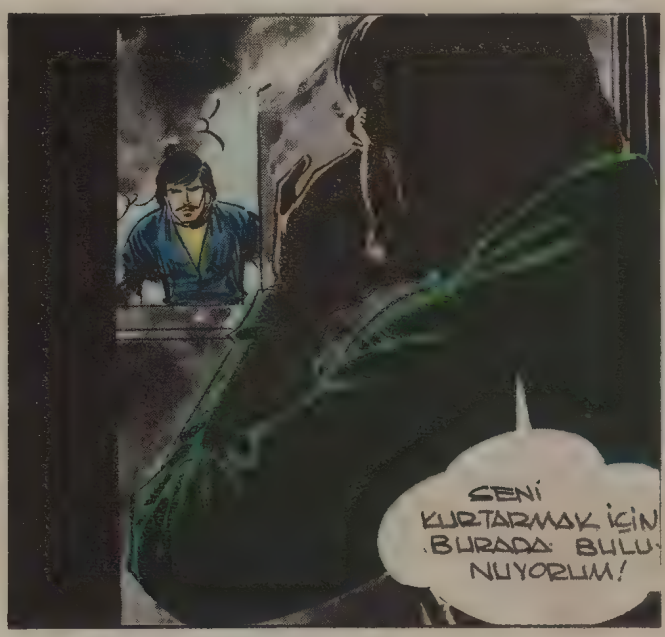

-Hey... Bana yardım edersen seni zengin yaparım ! diye seslendi ...

Adamın cevabı Kara Murat'ı büsbütün şaşırttı :

-Benden iz, sizi kurtarmak için burada bulunuyorum...

-Aman ne iyi !.. Çabuk olmazsan, cesedimi bile kurtaramazsın...

Alevler, son katı da hızla tutuşturmuştu... Her yer kor gibiydi... Kara Murat kendini bir fırında gibi hissediyordu...

Karşı binadaki adam :

-Sana bir ip atacaktım, dedi. Ama ipi bağlayacak yer bulacağını sanmıyorum... İp alevlerden hemen yanıp kopar... Bunun için kalın bir tel getirtiyorum... Biraz bekleyeceğiz...

-Sen kimsin? Beni neden kurtarmak istiyorsun?

-Tanımadın mı?

-Hayır...

-Ben, dün altını üstüne getirdiğin, kırılmadık masa bırakmadığın meyhanenin sahibiyim...

-Yaa?

-Evet... Ölecek olursan, zararımı kim ödeyecek?

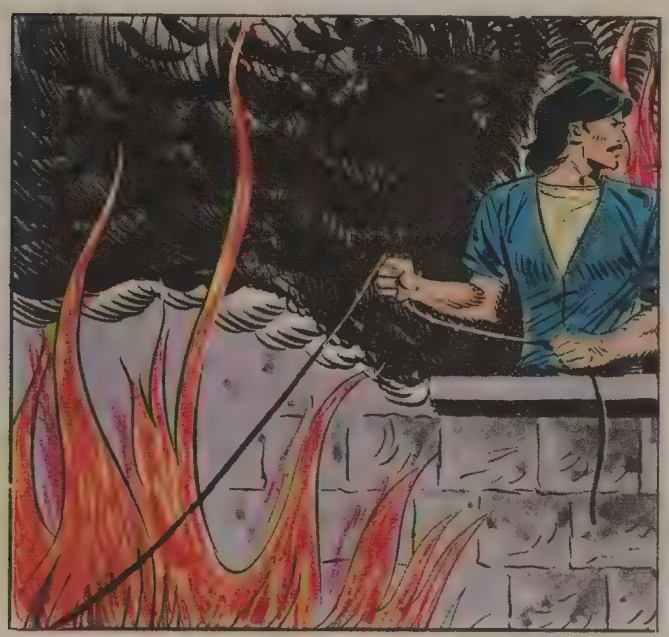

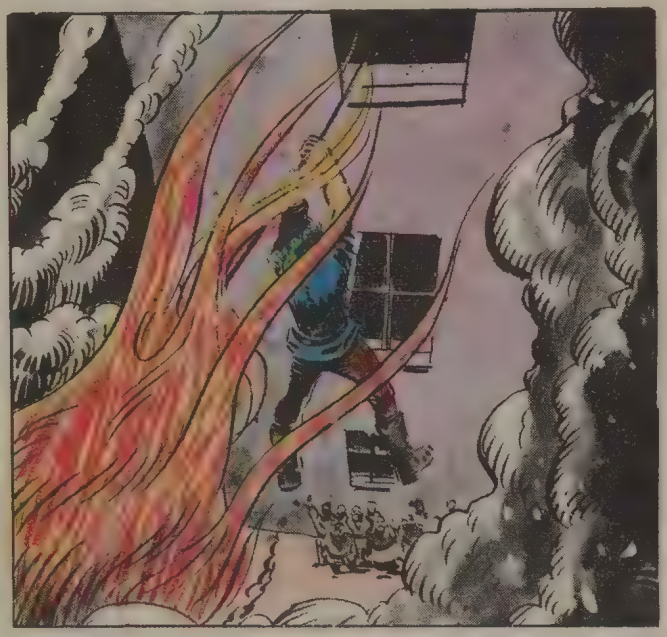

Kara Murat, içinde bulunduğu zor duruma rağmen gülümsedi :

-Kurtulursam ödeyeceğimi kim söyledi?

-Zoi... Gelip o haber verdi bana durumu .. Yardım istedi... Ben de koştum... Hah... Zoi teli getirdi... Şimdi ipin ucuna bağlayıp atıyorum ... Tut...

Kara Murat, meyhanecinin, karşı binadan fırlattığı ipi, ancak ikinci seferinde yakalayabildi.

İpin ucundaki teli, alevlerden en uzak bir noktaya bağladıktan sonra, havada meydana gelen telden köprüyü, elleriyle yokladı... Sağlam olup olmadığına baktı. Sonra güçlü elleriyle tutuna tutuna, bir cambaz çevikliğiyle karşı binaya geçtiği an Şemas Konağı'nın en üst katı da korkunç bir gürültüyle çöktü..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

7 TEMMUZ 1976 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 128 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

Kızıl kıvılcımlar gökyüzüne doğru uçuştu.

Kara Murat, minnet dolu bir ifadeyle kurtarıcısına bakarak:

-Sağ ol meyhaneci, iki dakika daha geciksey-din, kebap olacaktım, dedi.

Meyhaneci:

-Teşekkürü bırak delikanlı, dedi. Başımız derde girmeden bir an önce buradan uzaklaşalım.

Kara Murat o anda Zoi'yi gördü. Köşeye büzülmüş, ağlıyordu.. Kadını çenesinden tutup yüzünü kendine doğru kaldırdı.. Zoi'nin yanaklarını ıslatan sevinç göz yaşlarıydı. Gerçi bir fahişeydi ama, altın gibi bir kalbi vardı bu kadının..

-Sağ ol Zoi, dedi. Şu anda hayatta olmamı sana borçluyum...

Merdivenlerden üçer beşer atlayarak aşağıya inip sokağa çıktılar.

Yangın gökyüzünü kızıla boyamıştı..

Uzaktan bina, bir alev seli halinde görünüyordu.

Kara Murat meyhaneciye iki kese altın verdi:

-Biri, dün geceki hasar için, biri de beni kurtardığın için...

Adam yerlere kadar eğildi:

-Sağ ol beyzadem.. Adım İlya'dır. Her zaman emrinizdeyim..

Sonra sokağın karanlıklarına dalıp kayboldu.

Zoi'nin gözleri hâlâ yaşlıydı. Kara Murat'ın koluna girip onu sürüklercesine olay yerinden uzaklaştırdı.

Kara Murat, onu usulca öptü...

Bu,genç kadın için dünyanın en büyük armağanıydı..Kalbi titredi, ruhunu, büyük bir mutluluk sardı.

Delikanlı sordu:

-Yardıma ihtiyacım olduğunu nasıl anladın Zoi?

-Sen konağa girince, kapıda uzun süre bekledim..Sonra herkes binayı terk edince iyice kuşkulandım..Bu sırada alevler konağı sardı.Dehşet içinde kalmıştım.Yardım isteyebileceğim tek insan vardı. O da Sırp meyhaneci İlya idi.Doğru ona koştum.Beraber tekrar buraya döndük.Bana:

"İçeride kalan genç, akıllı biri mi?" diye sordu.

"-Akıllıdır,"dedim.

Güldü:

"-Pek akıllıya benzemiyor.Akıllı olsa dün

on kişiye birden kafa tutmazdı..Ama biz onun akıllı olduğunu kabul edip, karşı binanın en üst katına çıkalım.."

"Ne yapacağız orada?"

"-Eğer akıllıysa alevlerden korunmak için o da en üst kata çıkacaktır. O zaman belki onu görebiliriz.."

İlya'nın dediğini yaptık ve seni bulduk.Son-

rasını biliyorsun...

Zoi'yi dinleyen Kara Murat:

-Bazen ben de akılsız olduğumu kabul eder gibi oluyorum, diye acı acı güldü.

Şimdi, düşmanlarının bütün izini kaybetmişti. Her şeye yeniden başlaması gerekiyordu.

Gecenin karanlığına doğru yumruklarını sıkarak:

–Hiç biriniz elimden kurtulamayacaksınız, diye haykırdı.

★★★

Koca Saltuk'un anlattıkları, Durakoğlu'nun yüreğinde sönmesi güç bir intikam ateşi yakmıştı.

Uzun uzun düşünüp, kendi kendine bazı planlar kurduktan sonra işe Sinop'tan başlamaya karar verdi. At sırtında, sarp ve yalçın dağ yollarında günlerce süren bir yolculuktan sonra Sinop'a

dar ve zalim bir insan olan Şövalye Teodmir'den herkes korkar ve titrerdi.

Durakoğlu, geceyi bir handa geçirdi. Odası gayet genişti. Köşede demir karyola üzerinde temiz bir yatak vardı. Hancı ona bir emri olup olmadığını sorduğu vakit, elini yüzünü yıkamak için biraz su istedi.

Durakoğlu, pencereyi açarak dışarı baktı. vardı.

Şövalye Teodmir'i nasıl bulacağını, onu nasıl kıstıracağını bilmiyordu.

Düşündüğü tek şey, babasının öcünü almaktı,

Bu düşünceyle beyni yanıyordu sanki.. Gözü hiç bir şeyi görmüyordu..

Şövalye Teodmir'in, Sinop kalesi yakınlarında büyük bir konağı vardı. Gururlu, azametli, gad-

Bulunduğu yerden limandaki gemilerin ışıklarını görünüyordu. İçeriyi denizden esen hafif bir rüzgâr doldurdu.

Az sonra koridorda, ayak sesleri duyuldu ve dışarıdan güzel bir kadın sesi:

–Kapıyı açar mısınız lütfen? dedi.

Durakoğlu kapıyı aralayınca elinde büyük bir su kabı taşıyan genç bir kız gördü. Hemen uzandı,

-Verin bana..

-Buyurun..Başka bir emriniz var mı?

-Hayır..Ama durun, gitmeyin..Size bir iki soru sorabilirim..

-Ne hakkında?

-Ben buranın yabancısıyım. Bir yeri arıyorum da...

-Hangi yeri?

-Şövalye Teodmir'in konağını..

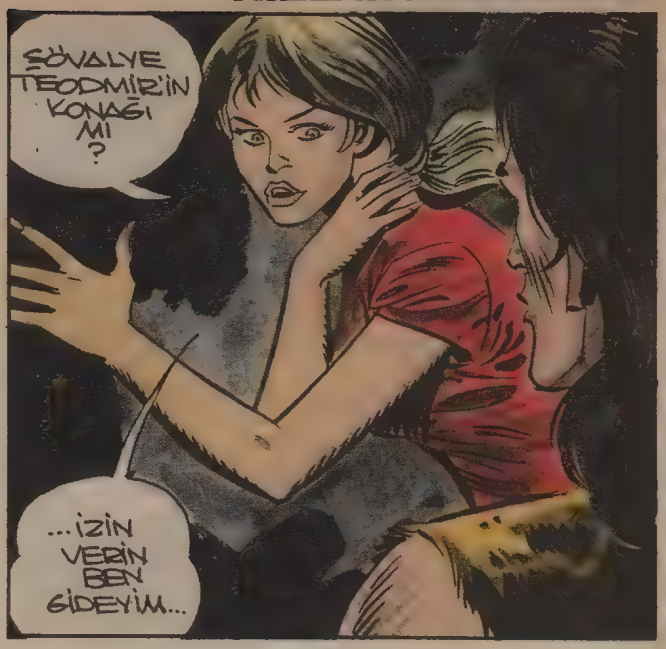

Kızın rengi birden sarardı. Güzel gözlerini bir korku ifadesi kapladı..

-Şövalye Teodmir'in konağı mı? Şey. Bilmiyorum..İzin verin ben gideyim..

Durakoğlu, güçlü pençesiyle kızı kolundan yakaladı, onu korkutmamak için yumuşak bir sesle

-Rica ederim şöyle oturun biraz, dedi.. Bu benim için büyük önem taşıyor. Yardımcı olursanız sizi memnun ederim..

Durakoğlu bunları söylerken, kızın eline bir altın sıkıştırdı..

Çığlık atmak, bağırarak yardım istemek üzere olan kız, parayı görünce birden sakinleşti, yakışıklı ve ilgi çekici bulduğu gence uzun uzun baktı.

-Şövalye Teodmir'in konağını neden arıyorsunuz?

-Orada silahşorlara iş verildiğini duydum.

-Siz silahşor musunuz?

-Biraz kılıç kullanmasını bilirim.

-Hangi millettensiniz?

-Türk'üm..

Kızın gözlerinde alaylı bir ifade dolaştı:

-Hem Türk'sünüz, hem de Şövalye Teodmir'in yanında iş bulmayı umut ediyorsunuz demek?

-Ne var? Türk olmak suç mu?

Kız gülümsedi:

-Belki suç değil ama, Şövalye Teodmir Türkleri hiç sevmez.. Türk olduğun halde hangi cesaretle onun yanına gideceksin?

Bu defa Durakoğlu güldü:

-Türk olduğum için...

Durakoğlu kıza bir altın daha uzattı. Kız parayı kaparak hemen koynundaki keseye indirdi. Delikanlı kendisine tatlı tatlı bakmaya başlayan kıza:

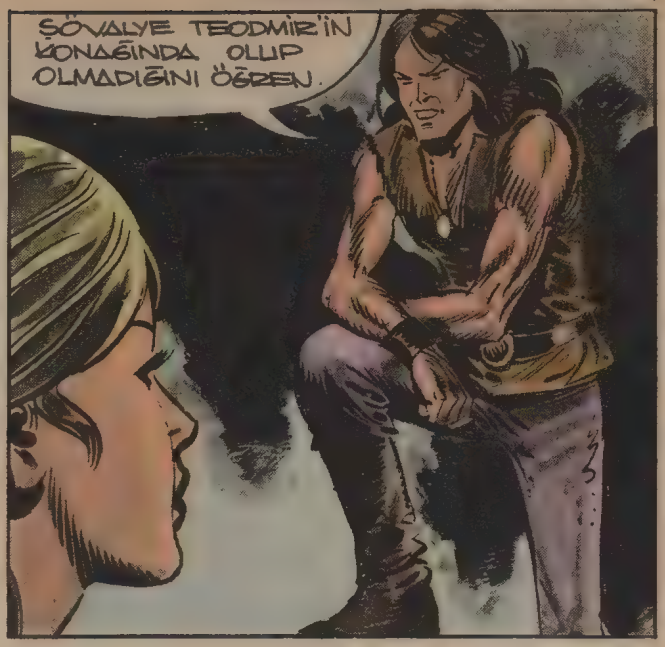

-Bak güzel kız, dedi. Bana Şövalye Teodmir'in konağında olup olmadığını öğren, sonra da oraya en kısa yoldan nasıl gidebileceğimi, anlat. Eğer umduğum işi bulursam, sana ilk maaşımdan büyük armağan veririm..

Kız, Durakoğlu'ndan son derece hoşlanmıştı. Böyle değişik bir erkek gördüğünü hiç hatırlamıyordu..

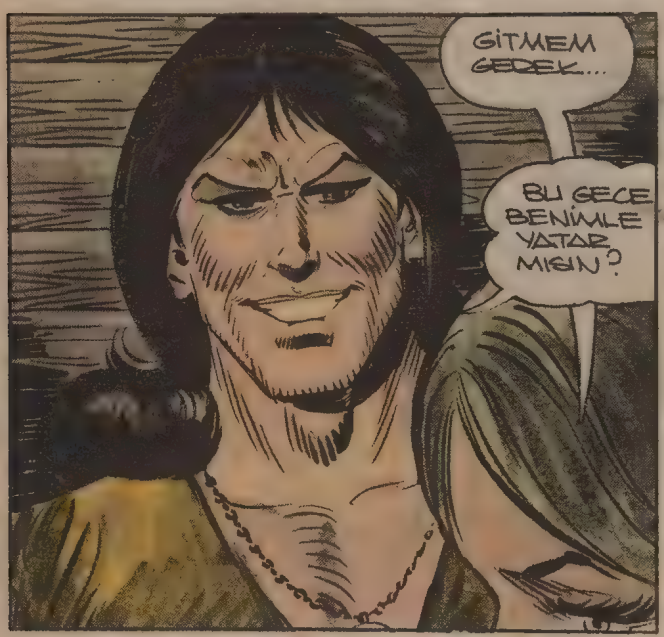

-Adım Roza, dedi. Şimdi gitmem gerek. Başka bir sorunuz var mı?

Durakoğlu tatlı tatlı güldü. Dudaklarının arasından düzgün beyaz dişleri ışıl ışıl parladı:

-Bir sorum daha var Roza... Bu gece benimle yatar mısın?

Kızın gözleri yuvalarından fırlayacakmış gibi iri iri açıldı. Boğuk bir sesle:

-Ne? Ne? diye haykırdı..

Durakoğlu bir bardak su istiyormuş gibi sakin bir tavırla tekrarladı:

-Benimle yatar mısın, diye sordum..

Kız kıpkırmızı kesildi, hızla odadan fırlayıp kapıyı çarparak giderken haykırdı:

-Siz delisiniz.. Namuslu bir kadına böyle teklifte bulunulur mu?

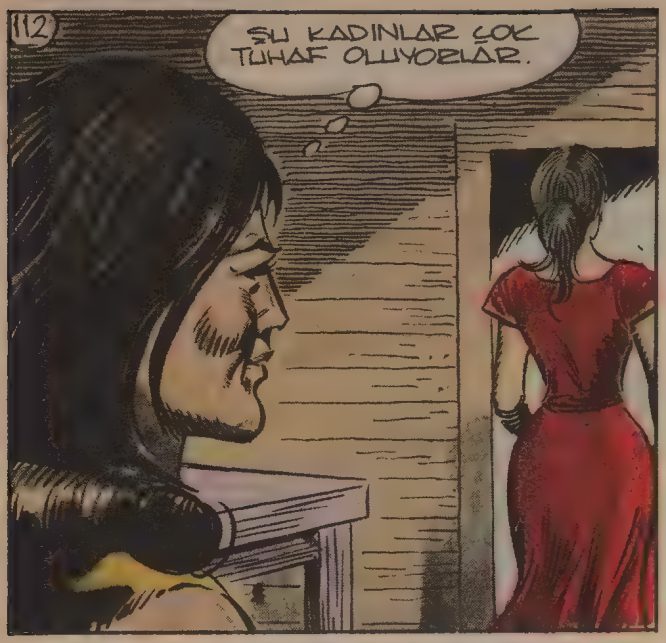

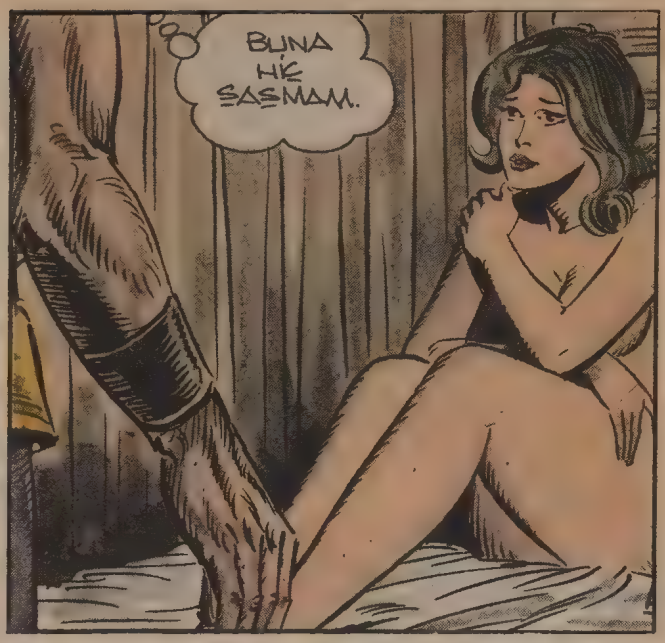

Durakoğlu onun arkasından gülümseyerek omuz silkti:

-Şu kadınlar çok tuhaf oluyorlar. Adım gibi biliyorum ki, bu kız benimle bir gece geçirmek için can atıyordu. Ama ben söyleyince düşüncelerini anladığım için kızdı. Acaba neden?

Delikanlı, Roza'nın getirmiş olduğu suyla yüzünü, boynunu yıkadı, sonra handan çıkarak şehirde bir süre dolaştı.

O tarihte Sinop; gemicilerin, korsanların, haydutların uğrak yeriydi.

Durakoğlu kısa bir süre sonra tekrar hana döndü. Odasına girdiği vakit, Roza'yı yatağa uzanmış bir halde buldu.

Buna hiç şaşırmadı.

Sadece kızın, çıplak, dipdiri vücudunu, iri göğüslerini, yuvarlak kalçalarını görünce içinin burkulduğunu, damarlarına ılık bir alevin yayıldığını

hissetti..

Roza gülümsedi:

-Uzun süredir sizi bekliyorum..

-Bilseydim daha erken gelirdim...

Roza delikanlıya dikkatle bakıyor, bakarken derin derin soluk alıyordu. Böylesine etkili bir erkeğe rastlamamıştı hiç...Kendini ona vermek isteğiyle yanıp tutuşuyordu:

-İstediğin bilgiyi öğrendim, dedi. Şövalye Temidmir bu akşam konağındaymış...Üstelik eli silah tutan adamlara da, denedikten sonra iş veriyormuş...

Durakoğlu aldığı bu habere sevindi, uzanıp kızı dudaklarından öperek sordu:

-Bu haber iyi işte..Karşılık olarak ne vereyim sana?

Roza ihtiras taşan bir sesle fısıldadı:

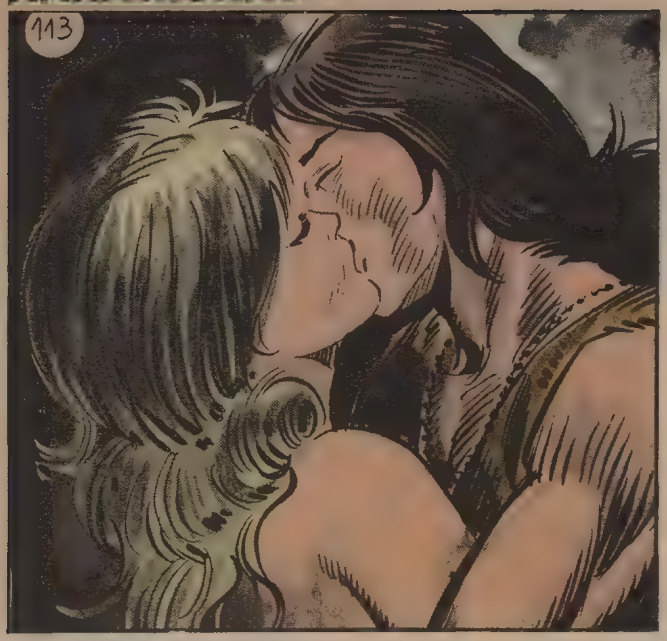

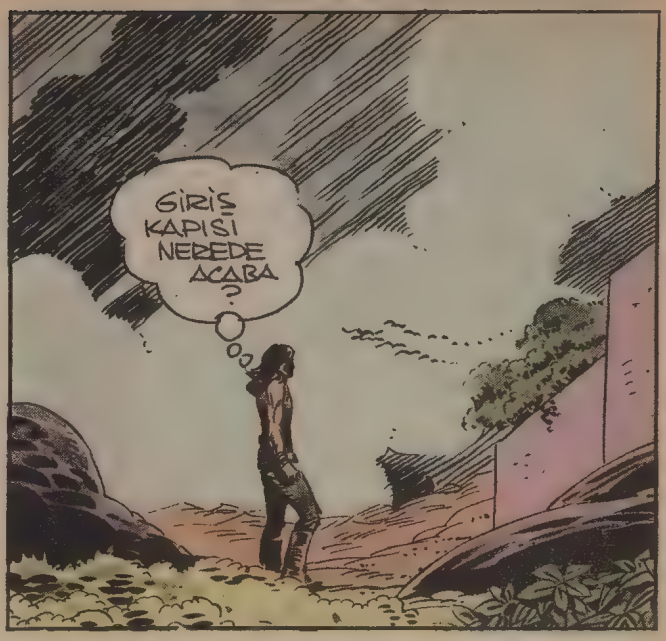

-Para istemem...

Kız, vakit geçirmeden kendini erkeğin kollarına bırakmak, ona sarılmak, sevişmek, içindeki aşk susuzluğunu bastırmak istiyordu.

Durakoğlu kıza tatlı tatlı baktı..İki genç vücut aynı anda şehvetle birbirine yapıştı. Kızın ihtirası, dinmek bilmeyen bir fırtına gibiydi... Canlı bir kıskaç gibi çıplak gövdesini saran Durakoğlunun kollarının arasında inledi.

★★★

Şövalye Teodmir'in köşkü, yemyeşil bir bahçenin ortasındaydı...Etrafı yüksek duvarlarla çevrili olan bahçede büyük bir havuz, meyve ağaçları ve cins cins çiçekler vardı...Kırmızı güller, binanın pencerelerine doğru uzanıyordu.

Durakoğlu, yüksek duvarların arasındaki giriş kapısını ararken, keskin bir ses onu olduğu yerde durdurdu:

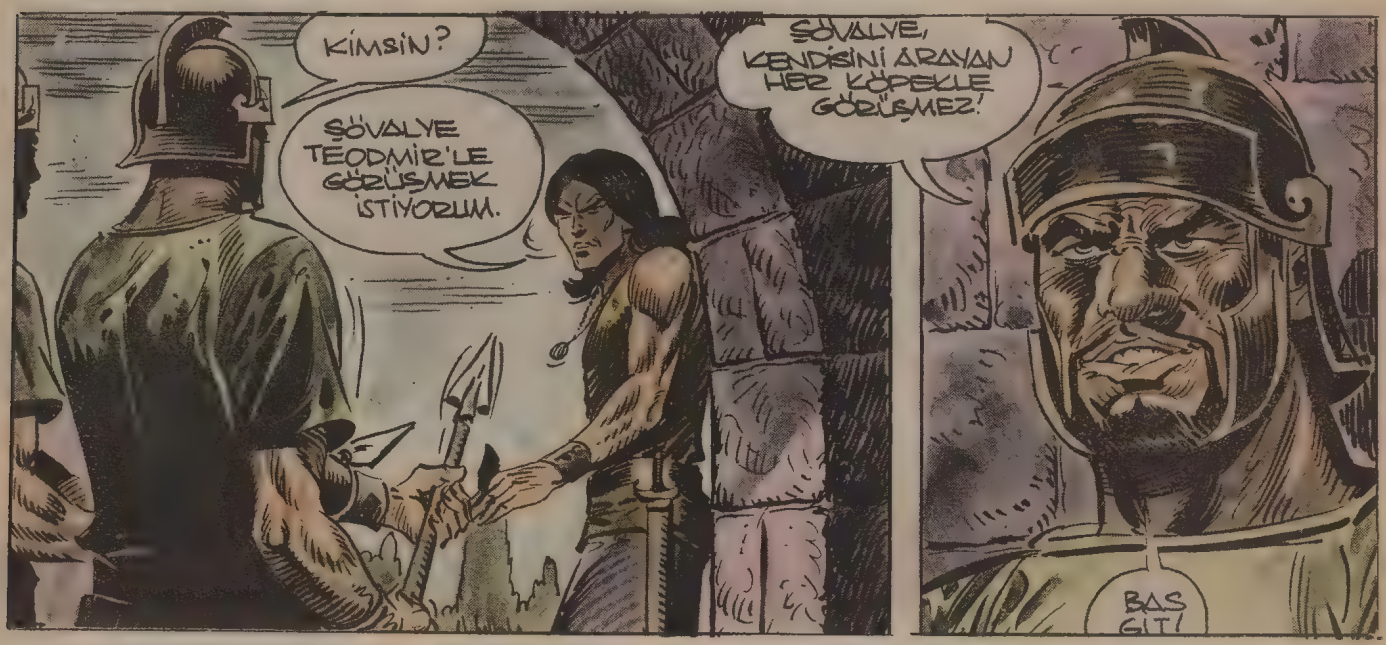

-Hey...Kimsin?

Durakoğlu başını kaldırıp baktığı zaman, iki muhafızın, kargılarını kendisine doğru çevirmiş olduklarını gördü. Şaşılacak bir soğukkanlılıkla cevap verdi:

-Şövalye Teodmir'le görüşmek istiyorum !

İki muhafız, ona küçümseyen bir bakış fırlatarak güldüler:

-Şövalye, kendisini arayan her köpekle görüşmez! Bas git...

Durakoğlu, soğukkanlılığını bozmadı:

-Benimle görüşür...

-Neden görüşür?

-Ona Kaptan Alfons tarafından geldiğimi söyleyin...

İki muhafızın tavrı birdenbire değişti, yüzlerindeki alaylı ifade kayboldu.

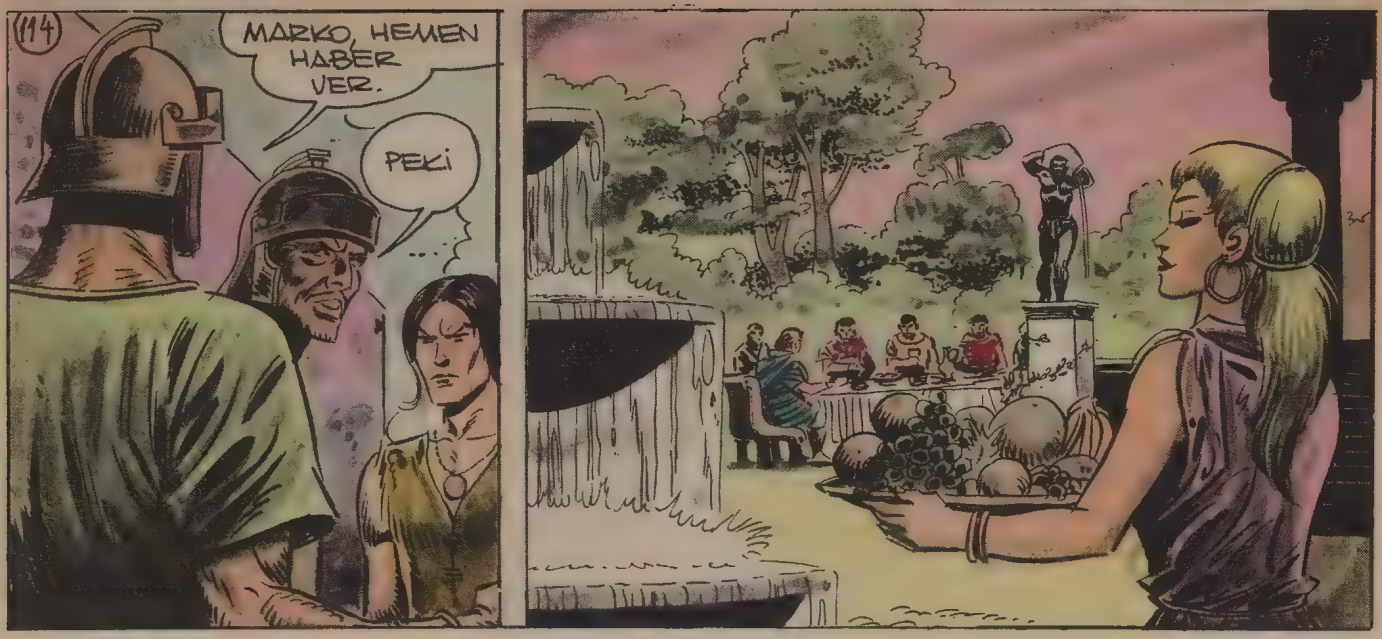

-Kaptan Alfons mu? O zaman iş değişir... Bekle biraz!

Muhafız yanındaki arkadaşına gözüyle bir işaret yaptı:

-Marko, hemen git, Kaptan Alfons tarafından yollanan bir yabancının Şövalye Teodmir'le görüşmek istediğini söyle...

-Peki...

O sırada Şövalye Teodmir, ağaçlar arasında, mermerden yapılmış havuzun yanında, arkadaşlarıyle yemek yiyor, şarap içiyordu.

Durakoğlu'nun hesaba katmadığı kötü bir rastlantı sonucu Kaptan Alfons da, Şövalye Teodmir'in yanında içki içenlerin arasındaydı.

Şövalye Teodmir, iri yarı, zebella gibi bir adamdı. Kaptan Alfons'un da ondan aşağı kalır yanı yoktu. Durmadan şarap içip, kahkahalar atarlarken, muhafız soluk soluğa yanlarına geldi:

-Efendimiz, efendimiz...

Şövalye Teodmir, kanlı gözlerini çevirerek homurdandı:

-Ne var? Bu ne telâş...

-Sizi serseri kılıklı biri görmek istiyor?

Şövalye Teodmir gürledi:

-Serseri kılıklı biri mi? Defedin gitsin...

-Ama efendim...

-Amaası maması yok... Defedin dedim. Gitmek istemiyorsa basın sopayı kerataya...

Muhafız derdini anlatamamanın sıkıntısı ile kıvrandı:

-Fakat efendim, bu genç kendisini Kaptan Alfons'un yolladığını söylüyor...

İçtiği içkinin etkisiyle yarı sarhoş durumda olan Şövalye Teodmir birden ayıldı. Gözleri çakmak çakmak parladı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

14 TEMMUZ 1976 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 129 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

Kaptan Alfons mu yollamış?.. Yahu, Kaptan Alfons burada yanımda...

Muhafız derdini anlatabilmenin mutluluğu içinde derin bir soluk aldı:

-Bütün mesele de burada ya efendimiz..Adam yalancının biri...Kaptan Alfons sizin yanınızda olduğu halde, kendisini onun gönderdiğini söylüyor...

Şövalye Teodmir'in alnı düşünceyle karıştı:

-Bu işte bir bit yeniği var...Getirin bakalım, şu herifi bir görelim neyin nesi imiş?

Az sonra Durakoğlu'nun havuzun yanına getirmişlerdi...

Şövalye Teodmir, delikanlıya alaylı bir bakış fırlattı...

Onun bu bakışını gören adamları titrediler. Şövalye döveceği, ya da öldüreceği kimse-

lere önce böyle alaylı alaylı bakar, sonra birdenbire yangın alevi gibi parlardı...

Şövalye Teodmir:

-Söyle bakalım, dedi. Seni kim yolladı?

Durakoğlu içinde bulunduğu nazik durumun farkında değildi.

Babasının katilini karşısında görünce vücudunu garip bir titreme sarmıştı.

Kalbi yerinden fırlarcasına çarpıyordu...

Atılıp, adamın gırtlağına sarılmamak için kendini güç tuttu...Henüz sırası değildi...

Sesine sakin bir hava vermeye çalışarak:

-Beni Kaptan Alfons yolladı, dedi...

-Yaa...Demek Alfons yolladı?..Kaptan Alfons'u severim...Senin için ne yapmamı istiyor?

-Yanınızda bir iş vermenizi...

Şövalye Teodmir, birden kahkahalarla gülmeye başladı. Ayağa kalkmış, kasıklarını tutarak katılırcasına gülüyor, gözlerinden yaşlar sızıyordu:

-Kaptan Alfons yanımda be ! . İşte bu Alfons'tur! .. Seni tanımıyor! ..

Şövalye Teodmir'in gösterdiği Kaptan Alfons, uzun boylu, yuvarlak yüzlü, kır saçlı, fakat adaleli bir adamdı. Birer fındık tanesine benzeyen küçük gözlerini Durakoğlu'nun üzerinde dolaştırarak homurdandı:

-Bu herifi hiç tanımıyorum! Sahtekarın biri herhalde...

Durakoğlu, bir an ne yapacağını şaşırdı. Denizlerde dolaştığını öğrendiği Kaptan Alfons'un o sırada Şövalye Teodmir'in yanında olabileceğini düşünmemişti hiç... Gülümsemeye çalışarak :

-Yanılmış olmalıyım, dedi. Benim tanıdığım

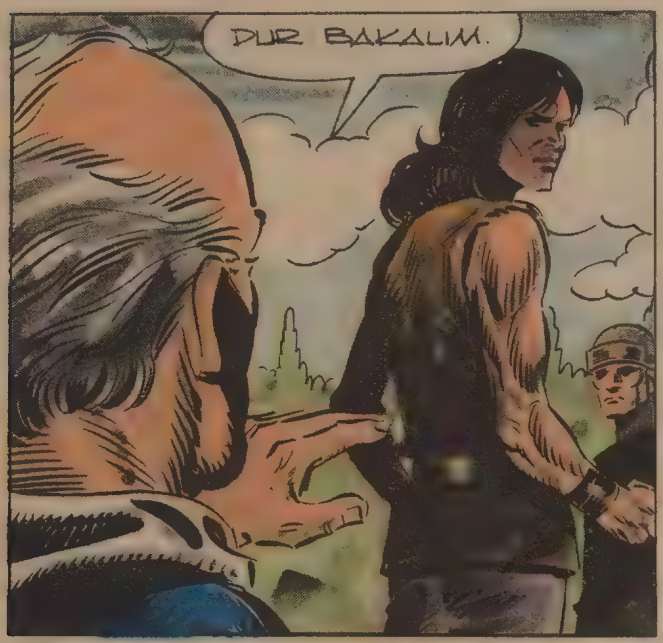

Kaptan Alfons zayıf ve esmer biriydi. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim...

Durakoğlu dönerek kapıya doğru yürümek istedi. Ama son derece tedirgin olan Şövalye Teodmir'in onu bırakmaya niyeti yoktu. Öfkeli bir sesle bağırdı:

-Dur bakalım... Biraz konuşalım...

Durakoğlu işlerin sarpa sardığını anlayarak içinde garip bir rahatsızlık duygusu hissetti.

Aptalca hareket ederek adamları kuşkulandırdığı için kendi kendine kızıyordu...

Durumu son derece nazikti...

Bu kadar kişinin içinde kaçıp gitmesine pek olanak yoktu...

Hem kaçarsa adamları daha da kuşkulandırmış olacak ve bir daha hiç bir şekilde yanlarına yaklaşamayacaktı.

Şövalye Teodmir:

-Buraya ne maksatla geldin? diye gürledi.

Durakoğlu'nun sinirleri çelik gibi gerilmişti. Gözlerini düşmanlarına dikmiş, her an tetikte bekliyordu. Sesine sakin bir hava vermeye çalıştı:

-Ben işsiz güçsüz bir silahşörüm.. Yanınızda iş bulmayı umut ediyordum...

kımlarından iri bir tane koparıp ağzına attı:

-Demek iş arıyorsun? Ne iş yaparsın?

-Biraz kılıç kullanırım...

Şövalye Teodmir gürültülü bir kahkaha attı:

-Biraz mı? Ulan biraz kılıç kullanmayla adama iş verir miyim ben? Benim adamlarım, benim gibi bilekli ve de yürekli olmalıdır...

-Nerelisin sen? Hangi millettensin?

-İranlıyım...

Durakoğlu "Türk" olduğunu söyleyecek olsa, Şövalye Teodmir'in daha da kuşkulanacağını ve buraya gelişinin gerçek nedenini öğrenmek için kendisine işkence yaptıracağını biliyordu..

Şövalye, önündeki şarap kupasını başına dikti, sonra uzun bir tabakta bulunan üzüm sal-

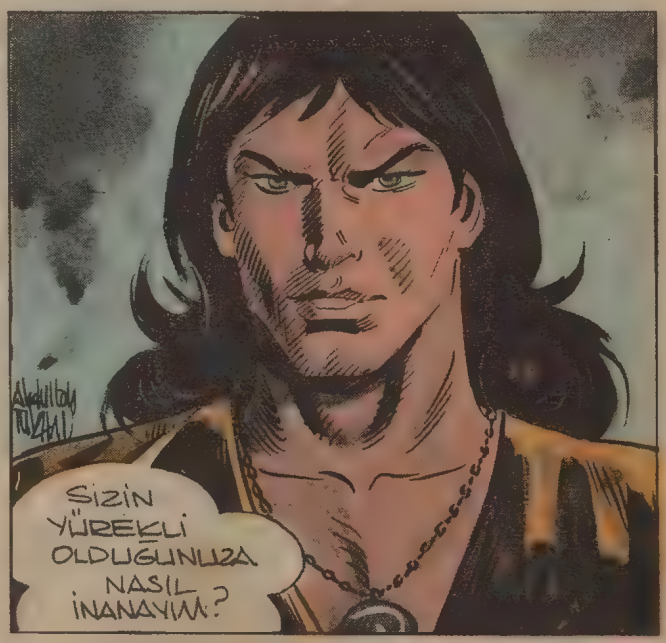

Durakoğlu'nun birden tepesi attı. Fakat yine de sessizliğini korumaya çalışarak cevap verdi:

-Bağışlayın beni... Ama sizin bilekli ve yürekli olduğunuza nasıl inanayım? Bana kılıç kullanmasını öğreten hocam, fazla böbürlenerek konuşan insanlara asla inanmamamı tembih etmişti...

Adamlarının önünde uğradığı bu hakaret Şövalye Teodmir'i öfkeden deliye döndürdü. Ama kızdığını belli etmenin küçüklük olduğunu düşündüğü için duygusunu açığa vurmamaya çalıştı .. Dostluktan yoksun bakışlarla Durakoğlu'nu süzerek:

-Senin dilin çok uzun, dedi. Onu kesmem gerek! ...

Durakoğlu, adamı istediği yöne sevk ettiği-

rim...

-Nasıl yapacağınızı merak ettim...

-Sen benim gücümden şüphe mi ediyorsun? Kılıç kullanmaktaki ünümü bilmeyen yoktur...

-Siz biraz içkilisiniz...

-İçkiliysem ne olacak?

-İnsanlar içince çok yüksekten atarlar... Övünmek onların zayıf yanlarını açığa vurur...

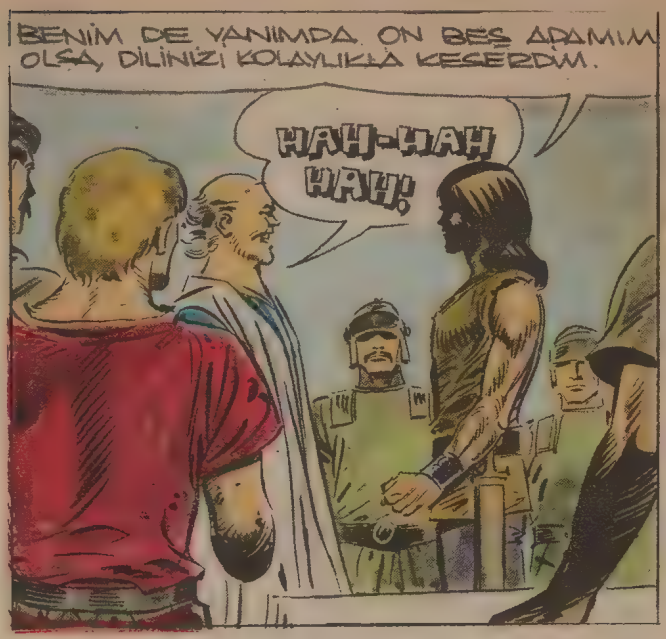

ni sevinçle gördü. Dudaklarının ucu alaylı bir gülümseme ile kıvrıldı. Kafa tutan bir ifadeyle:

-Kesersiniz tabii... Benim de yanımda on beş adamım olsa, sizin dilinizi kolaylıkla keserdim...

Şövalye Teodmir, öfkeden kudurur gibi oldu. Vahşi bir kahkaha koparark:

-Senin dilini kesmem için adamlarımın yardımına ihtiyacım yok. Bu işi tek başıma yapabili-

Bu kadar böbürlenmenize rağmen, sizin benden iyi kılıç kullandığınızı sanmıyorum...

Şövalye Teodmir'in gözlerinde artık bastırılması güç, korkunç bir öfkenin kıvılcımları uçuşuyordu:

-Bak hele... Neler söylüyorsun? Anlaşılan, senin dilini gerçekten kesmem gerekecek. Getirin bana kılıcımı...

Şövalye Teodmir'in adamları koşarak, uzun enli bir kılıç getirdiler..

Şövalye öfkeden deli gibiydi.. Bu edepsiz gence güzel bir ders vermezse, adamlarının önünde küçük düşeceğini sanıyordu...

Bu sırada Kaptan Alfons kanlı bir kavgayı önlemek için araya girmek istedi. Durakoğlu'na:

-Sen Şövalye Teodmir'in bütün Sinop bölgesinin en usta silahşörü olduğunu bilmiyor musun? diye sordu.

Delikanlı omuz silkti:

-Bilmiyorum...

-Belli... Bilseydin ona kafa tutmanın cezasının ölüm olduğunu da bilirdin... Şövalye Teodmir kavgaya başladı mı, çok sert, acımasız bir kişi olur... Bir vuruşta kelleni uçuracağına eminim... Hadi, özür dile de şövalye seni affetsin...

Bu sırada öteki arkadaşları da Şövalye Teodmir'in öfkesini yatıştırmaya çalışıyorlardı:

-Sen bu cahil gencin kusuruna bakma Teodmir... Ne de olsa yabancı, seni tanımıyor...

-Tanısa böyle kafa tutar mı?

-Acı ona Teodmir... Kim olduğunu bilmiyor senin...

-Elini öpüp özür dilesin...

Durakoğlu o zaman adamın öfkesinin yatışmasından korkarak onu daha da kızdırmak istedi. Kahramanca bir tavır takınarak:

-Ben özür filan dilemem. Korkuyorsa o benden özür dilesin, affedeyim... dedi.

Derin bir hayret Şövalye Teodmir'i dondurdu...

Bu deli yabancı neyine güveniyordu?

Kuduran bir öfke ile bütün vücudu sarsıldı.

Yüzü ve bakışları, korkunç denecek derecede kararmıştı... Adamları, artık yabancı genci Şövalye Teodmir'in elinden kimsenin alamayacağını anladı.

Şövalye korkunç bir sesle haykırdı:

-Çek kılıcını, geç karşıma...

Kaptan Alfons:

-Senin gibi ünlü bir şövalyenin, ne idüğü

duğu için, karşısındaki genci bir vuruşta ikiye böleceğinden emindi..

Kılıcını çekip, savunma durumu alan Durakoğlu'nun üzerine yürüyerek öldürücü bir hamle yaptı...

Delikanlının ince vücudu yay gibi bükülerek bu korkunç darbeden sıyrıldı..

Şövalye Teodmir'in ikinci saldırısı daha

belirsiz bir serseriyle dövüşmesi doğru mu? diyecek oldu ama, Teodmir sert bir bakışla onu susturdu.

Şövalyenin içi öfkeyle kaynıyor, bu haddini bilmez gence dersini vermek için sabırsızlanıyordu.

Yüzünde zalim bir ifade belirmişti...

Kılıç kullanmakta gerçekten usta biri ol-

müthiş oldu.

Durakoğlu yine görülmemiş bir çeviklikle geriye sıçrayarak tehlikeden sıyrıldı...

İki hamlesinin de boşa gittiğini gören Şövalye Teodmir şaşkın şaşkın:

-Garip şey... diye mırıldandı. Sonra öfkeden kudurucasına haykırdı:

-Ulan sen böyle kaçak mı dövüşürsün hep?

Durakoğlu'nun gözlerinde bir gurur ışığı yandı. Alaylı bir sesle sordu:

-Sen İspanya'ya gittin mi hiç?

Şövalye Teodmir şaşırdı, delikanlıya alık alık baktı:

-Gitmedim!..

-Belli... Gitseydin bilirdin.. Orada azgın boğaları öldürmeden önce böyle oynatırlar.. Yeteri kadar eğlendikten sonra da kılıcı saplayıp gebertirler...

Şövalye Teodmir'in yüzü mosmor kesildi. Hayatında böyle hakaret duymamıştı hiç. Ağır bir küfür savurarak tekrar atıldı..

Durakoğlu onun kılıcını havada, kendi kılıcıyla karşıladı.

Babasının katilini karşısında görmek, delikanlının kinini artırıyor, o da işini bir an önce bitirmek istiyordu. Ama Şövalye Teodmir, en u-

fak bir hatayı affetmeyen yaman bir kılıç usta-sıydı.

Durakoğlu' dikkatli olması gerektiğini biliyor, bütün nefretine rağmen son derece sakin dövüşüyordu. Tüm dikkatini ve ustalığını bileğine vermişti...

Delikanlı başlangıçta hep savunmada kaldı. Şövalye Teodmir durmadan atılıyor, dövü-şün uzadığını gördükçe öfkeleniyor, içini garip bir endişenin sarmaya başladığını hissediyordu.

Sonunda karşısındakinin öyle rasgele bir silahşör olmadığını anladı, durdu, derin derin soluk aldı, alnındaki terleri silerek sinirli bir gülüşle haykırdı:

-Umduğumdan daha iyi kılıç kullanıyorsun yabancı... Söyle, kimsin sen?

Durakoğlu, buz gibi soğuk bir sesle:

-Bunu ölürken öğreneceksin ! dedi.

Şövalye Teodmir, titredi. Karşısındaki gerçekten güçlü biriydi. Ama sonunda mutlaka dövüşü kazanacağına inanıyordu.

Bir süre sonra Durakoğlu boğuk ve ıstıraplı bir sesle bağırdı:

-İşte sonun geldi Teodmir.. İki saniye sonra öleceksin...

Şövalye Teodmir gerçi yorulmaya başlamıştı ama, yine de kendinde karşısındakini tepeleyecek kadar güç hissediyordu. Alay etti..

-Eh... O halde kim olduğunu söyle de öğreneyim...

Durakoğlu'nun gözleri alev gibi yanıyordu. Dudaklarında dolaşan belli belirsiz gülümseme ise ona daha korkunç bir hal veriyordu:

-Ey katiller şahı! diye haykırdı. Az önce senden üstün kılıç kullanan insan olmadığını söylemiştin.. Böyle biri vardı. Onu arkadaşlarınla beraber kalleşçe arkadan vurarak öldürdün..

Şövalye'nin alnı düşünce ile karıştı:

-Kimmiş o?

-Aradan yıllar geçti.. Sen unuttun... Ama ben unutmadım.. Daha doğrusu yeni öğrendim... Kahpece vurduğunuz Durak Reis'i hatırlıyor musun?

Şövalye Teodmir, garip bir korkunun beynine pençelerini geçirdiğini hissetti, bununla beraber, kendini adamlarının arasında emniyette hissederek yüksek perdeden konuştu:

-Şu Türk korsanı mı? O ölümü hak etmişti.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

21 TEMMUZ 1976 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI 130 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

Durakoğlu, Şövalye Teodmir'i titreten bir sesle gürledi:

-İşte ben onun oğluyum!.. Buraya senin canını cehenneme göndermek için geldim..Az sonra öleceksin..Kolla kendini..

Şövalye Teodmir'in gözleri iri iri açılmış, yüzünün çizgileri gerilmişti. Delikanlının kini, bir an onu ürkütür gibi oldu..O dakikada yıllar önce öldürdüğü Durak Reis canlanıp, karşısına dikilse, daha çok hayret ve dehşet içinde kalmazdı.

Durakoğlu'nun gözlerinden o kadar korkunç şeyler okunuyordu ki, alev saçan bu gözler önünde gerilemek istedi, adamlarına dönerek haykırdı:

-Yakalayın şu köpeği!..

Durakoğlu dişlerini gıcırdatarak:

-Kalleş! diye bağırıp kartal gibi atıldı, e -

lindeki kılıç havada şimşek gibi bir daire çizdi.

Orada bulunanların ağzından dehşet dolu çığlıklar fışkırdı.

Herkes dondu kaldı sanki..

Çünkü Şövalye Teodmir'in kafası uçmuş, birkaç metre öteye düşmüştü..

Başsız gövde birkaç saniye ayakta kaldı, sonra bir kütük gibi bahçenin çimenleri üzerine düştü..

Durakoğlu kesik başı, saçlarından tutarak kaldırdı, korkunç bir soğukkanlılıkla:

-Ben Durak Reis'in oğluyum! dedi. Babamın katillerinden birini cezalandırdım. Sıra Kaptan Alfons ile Kont Stefanos'ta..Şimdi gidiyorum..Peşimden gelenleri şövalyenin yanına yollarım!

Kesik başı, dehşetten yerlerine çivilenmiş gibi duran adamların üzerine doğru fırlatarak ağaçlar arasına daldı, gözden kayboldu.

Kaptan Alfons bitkin bir halde titriyordu... Yıllar önce öldürdükleri Durak Reis'in oğlunun, bunca zaman sonra ortaya çıkıp, kendilerinden babasının kanını isteyeceğini düşünmemişti hiç..

İşte koca Şövalye Teodmir'in kafası bir kı-

lıç darbesiyle uçmuştu..

Bu deli oğlan, sıranın kendisi ile, Kont Stefanos'ta olduğunu haykırmıştı..

İlk şaşkınlığı geçtikten sonra Şövalyenin adamlarına haykırdı:

-Ne duruyorsunuz sersemler? Koşun yakalayın katili!..

Adamlar, bağrışarak, küfür ve tehditler sa-

vurarak Durakoğlu'nun peşinden koşarken, Kaptan Alfons acele acele bahçe duvarındaki küçük kapıya doğru yürüdü:

-Bu herif kolay kolay yakalanmaz.. Hemen Trabzon'a gidip, Stefanos'a durumu anlatayım, ikimizin de hayatı tehlikede! diye mırıldandı..

Aynı anda Durakoğlu bahçeyi çeviren duvara ulaşmıştı. Bir ağacın dalına sıçrayıp, kol gü-

cüyle kendini yukarı çekti, sonra daldan duvarın üzerine, oradan da yere atlayarak kaçtı gitti...

Kaldığı otele döndüğü vakit o kadar sevinçliydi ki, onu gören Roza:

-Sevincinden neredeyse şarkı söyleyecek-sin. Galiba iş buldun! dedi.

Durakoğlu genç kızı koltuklarının altından tutup havaya kaldırarak dudaklarından öptü.

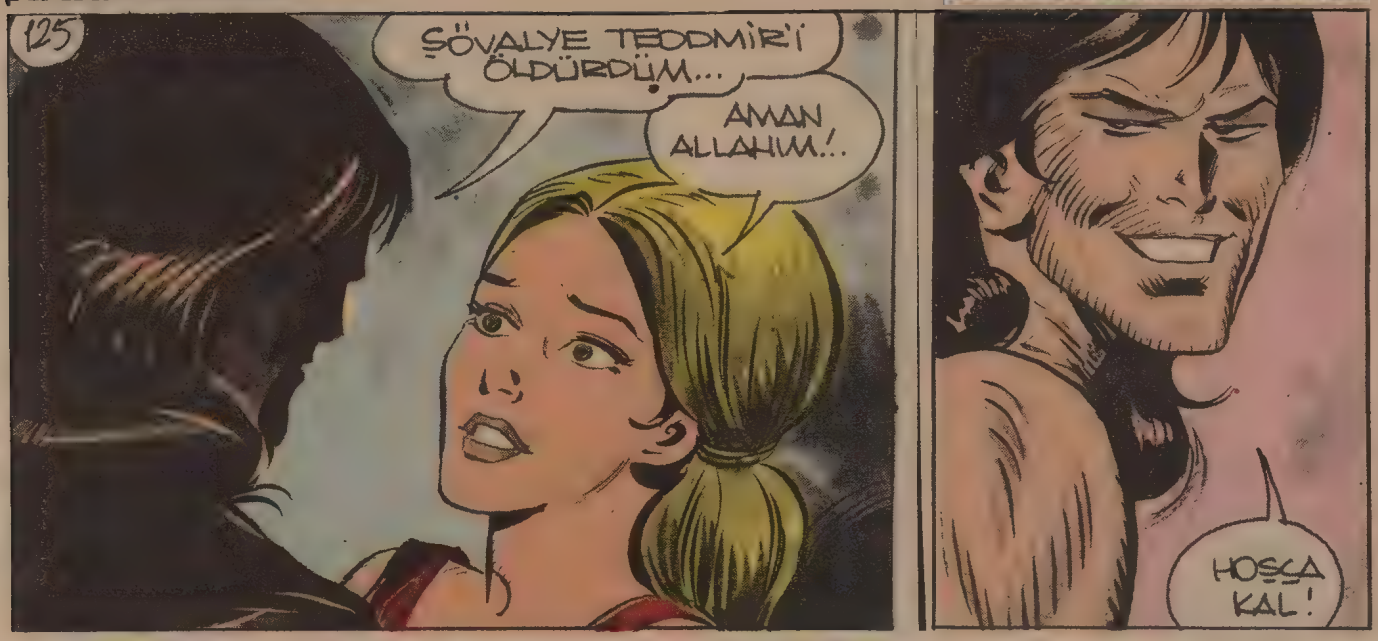

-İş bulamadım ama, iyi bir iş yapıum güzelim...

-Ne yaptın?

-Şövalye Teodmir'i öldürdüm..

-Nee? Aman Allahım!..

Roza'nın gülen gözlerini birden dehşet ifadesi kapladı. Dudaklarındaki gülümsemesi dondu kaldı..

Durakoğlu kıza bir altın verdi. Sonra yumuşak bir sesle:

-Üzülme Roza, dedi. O ölümü hak etmişti.., Ben şimdi gidiyorum. Yardımın için teşekkür ederim. Ama sakın beni tanıdığını kimseye söyleme, yoksa başın derde girer..

Birkaç dakika sonra Durakoğlu, atını çılgın gibi Trabzon'a doğru sürüyordu.

Önünde uzun bir yol ve aşılması güç dağlar vardı.

Delikanlı Kaptan Alfons'un gemiye binerek doğru Trabzon'a gideceğini ve olayı Kont Stefanos'a haber vermek isteyeceğinden emindi... O halde, ondan önce Trabzon'a varmalı ve limanda Kaptan Alfons'u kıstırarak öldürmeliydi.. Gerilen dudaklarının arasından:

-Elimden kurtulamayacaksın köpek!... diye kinle mırıldandı..

Durakoğlu bütün gayretine rağmen Trabzon'a Kaptan Alfons'tan sonra vardı. Atını bir hana bırakıp, soluk soluğa limana koşan delikanlı, onun birkaç dakika önce gemiden çıktığını öğrenince dişlerini gıcırdatarak:

-Allah kahretsin! dedi.

Birden, Kaptan Alfons'un, yanında iki adamıyla caddenin köşesinden dönüp, kalabalığın arasına karıştığını görünce, yıldırım hızıyla onun peşinden koşmaya başladı.

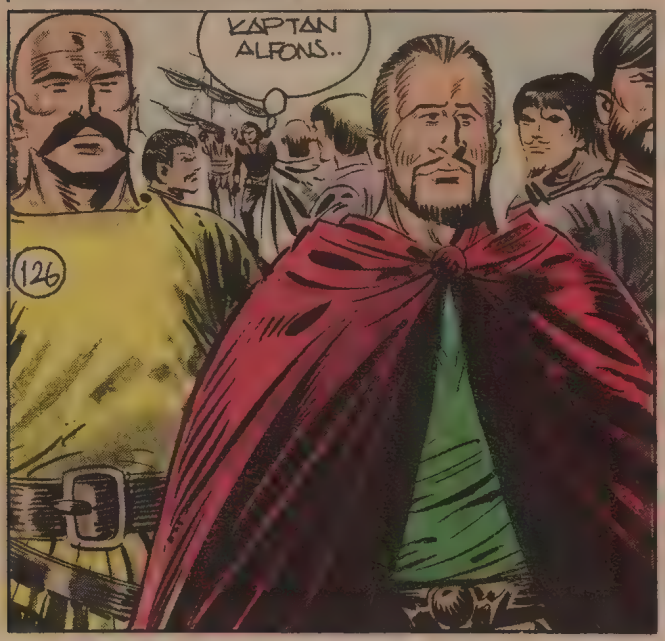

Öfkesinden ateş saçan gözlerini uzakta, kalabalığın arasında yürümeye çalışan Kaptan Alfons'a diken Durakoğlu hem koşuyor, hem de:

-Kurtulamayacaksın elimden!.. Yakalayacağım seni! diye homurdanıyordu.

Kaptan Alfons'un yanında yürüyen, iri yarı, korkunç tipli, bellerinde asılı kılıçları topuklarına kadar uzanan iki silahşörü düşünmüyordu bile.

hatta küfredenler bile oldu.

Ama delikanlının gözü, elli metre kadar önde yürüyen babasının katili Kaptan Alfons'tan başka kimseyi görmüyordu...

Durakoğlu bir ara, karşıdan gelen uzun boylu bir adama hızla çarptı..

Bu, belki de, çarptığı otuzuncu insandı. Daha öncekilerde olduğu gibi, hiç aldırış etmeden yo-

Durakoğlu, normal bir koşu ile Kaptan Alfons'a yetişemeyeceğini, bir süre sonra onu gözden kaybedeceğini anlayınca kasırga gibi halkın arasına daldı.

Kimini sağa, kimini sola iteleyip kendisine yol açarak ilerlemeye başladı.

O böyle hızla giderken, önüne geleni itip kaktığı için, etraftan homurdananlar, söylenenler,

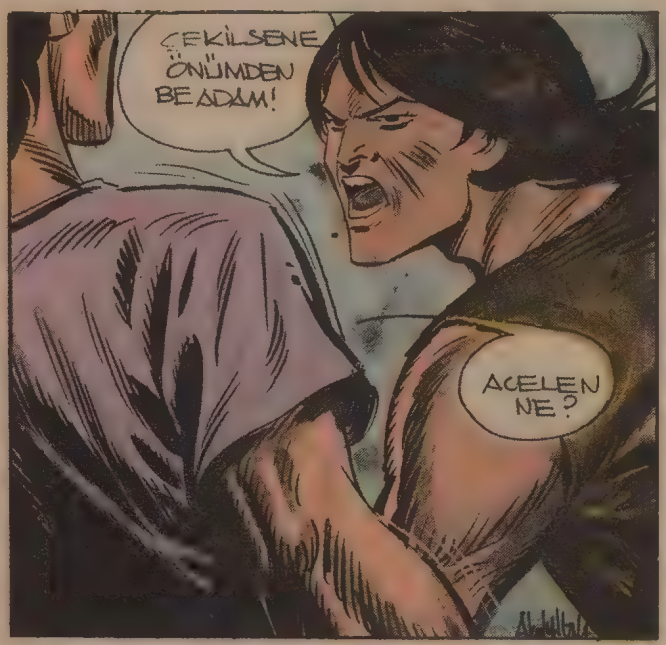

luna devam etmek istedi, hatta:

-Çekilsene önümden be adam! diye öfkeyle haykırdı...

Fakat bu defaki, belalı birine benziyordu ... Sert bir sesle:

-Dur bakalım ahbap, dedi. Acelen ne? Mezbahadan kaçmış dana gibi her önüne gelene çarpıyorsun.

Durakoğlu, kaybedecek bir saniyesi bile olmadığı için bu hakareti sineye çekti, öfkeden boğulurcasına:

-Seninle sonra görüşürüz! diye bağırarak koşmak istedi. Fakat öteki, kolay kolay atlatılacak birine benzemiyordu.

Delikanlının koluna yapışarak homurdandı:

-Olmaz, şimdi görüşelim...

Durakoğlu, avını elden kaçırmak üzere olduğunu düşünerek tir tir titriyordu.. Kaptan Alfons, kalabalıkta gözden kaybolmak üzereydi.

"Çattık belâya!" diye düşünerek, gücünden emin bir tavırla kolunu yabancının elinden kurtarmak için silkindi.

Ama adamın pençesi çelik gibiydi.. Tuttuğunu bırakmadı.

Durakoğlu kurtulamayınca korkunç bir öfke nöbeti içinde geri döndü, kolunu mengene gibi sı-

kan parmakların sahibine baktı..

Bu, kendisi gibi genç bir adamdı. Uzun boylu, yakışıklı biriydi. Olağanüstü bir kuvvete sahip olduğu derhal anlaşılıyordu. Yoksa Durakoğlu tek elle tutulacak kimselerden değildi.

İki genç adam birbirlerinin gözlerinin içine baktılar.

Durakoğlu'nun bakışlarında, öfke, kin, nefret ve biraz da şaşkınlık ifadesi okunuyordu... Öteki gencin bakışları ise sakindi. Durakoğlu'nun çok acele bir işi olduğunu anlamış olacak ki, hafifçe gülümseyerek:

-Bak dostum, dedi. Bana hakaret edilmesinden hiç hoşlanmam.. Ama görüyorum ki, kaybedecek vaktin yok.. Bu yüzden seni bağışlıyorum, gidebilirsin...

Durakoğlu, küçümser bir tavırla söyle - nen bu sözler karşısında çılgına döndü.

O böyle sözlere alışmamış bir insandı.

Elini hızla kılıcının kabzasına götürürken, birden aklına Kaptan Alfons geldi.

Bu yüzden son anda yabancı ile kavga et - mekten vazgeçti. Tehdit dolu bir sesle:

-Eğer çok acele işim olmasaydı, hayatının

-Geleceğim..Canını almak için mutlaka o- raya geleceğim! dedikten sonra kızgın bir boğa gibi fırlayıp kalabalığın arasına, karıştı..

Yine her önüne gelene çarpıyor, deviriyor, tehditlerin, küfürlerin bini bir paraya gidiyordu.

Durakoğlu'nun arkasından bir süre bakan yabancı kendi kendine:

-Çok öfkeli bir delikanlı! Acaba neden böy -

son dakikası gelmişti..Ama ne yazık ki, yakala - mak zorunda olduğum biri var. Şimdi onun peşin- den gitmem gerekiyor..dedi.

Yabancı genç gülümsedi:

-Yolun açık olsun, gidebilirsin. Beni bul- mak istersen akşam Dubrun Oteli'nin meyhane - sinde olacağım, beklerim!

Durakoğlu öfkeli öfkeli soluyarak:

le zincirden boşanmış bir canavar gibi koşuyor ? diye mırıldandı..

Sonra dünyaya metelik vermez tavrıyla o- muz silkerek yoluna devam etti.

Bilmeden, Durakoğlu'nun, Kaptan Alfons'u ka- çırmasına sebep olan bu genç adam, Kara Murat - tan başkası değildi..

★★★

Durakoğlu bir süre çılgın gibi sağa sola koştu, ama Kaptan Alfons'u bulamadı..O, Kara Murat'la tartışırken, adam kaybolmuş gitmişti..

Delikanlı büyük bir kızgınlıkla dönüp, avını elinden kaçırmasına sebep olan yabancıyı bulup öfkesini ondan çıkarmak istedi, ama onu da bulamadı. Kendi kendine:

-Küstah herif! diye söylendi. Bakışları, duruşu, sözleri, nasıl da sinir bozucuydu!... Nerede bulunurum demişti?..Dubrun Oteli dedi galiba.. Oraya gidip hak ettiği dersi vermeliyim ona...

Durakoğlu, yolda rastladığı birine, Dubrun Oteli'nin yerini sordu, sonra hızlı hızlı yürümeye başladı. Bir yandan da düşünüyordu:

-Adamın yüzü hiç yabancı gelmedi bana... Sanki daha önce bir yerde görmüş gibiyim, ama

nerede? Galiba yanılıyorum.. Adamı tanımama imkân yok..Trabzon'a ilk defa geliyorum çünkü..

Durakoğlu'nun Kara Murat'ı hatırlamaması olağandı..Çünkü onu haydutların elinden kurtardığı vakit delikanlı tanınacak halde değildi. Kanlar yüzünü kırmızı bir maske gibi örtmüştü. Kara Murat da baygın olduğu için kurtarıcısının kim olduğunu bilmiyordu..

Kaderin şu cilvesine bakın ki, bu üstün yetenekli iki genç, şimdi karşı karşıya geliyordu... Dünya, onların karşılaşmalarını önleyemeyecek kadar küçüktü..

Durakoğlu, Kaptan Alfons'u da, Kont Stefanos'u da unutmuş gibiydi.. Koluna yapışan güçlü pençenin sahibini düşünüyor ve kişiliğinin tüm iradesini yansıtan bir sesle:

-Kılıcımı onun göğsüne saplamak zevkini mutlaka tadacağım! diye söyleniyordu.

Durakoğlu'nun kendine öyle sarsılmaz bir güveni vardı ki, şöyle ağız tadıyla bir kavga yapacağı için kendi kendine sevindi. Hızlı adımlarla Dubrun Oteli'ni doğru yürüdü.

O sırada önünden geçtiği bir hanın lokantasından sokağa taşan nefis yemek kokuları, delikanlıya açlığını hatırlattı.

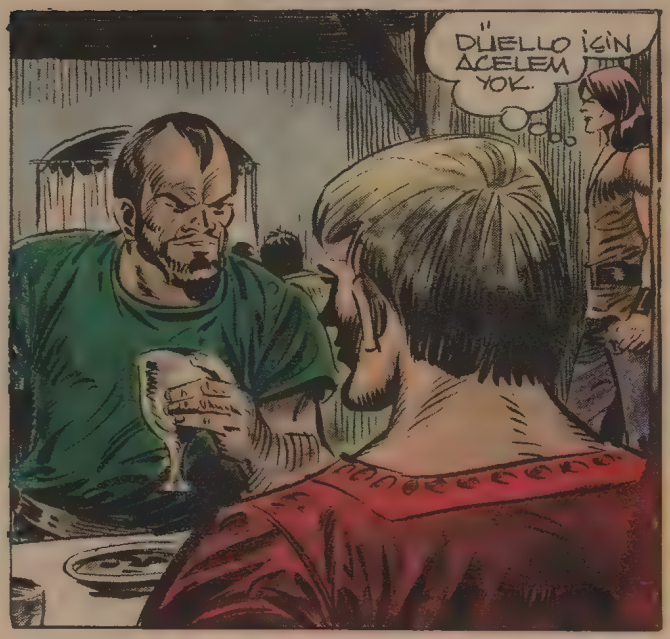

Düello için acelesi yoktu.

Hem aç karınla dövüşmeyi hiç sevmezdi.

Hafif bir şeyler yedikten sonra küstah yabancı ile olan ölüm randevusuna gitmeye karar verdi.

Hanın küçük salonuna girdi.

Köşedeki masada iki kişi oturuyor, hem yemek yiyor, hem de hararetle bir şeyler konuşuyorlardı.

Durakoğlu içeri girince birden konuşmalarını kestiler.

Delikanlı onlara aldırış etmeden yanlarındaki masaya oturdu, yumruğuyla hızlı hızlı vurarak:

-Hey hancı! diye bağırdı.

Onun gürültüsü, adamları kızdırmış olmalı ki, iri yarı olanı hafifçe başını çevirerek homurdandı:

-Yavaş ol be! Hancıyı çağıracaksan, adam gibi çağır! Kafa bu!.. Seni mi dinleyeceğiz?

Durakoğlu, ateş saçan bakışlarını adamlara dikti. Yüzü birden kıpkırmızı olmuş, kan beynine hücum etmişti.

Onun bu hali, iri yarı silahşörü daha da kızdırdı:

-Aptal aptal bakma! Bas git yanımızdan. Özel bir iş konuşuyoruz...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

28 TEMMUZ 1976 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 131 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

Bu son sözler, Durakoğlu'nu iyice çileden çıkardı. O günters tarafından mı kalkmıştı nedir, herkesle başı derde giriyordu. Kılıcını sıyırarak masadan fırladı:

-Anlaşılan size iyi bir terbiye dersi vermek gerekiyor'. Çekin kılıcınızı...

Asilzade kılıklı iki adam da aynı anda ayağa fırlayıp kılıçlarına sarıldılar..

İşte o zaman garip bir şey oldu.

Durakoğlu birden, karşısındaki adamlardan ince yapılı olanını tanıdı, büzülen dudaklarının arasından boğuk bir hayret sesi fışkırdı:

-Kont Leonard'.

Leonard da Durakoğlu'nu tanımıştı. Sinsi ve zalim bakışlarıyla delikanlıyı tepeden tırnağa süzdü:

-Tanıdım seni...Sen, Silivri baskınında bizi yarı yolda bırakan korkak kabadayı değil misin?

Durakoğlu ummadığı bu rastlantı karşısında donmuş kalmış gibiydi. Ama kendisini çabuk topladı. Karşısındakinin yüzüne tokat gibi çarpan acı bir sesle:

-Kalleş köpek'. dedi. Kılıcını çekip karşıma geç de kimin korkak olduğu anlaşılsın'.

Leonard ona dişlerini gıcırdatarak baktı... Sonra yanındaki dev yapılı muhafızına dönerek kısık bir sesle:

-Manuel, dedi. Bu adamın kim olduğunu biliyor musun?

Dev, başını salladı:

-Hayır efendim'.

-Silivri'de, yaralı olan Kara Murat'ı kaçırarak kurtarıp başımıza musallat eden serseri..

Manuel, korkunç gözlerini efendisinden ayırıp, Durakoğlu'na çevirerek sırıttı:

-Öyleyse izin verin efendim, bu edepsize hemen dersini vereyim..

Kavganın kaçınılmaz bir hal aldığını gören Durakoğlu kükredi:

-Haydi, durma koca ayı, gel! Hem isterseniz ikiniz birden gelin...

Leonard alaylı alaylı güldü:

-Benim vaktim yok..Önemli bir randevum var. Manuel senin hakkından gelir...

Dev adam gürültülü bir kahkaha attı:

-Elbette efendim, siz gidin..Ben bu serserinin cezasını veririm..

Leonard kapıya doğru ilerlerken Durakoğlu onun üzerine atılmak istedi ama, dev adam delikanlının yolunu kesti:

-Dur bakalım küçük! Acelen ne? Kılıcımla tanışmak istemez misin?

Manuel, kalın kılıcını çekerek Durakoğlu'nun karşısına dikilmişti. Yüzünde avını yakalayan bir vahşi hayvanın acımasız ifadesi vardı.. Genç adamı tanımadığı için çabuk hakkından geleceğini ve efendisine yetişeceğini sanıyordu.

Aslında Manuel, Trabzon'un ünlü silahşörlerinden biriydi. O güne kadar birçok kişiyi yenmiş, yaman bir savaşçı olarak tanınmıştı.. Kont

Leonard, Kara Murat'ın intikamından korktuğu için bu devi yanından ayırmıyordu.

Manuel kılıcını havada vınlatarak kükredi:

-Sıkı dur sersem!.. Şimdi seni ikiye böleceğim...

Handaki birkaç müşteri titreyerek bu korkunç sahneyi izliyor, zavallı hancı ortalığın altüst olmaması için dua ediyordu.

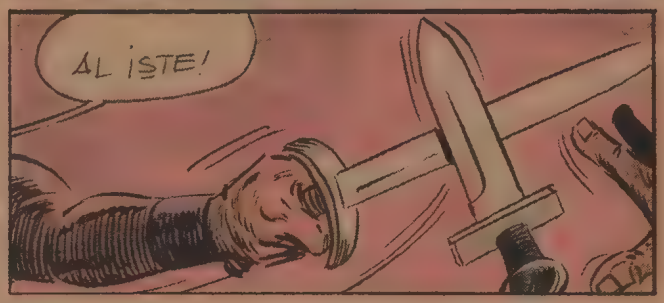

Birden vuruşma başladı.

Manuel düşmanına doğru hızla saldırdı ama Durakoğlu bunu akıl almaz bir ustalıkla karşıladı.

Dövüş kısa fakat çok sert geçti.

Kılıçlar havada olanca şiddetiyle çarpıştı, kollar yay gibi uzandı, alınlarda iri ter taneleri belirdi, soluklar sıklaştı..

İkisinin de yaman birer savaşçı olduğu gö - rülüyordu.

Ama Durakoğlu daha genç ve çevikti.. Bir ara:

-Dikkat et koca ayı! diye haykırdı. Şimdi kılıcını elinden uçuracağım!

...Ve dediğini yaptı.

Delikanlının ters bir vuruşu ile Manuel' in elindeki kılıç havalandı ve hafif bir yay çizerek

salonun öbür ucuna döşüp döşemeye saplandı..

Dev adam, derin bir acıyla inledi:

-Kılıcım!..Kılıcım gitti!..

Durakoğlu:

-Dersini aldın mı? diye haykırarak kılıcını adamın boğazına dayadı.

Dev adam ürpererek, titreyerek dehşet i- çinde geri çekildi ve yığılırcasına duvara yaslandı.

Hayatında ilk kez kılıcı elinden düşüyordu.

Korkudan büyüyen gözlerinde olanlara ina - namıyormuş gibi şaşkın ve ürkek bir ifade vardı:

-Sen..Sen şeytansın..Hiç bir insan benim kılıcımı elimden düşüremez! diye inledi.

Kılıcını onun gırtlağından ayırmayan Durak- oğlu homurdandı:

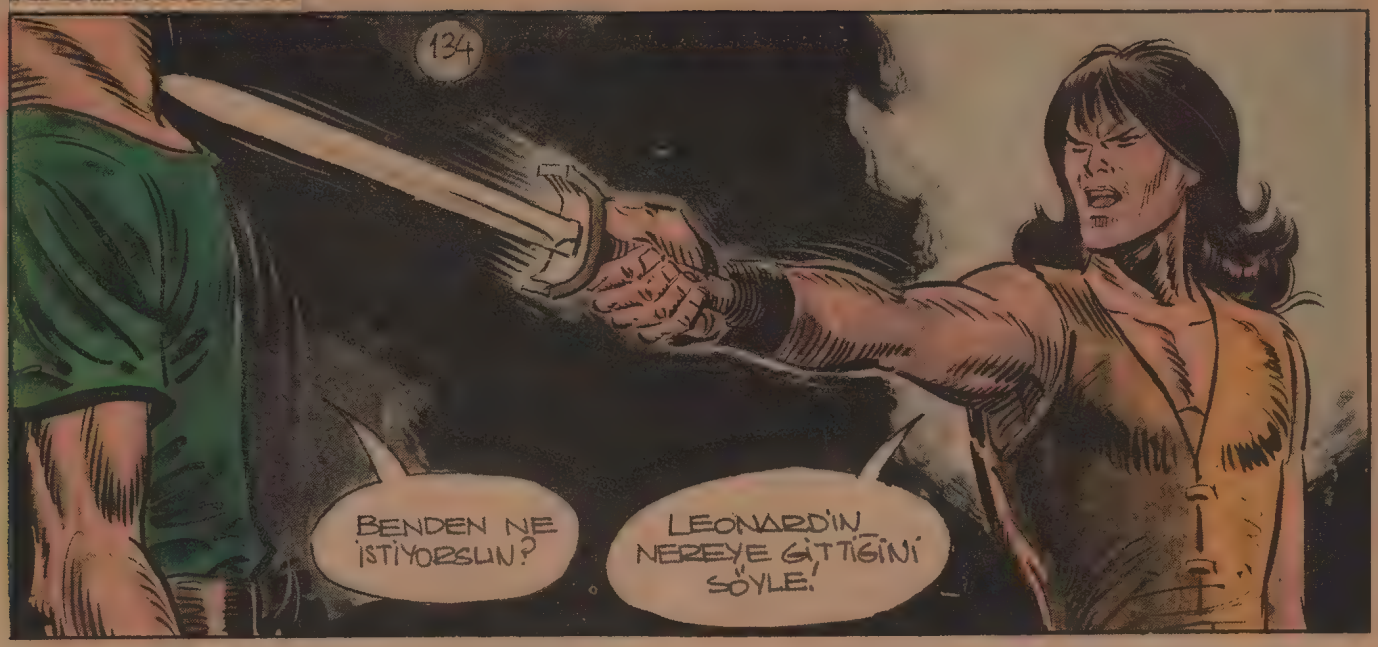

-Bırak bunları..Şimdi seni köpek gibi gebertmemi istemiyorsan, soracaklarıma cevap ver.

Dev adam inledi:

-Benden ne öğrenmek istiyorsun?

-Kont Leonard'ın nereye gittiğini!.

-İmkânsız..Söyleyemem...

Durakoğlu'nun gözlerinde ansızın vahşi bir kararın ışığı parıldadı, sesi ölüm kadar soğuk çıktı:

-Sen bilirsin!. O halde ölmeye hazırlan!.

Kılıçlı kolunu itti, sivri çelik eti delerek adamın boğazına bir santim kadar girdi, kıpkırmızı bir kan, kılıcın yanlarından dışarı fışkırdı..

Öleceğini anlayan Manuel dehşet dolu bir sesle haykırdı:

-Dur! Öldürme!. Söyleyeceğim!. Kont, sarayda Stefanos ve Kaptan Alfons'la buluşacak..

Durakoğlu tepeden tırnağa titredi, rengi sa-

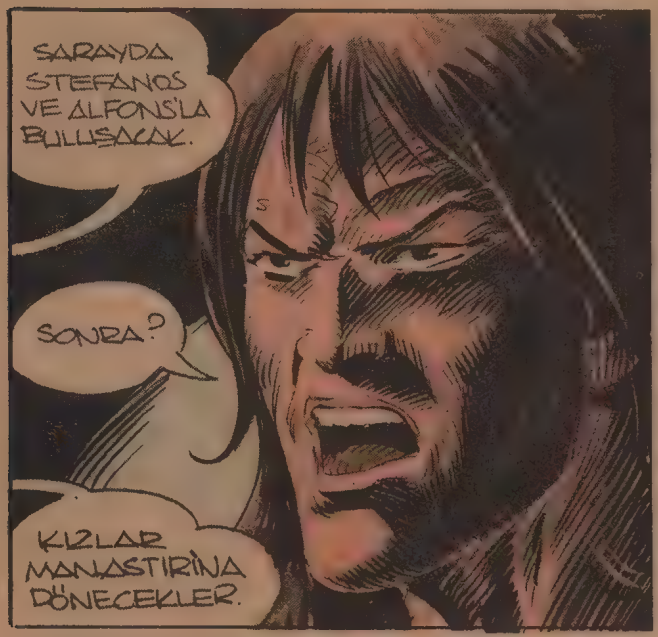

rardı. Stefanos'la Kaptan Alfons, babasının katillerinden hayatta kalan son iki kişiydi. Onların adını duymak bile delikanlıyı sarsmıştı:

-Demek onlarla buluşacak? Sonra?

-Sonra hep beraber Kızlar Manastırı'na dönecekler...

Durumunun son derece nazik olduğunu anlayan Manuel, soluk soluğa konuşuyor, titreyen dizleri onu ayakta güç tutuyordu. İçinden büyük bir kinle "Seni bir gün elime geçirirsem, yapacağımı ben bilirim." diye düşünüyor, kalbi nefretle çarpıyordu.

Durakoğlu sordu:

-Kızlar Manastırı dediğin yer nerede?

-Trabzon'a bir günlük yolda..Orada kalıyoruz...Buraya önceki gün geldik...

-Neden geldiniz?

-Senin kurtardığın Kara Murat adlı serseriyi öldürmek için..

-Yaa?..Öldürebildiniz mi bari?

-Evet..Hem de çatır çatır yakarak..

Durakoğlu ansızın içinde bir sızı duydu. Düşünceleri onu dört ay önceki korkunç katliama götürdü.

Kanlar içinde yatan yaralı genci, Leonard'ın adamlarından kurtarıp bir hana bırakmıştı.

Şu anda yüzünü bile hatırlayamıyordu ama, o gencin yaman bir dövüşçü olduğunu, olay yerinde üst üste yığılan cesetleri gördüğü vakit anlamıştı.

-Nasıl yandı o yiğit genç? diye sordu..

Manuel:

-Rahibe Liza onu tuzağa düşürdü, dedi. Biz de girdiği evi ateşe verdik, kül oldu...

Durakoğlu karşısındaki adama iğrenerek bak-

tı:

-Kalleşler!

Sonra kılıcının kabzasıyla Manuel'in kafasına öyle müthiş bir darbe indirdi ki, dev adam ayakta iki defa sallandı ve koca bir çınar gibi gürültüyle yere düştü. Ağzından burnundan kanlar fışkırıyordu. Bayılmıştı...

Durakoğlu, hiç bir şey olmamış gibi oturup sakin sakin yemeğini yedi. Parasını masanın üzerine bırakıp çıkarken hancıya:

-Hey..Aptal aptal bakacağına, şu adamı bir yatağa yatırıp yaralarına bak, yoksa kan kaybından ölecek! diye bağırdı.

Sokağa çıkınca derin bir soluk aldı.

İçinde bir sevinç rüzgârı esiyordu.

Mutlu bir rastlantı ile, düşmanlarının kaldığı yeri öğrenmişti:

-Doğrusu şansım iyi gidiyor! diye mırıldandı. Önce Dubrun Oteli'ne gidip, kendisini bekleyen küstah adama dersini verdikten sonra Kızlar Manastırı'na doğru yola çıkmaya karar verdi.

Neşe ile ıslık çala çala Dubrun Oteli'ne doğru giderken, arkasında bulunan bir adamın kendisini izlemekte olduğunun farkında değildi.

Bu, Kaptan Alfons'un adamı Lukas'tı. Kendini göstermeden, dudaklarında şeytanca bir gülümseme ile sinsi sinsi Durakoğlu'nun peşinden gidiyordu.

★★★

Hava güzel olduğu için Kara Murat Dubrun Oteli'nin bahçesindeki masalardan birine oturmuştu.

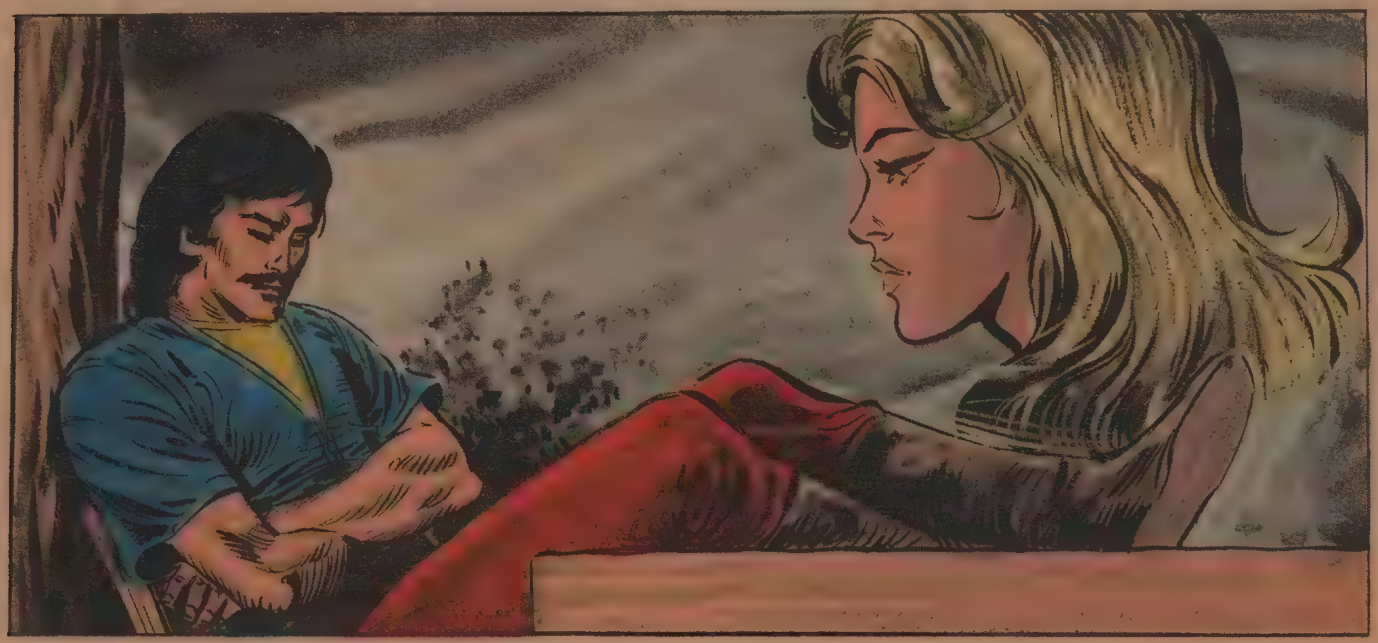

Sandalyeyle birlikte arkasındaki ağaca yaslanmış, ayaklarını masaya uzatarak gözlerini kapamıştı.

Uyuyor muydu, yoksa düşünüyor mu, belli değil...

Meyhaneci İlya'nın kendisine Leonard, Stefanos ve Liza hakkında toplayacağı haberleri bekliyordu...

Liza'nın ihaneti onu kalbinden yaralamıştı.

Genç kadının vahşi ve meydan okuyan güzelliği kafasında canlandı.

Kendisini, alevlerin arasında ölüme terk ederek gizli geçitte kaybolurken gözlerinde beliren zalim kıvılcımları hatırlar gibi oldu, ürperdi.

Bedenini her türlü dövüşe, ruhunu en acı darbelere, kolunu vurmaya, öldürmeye, gözlerini çirkinlikleri görmemeye, dudaklarını en korkunç görünüşler karşısında bile gülümsemeye alıştırmıştı ama, bu son darbe onu sarsmış, içinde silinmez bir öç alma duygusu yaratmıştı.

Gergin ruhunda şimdi sadece bir düşünce vardı: İntikam!.

Kara Murat gözleri kapalı, bunları düşünürken Durakoğlu otelin bahçesine girdi ve onu gördü:

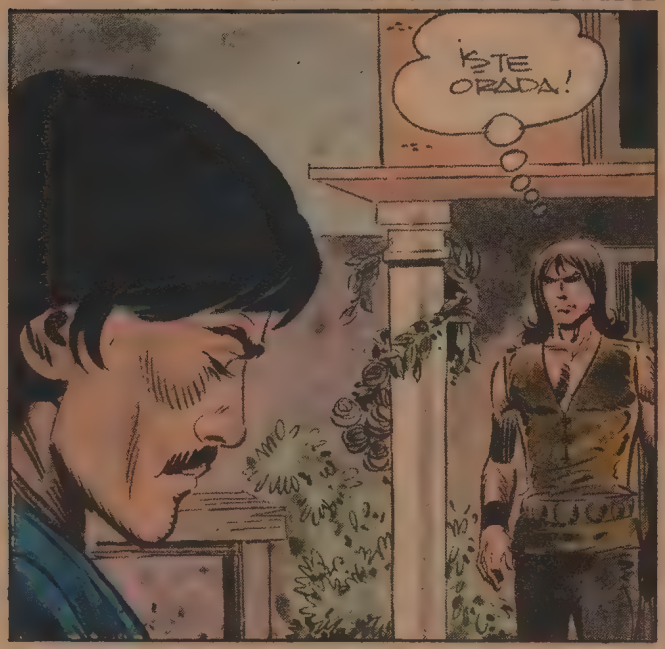

-İşte orada! Rezil adam!.. Kaptan Alfons'un elimden kaçmasına sebep olduğu için onun kulaklarını kesmeliyim!.

Sert adımlarla yürüyüp, Kara Murat'ın önünde durdu.

Yüzü kararmıştı.

Bu kara buluttan az sonra müthiş bir yıldırımın çakacağı seziliyordu.

Ayağını yere vurarak gök gürültüsü gibi patladı:

-Hey, bana bak!. Ayağa kalk da karnını deşeyim!.

Kara Murat hiç kımıldamadı.

Durakoğlu'nun haykırışını duymamış gibiydi. Yüzünde, gerçekten uyuyor gibi tatlı, rahat bir ifade vardı.

Durakoğlu sesini biraz daha yükselterek yeniden bağırdı:

-Duymuyor musun herif? Sana söylüyorum. Uyan artık!. Korkma, sadece biraz kanını akıtacağım!..

Avluda bulunan müşteriler, kanlı bir boğuşma olacağını anlayarak dikkat kesildiler.

Kadınlar korkarak içeriye kaçıştı.

Erkekler, iki gencin çevresinde toplandı.

Aynı anda Kara Murat gözlerini açtı.

İlk gördüğü şey, bakışlarında öfke şimşekleri çakan Durakoğlu'nun sert ve haşin çehresi oldu. Duruşunda tüyler ürpertici bir tehdit okunan delikanlı, düşmanının uyandığını görünce fırtına gibi haşmetle gürledi:

-Beni tanıdın mı?

dini koru... Yoksa yemin ederim ki, bir vuruşta seni arkandaki ağaca mıhlayacağım!.

Kara Murat:

-Yooo! dedi. Bu olmadı işte... Beni uyandırdığın yetmiyormuş gibi, küstahça hareketinle canımı sıkmaya devam edersen, kulaklarını kesmek zorunda kalacağım...

Durakoğlu sinirli sinirli güldü:

Kara Murat ayağa kalktı. Karşısındaki gence uzun uzun baktı:

-Ne var? Bu gürültüyü yapan sen misin?

-Evet...

-Beni tam tatlı bir rüya görürken uyandırdığının farkında mısın?

Durakoğlu sabırsız bir hareketle ayağını vurdu:

-Bırak bu boş lafları.. Çek kılıcını ve ken-

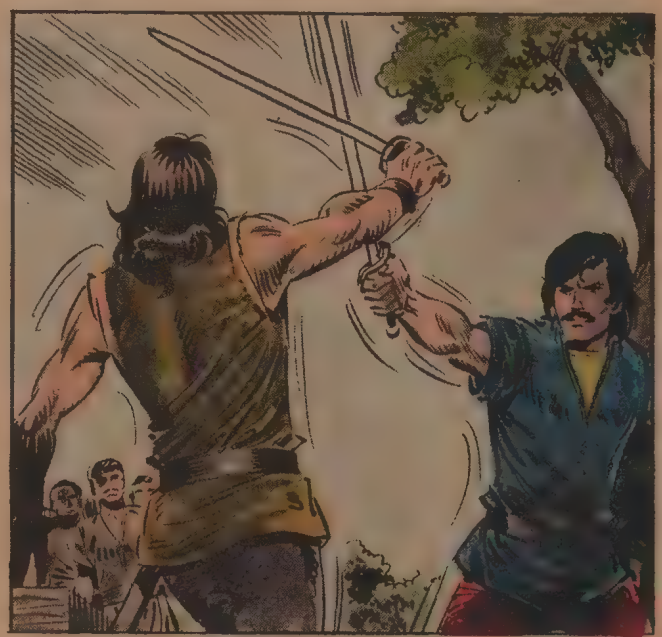

-Ne tesadüf! Bende senin kulaklarını kesmek niyetindeydim.. Koru kendini!..

İki genç, kılıçlarını aynı anda hızla çektiler.

Çelikler çarpıştı.

Şimşekler çaktı.

Durakoğlu öfkeli bir pars gibi atılıp, tehlikeli hamleler yaparken Kara Murat şöyle düşünüyordu:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

4 AĞUSTOS 1976 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 137 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

-Garip şey! Bu yüzü sanki bir yerde görmüş gibiyim.. Çok önceleri.. Sisler arasında bir hayal gibi sanki... Bir hayal.. Bir düş... Tanrım. Nerede gördüm acaba?"

Daha ilk atılımlarda ikisi de birbirlerinin gücünü anlamıştı. Durakoğlu gittikçe hırçınlaşarak saldırıyor, Kara Murat ise sadece kendini savunmakla yetiniyordu. Bir süre sonra takdirle başını sallavarak:

-Kutlarım seni ! dedi. İyi kılıç kullanıyorsun.. Ama bu çılgınca atılışlarla benim karşımda bir sonuç alamazsın.. Çabuk yorulur ve yenilirsin.. Daha sakin ve bilgili dövüşmen gerek..

Durakoğlu öfkeli öfkeli soludu:

-Gevezeliği bırak da kendini korumaya bak. Öğütlerine ihtiyacım yok.. Nasıl olsa az sonra öbür dünyayı boylayacaksın..

Durakoğlu, avının üzerine ölümcül daireler

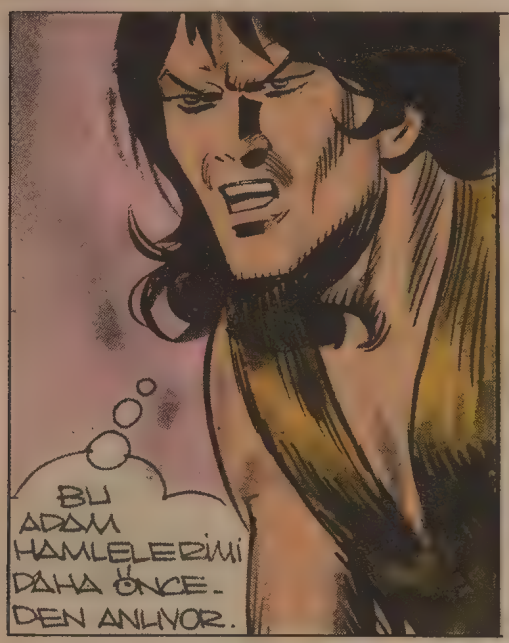

çizen bir atmaca gibiydi. Sürekli saldırıyor, kılıcı havada fırıldak gibi dönüyor, çelik şakırtıları bütün avluyu dolduruyordu.

Ama bir yandan da, hayatında ilk defa böyle çetin bir rakiple karşılaştığını kendi kendine itiraf ediyordu:

"-Tuhaf şey.. Bu adam bütün hamlelerimi daha önceden anlıyor.. İçimden geçenleri okuyor sanki.. Bu yüzden etkili bir vuruş yapamıyorum.. Kim acaba?..."

Artık iki genç de konuşmayı bırakmış, bütün güçlerini, ustalık ve bilgilerini bileklerinde toplayarak dövüşmeye başlamışlardı.

Aynı yaşlarda olan ve solumadan, yılmadan, hızlarını bir an bile yavaşlatmadan bu kadar uzun bir dövüş yapan iki gencin düellosu gerçekten heyecan vericiydi.

İkisinin de iyi yetişmiş birer silahşör olduğu görülüyordu.

Hangisi kaybetse yazık olacaktı.

Oysa, eninde sonunda, birinin yere serileceği muhakkaktı...

İki düşman bir ara durdular.. Soluk almak için birkaç adım geri çekildiler...

Durakoğlu'nun öfke alevleri yanan gözlerinde şaşkınlığa benzer bir ifade vardı. İşin bu kadar uzun sürmesi, hayatında ilk kez, onu endişeye düşürür gibi olmuştu..

Birden güç durumlarda kullandığı en öldürücü hamlesini yapmaya karar verdi.

Bu hamleden o güne dek kimsenin kurtulduğu görülmemişti.

Vakit kaybetmeden panter gibi sıçradı, sola doğru iki adım atıp ansızın sağa döndü. Bu şaşırtmacadan sonra vücudu öne doğru yay gibi kıvrıldı, kılıçlı kolu Kara Murat'ın göğsüne uzandı:

-İşte hesabın tamam kabadayı!..

Durakoğlu İstanbul'da bir düelloda görüp kendi geliştirdiği bu korkunç oyunun öldürücü gücünden o kadar emindi ki, Kara Murat'a artık ölmüş gözüyle bakıyordu.

Şimdi kılıcı karşısındakinin kalbine saplanacak ve onu arka üstü cansız devirecekti.

Ama hiç de öyle olmadı...

Kara Murat, zamanla ölçülmeyecek bir hızla kaldırdığı kılıcıyla bu aldatıcı hamleyi çeldi.

Durakoğlu onun ayakta dimdik durduğunu üstelik alaylı alaylı gülümsediğini görerek afalladı.

O anda başına yıldırım düşse, bu kadar şaşırmazdı...

Kara Murat:

-Çok güzel bir vuruştu, dedi. Kalbe inen ölüm hamlesini bu kadar başarılı uygulayan bir kimseye ilk kez rastlıyorum..

Durakoğlu derin bir hayretle sordu:

-Demek bu hamleyi biliyorsun?

-Bir iki defa görmüştüm..

-Bu kadarı öğrenmeye yetmez..

-Bana yetti.. Hamleni çeldim.. İstersen nasıl yapılacağını bir de ben göstereyim..

Bu defa Kara Murat rakibinin üzerine kartal gibi indi. Kılıçlı kolu gözle takip edilemeyecek kadar hızlı işliyor, aldatıcı vücut hareketleri karşısındakinin savunmasını dağıtıyordu.

Durakoğlu'ndan başka kim olsa bu saldırı karşısında dayanamazdı.

Delikanlı, gençliğinin olanca çevikliğiyle sağa sola atılarak korkunç darbeden kurtuldu a-

ma bu sıçrayışlardan birinde ayağı yerdeki bir kütüğe çarparak sırtüstü yuvarlandı.

Vuruşmayı kalp çarpıntıları içinde seyreden halkın, bir süreden beridir, zaptetmekte olduğu fırtına, bütün göğüslerde birden koptu ve avluda bir gök gürültüsü gibi yükseldi:

-Yazık ! Mahvoldu zavallı!

-Ayağı kütüğe takılmasa kaybetmeyecekti..

-Ne yapalım, kendi düşen ağlamaz...

-Şanssızlık bu.. Vallahi şanssızlık...

-Öteki şimdi öldürecek onu...

Seyircilerden bir kısmı, Durakoğlu'nun ölümünü görmemek için gözlerini yummuştu.

-Bitti mi? Delikanlının işi bitti mi?

-Hayır ! Ayağa kalktı...

-Ayağa mı kalktı? Fakat nasıl olur?

–Oldu işte bak...

Gerçekten Durakoğlu ayağa kalkarak yeniden Kara Murat'ın karşısına dikilmişti.

Gözlerini kapadıkları için bu sahneyi kaçıranlar merakla yanlarındakilere sordular..

–Nasıl oldu bu?

–Nasıl kurtuldu?

–Kendi kurtulmadı... Öteki kalkmasına izin verdi...

–Eline fırsat geçtiği halde öldürmedi demek...

–Evet...

–Aşkolsun vallahi... Dünyada ne adamlar var!

Sapsarı bir yüzle Kara Murat'a bakan Durakoğlu'nun renksiz dudakları sinirli bir gülüşle titredi, soluyarak gürledi:

–Eline fırsat düşmüşken beni öldürmedin.

Kara Murat, alçak gönüllü bir gülümseyişle rakibine baktı:

–Seni yere ben düşürmedim ki.. Ayağın takıldı.. Düşmanını bir kütüğün azizliği sayesinde yenmek onurlu bir savaşçıya şeref kazandırmaz...

–Bence büyük bir hata yaptın... Bu fırsatı bir daha eline geçiremeyeceksin...

–Devam ediyor muyuz?

–Ölene kadar...

–Başlayalım öyleyse,...

Kara Murat ile Durakoğlu yeniden birbirlerine girmek üzereyken kalın ve gür bir ses avluyu çınlattı:

–İşte! Orada! Yakalayın!..

İkisi de daha ne olduklarını anlayamadan bir sürü silahlı askerin, çevrelerini sardıklarını gördüler..

Askerlerin başındaki subay, Kara Murat'a :

-Seninle bir işimiz yok delikanlı ! dedi. Sen gidebilirsin...

Sonra Durakoğlu'na dönerek emretti:

-Kılıcını at, seni tutukluyorum !

Terden sırılsıklam olan Durakoğlu, uzun saçlarını düzeltti. Bakışları öyle vahşi, öyle sabırsız bir ateşle yanıyordu ki, subay elinde olmadan ürperdi:

-Karşı koymayı düşünüyorsan vazgeç. Yirmi asker var burada... Bir o kadar da dışarıda bekliyor... Teslim ol!

Durakoğlu da durumun umutsuzluğunu anlamıştı.. Sesine sakin bir ifade vermeye çalışarak sordu:

-Beni hangi suçtan tutukluyorsunuz?

-Şövalye Teodmir'i öldürmek suçundan..

-Yaa? Kim söyledi bunu?

Kötü bir ses avluda çıngırak gibi öttü:

-Ben! ..

Durakoğlu sesin geldiği yana döndüğü vakit yüzü mosmor oldu. Kalbi o ana dek duyduklarından daha büyük bir acı ve kinle sızladı:

-Kaptan Alfons ! Kalleş köpek !

Kaptan Alfons, küstah ve sinsi bakışlarıyla delikanlıyı süzüyor, pis pis gülümsüyordu.

Durakoğlu yıkık, ezik bir perişanlık içinde, çılgınca atılarak adamın boğazına sarılmak istedi ama askerler onu kıskıvrak yakaladılar...

Delikanlı bağırıyordu:

-Alçak adam ! Korkak herif ! Rezil haydut! Erkek gibi çıksana karşıma...

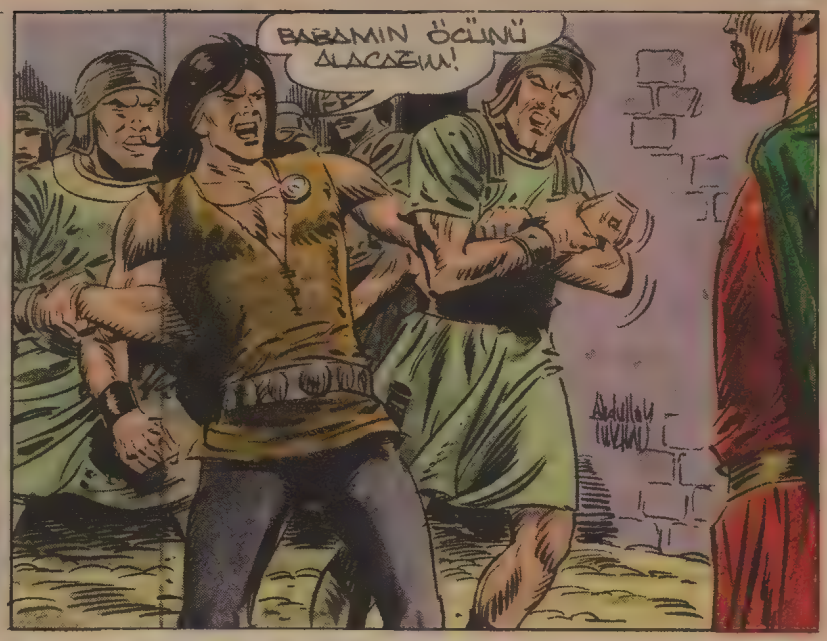

Kaptan Alfons şeytansı bir kahkaha attı :

-Deli ! Beni Şövalye Teodmir kadar aptal mı sandın? Maşayla tutmak varken, elimi ateşe sokar mıyım? Şövalye Teodmir imparatorun en sevdiği komutanlardan biriydi. Bu yüzden cellat baltası altında can vereceksin !

Adamın alaylı hali, küçümseyen bakışları Durakoğlu'nu iyice çileden çıkardı, adeta kudurttu. Kollarına salkım gibi yapışan askerleri silkeleyerek kurtulmak, Kaptan Alfons'un üzerine atılmak istedi ama başaramadı. Bir yandan bağırıyor, tehditler savuruyor, babasının öcünü alacağına yemin ediyordu.

Kaptan Alfons soluk yüzünde beliren iğrenç ifadeyle:

-Götürün, diye emretti.

Kara Murat, sessiz, sakin, düşünceli bir tavırla bu sahneyi izliyordu.

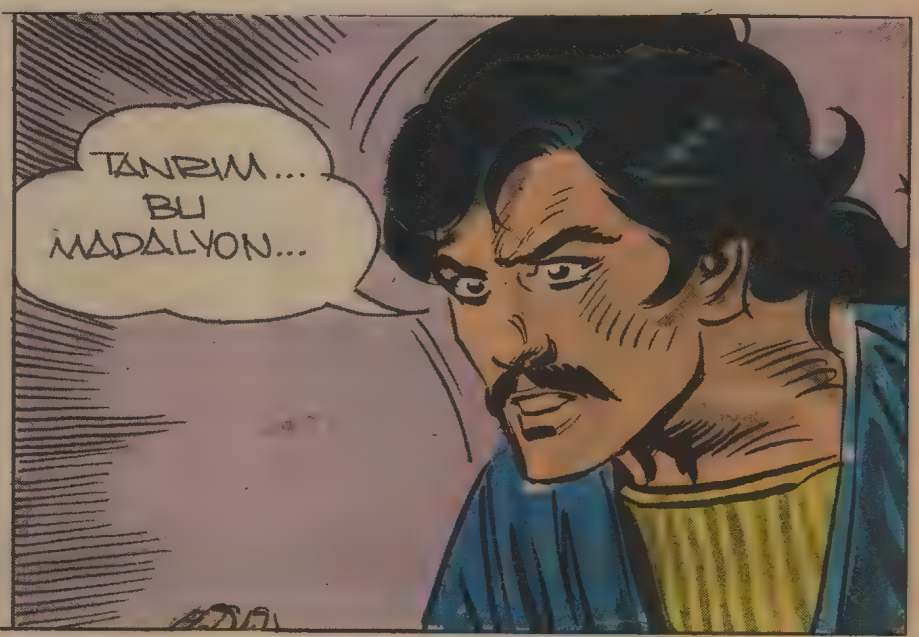

Durakoğlu'nun yüzündeki perişanlığı ve gözlerindeki vahşi, fakat umutsuz kıvılcımları görünce ona acıdı.

Bu sırada birden garip bir şey oldu.

Durakoğlu askerlerle boğuşurken boynuna bir zincirle asılmış olan madalyon, gömleğinin altından çıkıp, koparak, yere düştü...

Kargaşalık arasında bunu Kara Murat' tan başka kimse fark etmedi. Herkes Durakoğlu ile uğraşırken o eğilip madalyonu aldı, baktı, aynı anda, bir yeri kızgın demirle dağlanmış gibi acıyla haykırdı:

-Tanrim! ... Bu madalyon.. Evet, evet. Beni tuzağa düşürenlerden birinde görmüştüm bu madalyonu...

Karmakarışık düşünceleri arasında bir umut ışığı fışkırdı.

Çok iyi hatırlıyordu.

Silivri'de tuzağa düşürüldüğü vakit, Gül-ser'i, küçük yeğeni Ali'yi öldüren katillerden biri taşıyordu bu madalyonu..

Demek az önce dövüştüğü genç o katiller arasındaydı..

Karanlık ıstıraplar, acı anılar, Kara Murat'ın içini kor gibi dağladı.

Bu genç, madem katliam sırasında oradaydı, şu halde Kont Leonard ile Stefanos'un yerlerini de biliyor demekti...

riyle olayın tartışmasını yapmaya başladı.

Kara Murat, avlunun ortasında duran Kaptan Alfons'u gördü, onun yanına yaklaştı, heyecanını bastırmaya çalışarak:

-Ona ne yapacaklar komutan? diye sordu.

Kaptan Alfons elini boğazına götürdü, kesme işareti yaparak sırıttı:

-Boynunu koparacaklar !..

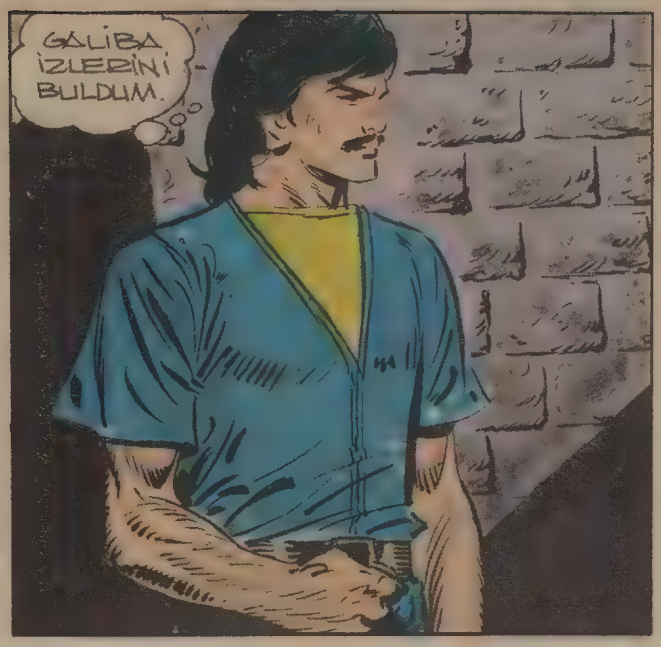

"Galiba izlerini buldum!" diye mırıldandı.

Yanılıyor olabilirdi.. Ama yine de, gece karanlığında bir ışıktı bu iz...

Askerler, Durakoğlu'nu ite kaka götürdüler...

Ortalık yavaş yavaş yatıştı, herkes birbirine

Kara Murat acı acı başını salladı:

-Yaa! Buna üzüldüm işte !..

-Neden?

-Onu ben öldürmek isterdim de ondan...

Kaptan Alfons, bu sözler üzerine Kara Murat'a dikkatle baktı. Onu tepeden tırnağa incelediği. Boğuk sesi, sıkılmış yumruklarıyla son derece öfkeli görünen delikanlıyı hemen tanıdı:

-Sen az önce onunla dövüşen genç değil misin?

-Evet!

-Seni seyrettim! İyi kılıç kullanıyorsun! Şövalye Teodmir gibi bir devi yere sermiş korkunç bir katile karşı iyi dayandın...

-Yaa! Demek katil o?...

-Evet... Bu yüzden de idam edilecek...

-Yazık ! Böylece benim elimden kurtulacak !..

-Boş ver... Ha sen öldürmüşsün, ha cellat! Ne fark eder? Kimin hizmetinde çalışıyorsun sen?

-Hiç kimsenin?

-Adın ne?

Kara Murat aklına gelen ilk ismi söyledi:

-Yorgi! .. Kara Yorgi derler bana !

Kaptan Alfons, Kara Murat'ı uzun uzun süzdü. Bu güçlü gençten faydalanabileceğini düşünü-

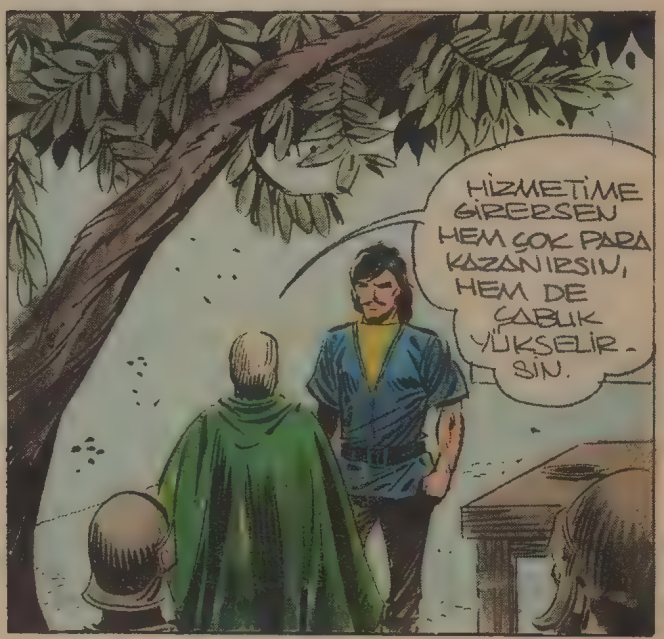

yordu:

-İyi bir dövüşçüsün... Senin gibi adamlara ihtiyacım var.. Benim hizmetime girer misin?

Kara Murat ansızın kalbinde bir sevinç yelinin estiğini hissetti. Heyecanını belli etmemeye çalışarak:

-Ben sarayda bir iş bulmak istiyorum ! dedi. Kaptan Alfons güldü:

-İyi ya işte.. Ben de saraya mensubum ... Hizmetime girersen hem çok para kazanırsın, hem de çabuk yükselirsin...

Saraya girip, idamdan önce bir fırsatını bularak Durakoğlu ile konuşmayı ve onu sıkıştırarak Kont Leonard'ın yerini öğrenmeyi kafasına koyan Kara Murat için bu bulunmaz bir fırsattı.. Sevinçle kabul etti..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

11 AĞUSTOS 1976 ÇARŞAMBA ✻ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✻ SAYI: 113 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

Trabzon İmparatoru David Komnenos, geniş ve süslü salonda sabırsız adımlarla dolaşıyordu.

Şişman, geveze, fakat son derece kurnaz ve hilekâr bir adamdı...

Kızı Katerin'i bekliyordu. Onunla çok önemli şeyler konuşacaktı.

İmparatorluğunu tehdit eden tehlikeden kızının sayesinde kurtulmayı umuyordu.

Bizans'ı yıkan Osmanlı İmparatorluğu, Trabzon sınırlarına dayanmıştı.

Tehlike çanları çalıyordu.

Türklerin yakın bir gelecekte Trabzon'u zaptedecekleri muhakkaktı. Ne çare ki, İmparator David Komnenos'un elinde Osmanlılara karşı koyacak güç yoktu.

İmparator uzun uzun düşündü, sonunda karakterine uygun, kurnazca bir karara vardı. Türk-

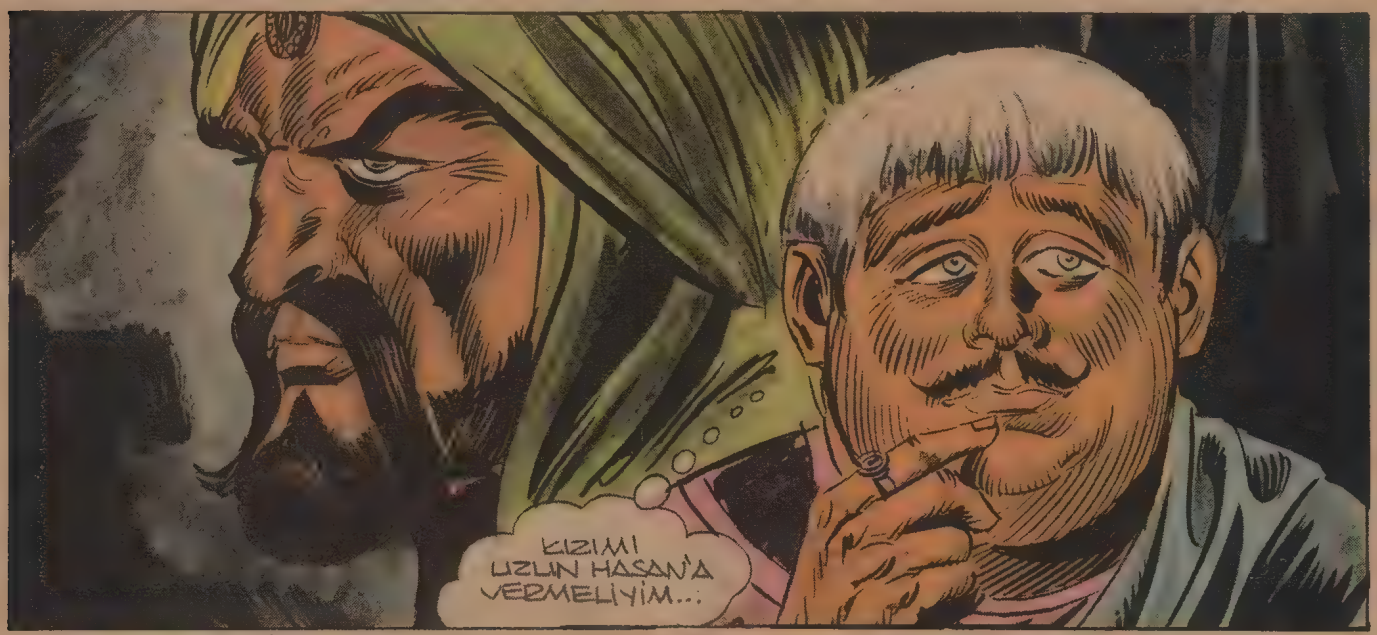

lere karşı, Türkleri kullanacaktı.

Bunu şöyle planlamıştı:

İki büyük Türk devletinden Akkoyunlular doğuda, Osmanlılar ise batıda, zafer üstüne zaferler kazanıyordu.

Akkoyunlu hükümdarı Uzun Hasan ile, Osmanlı Padişahı Fatih Sultan Mehmet'in ünleri her geçen gün büyüyor, ülkeleri genişliyor, güçleri artıyordu...

Trabzon İmparatoru David Komnenos, kızı Katerin'i, Tebriz'de saltanat süren Akkoyunlu Devletinin hükümdarı Uzun Hasan'a vermeyi kararlaştırmıştı.

Bu gerçekten parlak bir fikirdi.

Uzun Hasan damadı olursa, elbette ki, imparatoru Fatih Sultan Mehmet'e karşı koruyacaktı...

Şişman David, Karadeniz'e bakan, mermer sütunlarla süslü salonda kızını beklerken bunları düşünüyor, saltanatını tehdit eden tehlikeyi önlemek için bulduğu çarenin mükemmel olduğuna inanıyordu.

Kızının cevabını aldıktan sonra Tebriz'e evlilik işini gerçekleştirmeleri için bir heyet yollamaya karar vermişti.

Katerin bu konuda biraz çekimser gibiydi. Hükümdar da olsa, tanımadığı bir kimseyle evlenmek genç kızı düşündürüyordu.

İmparator, kızını ikna etmesi için bir süreden beri Trabzon Sarayı'nda kalan Rahibe Liza'yı görevlendirmişti.

İnsanları etkileme yeteneği mükemmel olan Liza'nın bu işi başaracağına ve Katerin'i evliliğe razı edeceğine inancı büyüktü...

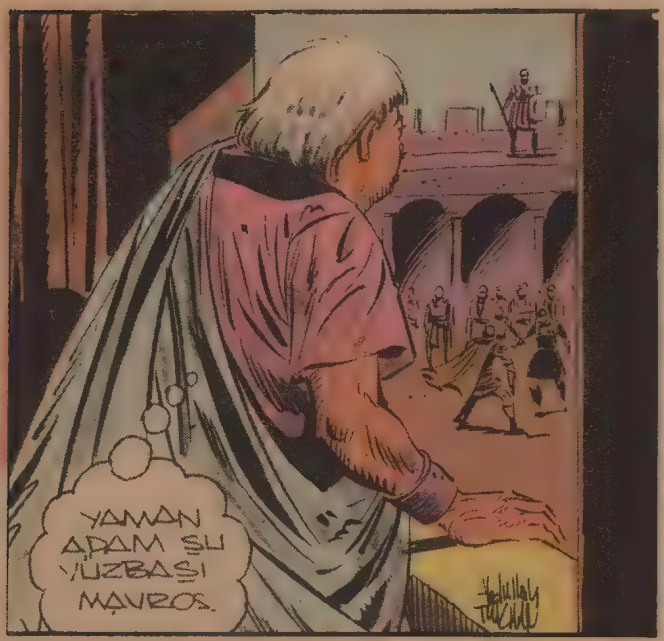

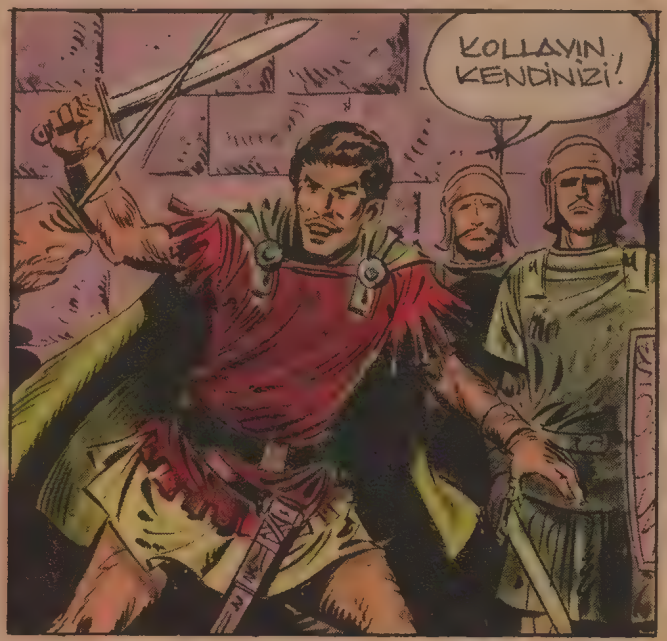

İmparator Şişman David, Liza ile Katerin'i beklerken salonun penceresinden avluya baktı...

Yüzbaşı Mavros, askerlere kılıç eğitimi yaptırıyordu.

Genç ve mağrur yüzbaşı, iki askere karşı tek başına kılıç egzersizi yaparken imparatorun dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi :

-"Yaman adam şu Yüzbaşı Mavros... Ömrümde onun kadar iyi kılıç kullanan insana az rastladım!" diye düşündü.

Gerçekten Yüzbaşı Mavros, kılıcını havada ustalıkla döndürüyor, karşısındaki iki silahşorla âdeta alay ediyor, kılıcının ucuyla zaman zaman onların göğüslerine hafifçe dokunarak, hatalarını anlatıyor, ders veriyordu.

Pencereden bakan imparator :

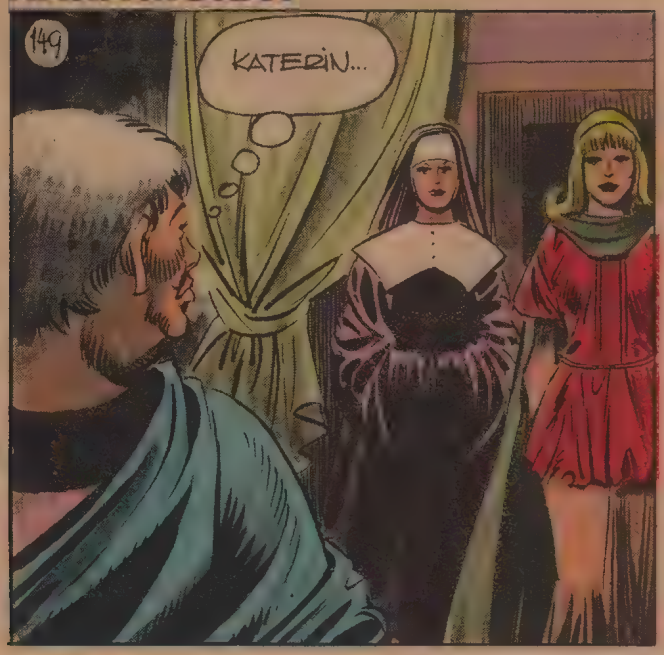

"Mavros'u askerlere kılıç hocası yapmakla iyi ettim" diye mırıldandı. "Elimde bunun gibi on tane silahşor olsa, kendime güçlü bir muhafız ordusu yetiştirebilirdim!"

Bu sırada kapı vuruldu ve içeri Prenses Katerin'le rahibe elbisesi içindeki Liza girdi. Elbise Liza'yı o kadar değiştirmişti ki, Kara Murat onu bu kılıkta görse her halde çok zor tanırdı...

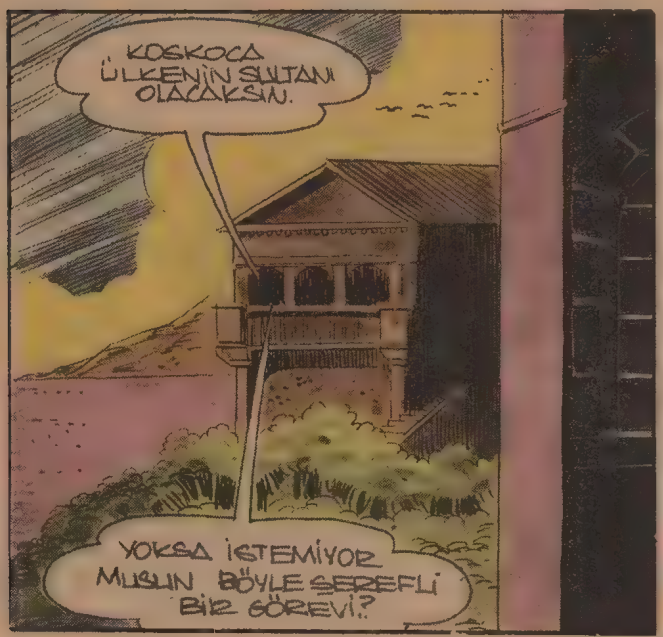

larını babasından kaçırdı, yine cevap vermedi. İmparator David tatlı bir sesle ısrar etti :

-Söylesene yavrum! Tebriz sarayına gelin gideceksin... Koskoca ülkenin sultanı olacaksın.. Bu sayede hepimiz, bizi ortadan kaldırmayı düşünen aç gözlü Osmanlılardan kurtulacağız... Yoksa istemiyor musun böyle şerefli bir görevi?..

Genç kızın sıkılganlığı nedeniyle babasına

İmparator David, güzel, gösterişli, son derece zarif bir genç kız olan Katerin'e bakarak :

-Kızım, dedi, Kararını verdin mi?

Katerin önüne baktı, cevap vermedi.

İmparator sorusunu tekrarladı :

-Söylesene canım... Uzun Hasan'ın karısı olmak istiyor musun?

Katerin'in yüzü pembeleşti. Utangaç bakış -

cevap veremediğini gören Liza, onu bu durumdan kurtarmak için söze karıştı:

-İstemez olur mu efendim? Ben Prensesle konuyu uzun uzun konuştum. Kabul etti. Hem dünyanın en güçlü iki devletinden birinin sultanı olmayı hangi genç kız istemez ki?

İmparator David, sevinçle ellerini ovuşturdu :

-O halde bu iş tamam demektir. Şimdi müstakbel damadım Uzun Hasan'a bir mektup yazarım, Trabzon sarayının peri gibi bakiresinin, onun zevcesi olmak için sabırsızlandığını anlatırım... Hah, hah, hah... Herif bunları okuyunca ağzının suyu akar... Bu iş de olur biter...

İmparator, günlerden beri ilk kez rahat bir soluk aldı ve hemen mürekkep hokkası ile kalem kâğıt istedi...

★★★

Kaptan Alfons'la Kara Murat sarayın avlusuna girdikleri vakit alanda kılıç çalışması yapan askerleri gördüler...

Kaptan Alfons, imparatorluğun önemli kişilerinden biri olduğu için, muhafızlar ona yanındaki gencin kim olduğunu sormamışlardı bile...

Kara Murat, yüzbaşı Mavros'un yaptırdığı e-

ğitimi seyreden Kaptan Alfons'un yüzünün birden nefretle gerildiğini fark etti. Dudaklarının titreyişindeki öfke, bakışlarındaki kin, yüzbaşı ile aralarının pek iyi olmadığını anlatıyordu.

Kaptan Alfons, Kara Murat'a dönerek :

-Sen iyi bir silahşorsun Yorgi ! dedi.

Kara Murat "Bu sözlerin arkasından ne gelecek?" diye merakla ona baktı ve hafifçe gülümsedi :

-Sağ olun... Ama beni henüz yeteri kadar tanımıyorsunuz... Hayal kırıklığına uğramanızı istemem...

Kaptan Alfons, heyecanını gizleyemediği bir sesle :

-Yok yok ! dedi, Alçak gönüllü davranma !.. Seni dövüşürken gördüm. Mükemmeldin...

-Teşekkür ederim...

-Şimdi, askerlere eğitim yaptıran şu yüzbaşıya dikkatle bak. Sonra soracaklarıma cevap ver!

Kara Murat gözlerini Kaptan Alfons'un gösterdiği genç ve mağrur subaya çevirerek bir süre seyretti :

-İyi kılıç kullanıyor, son derece çevik ve kuvvetli :

Kaptan Alfons'un gözlerinde garip bir ışıltı belirdi. Kin ve nefretin iç içe girdiği bir parıltıydı bu :

-Evet... Sarayın en iyi silahşorudur o. Kendisini dünyada kimsenin yenemeyeceğini sanan gösteriş budalasıdır... Bir düelloda beni omuzumdan yaralamıştı.. Bu yüzden nefret ediyorum ondan.. Söyle bakalım, onu yenebilir misin?

Kara Murat hiç bir rakibini küçümsemeyecek olgunluğa erişmiş bir savaşçıydı. Üstelik övünmeyi sevmeyen bir yaradılışı vardı... "Bilinmez ki..." der gibi dudaklarını büktü :

-Dövüş bu... Kavga bitmeden kimin kazanacağı belli olmaz... Kazanmak, ya da kaybetmek bir an meselesidir, dedi.

Kaptan Alfons içerledi :

-Anlaşıldı, anlaşıldı !.. Gereksiz yere vuruşmak istemiyorsun... Ama madem benim hizmetime girdin, emrimi yerine getirmelisin... Onu öldürmeni değil, herkesin içinde iki paralık etmeni istiyorum... Sana güveniyorum Kara Yorgi !

Kara Murat, canı sıkılmış bir halde yüzünü buruşturarak :

-"Keşke bana güvenmeseydiniz... Ben böyle ısmarlama dövüşlerden hoşlanmam" diye cevap vermek üzereydi ki, Yüzbaşı Mavros Kaptan Alfons'u gördü ve çalışmasını yarıda bıraktı. Yüzünde zalim bir alayın kahredici gülümsemesi dalgalanarak seslendi :

-Hey! Kaptan Alfons! Hâlâ beni yenecek bir silahşor arıyor musun?

Kaptan Alfons, ağır bir utancın yükü altında âdeta ezildi. Gözlerinde umutsuz, dertli bir ifade belirdi. Şu şımarık yüzbaşıya hak ettiği dersi vermek için hayatının on yılını feda etmeye hazırdı.

Yüzbaşı Mavros, gururlu bakışlarını Kaptan Alfons'un yanındaki Kara Murat'a dikti, onu göz - leriyle şöyle bir tarttı, sonra aynı alaylı ifadeyle:

-Yoksa, dedi, bu sefer şu yanındaki garibanı mı karşıma çıkaracaksın?

"Garîban" sözüne yüzbaşının çevresindeki askerler usul usul güldüler... Yüzbaşı Mavros devam etti :

-Eğer öyleyse çok yazık... Henüz pek genç... Bu yaşta ölmesine acırım... Nereden buluyorsun bu çulsuzları?

Yüzbaşının sözleri, Kara Murat'a yöneltil - miş açık bir hakaretti. Fakat delikanlı hiç kız - madı. Hatta hafifçe gülümsedi bile... Sakin bir sesle :

-Aslında ben pek sık gülmem yüzbaşı, dedi. Bunu yüzüme bakıp anlayabilirsin.. Ama hoşuma gittiği zaman da gülmek hakkımdan vazgeçmem.. Bunun için sözlerine sadece gülüyorum. Çünkü bir garibanın, anlı şanlı bir yüzbaşıyı yere sermesi gerçekten gülünecek olay olur...

Mavros, hayret dolu, küçümseyen bakışlarla Kara Murat'ı süzdü :

-Ne demek istiyorsun yani? Beni yenebileceğini mi sanıyorsun?

-Sanmıyorum, eminim !

-Sen çıldırmışsın !

-Tam tersine... Aklım her zamankinden daha çok yerinde... Zavallı serçelerin arasında kendini kartal sanan bir bıldırcını yenmek güç olmasa gerek...

Mavros, hakaretin ağırlığı karşısında mosmor kesildi. Artık iş şaka sınırını aşmıştı. Soğuk ve tehdit dolu bir sesle haykırdı :

-Yeter !.. Çek kılıcını !..

Kara Murat saf saf sordu :

-Kılıcımı çekip ne yapacağım ?

-Dövüşeceğiz !

-Sahiden mi, şakadan mı?

-Delinin zoruna bak... Hem dili bir karış çıkıyor, hem de şakadan söz ediyor... Bana kimse "Bıldırcın" diyemez... Anlıyor musun? Çek kılıcını !

Kara Murat yüzbaşıyı biraz daha kızdırmak istedi :

-Ama kılıcımı çekersem, elimden kaza çıkabilir... Seni öldürebilirim...

Yüzbaşı Mavros, çılgına dönmüştü. "Şu küstah serseriye iyi bir ders vermem gerek" diye düşünüyordu. Öfkeden boğulurcasına haykırdı :

-Sersem ! Buradan ölün çıkacak ! Sen Kaptan Alfons'un karşıma getirdiği belki de onuncu adamsın... Onların hiç birini öldürmedim. Çünkü dilleri seninki kadar uzun değildi. Çek kılıcını...

-Madem bu kadar istiyorsun, işte çektim kılıcımı... Yalnız seni öldürürsem başım derde girebilir... Bu yüzden sadece elindeki kılıcı düşüreceğim...

Yüzbaşı Mavros'un gözleri iri iri açıldı :

-Ne dedin, ne dedin?

-Sözlerim yeteri kadar açık sanırım... Kılıcını sıkı tut elinden alacağım dedim...

-Oh, oh! Bu çok komik... Kılıç benim dişim

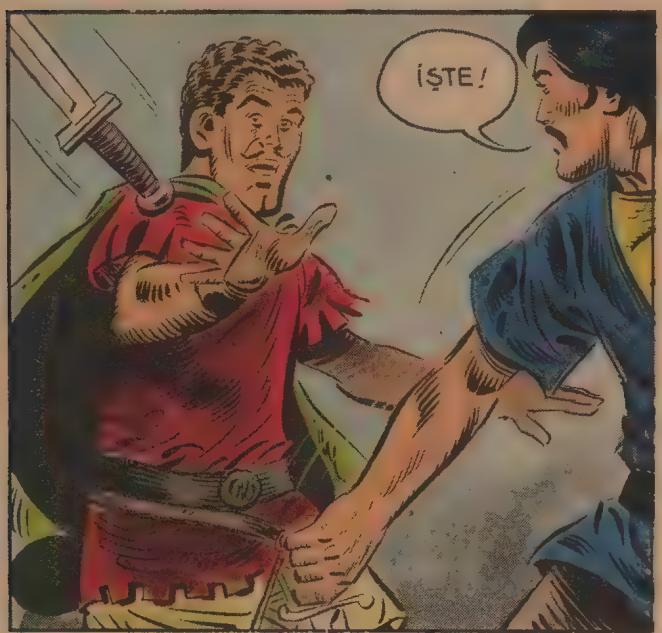

vuruşla elindeki kılıcını havaya uçurdu.

Aynı anda, sarayın avlusunda gök gürültüsü gibi müthiş bir kahkaha patladı.

Kaptan Alfons, yılların içinde biriktirdiği hınçla katılırcasına gülüyor, gözlerinden âdeta yaşlar fışkırıyordu :

-Ne oldu yüzbaşı? Kılıcını kuşlar mı aldı ? Allah Allah !.. Nereye gitti bu kılıç? Hey asker -

gibidir... Bir kuzunun, kurdun dişlerini söktüğü görülmüş şey midir?

-Bazen mucize olur dostum... Dindar bir insansan, mucizeye inanmalısın...

İkisi de karşı karşıya geçip vuruşma duru - mu aldılar...

Çarpışma çok şiddetli başladı ve inanılma - yacak kadar kısa sürdü.

Kara Murat, yüzbaşının bilmediği ters bir

ler ! Getirin yüzbaşının kılıcını !

Yüzbaşı Mavros fena halde bozulmuştu. Kara Murat'la Kaptan Alfons'a gözleriyle yiyecek gibi bakarak homurdandı :

-Kabahat bende... Bu serseriyi bir şeye benzetmediğim için boş bulundum...

Kara Murat sakin bir sesle :

-İstersen bir daha deneyelim yüzbaşı ! dedi.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

18 AĞUSTOS 1976 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 134 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

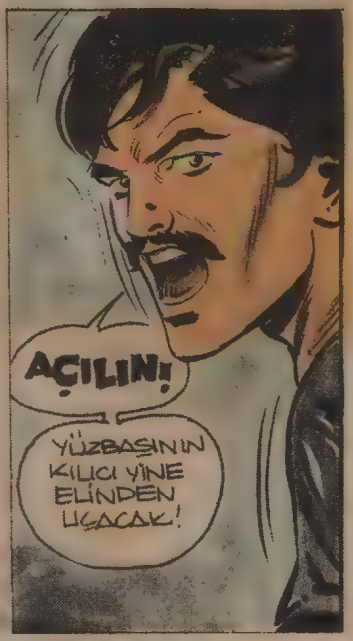

Mavros'un yüzü korkunç bir şekil aldı :

-Küstah! Beni yine boş yakalayacağını mı sanıyorsun?

-Sanmıyorum, eminim !

-Şimdi görürsün sen !

Yüzbaşı koştu, kılıcını aldı, hızla geri dönüp hışımla saldırdı:

-Alçak köpek! Bir daha yapamazsın bunu. Şimdi canını alacağım...

Kara Murat, yüzbaşının tehlikeli hamlesini kestikten sonra, etraftaki askerlere dönerek bağırdı :

-Açılın biraz! Yüzbaşının kılıcı yine elinden uçacak! Birinize rastlarsa yaralayabilir...

Bu sözler Mavros'u iyice çileden çıkardı, şaşkınlıkla geri çekilen askerlere :

-Aptallar! diye haykırdı. Bu serserinin

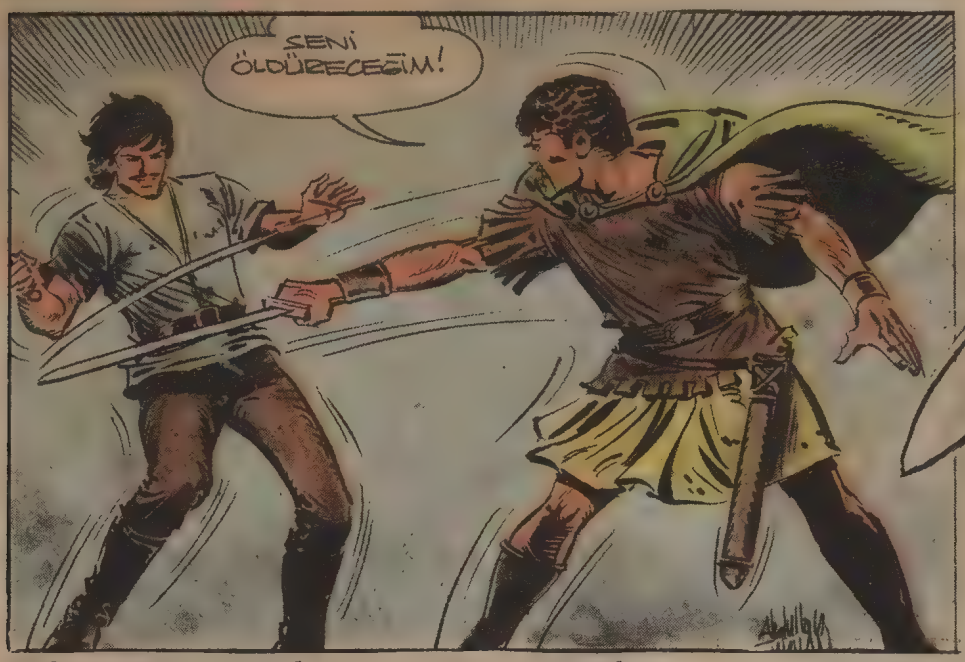

sözlerine hemen inandınız mı? Durun yerinizde!. Kımıldayanı gebertirim !

Sonra ateş saçan gözlerini Kara Murat'a çevirdi ve vahşi bir tavırla homurdandı :

-Kolla kendini! Seni öldüreceğim!

-Hayır! Ben senin kılıcını elinden uçuracağım !

İkisi de hızla birbirine doğru atıldı.

Kılıçlar şakırdadı.

Yüzbaşı nefret kasırgası halinde Kara Murat'ın çevresinde döndü.

Ama daha üçüncü hamlede o usta silahşorun kılıcı elinden fırlayarak askerlerin başları nın üzerinden geçip, sarayın mermer sütunlarından birinin dibine düştü...

Sevincinden deli gibi olan Kaptan Alfons:

-Yaşa Kara Yorgi! diye bağırırken, sarayın avlusunda takdir sesleri bir uğultu halinde yükseldi:

-Yüzbaşı ilk defa yeniliyor!

-Aferin delikanlıya...

-Dediğini yaptı...

-Kaptan Alfons yaman bir silahşor bulmuş kendine...

Bu sırada Yüzbaşı Mavros derin bir ke-

utancın izleri görülüyordu.

Göğsünden acı bir hıçkırık koptu, sayıklamayı andırır bir sesle :

-Mahvoldum! Namusum iki paralık oldu!. dedi.

★★★

İmparator David Komnenos, kızı Katerinle konuşurken zaman zaman pencereye gidip, Karadeniz'in masmavi ufkunu seyrediyordu. Birden,

der içinde kıvranıyor, sapsarı bir yüzle :

-Rezil oldum... Şerefim gitti! diye inliyordu.

Kara Murat sakin bir sesle :

-İstersen üçüncü denemeyi yapalım! dedi.

Ama Mavros bitmiş, ezilmiş, perişan olmuştu. Saraydaki parlak yaşamının artık yıkıldığını anlıyor, allak bullak olmuş yüzünde derin bir

sarayın avlusundaki vuruşmayı gördü, gözleri büyüdü, dehşet içinde mırıldandı :

-Olur şey değil! İmkânsız!.. İmkânsız bir şey bu...

Prenses Katerin tatlı sesiyle sordu :

-Nedir imkânsız olan babacığım?

İmparator, şaşkınlıktan iri iri açılan gözleriyle avluya bir daha bakıp cevap verdi :

-Yüzbaşı Mavros'un kılıcı elinden uçtu kızım... Hem de iki defa arka arkaya...

Bu sözler Katerin'i de hayrete düşürdü:

-Nasıl ! O, sarayımızın en iyi kılıç ustası değil mi?

-İşte, ben de bunun için şaşırdım ya...

Katerin ile Liza, Mavros'u yenen silahşora bakmak için heyecanla pencereye atıldı ama, ikisi de Kara Murat'ı göremedi. Çünkü delikanlı,

koluna giren Kaptan Alfons'la birlikte yürüyüp, pencerenin görüş alanından çıkmıştı.

Liza, çekine çekine sordu :

-Bu silahşor nasıl biriydi efendimiz?

-Bilmem... O kadar şaşırdım ki, pek dikkat etmedim.. Yabancıydı galiba.. İlk defa görüyorum...

Liza "Mavros'tan iyi bir silahşor tanıyor-

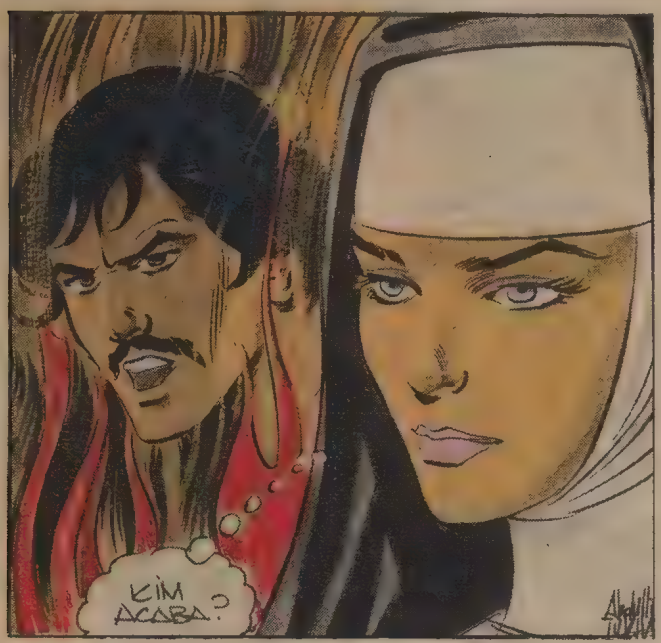

dum ama, o öldü. Bu kim acaba?" diye düşündü.

Şemas Konağında, alevler arasında yanarak can verdiğini sandığı Kara Murat aklına gelince içi burkuldu, kalbi sızlar gibi oldu.

Kara Murat'ın hatırası, ruhunun derinliklerinde kanayan bir yara gibiydi...

"Birimiz kaplan, birimiz yılandı.. İkimiz bir arada yaşayamazdık!" diye düşündü.

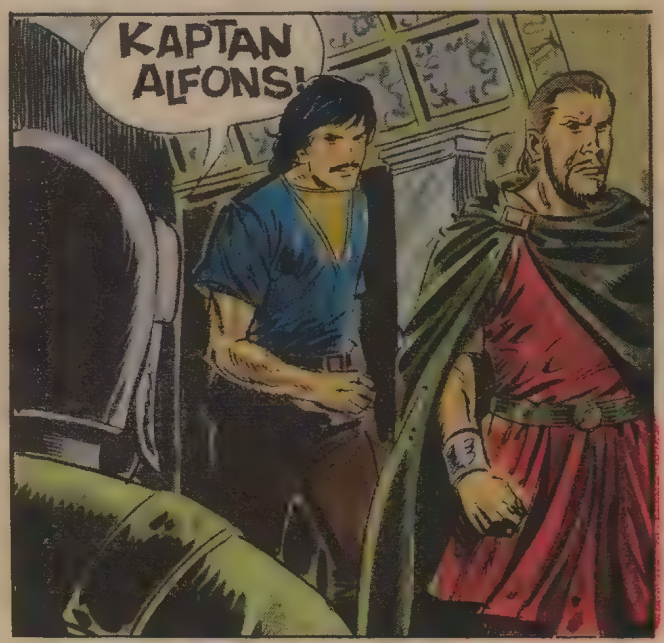

Pişmanlıklar içinde kıvranan kalbi, bir teselli arıyordu sanki...

★★★

Kara Murat ile Kaptan Alfons, sarayın geniş koridorunda yürürlerken bir subay, arkalarından soluk soluğa yetişti:

-Kaptan Alfons !

-Ne var?

Subay, Kara Murat'ı işaret ederek acele acele konuştu :

-İmparator hazretleri, Yüzbaşı Mavros 'u yenen silahşoru görmek istiyor !

Kaptan Alfons gülümsedi, gururla göğsünü şişirerek :

-O benim adamımdır, dedi. İmparatorun bütün ordusu içinde onu yenecek yoktur...

Sonra Kara Murat'a dönerek devam etti:

-Buyurun, imparator içeride sizi bekliyor.

Kara Murat, kral, prens, kont, imparator gibi büyük unvanlar taşıyan insanların gerçekte küçük olduklarını bildiği için sakindi. Uzaktan parlak ve büyük görünen birçoğunu yakından tanımış, bunların çok aşağılık kimseler olduklarını anlamıştı.

Şimdi, sadece önüne çıkan fırsattan yararlanmak istiyor "İmparatorla tanışmam iyi olacak. Güvenini kazanabilirsem zindana inip, tutukluyu konuşturma fırsatını bulurum belki" diye düşünüyordu...

-Şansın açılıyor Kara Yorgi! kısa zamanda yükseleceksin.. Daha şimdiden bütün dikkatleri üzerinde topladın.. Haydi, imparatoru fazla bekletmeden gidelim...

Uzun koridorlardan geçip, bir kaç salonu aştıktan sonra tepeden tırnağa silahlı muhafızların nöbet beklediği bir kapının önünde durdular.

Subay, Kara Murat'la Kaptan Alfons'a yol verdi :

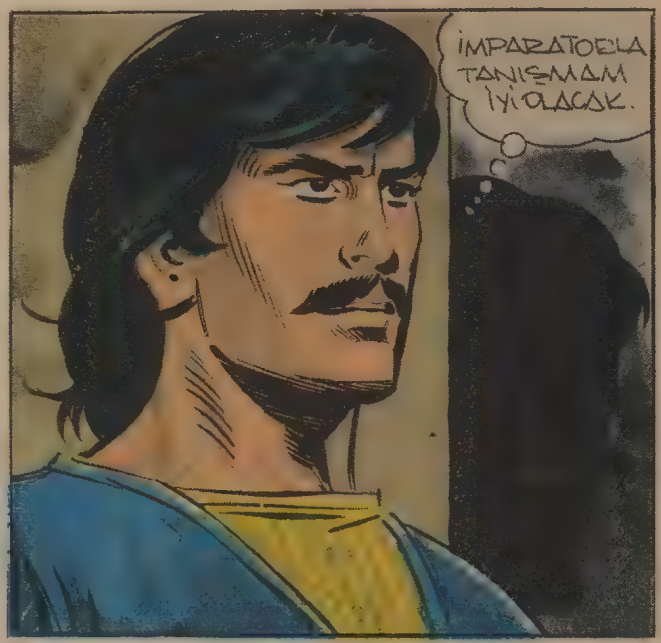

Kara Murat, adını bilmediği o gencin, katillerden biri olduğuna inanmıştı. Bu yüzden, kalbinde büyüyen, damarlarını alev gibi tutuşturan bir nefret vardı...

Salona girdiği vakit, ilk gördüğü şey, şiş göbekli, tombul yüzlü imparatorun iri gövdesi oldu.

Bütün Trabzon'a hükmeden, insanların kaderi iki dudağının arasında olan bu adam, Kara Murat'ı tepeden bakışlarla süzdü, sonra Kaptan Alfons'a dönerek :

-Yeni bir muhafız bulmuşsun kendine! dedi.

Kaptan Alfons saygıyla eğildi :

-Özel olarak yetiştirdim efendimiz... Yaman bir silahşordur...

-Yüzbaşı Mavros'u yendiğini gözlerimle görmesem inanmazdım...

-İstese onu öldürebilirdi efendimiz.. Ama ben öldürmemesi için emir vermiştim. Ne de olsa yüzbaşı eski dostum...

-Bununla beraber en ağır darbeyi indirdin

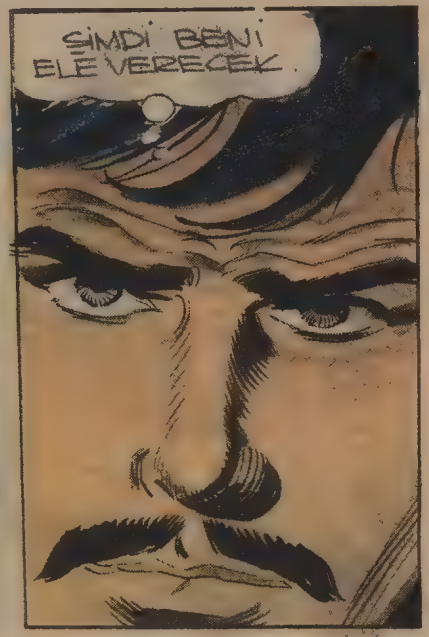

ona... Mavros gibi bir adam için yenilmek ölümden de acıdır...

-Öyledir efendimiz...

Kara Murat, konuşmayı ilgisiz bir tavırla dinlerken, bir yandan da çevresine göz atıyordu.

Ansızın ürperdi..

Dondu âdeta...

Salonun köşesinde duran iki kadından birini tanımıştı...

Rahibe elbisesi içindeki bu kadın Liza'ydı.

Liza'nın yüzündeki perişanlığı ve gözlerindeki vahşi kıvılcımları görünce, her tehlike anında olduğu gibi, bütün vücudunu hafif bir titreme sardı. Endişe içinde :

-"Lanet olsun! Şimdi beni ele verecek!." diye söylendi.

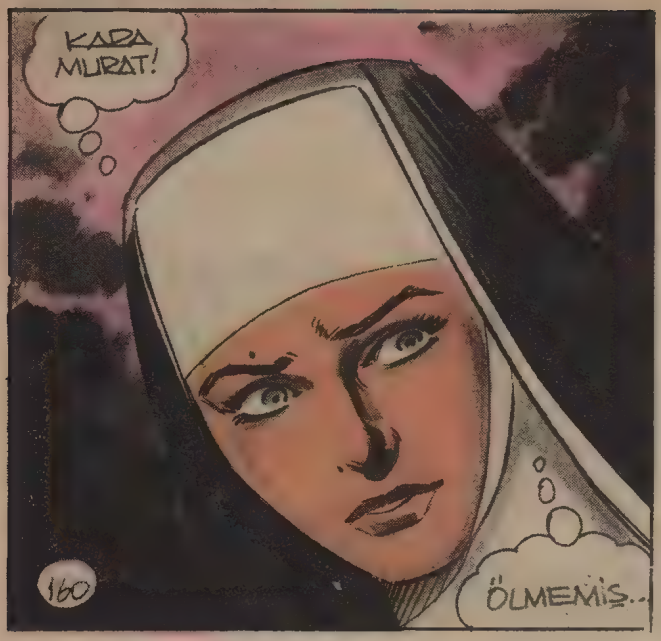

Fena bir yerde kıstırılmıştı...

Ne yapabilirdi? Nereye kaçabilirdi?

Liza da Kara Murat'ı görür görmez tanımış, göğsünde kopan fırtınayı güç bastırarak büyük bir ıstırap içinde :

-"Tanrım!. Kara Murat!. Ölmemiş" diye düşünmüştü.

Kalbi amansız bir korkuyla sıkışıyor, titrek ve sinirli bir şekilde :

-"Olamaz... Hayal mi görüyorum? O cehennem alevlerinin arasından nasıl kurtulur?"diye mırıldanıyordu.

Yüzü ölü beyazına dönmüştü..

Ondaki değişikliğin farkına varan Prenses Katerin, soran bakışlarını gözlerine dikerek :

-Ne var Liza? Neden birden hayalet görmüş gibi oldun? diye sordu...

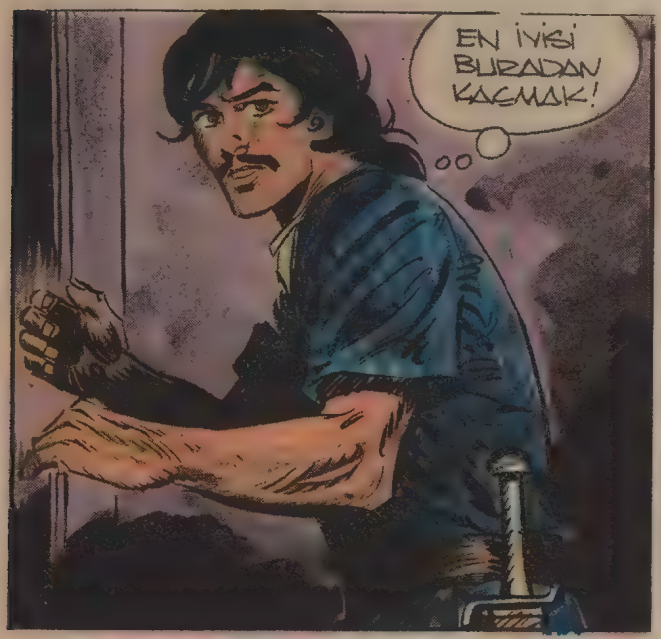

Kara Murat da gözlerini Liza'ya dikmiş, pervasızca ona bakıyordu. Genç kadın bu bakışlarda kanlı bir sitem değil, aynı zamanda tüyler ürpertici bir tehdit okudu, bağırmamak için kendisini güç tuttu.

Sessiz mücadele çok kısa sürdü.

Ufukta kara bulutlar gören ve bunların müthiş bir fırtına getirecek cinsten olduğunu sezen Kara Murat usul usul kapıya doğru çekildi.

Hem yürüyor, hem de buradan nasıl çıkacağını düşünüyordu.

Delikanlının kapıya doğru yaklaştığını gören Liza birden onun kaçacağını anladı, düşünceleri karıştı, bütün salonu çınlatan sesiyle :

-Tutun! Kaçıyor! diye haykırdı.

Kadının gözleri şimdi, öyle kinli, öyle vahşi ve sabırsız bir ateşle yanıyordu ki, Kara Murat :

-Yılan! Dişi yılan! diye homurdanmaktan kendini alamadı.

İmparatorla Kaptan Alfons, duydukları çığlıkla yerlerinden sıçradılar :

-Ne var? Ne oluyor?

-Kim kaçıyor? Neden kaçıyor?

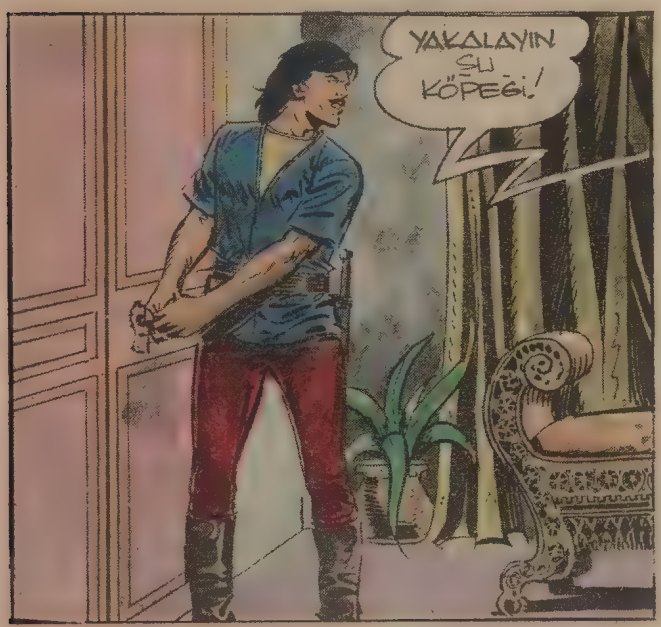

Türk casusu ha? Olamaz... Askerler! Muhafızlar! Gelin, yakalayın şu köpeği!

Kara Murat iki sıçrayışta kapının yanına varmıştı.

Dışarı çıkmak üzereyken birden titreyerek durdu, gözlerinden bir delilik ışığı geçti.

Ansızın çılgınca bir fikir, karanlık düşüncelerini yırttı, kapıya doğru uzanan eli, kilidin üzerindeki anahtarı hızla çevirdi...

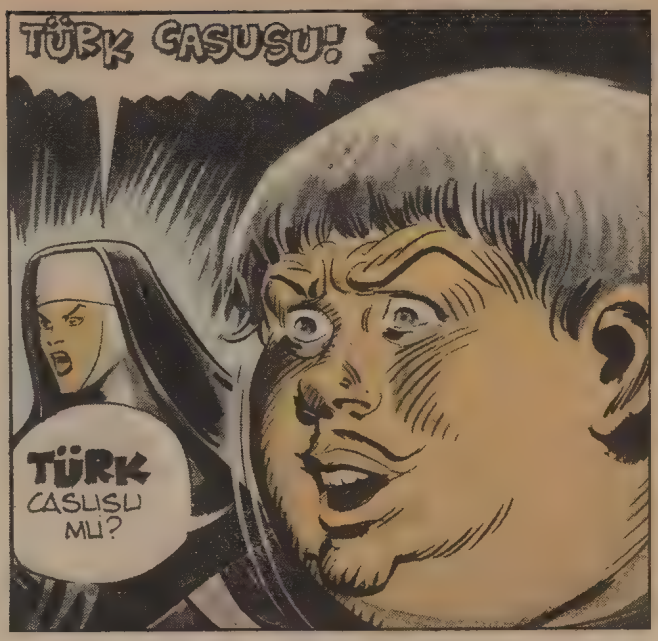

Liza, bir yeri, kor haline gelmiş kızgın işkence kerpeteniyle koparılıyormuş gibi haykırıyordu :

-Kara Murat!.. Türk casusu!.. Fatih'in fedaisi!.. Tutun! Yakalayın!

İmparator David, duyduğu bu kelimelerle önce sarardı, sonra mosmor kesildi. Ürkek ve boğuk bir sesle bağırdı :

-Nee? Türk casusu mu? Benim sarayımda

Yüzünde vahşi bir gurur ve amansız bir gülümseme belirmişti:

-Kapıyı kilitledim ve hepinizi buraya hapsettim.. Artık esirimsiniz! dedi.

Prenses Katerin'in boğazından öfkeli bir çığlık koptu :

-Aman Allahım! Ne demek oluyor bu? Bu cüret ve küstahlığın cezasının ölüm olduğunu biliyor musun?

Kara Murat acı acı başını salladı.

Karanlık ve uğursuz bakışlarını delikanlıya diken Kaptan Alfons :

-Çıldırmışsın sen! diye homurdandı.

İmparator David Komnenos ise birden gülmeye başladı. Deli gibi kahkahalar atarken, iri göbeği hop hop hopluyordu :

-Olur şey değil? Bu ne cüret böyle? Bu adam aklını oynattı galiba? Benim sarayımda benim odamda, beni esir ediyor! Ne kadar gülünç değil mi?

Birden gülmesini kesti, bakışları zalim bir ışıltıyla parladı, kapıya doğru dönerek yeniden seslendi :

-Askerler! Emrediyorum! Kırın kapıyı!. Öldürün şu haini!..

Koridorlarda duyulan uğultu, okyanusun çılgın dalgaları gibi kabardı, hırslı gürültüler her yanı sardı. Kapı güçlü darbelerle sarsılmaya başladı.

Kara Murat ok gibi atıldı. Kendisine engel olmak isteyen Kaptan Alfons'u balyoz gibi bir yumrukla kanlar içinde yere sererek fırtına gibi imparatorun üzerine indi.

Boğuk sesi, sıkılmış yumruklarıyla öfke - lendiği anlaşılan İmparator David uludu :

-Küstah! Bu hareketini cezasız bırakma - yacağım!

Kapı kırılıp, askerler salona dolduğu vakit Kara Murat, boğulmak üzereyken tutunacak bir dala rastlamanın sevinci içinde imparatorun gırtlağına sarılmıştı bile...

Bir anda adamın arkasına dolanıp, sol koluyla boğazını kavrarken, sağ elindeki bıçağın sivri ucunu onun ensesine dayadı.

Buz gibi bir sesle :

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

25 AĞUSTOS 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 135 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

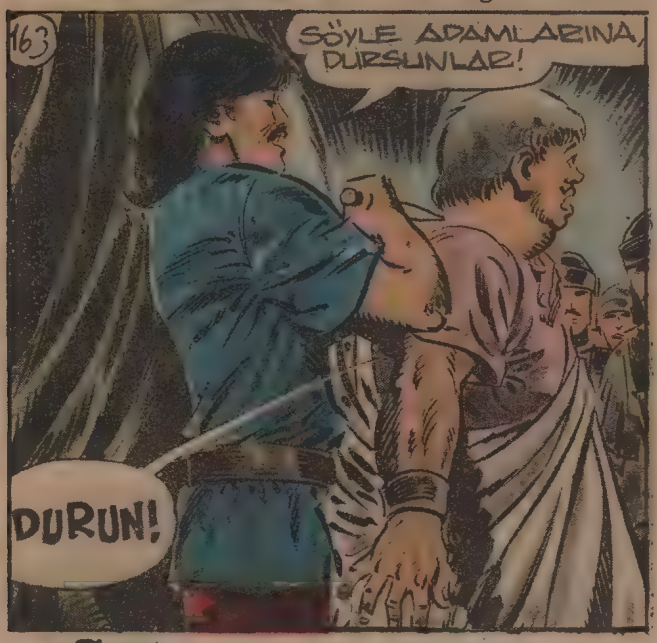

-Söyle adamlarına, dursunlar! dedi.

Kara Murat'ın sesi öyle boğuk, öyle vahşi ve ürperticiydi ki, İmparator Şişman David, Azrail'in korkunç nefesini yüzünde hisseder gibi oldu, zavallı dudaklarından zayıf bir inilti çıktı :

-Durun! Kımıldamayın! Öldürecek beni bu katil!..

Birden bire korkmuş ve yılmıştı... Allak bullak olan suratında soluk ve iğrenç bir dehşe - tin bütün belirtileri görülüyordu.

Askerler saldırıya geçerse, bu müthiş Türk'ün kendisini koyun keser gibi boğazlayacağı muhakkaktı...

Komutanlarının bir işaretiyle askerler salona dağılarak Kara Murat'ı çepeçevre sardılar..

Delikanlının dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle gerildi :

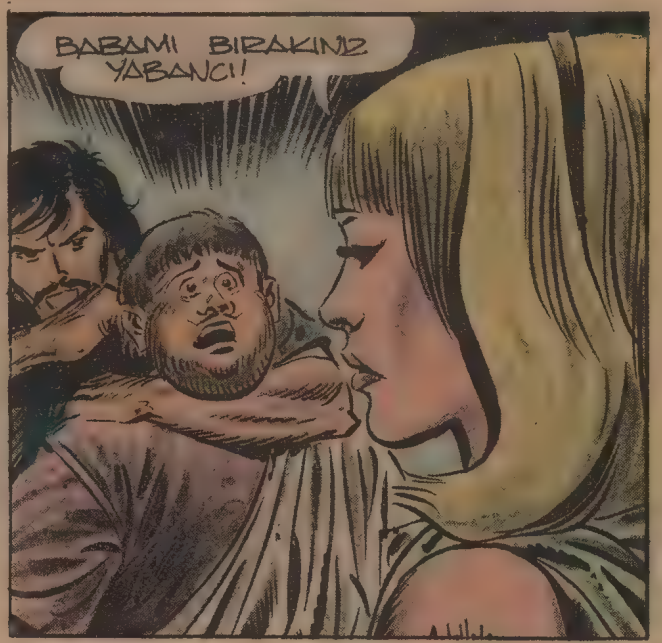

-Bana bak İmparator! Adamların bir delilik yapmaya kalkarsa, yemin ederim ki, kafanı gövdenden ayırırım!

İmparator David Komnenos, kalbi tanımsız bir korkuyla sıkışarak kımıldamadan duruyor, keskin çeliğin buz gibi soğukluğunu çenesinin altında bütün dehşetiyle hissediyordu.

Perişan bir halde: "Bu Türk'ten kurtulmak için, onu kandırmaktan başka çare yok!" diye düşündü. Sonra boğulurcasına :

-Benden emir almadan harekete geçenin boynunu vurdururum!, diye homurdandı.

Bu sırada Prenses Katerin sert adımlarla yürüyerek Kara Murat'ın karşısına dikildi :

-Babamı bırakınız yabancı! Size söz veriyorum bu saraydan sağ salim çıkacaksınız!

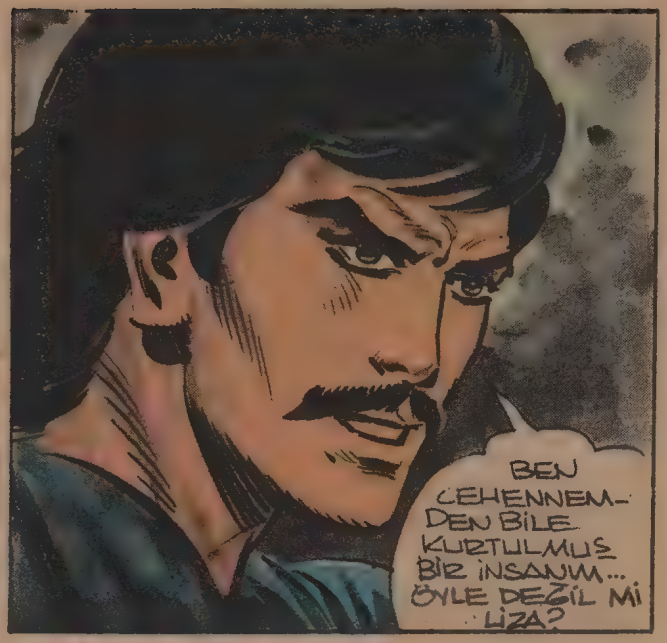

Kara Murat genç kıza ilk defa dikkatle baktı:

-"Ne kadar güzel!" diye hayranlıkla düşündü.

Onun durgunluğunu yanlış yorumlayan Katerin tatlı okşayışlarla dolu bir sesle :

-Sözüme güveniniz!.dedi. Başka türlü buradan sağ çıkmanıza imkân yok!.

Kara Murat, omuzlarını kaldırarak umursamaz bir hareket yaptı.

-Ben cehennemden bile kurtulmuş bir insanım...Siz, bir binanın dördüncü katında, her yanını alevler sarmış bir adamın oradan sağ salim çıktığını gördünüz mü? Ben çıktım!. Öyle değil mi Liza?

Rahibe Liza sendeledi, bütün vücudu ürperdi, boğazı ve göğsü sıkıştı.

Kara Murat'ın, kendisine doğru bakarak a-

laylı bir sesle sorduğu soru onu sarsmıştı. Fakat bütün kuvvetini topladı, Kara Murat'ın intikamını güler yüzle karşılamaya karar verdi :

-Yanılmıyorsam, buradan sağ çıkmaktan başka bir şey daha istediğini söylemek istiyorsun...

Kara Murat garip bir gülüşle Liza'ya baktı:

-İnsanların düşüncelerini hayran olunacak bir şekilde okuyorsun...

Prenses Katerin öfkelenmeye başladığını belirtir bir şekilde ayağını yere vurdu.. Sertleşen sesiyle :

-Peki, dedi, ne istediğinizi çabuk söyleyin.. Babamın bıçak altında daha fazla durmasına dayanamayacağım!..

Liza, kalbi küt küt atarak söze karıştı :

-Benden öç almak istiyor Prensesim!. Söylemek istediği bu...

Kara Murat :

-Senden öç almak mı? diye hafif bir kahkaha attı. Sonra sakin, fakat duyanları titreten sesiyle devam etti :

-Sen öç almaya kalkışılmayacak kadar küçük bir yaratıksın Liza... Neden senden öç alayım?. Ben seni bu yola itenleri arıyorum. Onların başını ezeceğim !.

Kara Murat'ın genç kadına dikilen bakışları acıma doluydu.

Liza, ağır bir utancın yükü altında ezildi. Kollarında hayatının en zevkli dakikalarını geçirdiği, kendini tüm benliğiyle, kalbiyle, ruhuyla verdiği, fakat aynı zamanda ölüme sürüklemek istediği gencin sözleri onu sarsmıştı...

Prenses Katerin :

-Bu komedyayı uzatmanın gereği yok !. diye bağırdı. Söyleyin, ne istiyorsunuz?

Kara Murat'ın çelik kollarının kıskacı altında kıvranmakta olan İmparator da en acıklı sesiyle inledi :

-Evet... Emrediyorum.. Artık dayanamayacağım.. Ne istiyorsa onu yapın !...

★★★

Cinayet suçundan yakalanan Durakoğlu Trabzon sarayının yer altındaki zindanlarına götürülmüştü..

Subay :

-Onu 9 numaralı hücreye kapatın !. dedi....

Durakoğlu'nu yakalayan adamların hemen hepsi, taş yürekli, acımasız insanlardı. Ama 9 numarayı duyunca dehşetle titrediler...

Yer altına doğru, yosun tutmuş, eski merdivenlerden uzun süre indiler.

Bir ara Durakoğlu, havanın çok soğuduğunu hissetti, titreyerek :

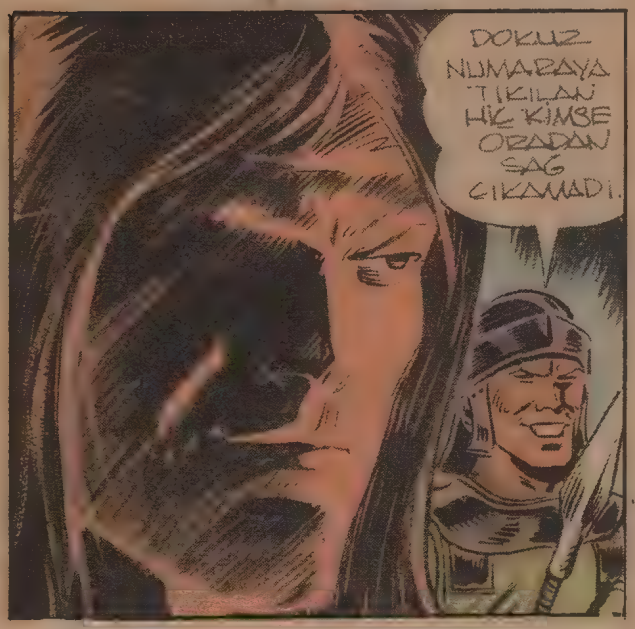

-Üşüdüm', diye mırıldandı...

Zindancı zalim bir şekilde güldü :

-Daha çok üşüyeceksin delikanlı..Ölüm senin için kurtuluş olacak.. Seni öldürmemiz için yalvaracaksın...

Elleri zincirlerle bağlı olan Durakoğlu o zaman saf bir gururla başını dikti :

-Göreceksiniz buradan sağ çıkacağım. Çıktıktan sonra da topunuzun canına okuyacağım...

Muhafızlar bu sözlere kahkahalarla güldüler :

-Deli'...Delirmiş bu adam'...9 numaraya tıkılan hiç kimse oradan sağ çıkamadı...

İnmeye devam ettiler...

Hâlâ iniyor, dünyanın dibine gidiyorlardı sanki...

Karanlık merdivenlerde pis ve ağır bir koku insanın soluğunu kesmekteydi. Ama zindancı

havayı kolaylıkla içine çekiyor, karanlık yollarda, ışıksız dehlizlerde güçlük çekmeden yürüyordu. Zira, ciğerleri ve gözleri, pisliğe ve karanlığa alışmıştı.

Sonunda durdular...

Durakoğlu şimdi, 9 numaralı dehşet hücresindeydi..

Artık yaşayanların listesinden silinmişti.

İnsanların ıstıraplarına karşı ilgisiz kalmaya, acımamaya alışmış olan muhafızlar genç adama ölmüş gözüyle bakıyorlardı.

İriyarı zindancı, hücrede Durakoğlu'nun zincirlerini çözerken, birden suratına yediği dehşetli bir yumrukla ıslak zemine yuvarlandı. Kan fışkıran dişleri arasından :

-Aaah'. Köpek'. Bunu pahalıya ödeyeceksin diye haykırdı...

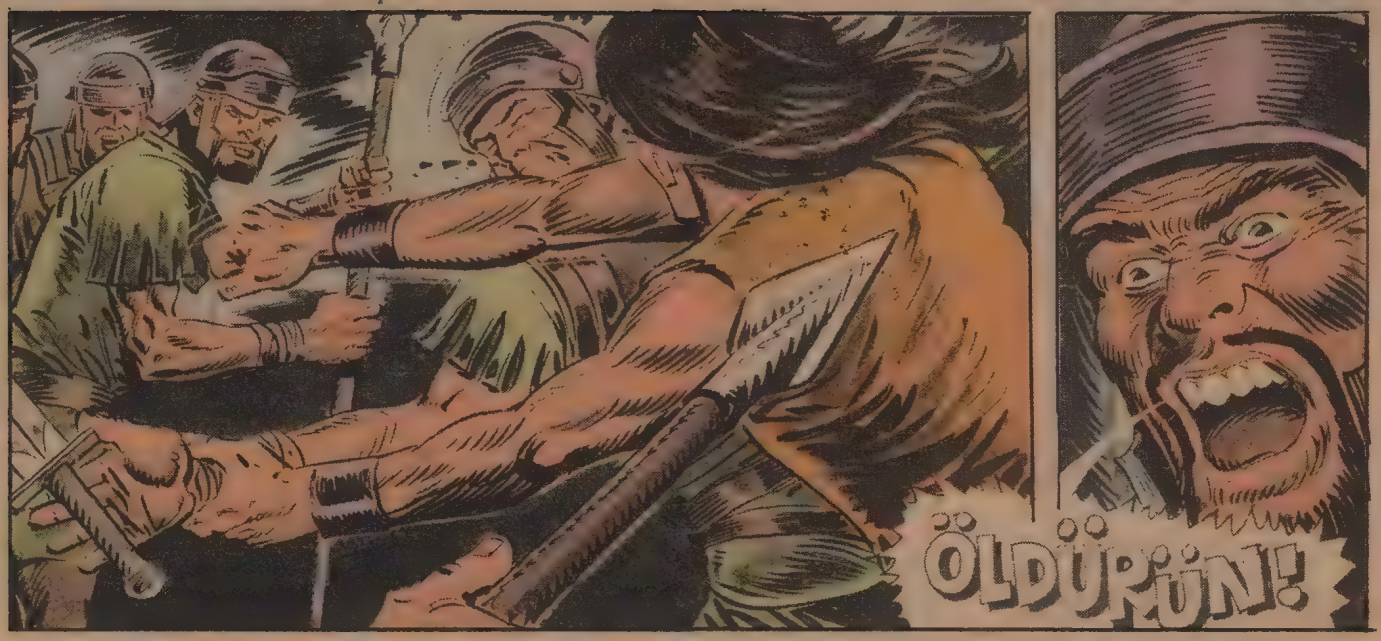

-Yerin, yedi kat dibindeki ölüm hücresinden sağ çıkamayacağını anlayan Durakoğlu, dövüşe - rek ölmeye karar vermiş, ansızın saldırıya geç - mişti.

Ama silahsızdı.

Yumruklarıyla, tepeden tırnağa kadar zırhlı olan on askere karşı ne yapabilirdi?

Buna rağmen, hırsla, öfkeyle, inatla atıldı !

Çılgınca, vahşice dövüşüyordu.

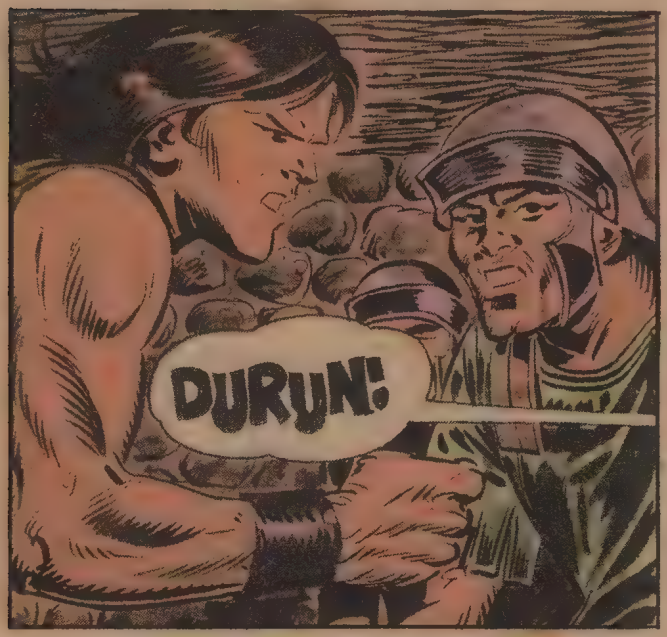

-"Hiç değilse adam gibi ölüyorum!" diye kendini teselli etti.

Aynı anda, keskin bir ses, zindanın karanlıklarını yırttı :

-Durun !...

Bu emredici sesle, mızraklı kollar havada kaldı...

Kapıda parlak üniformalı bir subay belirmişti.

Bir dakika...İki dakika böyle geçti..

Muhafızların komutanı onu canlı ele geçi - remeyeceklerini anlayınca öfkeden kuduran bir sesle emretti :

-Öldürün !

-Mızraklı kollar kalktı, çelik uçlar delikanlının göğsüne doğru uzandı...

Durakoğlu, ölümün yaklaştığını gördü, ama titremedi bile...

Elindeki kâğıdı muhafızların komutanına u - zatarak :

-İmparatorun emri !.Mahkûmu bana teslim edeceksiniz !. dedi.

Mızrakların göğsünü delmesini beklerken duyduğu sözler Durakoğlu'nu şaşkına çevirdi. Bir an kulaklarına inanamadı.

Ölümden kurtuluş muydu? Yoksa bir yanlış - lık mı vardı bu işte?

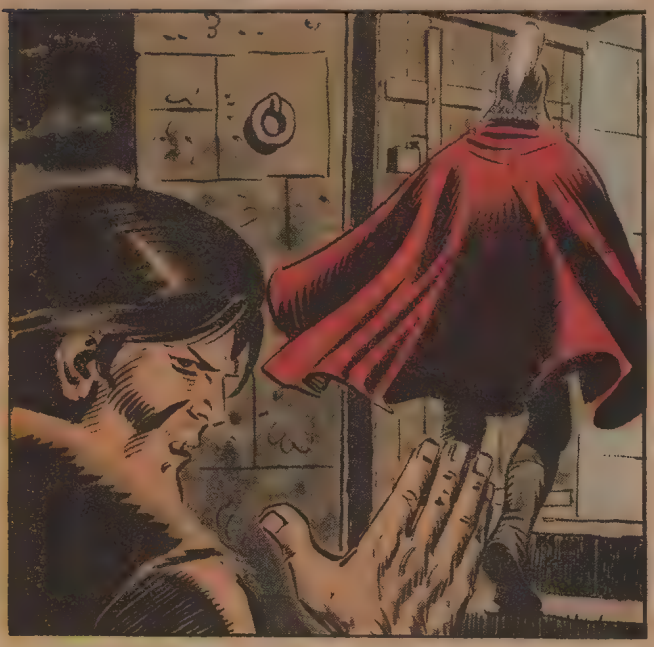

Parlak üniformalı subay ona döndü, aynı emredici sesle konuştu :

-Lütfen benimle geliniz! Kurtuluyorsunuz!..

Durakoğlu olanlardan hiç bir şey anlayamamıştı :

-Kurtuluyor muyum? Ben mi?

-Evet...

-Garip şey..Kim kurtarıyor beni?

Subay cevap vermeden hızla karanlık koridora daldı. Delikanlı da koşar adımlarla onun peşinden gitmeye başladı.. Az önce indiği yosun tutmuş merdivenleri hızla çıktılar. Birkaç dakika sonra imparatorun dairesinin önündeydiler...

Her yan silahlı askerlerle doluydu. Kalabalığa rağmen hiç bir ses çıkmıyor, sarayda derin bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Durakoğlu, terden sırılsıklam olan saçlarını düzelterek sordu :

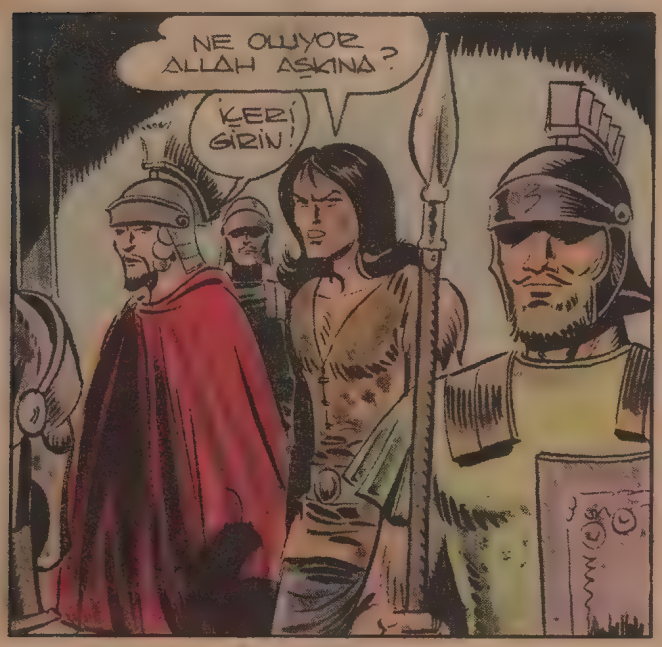

-Ne oluyor Allah aşkına?

Subay, öfkeli bir homurtuyla cevap verdi:

-İçeri girin, öğrenirsiniz...

Delikanlı, solgun ve şaşkın bir yüzle, ama kendisine özgü, kararlılık okunan bir görünüşle salona girdi, gördüğü manzara onu âdeta yerine çiviledi...

İmparator David Komnenos, salonun ortasında, korkudan bembeyaz kesilmiş yüzüyle duruyordu. Kara Murat onu sol koluyla sımsıkı kavramış, sağ elindeki bıçağını tombul gerdanına dayamıştı...

Şişman adam, çevresine, canavarları bile insafa getirecek kadar perişan bir bakışla bakıyordu. Kapkara umutsuzluğun dehşeti yüzünü gölgelemişti.

Kara Murat'ın ise gözlerinde kanlı, tüyler ürpertici bir tehdit ifadesi vardı. Yüzü solgun, kararlı ve korkunçtu...

Çevrelerini bir sürü asker sarmıştı ama, hiç biri kıpırdamaya cesaret edemiyordu.

Durakoğlu, imparatoru kıskıvrak yakalayan genci hemen tanıdı.

Bu, hanın bahçesinde dövüştüğü delikanlıydı.

Neden kendisini kurtarmak için böyle çıl-

gınca bir girişimde bulunmuştu?

Prenses Katerin elini, kuşkuların zalimce gezindiği alnında dolaştırarak :

-İşte, istediğiniz tutuklu geldi..Babamı bırakın!...dedi.

Bir cevap alamayınca inandırıcı bir sesle devam etti

-Size söz veriyorum saraydan çıkmanıza kimse engel olmayacak...

Kara Murat hazin hazin başını salladı :

-Ne yazık ki, babanızı şimdilik bırakmayacağım sayın prenses...Çünkü ben, oldum olası, kralların, prenseslerin, prenslerin verdikleri sözlere karşı işkilliyimdir...

Katerin'in vücudu bir öfke nöbeti ile sarsıldı:

-O halde ne yapmayı düşünüyorsunuz?

-Saraydan, sayın imparator hazretleriyle

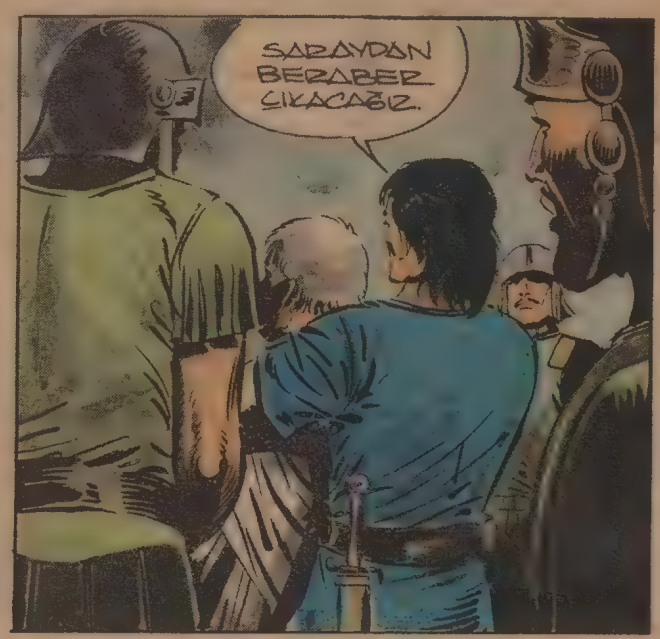

beraber çıkacağız. Kendimizi güvende hissetiğimiz an babanız serbest kalacaktır. İnanınız bize engel olunmazsa, imparatorun burnu bile kanamayacaktır.

Ortalığı derin bir sessizlik sardı.

Herkes, imparatoru kurtarmak için, bu gözü dönmüş yabancının isteklerini yapmak zorunda olduklarını anlamıştı.

Kara Murat'ın korkunç ve heyecanlı duruşu, gerilen yüzündeki kararlı ifade, şakaya gelir insanlardan olmadığını gösteriyordu.

Kara Murat, Durakoğlu'na dönerek:

-Haydi, sallanma ! Sen de bir kılıç al ve yanıma gel ! diye homurdandı.

Durakoğlu, kendisini zindandan çıkarıp salona getiren subayın kılıcını ve hançerini aldı, telaşsız adımlarla yürüyüp, Kara Murat'ın yanına dayamıştı.

Kara Murat'ın bıçağı ise, zavallı adamın boğazındaydı.

Hiç kimse onlara engel olmaya cesaret edemedi.

Böyle bir olay, Trabzon İmparatorluğu'nun tarihinde görülmüş, duyulmuş şey değildi...

İki delikanlı, koca imparatoru, yüzlerce, binlerce askerinin gözü önünde kaçırıyordu.

geldi. Gür sesi, askerlerin yüzünde kırbaç gibi şakladı :

-Açılın ! Yol verin bize !

İmparator David Komnenos, inleyerek tekrarladı :

-Dediklerini yapın...

Askerler kenara çekilip, kapının önünü boşalttılar...

Durakoğla hançerini, imparatorun böğrüne

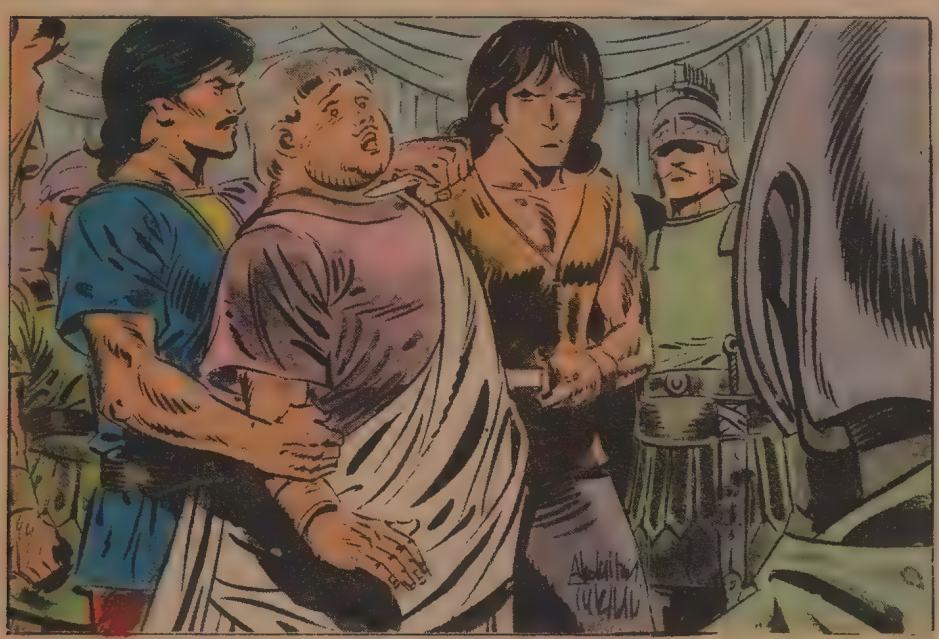

Kara Murat salondan çıkarken Katerin ile Liza'ya dönerek alaylı alaylı gülümsedi :

-Hoşça kalın hanımlar.. Yine görüşürüz inşallah...

Prenses Katerin ıstırap içinde, umutsuz bir tehdit savurdu :

-Lanet olsun ! Bu hareketiniz cezasız kalmayacak !...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

1 EYLÜL 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 136 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

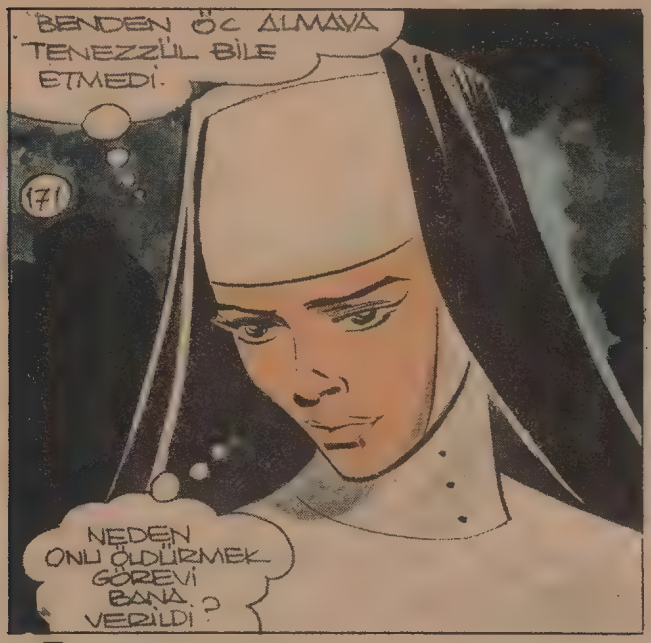

Liza ise, Kara Murat'ın alayla kıvrılan dudaklarında, kendisini küçük gören bir gülümsemenin dalgalandığını görerek ruhuna kadar titredi, sapsarı bir yüzle mırıldandı :

-"Gidiyor! Benden öç almaya tenezzül bile etmedi.. Tanrım!.. Ne kadar talihsizim ben? Neden onu öldürmek görevi bana verildi?"

Prenses Katerin ise aynı anda şöyle düşünüyordu :

"Yakışıklı bir canavar! Ama kurtulamayacak! Ona burayı mezar yapacağım!.. Trabzon'dan çıkamadan elimize düşecek!"

Sonra imparatorluğun gizli örgütünün şefi olan Yüzbaşi Vasil'i çağırarak emretti :

-Saraydan çıkmalarına engel olmayın.. İstedikleri gibi bir araba hazırlayıp uzaklaşmalarını sağlayın.. Ama en açıkgöz adamlarımız gizlice izleyerek nerede saklanacaklarını öğrensin...

Babam serbest kaldıktan sonra, baskın yaparak onları yakalayacağız!

-Emredersiniz prensesim!

Salonda bu konuşma olurken, Kara Murat, Durakoğlu ve tutsak imparator, geniş merdivenlerden inip, sarayın avlusuna çıkmışlardı.

Ağır ve dikkatle ilerliyorlardı.

Ürpertici bir sessizlik gittikçe ağırlaşan bir yük halinde saray halkını eziyor, çaresizlik onları çıldırtıyordu.

Az sonra sessizlik yer yer çatladı, yükselen uğultu bir bora şeklini aldı. Bu tehdit edici, öfkeli ve hırslı gürültüler, bir lanet, bir beddua gibiydi.

Kara Murat endişeyle :

-Durum tehlikeli! diye mırıldandı.

Durakoğlu'nun gözlerinden kıvılcımlar saçılıyordu :

-Eğer bir delilik yaparlarsa, önce bu şişko imparatoru gebertiriz, sonra da ölünceye kadar çarpışırız.. Doğrusu yine mezara benzeyen o korkunç zindana diri diri kapatılmak istemem..

İmparator dehşet içinde haykırdı :

-Kimse engel olmasın..Açılın... Açılın... Bu bir emirdir !

Tehlikeyi saray komutanı da sezmişti. Kalın sesi bütün öfkeli seslerin üstüne çıktı :

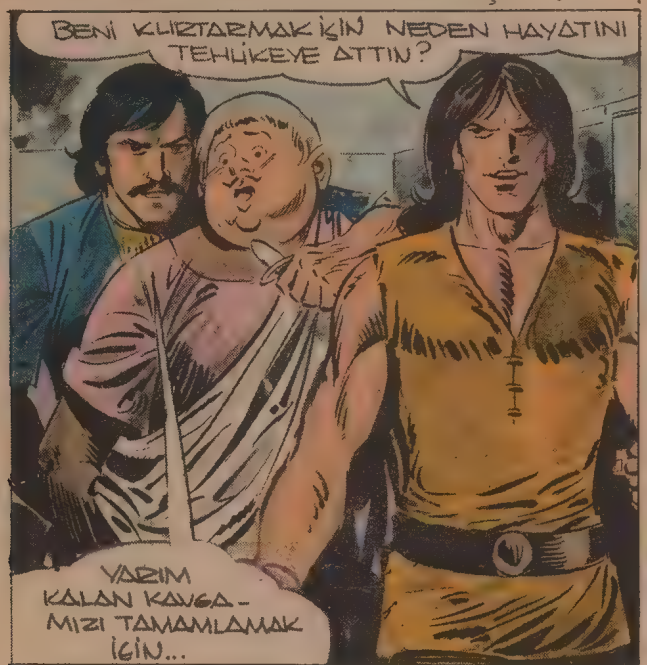

Kara Murat karanlık bir gülümsemeyle cevap verdi :

-Yarıda kalan kavgamızı tamamlamak için.

Bakışları öyle kinli, öyle vahşi, öyle sabırsız bir ateşle yanıyordu ki, Durakoğlu şaşırdı kaldı. Sonra kendi kendine :

-"Çok şakacı bir adam bu !" diye düşünerek omuz silkti.

-Kimse bir çılgınlık yapmaya kalkmasın... İmparatorumuzun hayatı söz konusudur...

Dış kapıya vardıkları vakit derin bir nefes aldılar. Durakoğlu, dakikalardır dudaklarının ucunda duran, içini kemiren, beynini kurcalayan soruyu nihayet sormaya fırsat buldu :

-Beni kurtarmak için neden hayatını tehlikeye attın ?

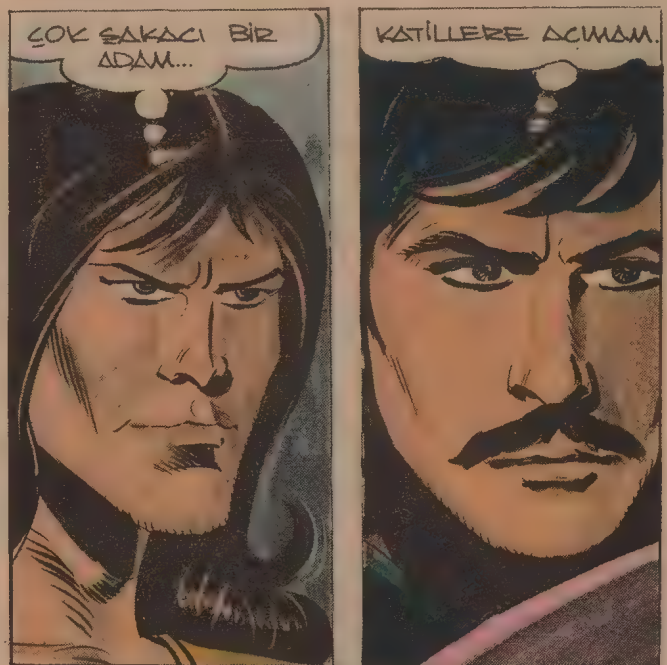

Oysa Kara Murat şaka etmiyordu.

Buradan kurtulunca, Durakoğlu'nu konuşturarak düşmanlarının yerini öğrenmek, sonra da onu öldürmek kararındaydı. İçinden :

"Katillere acımam !" diye söylenirken, Durakoğlu'nun bir zamanlar kendisini ölümden kurtaran genç olduğu aklının ucundan bile geçmiyor, bu gerçeği bilmiyordu.

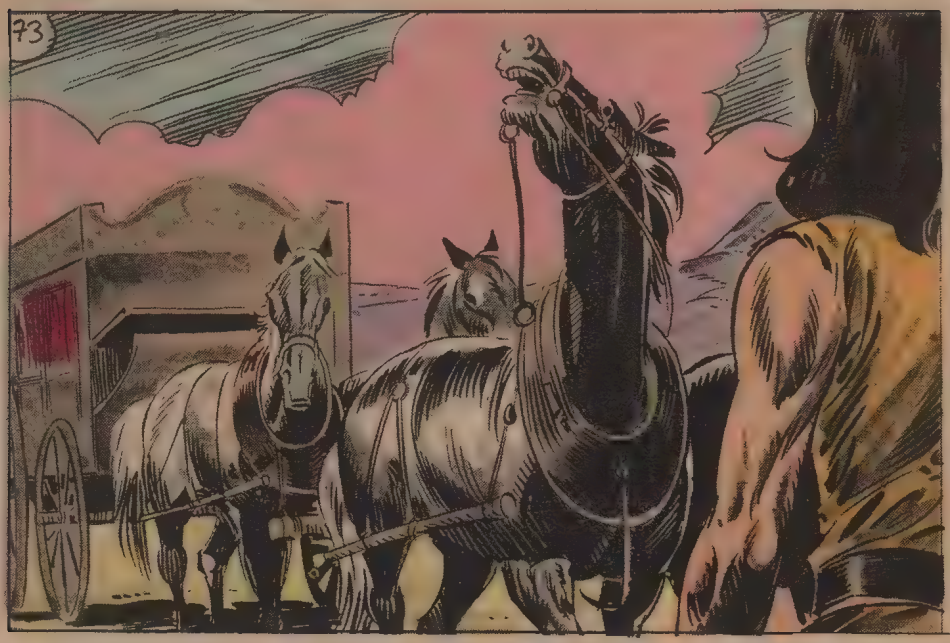

Saray halkının tehditlerine ve küfürlerine aldırış etmeden avluyu geçip, büyük kapıdan çıktılar.

Dört atlı şık bir araba dışarıda hazır bekliyordu.

Kara Murat imparatoru arabanın içine soktu, kendisi de onunla beraber girdi.. Bıçağını adamın boğazından bir an bile ayırmıyordu.

Durakoğlu arabacı koltuğuna otururak atları kırbaçladı. Az sonra geniş meydanı geçip, dar sokaklara dalarak gözden kayboldular...

Durakoğlu omuzunun üzerinden arkasına bakıp sevinçle haykırdı :

-Kurtulduk arkadaş'. Arabayı kimse takip etmiyor'.

Kurnazlıkların her çeşidini görmüş olan Kara Murat :

-Belli olmaz'. dedi. Kimsenin görünmemesi

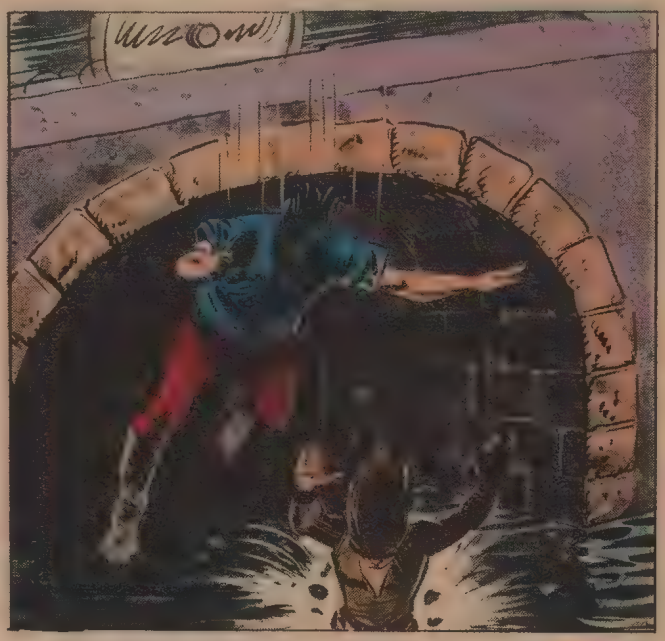

aslında iyiye alâmet değildir...

-Neden?

-Gizlice izliyorlar demektir..

-Ne yapacağız?

-İmparatoru sıkıca bağlayıp, ağzını tıkadıktan sonra kendimizi arabadan atarak izimizi kaybettireceğiz.. Onlar arabayı durdurup imparatorlarını kurtarırlar nasıl olsa...

Akşam oluyordu. Hava kararmak üzereydi.

İkisi de, bir köprüden geçerken, arabadan fırlayıp, kendilerini soğuk sulara bıraktılar...

Atların dört nala geçtiği araba hızla uzaklaştı.

Kara Murat, önce suların dibine indiğini hissetti. Kısa bir süre sonra iki baş birden su yüzüne çıktı. Bütün güçleriyle yüzerek köprüden uzaklaştılar...

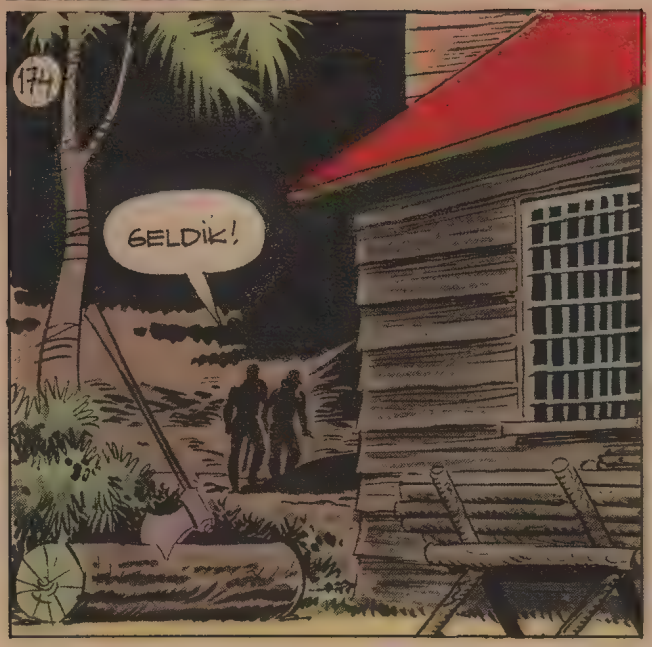

Durakoğlu, temiz havayı ciğerlerine ihtirasla, aşkla doldurdu. Bu hava, özgürlük havasıydı çünkü...

Issız bir kıyıya çıktılar. Üzerlerinden sular dere gibi akıyordu.

On beş dakika kadar yürüdükten sonra Kara Murat bir evin önünde durdu :

-Geldik !

Ahşap evin kapısını bir süre çaldı. Genç bir

kadın açtı.

Kara Murat ile Durakoğlu'nun görünüşleri o kadar korkunçtu ki, kadın hafif bir çığlık atıp, titreyerek geri çekildi :

-Kimsiniz?

-Yüzü gölgede kalan Kara Murat, içeri girerek kendisini gösterdi. Hafifçe gülümseyerek:

-Benim Zoi !.dedi. Bir günde o kadar çok mu değiştim?

Zoi , irileşen gözleriyle ona bir an baktı... Korku ve şaşkınlığı geçmemişti :

-Oh...Kara Murat !..Benim efendim !. Bu halin nedir?Girin içeri, üşüyeceksiniz...

Kara Murat :

-Belâlar peşimi bırakmıyor sevgili Zoi !., dedi. Yine arkamda bir sürü öfkeli köpek var !

Zoi, Durakoğlu'nu göstererek alçak bir ses-

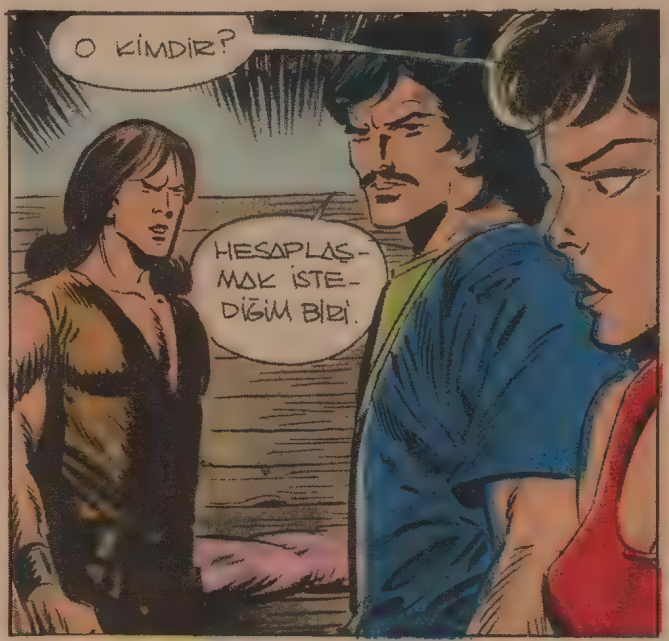

le sordu :

-Ya o ? Kimdir?

-Hesaplaşmak istediğim biri..Boş ver şimdi sen onu..Hadi bize yiyecek bir şeyler hazırla !.

Zoi'nin çabucak hazırladığı yemeği yutar - casına yediler..Yemekten sonra Kara Murat, a - teş saçan gözlerini Durakoğlu'na dikerek kalbinin vahşi kinini yansıtan bir sesle :

-Eh, karnımız doydu... Şimdi seninle yarıda kalan dövüşümüzü tamamlayabiliriz', dedi.

Durakoğlu'nun yüzü birden sarardı. Şaşkın bakışlarını Kara Murat'a dikerek :

-Nee? diye haykırdı. Seninle kavga mı edeceğiz?

-Evet!.

-Deli misin sen? Beni bunun için mu kurtardın?

Kara Murat ölüm kadar soğuk bir sesle tekrarladı :

-Evet'! Çek kılıcını.. İstediklerimi öğrendikten sonra seni acımadan öldüreceğim'... Kadınları, çocukları vahşice öldüren katillere ve onlara yardım edenlere acımam'. Kalk ayağa köpek'. Koru kendini'.

Kanlı bir kavganın başlayacağını sezen Zoi dehşet icinde :

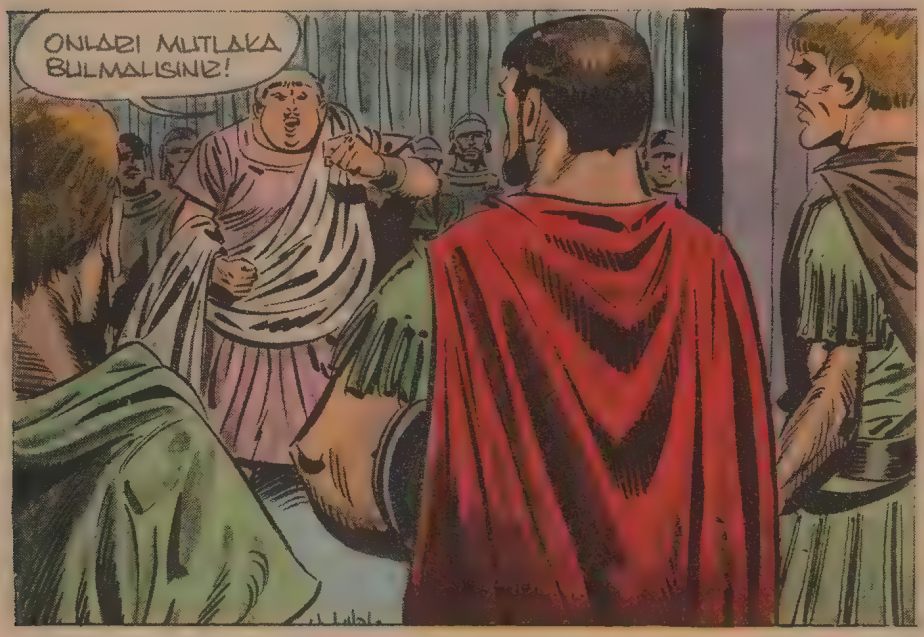

-Aman Allahım'. Birbirlerini öldürecekler'. diye inledi.

★★★

Askerlerin, arabanın içinde sımsıkı bağlı olarak bulup kurtardıkları İmparator David, derin bir öfke nöbeti içinde titriyor, sinirli adımlarla salonun bir köşesinden öbür köşesine kadar gidip gidip geliyordu :

-Onları mutlaka bulmalısınız'. Anlıyor musunuz? Bulmalısınız'.. Sarayıma kadar girip beni herkesin önünde küçük düşüren o serseriyi korkunç işkencelerle öldürteceğim'.

İmparator David'in gözleri çakmak çakmaktı. Burnundan soluyor, sesi boğuk boğuk çıkıyordu :

-Terbiyesiz herif'. Kaçarken bir de elime şu kâğıdı sıkıştırdı... Sadrazam Mahmut Paşa'nın bir mektubu...

... Akkoyunlu hükümdarı Uzun Hasan'dan medet ummamızın boşuna olduğunu, Osmanlı ordularının bütün engelleri yıkabileceğini yazıyor. Kimbilir, belki de haklı. Bir Türk casusu, sarayıma kadar giriyor, beni tehdit ediyor, tutsak edip kaçırıyor, benim yüzlerce, binlerce askerim, adamı yakalayamıyor. Onu ölü ya da diri, mutlaka bulmalısınız!' Yoksa hepinizi zincire vurdurum...

yor, onların konuşmalarını gizlice dinliyordu.

Kaçakların yakalanmasını istemiyor gibiydi..

Sanki vicdanında son bir çırpınma vardı.

Bu duygu onu eziyordu.

O gece uşaklardan biri kapıyı vurarak, prensesin hafiyelerinden birinin geldiğini bildirdi.

Korku içinde olan saray komutanı, sapsarı bir çehreyle imparatoru dinliyordu:

- Başüstüne efendimiz. Kaçakları en geç iki gün içinde yakalayarak cellada teslim edeceğim!

Şehir karış karış taranıyor, kaçaklar her yerde aranıyordu...

Liza, gelişmeleri saati saatine imparatora haber veren hafiyeleri merak ve heyecanla izli-

Son derece kederli ve yorgun olan Prenses Katerin'i avutmak için onun dairesinde kalan Liza, adamı içeri almalarını, prensesin uyuduğunu, hafiyeyle kendisinin konuşacağını söyledi.

Adam salona heyecanla girdi.

Gözleri avının kokusunu alan bir tazının sevinciyle parlıyordu, Liza'nın prensese olan yakınlığını bildiği için:

-Efendim, kaçakları yakalamak üzereyim! dedi.

Liza titredi, yüzü kül gibi oldu, boğuk bir sesle mırıldandı:

- Anlat! .

Hafiye, uğursuz bir sevinçle ellerini ovuşturdu.

-Efendim, her şeyi anlatmadan önce, sizden sıkılarak bir şey rica edeceğim. Bu da, bü-

tün askerlerin Trabzon'u karış karış aramasına rağmen, kaçakları tek başına benim bulduğumun unutulmaması..

Liza, adamı sevinç içinde bırakan bir sesle:

-Merak etme, dedi. Bu hizmetini prensese anlatacağım. Unutmayacağına eminim..

Soluk yüzlü hafiye, iğrenç bir şekilde gülümseyerek kaçakları nasıl bulduğunu anlattı:

-Benim için kolay oldu efendim. Kaçaklar-

dan birini önceki gece bir meyhanede kavga ederken görmüştüm. Çok iyi dövüşüyordu.. Meslek merakıyla kavgadan sonra onu izledim. Zoi, adında bir kadının evine gitti. Bu kadın, herhalde, onun metresi. Az önce o evin önündeydim. Bir ara kaçaklardan birinin başını pencerede gördüm. İkisinin de orada olduklarına eminim...

- Yaa? Nerede bu ev?

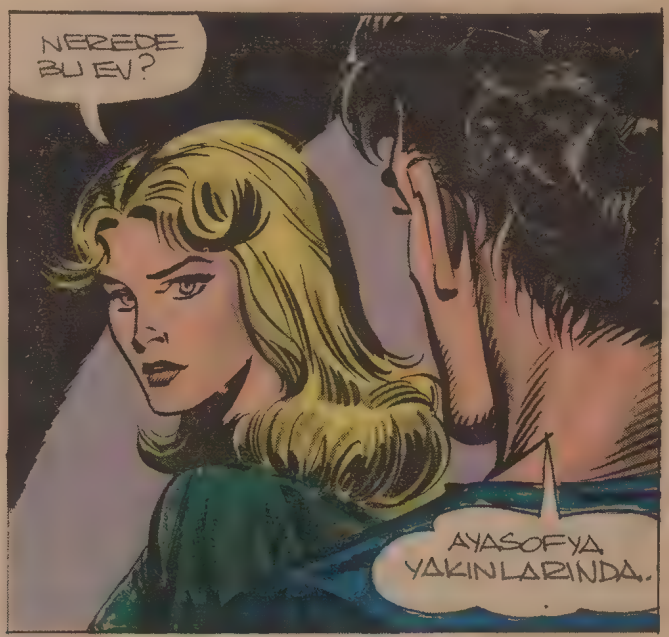

-Ayasofya yakınlarında. Dar bir sokakta .. Şimdi yapacağımız iş basit.. Eve baskın yapıp, ikisinide tavşan gibi yakalayacağız...

Liza renksiz bir gülümsemeyle:

- Evet, çok basit! dedi.

Hafiye yapışkan sesiyle:

-...Ve bu evi ben buldum! Bunu unutmamalı, diye tekrarladı.

Liza, adama, küçük bir kese içinde, dolgun bir bahşiş vererek mırıldandı:

- Bunu unutmuş değilim..Şimdilik şu parayı al...

- Sağolun efendim..

- Herhalde bu başarını arkadaşlarına da söylemişsindir.

Hafiye güldü:

- Arkadaşlarıma söylemek mi? Deli miyim ben? Prensese böyle bir hizmet görme fırsatını bir daha nasıl bulabilirim? Eğer bunu birine söyleyecek olsam, sizin karşınıza benden önce çıkıp her şeyi anlatarak mükâfatı o kapardı...

Liza adama korkunç denecek düşüncelerle dolu olarak bakmaya başlamıştı:

- Yani kaçakların yerini senden başka bilen yok, öyle mi?

- Efet efendim, şimdi bir de siz biliyorsunuz..

- Prensesi uyandırıp, ona durumu haber vermeden önce emin olmalıyız.. Haydi, gel, bana evi göster..

- Emredersiniz efendim...

Az sonra Liza ile hafiye saraydan çıkıp ıssız ve karanlık sokaklarda ilerlemeye başladı.

Genç kadının kalbinde tanımlanması güç bir heyecan, garip bir çarpıntı vardı.

Her adımının kendisini Kara Murat'a yaklaştırdığını düşündükçe titriyordu.

Hafiye ise, karanlık ve uğursuz bakışlarıyla zaman zaman Liza'yı süzerek sokaklarda hızla ilerliyor, bu hizmetinden sonra servet kapılarının kendisine açılacağını düşünüyordu..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

8 EYLÜL 1976 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 157 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

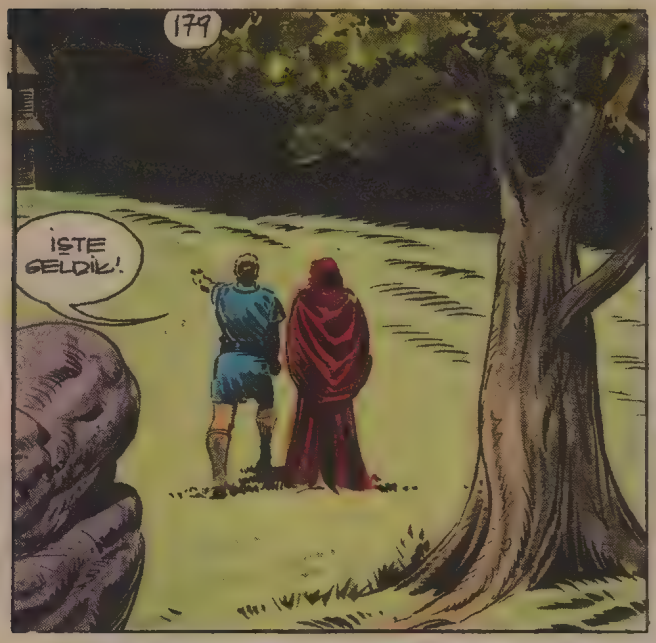

Liza adamla beraber yürürken çok dalgındı..

Beyni bir yığın düşünceyle karıncalanıyor, kararsızlık içinde bunalıyordu.

Adam birden:

-İşte geldik, dedi.

-Hangi ev..

-Şu karşıdaki ışık yanan ahşap ev..

-Kaçakların orada olduğundan emin misin?

-Evet..İsterseniz hemen askerleri çağırıp

-Emredin...

-Gördüklerini unutacaksın.

-Ne demek istediğinizi anlayamıyorum.

-İki kaçağı gördüğünü, onların bu evde saklandıklarını unutmanı istiyorum.

Hafiye durumu kavrar gibi olmuştu. Şeytani bir gülümsemeyle genç kadını süzdü:

-Peki mükafatım ne olacak?

bastıralım.

Liza birden sesinin tonunu değiştirdi:

-Hayır. Onları yakalatmayacağız.

Adam duyduğu, bu sözlerle, öyle afalladı ki, şaşkınlıktan ağzı açık, dona kaldı:

-Neden?

Liza en tatlı sesiyle:

-Dinle beni, dedi. Senden bir ricada bulunacağım..

-Sana yüz altın veririm. Ayrıca sarayda ilerlemeni yükselmeni sağlarım.

Hafiyenin kalbi birden sevinçle titredi.

Kadının mermer büstü andıran şahane göğsünün altında, ihtirasının gürültülerini duyar gibi oldu.

"Hımm.. Bu güzel yaratığı avucumun içine aldım" diye düşündü.

Ürpertici bir sesle :

-Teklifinizi düşüneceğim ! dedi.

Liza sabırsız bir hareketle sordu :

-Ne zamana kadar?

Hafiye, zaferinin tadını yudum yudum çıkarmak ister gibi bir süre kadını süzdükten sonra:

-Yarın sabaha kadar ! dedi. Gece düşünürken yatağımda siz de olursanız, karar vermem kolaylaşır...

Aşağılık bir teklifti bu...

Liza, yenilmiş gibi boynunu bükerek derin derin içini çekti. Rol yapma gücü gerçekten mükemmeldi...

Hafiye, kendine güvenen insanların gururuyla devam etti :

-İmparatorun düşmanlarının söz konusu olduğu bir karar için yarına kadar düşünmem uzun sayılmaz her halde ! Öyle değil mi?

Liza gülümsedi :

-Elbette uzun değil ! Hatta kısa bile !... Al sana alçak adam ! Geber ! Al..Al..Al...Cehenneme kadar düşün !...

Liza'nın elinde beliren çelik hançer, gecenin karanlığını keskin bir ışıltıyla yırttı, kadının kolu şimşek gibi kalkıp, arka arkaya adamın göğsüne indi...

Genç kadın çılgın gibiydi :

-Al sana ! Al !...

Hançer darbeleri altında göğsü delik deşik olan ve kanlar içinde yere serilen hafiyenin tüyler ürpertici çığlıkları gecenin sessizliğini böldü.

Adamın dehşetle açılan gözlerinde hâlâ olanlara inanamıyormuş gibi derin bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Cam gibi donuklaşan ölü gözleri tehdit doluydu.

Liza, cinayet hırsı içinde bir misli artan kuvvetiyle adamı cansız yere serdikten sonra:

-Kara Murat'a karşı borcumu ödemiş sayılırım. Artık zavallı kalbim rahat edebilir, diye mırıldandı.

★★★

Sokakta bu kanlı olay olurken, Kara Murat

ceğim.

Durakoğlu ayağa kalktı. Yüzü şaşkınlıkla gerilmişti.

-Beni neden öldürmek istediğini öğrenmek isterim, dedi.

Kara Murat kükredi:

-Çünkü sen alçak bir katilsin. Kadınları, çocukları öldüren haydutlara yardım eden kalleş iğrenç bir yaratıksın.

yirmi adım ötedeki ahşap evde, öldürücü bir tehdit okunan bakışlarını Durakoğlu'na dikerek kılıcını çekmişti:

-Koru kendini..

Durakoğlu başını acı acı salladı:

-Hayatımı borçlu olduğum bir insana kılıç çekemem.

-Çeksen de çekmesen de seni öldüreceğim. Hem de acımadan, bir sokak köpeği gibi geberte-

-Dikkat et, bana hakaret ediyorsun. Bu dediklerini yaptığımı hiç sanmıyorum.

-Bundan altı ay öncesini düşün. Silivri yakınlarında Leonard ve adamlarının tuzağa düşürdükleri kafileyi hatırla.

Durakoğlu'nun alnı düşünceyle kırıştı:

-Evet, o olayı hatırlıyorum. Ben de oradaydım çünkü...

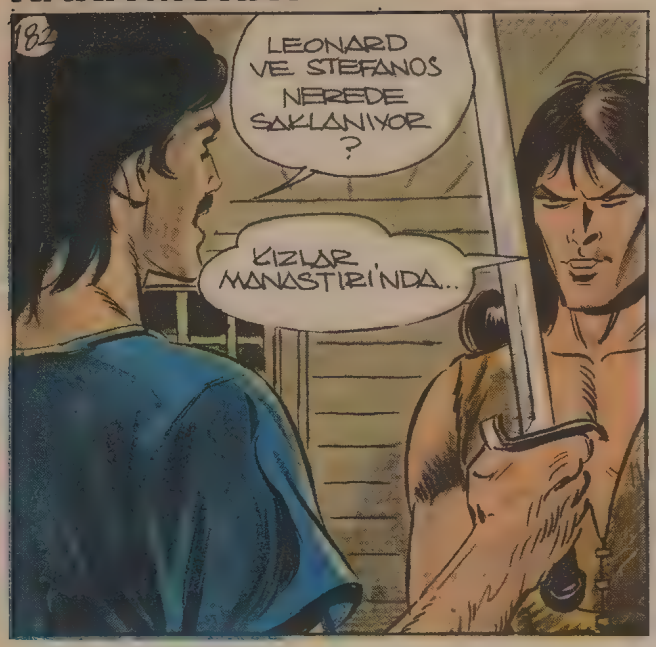

-Hah:Nihayet baklayı ağzından çıkardın.Demek oradaydın?Şimdi ölümlerden ölüm beğen.Önce söyle bakalım. Leonard ve Stefanos nerede saklanıyor.

Durakoğlu sakin bir sesle cevap verdi:

-Kızlar Manastırı'nda..

-Nerede bu manastır?

-Buradan iki günlük yolda..

-Doğru mu söylüyorsun?

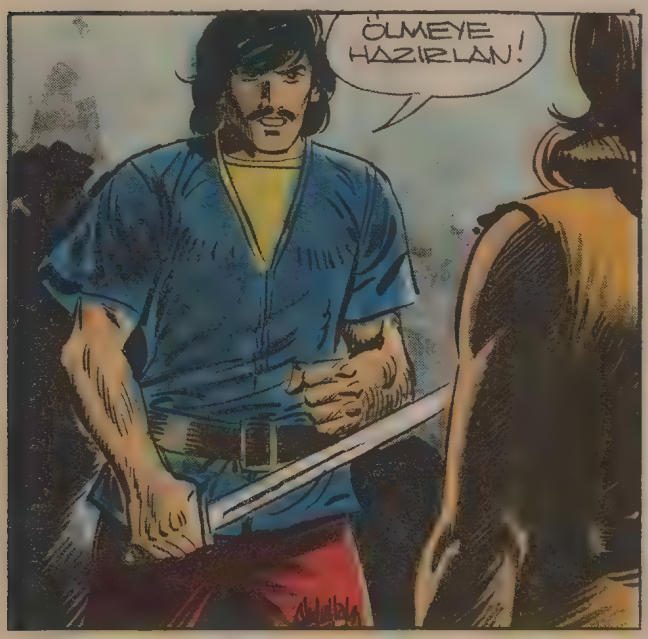

-Dün sorsaydın cevap veremezdim. Hepsini bu sabah tesadüfen öğrendim.

Kara Murat kılıcını havada vınlattı:

-Peki o halde ölmeye hazırlan. Çünkü seni öldürmeye yemin ettim.

Durakoğlu birden gülümsemesini kesti, Kara Murat'a dik dik bakarak sert bir sesle:

-Beni zindandan kurtardın, dedi. Hayatımı borçluyum. Bu yüzden sana kılıç çekmek istemiyorum. Ama beni buna zorlarsan, her halde senin için iyi olmaz.

-Neden yalan söyleyeyim?

Kara Murat soran gözlerini Durakoğlu'na dikti.

Bu kadar kolay konuşması onu şaşırtmış, biraz da kuşkulandırmıştı.

Acaba kendisini aldatmak mı istiyordu.

-Bildiklerini hiç güçlük çıkartmadan söylemen beni şaşırttı, dedi.

Durakoğlu gülümsedi:

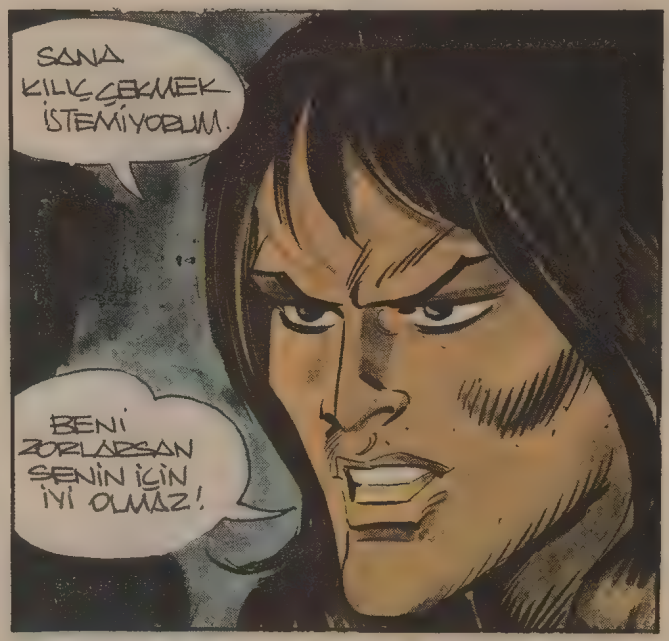

Kara Murat içinde derin bir acı duydu.

Karşısındaki yiğit birine benziyordu... Hiç değilse minnet borcu olduğu kimseye kılıç çekmemek soyluluğunu gösteriyordu. Düşünceli bir tavırla:

-Senin gibi bir insan o katliamda nasıl bulundu anlayamıyorum, dedi.

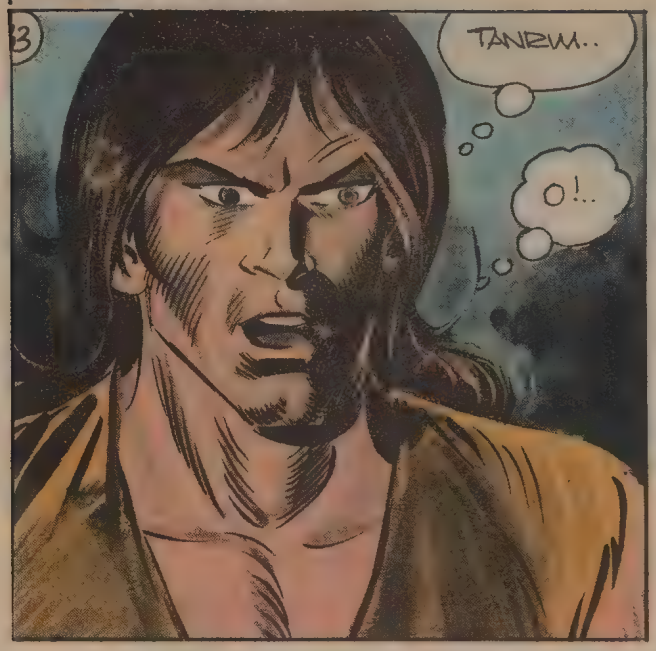

Kara Murat'a bakmakta olan Durakoğlu bir den titredi. Karanlık düşüncelerini parlak bir ışık, bulutlu gecede çakan şimşek gibi aydınlattı.

Aylar önceki o kanlı sahne gözlerinin önünde canlandı.

Evet...O idi...

Yaralı olarak haydutların elinden kurtardığı yabancı, şu anda karşısında, öfkeden saçları diken diken olmuş bir halde duran gençti...

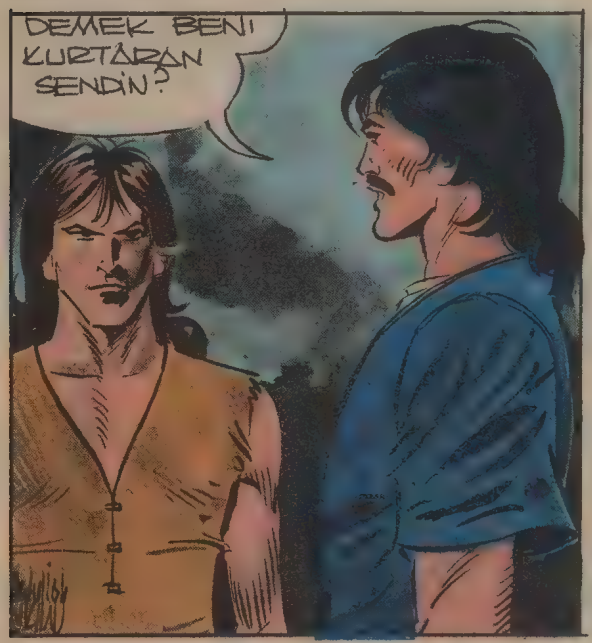

yanaklarına doğru aktı.

Boğuk ve ıstırap dolu bir sesle :

-Yaa? Dedi. Demek beni kurtaran sendin? Bunu bilmiyordum...Boynundan kopup yere düşen madalyonu görünce seni katillerden biri sandım...

-O madalyon, katliam sırasında senin avucundaydı...Baygındın...Hatıra olarak alıp boynuma taktım...

Sesi, boğazından, vahşi bir çığlık gibi fışkırdı :

-Tamam! Şimdi tanıdım seni!...O katliamda hayatını ben kurtarmıştım! Doğrusu minnet borcunu iyi ödüyorsun!...Teşekkür edeceğin yerde beni öldürmeye kalkıyorsun...

Kara Murat ruhuna kadar ürperdi.

Sıkıntıdan alnında beliren iri ter damlaları

Alnı buruşukluklar içinde olan Kara Murat ıstırabını yatıştırmaya çalışarak mırıldandı :

-Ben de bu yüzden seni az daha öldürecektim! Geç de olsa sana teşekkür etmem gerekiyor.

-Boş ver...Önemli bir şey değil bu... Sen de beni saray zorbalarının elinden kurtardın, ödeştik!...

-Şimdi birbirimize borçlu değiliz. Dilersen dövüşebiliriz.. Böylece, kimin daha iyi silahşor olduğu da ortaya çıkar...

Delikanlının sesinde meydan okuyan bir ifade vardı. Fakat Kara Murat buna aldırmadı. Büyük bir yanlışlık yapmaktan son anda kurtulduğu için sevinçliydi :

-Kavgaya gerek kalmadı ! dedi. Kimin daha iyi silahşor olduğuna gelince, belki bir gün bunu

da deneriz... Ama şimdi seninle uğraşamayacak kadar çok işim var...

Durakoğlu'nun gözlerinde bir gurur kıvılcımı yandı :

-Madem dövüşmemize gerek yok, o halde dost olalım, düşmanlarımızı beraber arayalım ... Senin aradığın adamlar arasında babamın katilleri de var...

Durakoğlu, gözlerinden ateş saçarak, vücudu

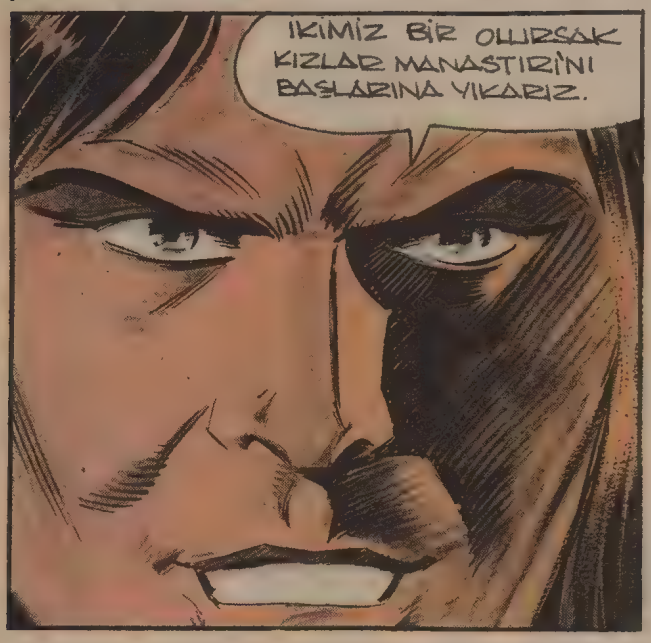

titreyerek içtenlikle Kara Murat'a bakıyordu. Aynı heyecanlı sesle devam etti.

-Hayatımda gördüğüm en güçlü insanlardan birisin... Ben de güçlüyüm... İkimiz bir olursak o rezillerin sığındıkları Kızlar Manastırı'nı başlarına yıkarız !

Delikanlının çehresi korkunçlaşmış, sesi boğuk ve ürpertici bir hal almıştı... Kini, gözlerini aydınlatan bir şimşek gibiydi...

Kara Murat, Durakoğlu'nu saf ve ince bir gururla inceledi. Sonunda dostça elini uzatarak :

-Anlaştık ! dedi.

İki genç içtenlikle el sıkışırken, sokak kapısı ansızın sert darbelerle sarsıldı. Kalın bir ses gök gürültüsü gibi patladı :

-İmparator adına ! Açın kapıyı !

Sapsarı kesilen Zoi korku içinde :

-Eyvah ! Askerler ! diye bağırdı.

Şaşıran Kara Murat:

-Yerimizi nasıl buldular acaba?diye mırıldandı.

Durakoğlu tepeden tırnağa titreyerek homurdandı.

-Namussuzlar..Bizi iyi takip ettiler demek ki.

Ortalığa ölüm kadar korkunç bir sessizlik çöktü.

geler evlerin duvarlarına vuruyordu.

Kara Murat meşalelerin ışığında bir kadın silueti görür gibi oldu,gözleri büyüdü, duyduğu nefret bakışlarında şimşek gibi parladı:

-Yılan..Dişi yılan..Yine sen ha?Seni öldürmek lâzım,diye boğuk ve vahşi bir sesle mırıldandı.

Kara Murat'ın sokakta,askerlerin arasında gördüğü kadın,Liza idi.

Bir süre sonra kapı daha şiddetli darbelerle sarsıldı:

-Açın,teslim olun..Her taraf sarıldı.Kaçamazsınız..

Kara Murat ışığı söndürdü,perdeyi aralayarak dışarı baktı.

Sokakta yüze yakın asker vardı.

Adamların ellerindeki meşalelerden çıkan ışıklar gecenin karanlığını yırtıyor,devleşen göl-

★★★

Liza,Kara Murat'ı kurtarmak,ona karşı olan vicdan borcunu ödemek için hançerini hafiyenin göğsüne saplayarak cansız yere serdiği ve "Zavallı kalbim artık rahat edebilir"dediği sırada,arkasında ayak sesleri duymuş,kalın bir ses:

-Dur!Kimdir o?Ne yapıyorsun?diye bağırmıştı.

Liza titreyerek geri döndüğü vakit, karşısında saray komutanını buldu, boğazından korku dolu şaşkın bir çığlık fışkırdı:

-Ne? Kim? Kimsiniz?

Elinde kanlı bıçağıyla Liza'nın ürkütücü bir görünüşü vardı.

Komutan onu tanıdı, hayret dolu bir sesle haykırdı:

-Liza.. Gecenin bu vaktinde ne işiniz var burada?

Genç kadın işlediği cinayetin dehşeti için - de titriyordu.

Yaptığı büyük bir suçtu.

İnandırıcı bir açıklama yolu bulamazsa sonu felaket olurdu.

Korkusunu bastırmaya çalışarak sakin bir sesle cevap verdi:

-Siz misiniz komutan? Tam zamanında gel -

diniz. Sizi Allah gönderdi.

Komutanın gözleri Liza ile, yerdeki ceset arasında mekik dokuyordu.

Olanlardan hiç bir şey anlamadığı apaçıktı.

Liza, cinayetini açıklamak zorundaydı. Yoksa mahvolurdu.

Birden yüzü kurnaz bir gülümsemeyle çizgilendi, inandırıcı bir sesle:

-Bir haini öldürdüm komutan, dedi... Kaçakların yerini bilip de söylemeyen bir haini.

Komutan telaşla haykırdı.

-Kaçaklar mı? Neredeler? Biz de onları arıyoruz. Artık umudumu kesmiştim doğrusu.

Liza kadere boyun eğmek zorunda olduğunu hissediyordu. Boynu büküldü, gözleri dolu doluydu.

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

15 EYLÜL 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 138 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

Komutan tekrar sordu:

-Nerede saklanıyorlar?

-İkisi de şu karşıdaki evde..Onları yakalayacak kadar askeriniz var mı?

Komutan ayağının dibinde yatan ölüyü unutmuştu bile. Heyecan içinde titriyordu:

-Evet..Yanımda otuz kişi var. Şimdi saraya haber yollayıp elli kişi daha çağırırım...

-Güzel..O halde kaçakları ele geçirdik demektir. Şimdi saraydan gelecek yardımı bekleyelim...

Liza'nın dudakları böyle söylüyordu ama kalbi:

"Yazık..Kurtaramadım onları.."diye kan ağlıyordu..

★★★

Kapının vurulduğunu duyan ve sokağın askerlerle dolduğunu gören Durakoğlu endişe içinde:

-Ne yapacağız?diye sordu.

Kara Murat muhteşem bir sadelikle:

-Çarpışacağız! diye cevap verdi.

Dışarıdan kapı yeniden yumruklandı. Komutanın sesi sokakta çınladı:

-İmparator adına açın kapıyı...

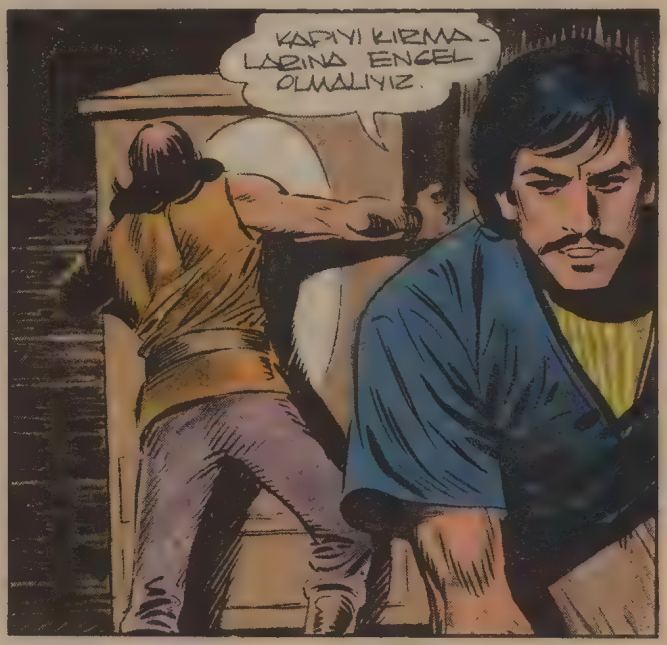

Kara Murat:

-Kapının arkasına biraz eşya yığalım, dedi.

İki dakika içinde, evde ne kadar masa, iskemle ve dolap varsa hepsini kapının arkasına topladılar..

Durakoğlu yüzünden akan terleri silerek:

-İşte, dedi. Burası kale kapısı gibi sağlam oldu...

Kara Murat, Zoi'ye sordu:

-Pencerelerin demir parmaklıkları nasıl?

Kadın, iki gencin çalışmasını heyecanla izliyordu..

-Sağlamdır. Kimse kapıdan başka bir yerden içeri giremiz..

-Güzel..O halde beklemekten başka yapacak şey yok..

Kara Murat pencerelerden birine yaklaştı, dudaklarından derin bir hayret ıslığı çıktı. Durakoğlu da dışarı bakıp geri çekilirken:

-Vay canına! Bu ne kalabalık? diye homurdandı.

Zoi, titreyen sesiyle mırıldandı.

-Çok fena bir tuzağa düştük..

Kara Murat kadına şaşırarak baktı:

-Ne o? Sen de bizimle beraber çarpışacak -

mısın?

-Evet...

Kara Murat gülümsedi:

-Sen çok iyi bir kadınsın Zoi..Bunu daha ilk görüşümde anlamıştım. Dostlarını zor durumda yalnız bırakmıyorsun...

Dışarıdaki gürültüler artıyordu. Sokakta kıyamet kopmaktaydı. Kara Murat bütün bunlara aldırış etmeden, soğukkanlılık içinde:

-Daha vaktimiz var! dedi.

Durakoğlu:

-Dur bakayım adamlar kaç kişi? diyerek tekrar pencereye yaklaştı, kendi kendine söylendi:

- Askerlerin sayısına göre, bu çemberden kurtulma şansımızın yüzde kaç olduğunu hesaplayabilirim...

-Doğru mu söylüyorsun?

-Elbette. Hesabım biraz kuvvetlidir.

Delikanlı pencereden bakarak meşalelerin ışığında adamları saymaya başladı..

Dışarıdan askerler haykırıyordu:

-Teslim olun!

-Kapana girdiniz?..

-Direnmeniz yersiz! Çıkın dışarı!..

Genç kadın, Durakoğlu'na şaşırarak baktı.

-Affedersiniz ama, ben de saydım. Bunlar en az seksen iki kişi...

-Evet ama, daha ilk saldırıda, benim elimde can verecekleri hesaba katmamak gerek..

Zoi, daha da şaşırdı:

-Sahi mi?

-Elbette ya! Göreceksin ilk hücumda on kişiyi ben, on kişiyi de Kara Murat haklayacak...

-Bundan emin misiniz?

Durakoğlu başını salladı:

-Eminim!

-Peki, yirmi kişiyi düşersek, altmış iki kişi kaldı demektir. Altmış iki kişi ile yirmi bir kişi arasında çok fark var...

Her yandan hakaretler, küfürler yağıyordu..

Öfkeli yumruklar pencereye doğru kalkmıştı.. Zoi, solgun bir çehre ile:

-Adamlar çok kalabalık! Mahvolduk, dedi.

-Durakoğlu, parlak beyaz dişlerini göstererek gülümsedi:

-Tam yirmi bir kişi! Durumumuz fazla umutsuz sayılmaz!

Durakoğlu, harika hesabına devam etti:

-İkinci saldırıda da adam başına onar kişi haklarsak...

-Öyle olduğunu kabul edelim..Yine geriye 42 kişi kalıyor sanırsam...

-Eh..O kadar kalır..Biz de iki kişi olduğumuza göre her birimize yirmi bir kişi düşer...

Kara Murat içinde bulundukları güç duruma

la ne yapacaklar dersin? Ha..Tamam kapıyı kıracaklar..

Az sonra kapı şiddetli darbelerle sarsılmaya başladı.

Bunu öfkeli haykırışlar müthiş küfürler izledi...

Kara Murat:

-Zoi! diye seslendi.

rağmen kendini tutamadı, şen bir kahkaha koparara-rak:

-Doğru vallahi. Hesabın çok kuvvetli, dedi.

Zoi, büyüyen gözleriyle iki gence bakıyor, ikisinin de ölüm karşısında bile neşelerinden bir şey kaybetmediklerini hayretle görüyordu.

Pencereden dışarıya bakan Durakoğlu birden:

-Bak, dedi. Adamlar kalas getiriyor. Bunun-

-Buyurun efendim..

-Evde yağ var mı?

-Üst katta, iki küp kadar zeytinyağım var?

-Güzel..Şimdi hemen ocağa büyük bir kazan koy, bütün yağları kaynat...

-Peki..

Kadın emri yerine getirmek için koşarken Kara Murat:

-Yukarı kata çıkıp savunmamıza başlaya - lım, diye bağırdı...

Hızla merdivenleri tırmandılar.

Kara Murat, tam dış kapının üzerine rastlayan pencereyi açtı..İkinci katın pencerelerinde demir parmaklık yoktu..Üstelik son derece genişti..

Kara Murat'la Durakoğlu, büyük bir dolabı omuzlayarak kaldırıp, pencerenin önüne getirdiler, bütün güçlerini toplayıp havaya kaldırarak aşağı-

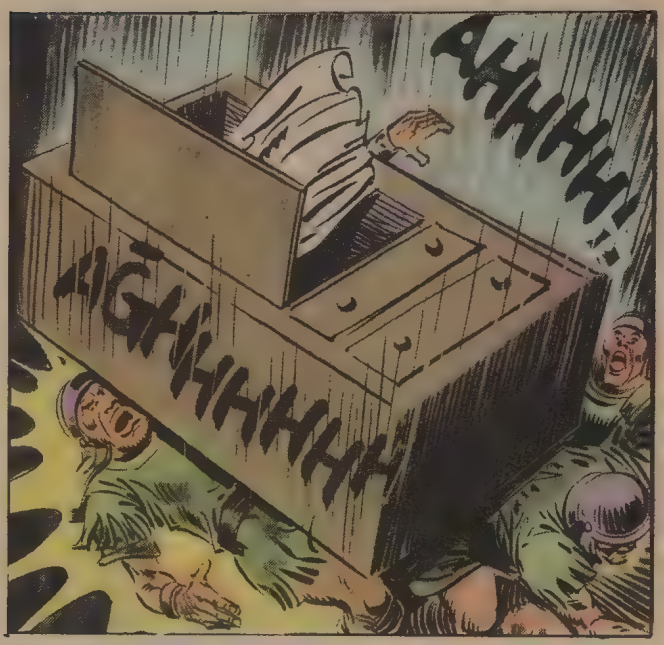

ya attılar...

Dolap düşer düşmez, korkunç feryatlar yükseldi..

Kalası bırakan askerler dehşet içinde ka - çıştılar...

Durakoğlu:

-Yedi! dedi.

Kara Murat sordu:

-Yedisi de öldü mü?

-Bilmem..Ezilip yamyassı oldular.. Bir o kadar kişi de kaldırımın üzerinde solucan gibi kıvranıyor..

Sokak, yaralıların feryatlarıyla dolmuştu... Kapıyı kırmak için kullanılan kalas yerde duruyordu.

Komutanın öfkelî sesi, dağılıp kaçan asker - leri yeniden kapının önünde topladı. Subay:

-Durun sersemler! Geri dönün! Kaçanın boy-

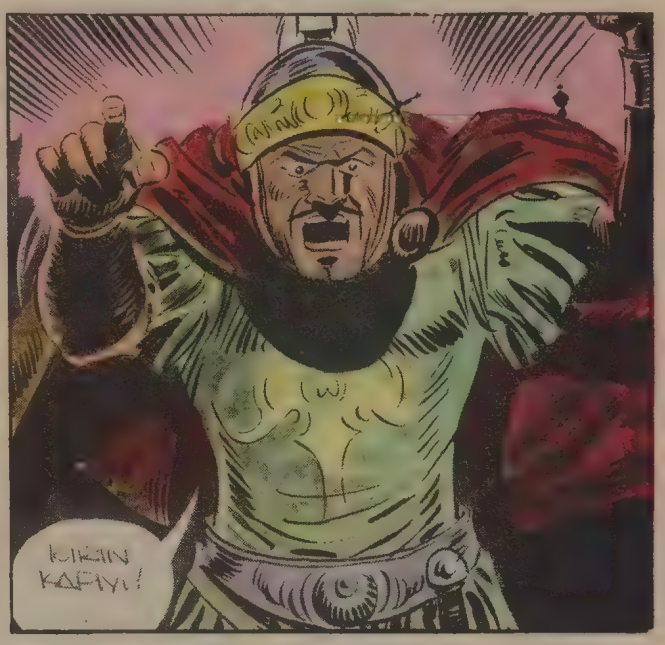

nunu vururum! diye haykırıyordu.

Askerler, titreye titreye yeniden kalasa sarıldılar..Komutan bağırdı:

-Kırın kapıyı!

Yirmi kadar adam, kalasla kapıyı dövmeye başladı..

Kara Murat bir süre onlara baktıktan sonra Durakoğlu'na:

-Biz işimize devam edelim, dedi.

Bu defa, koca bir sandığı sürükleyerek pencerenin önüne getirdiler..

Birkaç saniye sonra ceviz sandık, gülle gibi askerlerin üzerine indi, yeni feryatlar, korkunç çığlıklar , yürekler parçalayıcı inlemeler yeri göğü kapladı..

Fakat komutanın sesi acımasızdı:

-Sersemler! Ko ak herifler! Kaçanı öldürürüm! Haydi! Kırın kapıyı!

Adamlar, kendilerini bekleyen kötü sonu bile bile tekrar kalasa sarılıp saldırıya geçtiler.

Kara Murat'la Durakoğlu, evin içinde ne kadar koltuk, kanape varsa hepsini birer birer adamların üzerine yığdırdı..

Her inen eşya ölüm saçıyordu.

Ama kısa zamanda ellerinde hiç bir şey kalmadı.

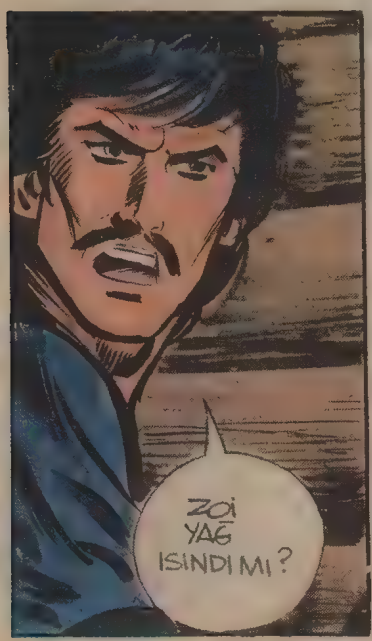

O zaman Kara Murat seslendi:

-Zoi... Yağ ısındı mı?

-Kaynıyor!

-Büyük iki kepçen var mı?

-Var..

-İyi..Getir bakalım şu kepçeleri de adamları biraz ıslatalım...

Durakoğlu kazanı ateşten indirerek pencerenin yanına taşıdı..

Yağ fokur fokur kaynıyordu.

İki genç, Zoi'nin getirdiği kepçeleri alıp kızgın yağa daldırarak, aşağıdakilerin üzerine dökmeye başladı..

Bu defaki çığlıklar daha da korkunç oldu..

Küfürler, tehdit sesleri, acı feryatlar sokağı inletti...

Üzerlerine yağmur gibi inen kızgın yağlar askerleri çil yavrusu gibi dağıttı.. Artık komutanın sert emirleri bile onları toplamaya yetmiyordu..

Kara Murat'la Durakoğlu durmadan kızgın yağ döküyor bir yandan da:

-Alın bakalım! Bir kaşık daha alın...Neden kaçıyorsunuz canım? diye gülüyorlardı..

Bu sırada bir kısım askerler, uzun bir merdiven getirmişlerdi...

Komutan:

-Pencereye dayayın! diye haykırdı.

Merdiven, gürültüyle pencereye dayandı.

Sekiz asker atılarak arka arkaya merdivene tırmanmaya başladı. Kızgın yağlardan korunmak için geniş kalkanları kendilerine şemsiye gibi siper etmişlerdi.

Durakoğlu:

-Fena! Herifler çığ gibi geliyor! dedi.

Kara Murat güldü:

-Öyleyse davran. Geri gönderelim..

Aynı anda atılıp, merdivenin üst tarafından tutarak hızla ittiler..

Komutan da bunu bekliyor olmalı ki:

-Ateş! diye haykırdı.

Dolma tüfekler patladı, oklar havada vınlayarak uçtu..

Ama Kara Murat da, Durakoğlu da merdiveni iter itmez içeri çekilmişlerdi.

Merdiven korkunç bir gürültüyle sokağa düştü..Dört kişi fena halde ezildi.

Acı çığlıklar, korkunç feryatlar ulumaya benzeyen haykırışlar birbirine karıştı.

Komutan da askerler de şaşkına dönmüşlerdi.

Hayatlarında hiç böyle bir savunmayla karşılaşmamışlar, böyle akıl almaz yollarla direnen ve her saldırıyı geri püskürten kaçaklara rastlamamışlardı.

Komutan ne yapacağını kestiremiyor, içinden: "Rezil oldum! Rezil oldum" diye düşündükçe öfkesi artıyor, kudurmuşcasına bağırarak adamlarına emirler yağdırıyordu..

Elliden fazla asker haşlanmış, ya da yaralanmıştı..

-Gittikçe çoğalıyorlar, dedi.

Durakoğlu üzüntüyle başını salladı:

-Aksilik! Cephanemiz de tükenmek üzere. Adamların üzerine atacak hiç eşya kalmadı. Yağ da bitiyor...

-Bu kötü işte!

-En çok yarım saat daha dayanabiliriz...

-Sonra ölümlerden ölüm beğenmemiz gerekecek..

Kara Murat Durakoğlu'na:

-Hesabın doğru çıktı galiba! dedi.

Zoi:

-Evet! Hesabı doğru çıktı ama yeni gelenler olmasa, diye söze karıştı.

Gerçekten, olayı duyan ne kadar asker ve muhafız varsa koşup gelmiş, sokağı doldurmuştu.

Kara Murat:

-Hey Zoi.. Şu kalabalık arasında saçını başını yolan kısa boylu adam kim?

Genç kadın başını uzatarak aşağıya baktı:

-Bizim yanımızdaki komşu. Kendi evine bir zarar geleceğini sanarak dövünüyor...

-Bu komşunun karısı çocuğu filan var mı?

Zoi kaşlarını hayretle kaldırarak Kara Murat'ı süzdü...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

22 Eylül 1976 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 139 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

Bu şeytan zekâlı adam neler düşünüyordu yine?

-Hayır yok ! Neden sordun? diye cevap verdi.

Kara Murat'ın yüzünü bir sevinç dalgasının kapladığı görüldü:

-O zaman, yanımızdaki bina boş demektir..

-Evet..

-Şu halde duvarı delip oraya geçebiliriz. Ev

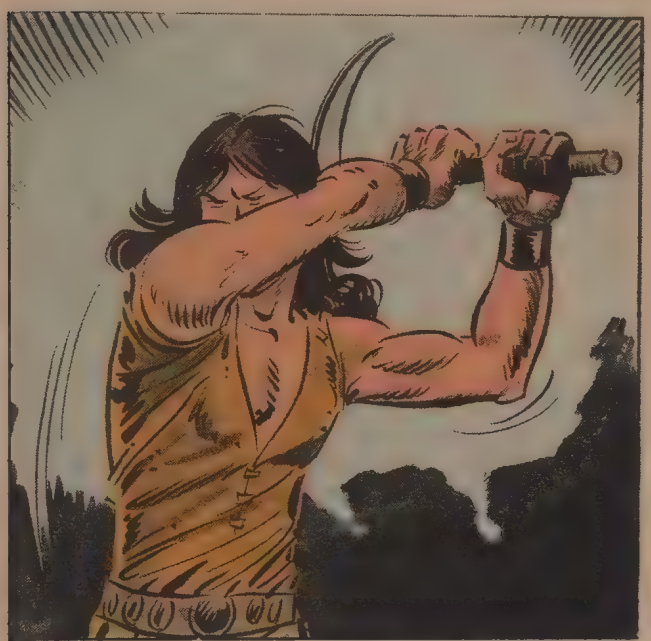

sonyağları azar azar askerlerin, üzerine serpmeye başladı.

Gözleri yılan, korkan, paniğe kapılan adamlar, bir türlü kapıya yaklaşamıyorlardı..

Durakoğlu:

-Onları on beş dakika kadar oyalarsanız duvarda kaçacak kadar bir delik açabilirim."dedi.

Pencereden bakan Kara Murat birden sararboş olduğuna göre, duvarı delerken çıkaracağımız gürültüyü kimse duymaz.

Durakoğlu derin bir heyecanla atıldı:

-Tabii.. Neden olmasın? Kazma var mı?

Zoi, cevap vermeden giderek kısa saplı bir kazma getirdi:

-Ucu pek sivri değil ama, işe yarar..

Durakoğlu, güçlü kollarıyle kazmayı kalın duvara indirirken, Kara Murat, kazanın dibinde kalan

dı, dudakları bembeyaz kesildi:

-Bu fena işte ! Eğer deliği bir an önce açamazsan mahvolduk demektir !

-Ne oldu?

-Kapıya çalı çırpı yığıyorlar !

Durakoğlu kazmayı duvara indirmek üzereyken durdu, korkunç bir sesle kükredi.

-Nee? Çalı çırpı mı?

-Evet! Evi ateşe verip, bizi yakacaklar...

-Vay kahpeler ! Rezil herifler ! Yakalaya - mayacaklarını anlayınca, diri diri yakmaya karar verdiler ha? Kalleş köpekler !

Sokaktaki bağrışmalar artmıştı.

Herkes bir şey söylüyor, homurdanıyor, küf - rediyor, kapının önüne yığılan çalı çırpı demetleri ile tahta parçaları çoğalıyordu.

-Çabuk olun !

ve kesif bir duman tabakası evi sardı.

Zoi haykırdı:

-Eyvah ! Odunları ateşe verdiler.

-Alnından su gibi ter akan Durakoğlu öfke içinde homurdandı:

-Duvar delinmiyor! Çok kalınmış...

Kara Murat:

-Sen yoruldun ! Dinlen biraz ! diye atılıp kazmayı alarak olanca gücüyle çalışmaya koyul -

-Canavarları, yakalım...

-Kahrolsun haydutlar..

-Kebap yapalım !..

-Cehennem alevlerinde yansınlar !.

Kara Murat'ın dudakları acı bir gülümse- meyle kıvrıldı:

-Şu talihe bak ! İki gün içinde ikinci defa ya- kılmak isteniyorum..

Bu sırada ortalığı bir odun kokusu kapladı

du. Alevler üst katı sararken, duvar hâlâ delin- memişti...

Sokaktaki halk, zevk içinde yangını seyredi- yordu.

Bu alevlerle birkaç ev kül olacak, sekiz on aile sokakta kalacaktı ama, imparatorun düşman- ları da yok olacaktı..

Durumdan en çok memnun olanlar, dövüş- mekten kurtulan askerlerdi..

İki yaman genç, hepsinin gözünü yıldırmış - tı..

Ahşap ev ve yanındaki birkaç bina kısa zamanda çıra gibi yanıp kül oldu..

Aldıkları emirle yangın çıkaran askerler, sonunda söndürmek için de bir hayli ter döktü - ler..

Komutan koşa koşa gidip imrapatora müjdeyi verdi:

-Öcünüz alındı majeste. İki haydut, saklan - dıkları evle birlikte çatır çatır yandı. Yanların - daki kadın da öldü tabii..

İmparator David Komnenos habere çok se - vindi:

-Hizmetini karşılıksız bırakmayacağım ko- mutan !

-Sağolun efendimiz...

Bu sırada olayın geçtiği sokakta Rahibe Li-

za, yanan binanın enkazından yükselen dumanları yaşlı gözlerle seyrediyor ve hazin bir sesle:

-Yazık ! Bu defa gerçekten yandı ! diye mırıldanıyordu.

İki damla gözyaşı, genç kadının uzun kir - piklerinin arasından sıyrılıp, usul usul yanaklarına doğru kaydı..

Oysa Kara Murat ve Durakoğlu, korkunç yangından kolayca kurtulmuştu.

Alevler ikinci katı sardığı sırada duvar delinmiş, kısa bir uğraşmadan sonra deliği büyüterek yandaki binaya geçmişlerdi.

Evde hiç kimse yoktu..

Hızla merdivenlerden inip, arka kapıdan çıktılar.

Bütün dikkatler öteki evde toplandığından, onları gören olmamıştı.

Alevler diller göğe doğru yükseliyor, kıvılcımlar karanlıkta ateş böcekleri gibi uçuşuyordu. Kara Murat:

-Artık ayrılmalıyız Zoi ! dedi. Bizim Trabzon'dan gitmemiz gerekiyor. Sen ne yapacaksın ?.

Genç kadın, kederli bakışlarını yanan evine dikti:

-Kalacak bir yer bulurum ! diye mırıldandı...

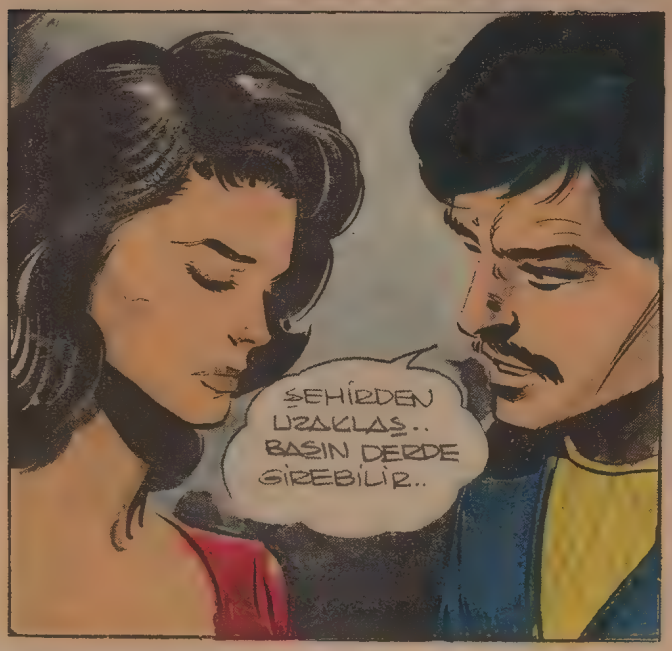

-Bana kalırsa sen de şehirden uzaklaş ! Başın derde girebilir !

-Param yok ki... Nereye gidebilirim ?

Kara Murat, belindeki kemerden dolgun bir kese çıkararak Zoi'ye uzattı:

-Al bunu ! İlk gemiye binerek buradan uzaklaş ! Genç ve güzel bir kadınsın. Kendine yepyeni

bir hayat kurabilirsin..

Zoi'nin gözleri sevinçle parladı. Yüzünü tatlı bir pembelik sardı:

-Sağolun efendim.. Çok cömertsiniz. Bu kadar para ile kendime yepyeni bir ev alabilirim..

-Allahaısmarladık Zoi...

-Güle güle ! Yolunuz açık olsun !

Kara Murat'la Durakoğlu, hızla yürüyerek

karanlık sokaklarda gözden kayboldular..

★★★

Kızlar Manastırı'nın karanlık avlusundaki ağaçlar hafif bir rüzgarla usul usul kımıldıyor, geceye esrarengiz hışırtılar yayılıyordu.

Çakıl taşlarıyla kaplı bahçe yolunun ucunda iki adam göründü. Bunlardan biri Leonard, öteki ise Stefanos'tu..

Leonard'ın yüzü, zalim bir endişenin gölgesiyle kararmıştı. Bakışları ürkek ve kuşkuluydu:

-Ah Stefanos ! dedi. Yaptığımız büyük bir hataydı.. Kara Murat'ı öldü diye bırakıp gideceğimiz yerde, emin olmak için kafasını gövdesinden ayırmalıydık..

Stefanos kaygılı bir sesle:

-Endişeniz yersiz efendimiz! .. dedi. Gerçi Silivri baskınında hata yaptığımız doğru.. Ancak

-Yaaa?

-Evet... Bu adam cinayet sırasında, babasının öcünü almak için Kaptan Alfons'la beni de öldüreceğini bağıra bağıra söylemiş...

-Sonra?

-Kaptan Alfons'un getirdiği habere göre, iki serseri de Trabzon'da kıstırıldıkları evde diri diri yakılmışlar !

Leonard içini çekti, karanlık ve uğursuz ba-

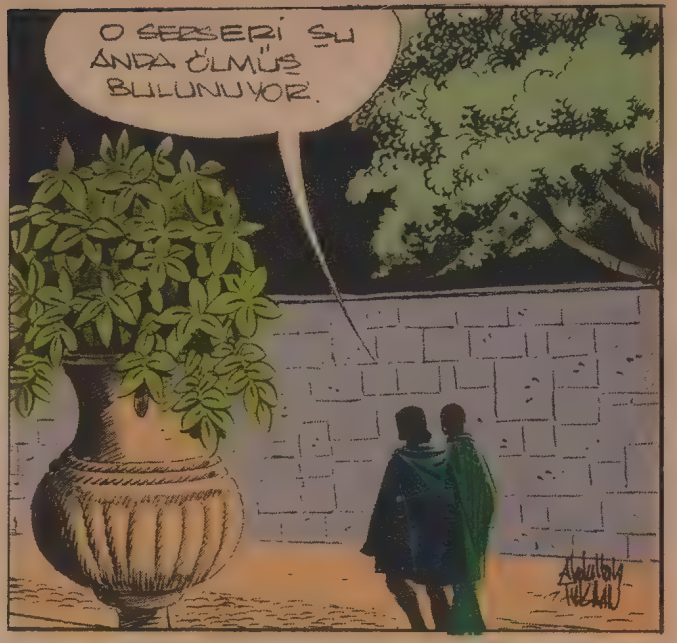

o serseri şu anda ölmüş bulunuyor. Hem de yanında, onun kadar tehlikeli bir başka serseriyle birlikte...

-Kim o?

- Yirmi yıl kadar önce şövalye Teodmir, Kaptan Alfons ve ben, Durak Reis adında bir Türk korsanını öldürmüştük.. Geçen hafta onun oğlu olduğunu söyleyen biri çıkıp şövalye Teodmir'i öldürdü...

kışlarını Stefanos'a dikti:

-Ah, buna bir inanabilsem...

- İnanınız bana efendim, Kara Murat öldü.

-Ama enkaz arasında cesetleri bulunamadı...

-Kül olmuştur ! ..

Zalim bir korku, Leonard'ın kalbini kemiriyordu. Yüzü sapsarı, alnı terle kaplıydı:

-İnan bana Stefanos, Kara Murat gibi bir adam kolay kolay ölmez.. O fırsatı bir defa elimize geçirmiştik, kullanamadık.. Hayır ! . O ölmedi ve buraya gelecek! . .

-Diyelim ki, yaşıyor ! Ama burada yüzden fazla adamımız var.. Bize ne yapabilir?

Leonard acı acı güldü:

-İmparatorun da yüzlerce, binlerce adamı vardı. Ne oldu? Hepsinin arasına girip, onu esir

etti, sarayından kaçırdı..

-İmparator boş bulundu.. Biz hazırlıklı olacağız!

-Evet.. Tek umudum bu.. Kara Murat'ın vücudu yeryüzünden kalkmadan yaşamak bize haram. Nöbetçileri artırın.. İzinsiz kimse manastıra girmesin.. Bütün rahibelere de birer hançer verin. Ayrıca her yerde devriyeler gezsin. Civarda görülen bütün yabancılar yakalansınlar ! Herkesi

sorguya çekeceğim! ..

-Emredersiniz...

-Kaptan Alfons ne zaman geldi?

-Bu sabah... Rahibe Liza da yarın gelecek.

-O halde kaptanla görüşüp, biraz bilgi alayım.. Çağır, odama gelsin..

Hızla bahçeyi geçip binaya girdi.

Sert ve vahşi görünüşüne rağmen korkuyordu.

Anlatması güç, zalim bir korkuydu bu... Öldürüleceğine inanıyordu...

Bugün değilse bile yarın mutlaka öldürüleceğini biliyordu...

Yalnız kaldığı zamanlar:

-"Yok olacağım ! Yok olacağım ! Hem de bu genç yaşımda," diye inliyordu.

Ne etse, ne eylese bu ölümden kurtulamayacağını düşünüyor:

-Kara Murat'ı öldürmeye kalkışmakla ölümü çağırdım.. Neden yaptım bunu? diye kıvranıyordu.

Ah!..Onun öldüğüne, yanıp kül olduğuna bir inanabilse..

Ama inanamıyor, ölümü yokluğu çılgınca sına ta yüreğinde hissediyordu...

★★★

Güneş, ufku kızıla boyayarak batmak üzereydi.

Akşam oluyordu. Gölgeler uzamıştı...

İki süvari geniş ve ıssız ovada at koşturuyordu.

Uçarcasına giden atlılardan biri, dizginleri çekerek hayvanı durdurdu... Hızını alamayıp, yarım daire çizerek duran atın ağzından köpükler saçılıyordu...

-Nereye gidiyoruz Durakoğlu?

-Bilmem... At koşturup duruyoruz..

-Nasıl? Nereye gittiğimizi bilmiyor musun?

-Hayır!..

-Atları şu düzlüğe doğru koşturalım diyen sen değil miydin?

-Bendim...Canımızı kurtarmak için kaçarken nereye gideceğimizi düşünmedim bile...

-Peşimizdeki atlıları atlattık sanırım...

-Evet...Artık bizi yakalayamazlar...Şimdi ne yapacağız?

Kara Murat gözlerini, batmakta olan güneşe çevirdi:

-Hava kararıyor...Önce yatacak bir yer bulmalıyız...

-Sonra da Kızlar Manastırı'nın nerede olduğunu sorup öğrenmemiz gerekiyor...

-Öyleyse yapılacak iş basit.. Atları rasgele sürüp, bir köy bulalım...

Kara Murat hâlâ solumakta olan atını mahmızladı:

-Haydi !..

Atlarını, ovanın uçsuz bucaksız gibi görünen derinliğine doğru sürdüler...

İki atlı, durmadan dinlenmeden yol aldı. Hayvanlar artık iyice yorulmuştu...

-Duyuyor musun Durakoğlu?

-Neyi?

-Su sesini.. Şu tepeyi aşarsak bir nehirle karşılaşacağız galiba...

Durakoğlu kulak verdi. Gerçekten, çevrenin vahşi sessizliğini bir nehrin akışından doğan ve insan kulağına sevimli gelen bir ses bozuyordu.

Az sonra, Sera Irmağı'na ulaştılar..

Dar bir vadide hırçın sular coşkun bir hızla köpüre köpüre akıyordu...

-Karşıya geçmek için bir köprü bulmak gerek..

-Evet... Her halde vardır.. Öbür yakaya geçersek daha emniyette oluruz...

Atlarını ırmak boyunca sürdüler. Ama görünürlerde köprüye benzer hiç bir şey yoktu..

Durakoğlu hoşnutsuzlukla yüzünü buruşturdu:

-Çok fena ! Açlıktan midem kazınıyor...

Kara Murat gülümsedi:

-Dayan biraz canım... Nasıl olsa bir yer buluruz.

Artık güneş tamamen batmış vadiye alaca karanlık çökmüştü..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

29 EYLÜL 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 140 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

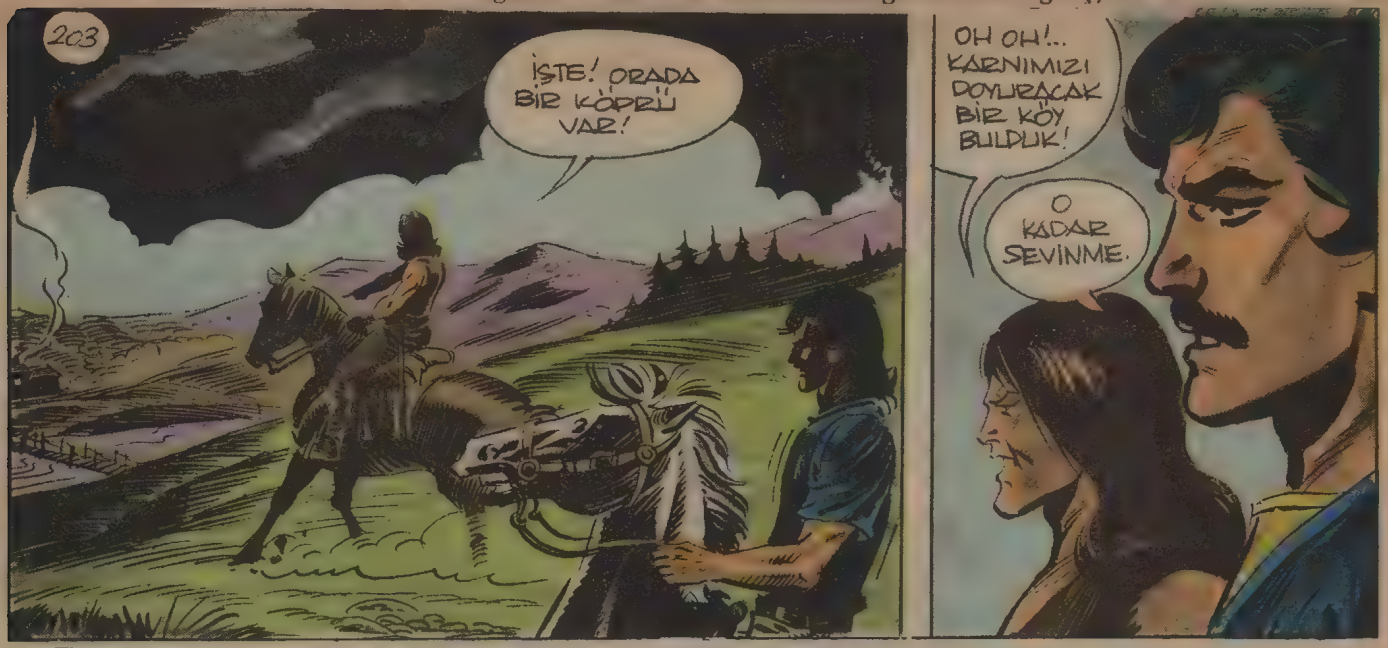

Durakoğlu birden :

-İşte ! Orada bir köprü var ! diye bağırdı.

Gerçekten yüz metre kadar ötede, ırmağın bir yanından öbür yanına uzanan ve uzaktan ince şeride benzeyen asma bir köprü görünmüştü.

Köprünün bittiği yerde, evlerinin bacalarından duman tüten bir köy vardı.

Durakoğlu :

-Oh ! Oh ! Karnımızı doyuracak bir köy de bulduk ! diye sevindi...

Ama Kara Murat düşünceliydi :

-O kadar sevinme !.. Bakalım bizi dostça karşılayacaklar mı?

Durakoğlu, vahşi bir gururla gülümsedi :

-Dostça karşılamazlarsa, kılıcım onları yola getirir !..

Kara Murat :

-Zorda kalmadan silaha sarılmak yok ! de-

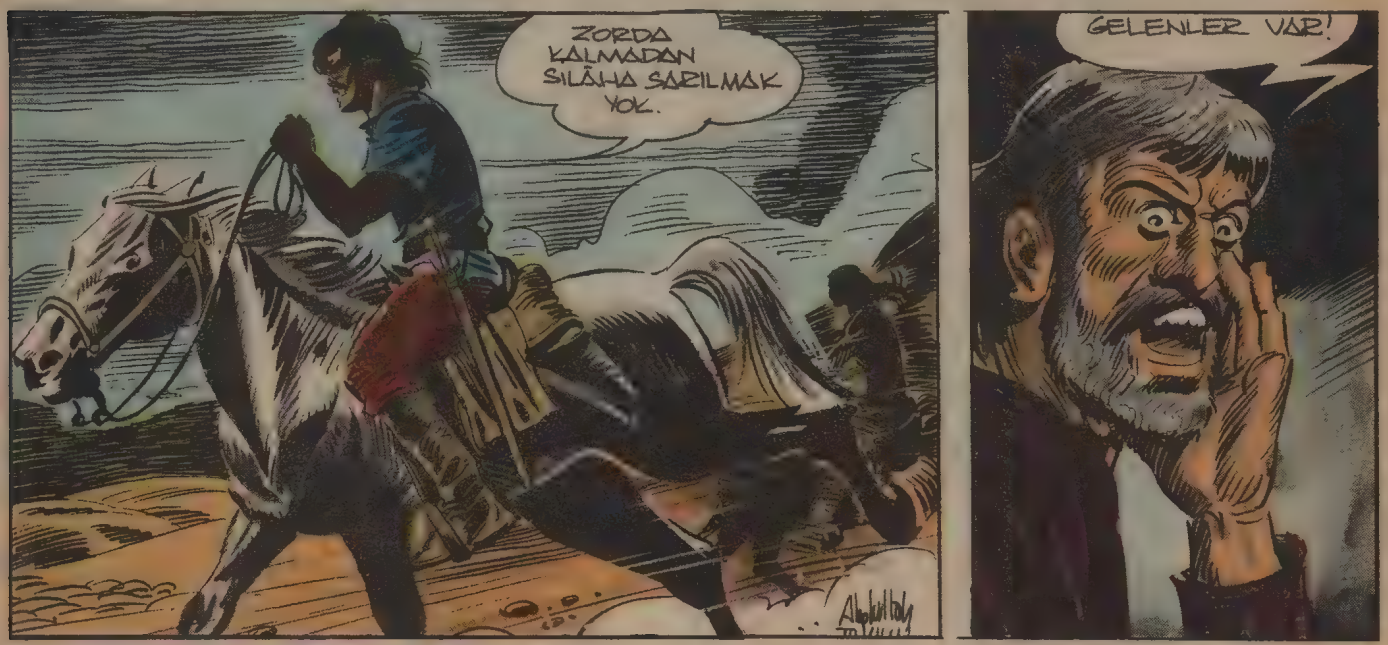

di. Zaten başımız yeteri kadar belâda.. Bir de peşimize köylüleri takmayalım.. Yoksa Kızlar Manastırı'na varmadan yakayı ele veririz !..

Atlarını doludizgin, asma köprüye doğru sürdüler...

★★★

Köprünün öbür başındaki köyde ani bir hareket görüldü.

Gözlerini, dört nala köprüye yaklaşan iki atlıya diken nöbetçi köylü :

-Gelenler var ağam ! diye seslendi.

Köprünün en yakınındaki evden, iri yarı, çıplak kafalı bir adam fırladı, sert ve vahşi bakışlarını karşı kıyıdaki atlıların üzerinde dolaştırarak homurdandı :

-Kendi ayaklarıyla gelen kısmet bunlar...

Sonra nöbetçi kılıklı köylüye bağırdı :

-Çabuk adamları topla, köprünün başını tutalım !.

Köprüye Kara Murat önde, Durakoğlu arkada girdi...

Bir metre genişliğinde, yüz metre uzunluğunda olan asma köprü onların ağırlığıyla yaylandı, hafif hafif sallandı... İki metre aşağıda hırçın sular, azgın bir iştahla homurdana homurdana akıyordu...

Köprünün yarısına vardıkları vakit Kara Murat karşı kıyıda bekleyen adamları fark etti :

-Bunlar kim acaba? Bize karşılama töreni yapacağa benziyorlar !..

-Evet.. Böyle köprü başında birikmeleri hiç hoşuma gitmedi...

-Ne istiyorlar dersin?

-Bilmem.. Dikkatli olalım. Belki bir tuzaktır bu...

Sahile birkaç metre kala atlarını durdurarak merak ve hayretle adamlara baktılar...

Hepsi silahlı olan köylülerin başındaki iri yarı, çıplak kafalı aşiret reisi elini uzatarak homurdandı :

-Verin !..

Kara Murat şaşırdı :

-Neyi verelim?

-Paraları...

-Ne parası ?

-Köprüden geçiş parası.. Adam başına iki akçe !..

Kara Murat, iri yarı adamı tepeden tırnağa süzdü, dudaklarında beliren alaylı gülümsemeyle :

-Yani haraç istiyorsun? dedi.

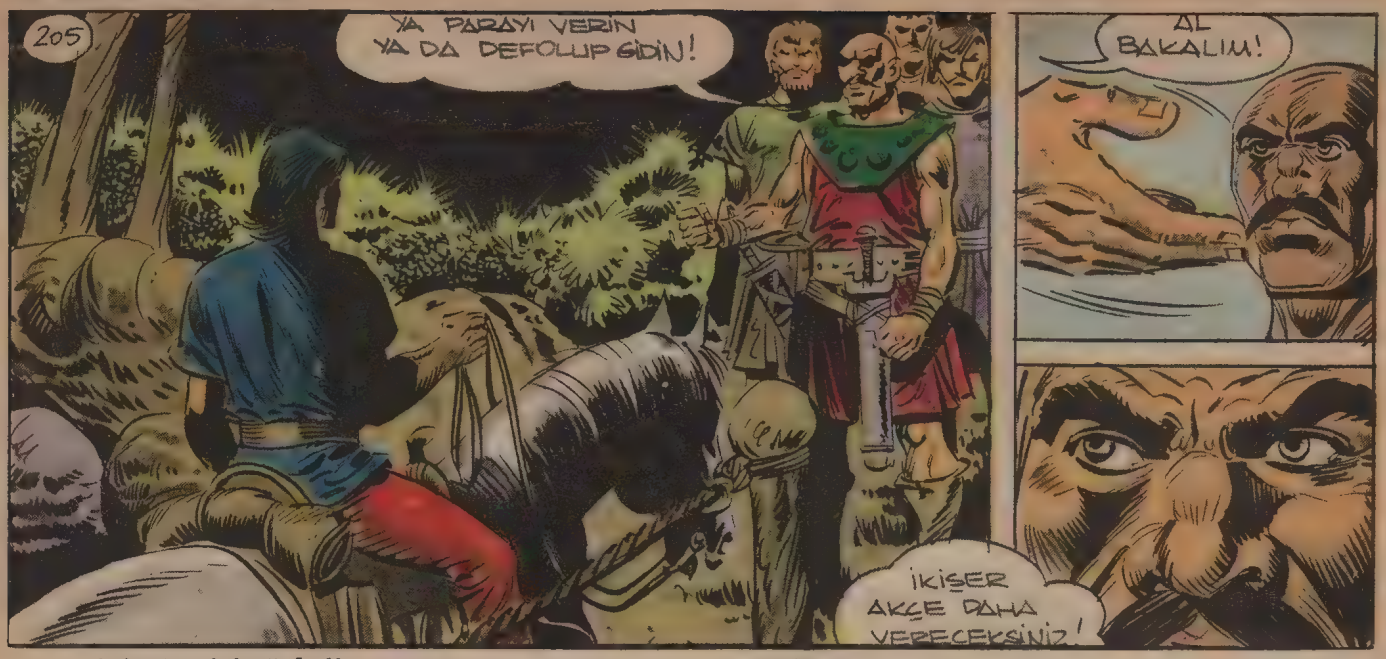

Aşiret reisi gürledi :

-Çok uzattın... Ya parayı verin, ya da defolup gidin.. İki akçe vermeden bu köprüden kuş bile geçemez !..

Başları yeteri kadar dertte olduğu için Kara Murat istenen parayı vererek köprüden kavgasız gürültüsüz geçmek istedi. Elini kemerine atarak para kesesini çıkarıp adama dört akçe uzattı:

-Al bakalım... Şimdi çekilin önümüzden de geçelim..

Kara Murat'ın dolgun para kesesini gören aşiret reisinin bakışları değişti, gözlerinden bir delilik ışığı geçti. iğrenç bir şekilde sırıtarak :

-İkişer akçe daha vereceksiniz !. dedi.

Kara Murat'ın bakışları birden karardı, gülümsemesi dudaklarında dondu kaldı.

-Neden o?

Aşiret reisi dostluktan yoksun bakışlarla

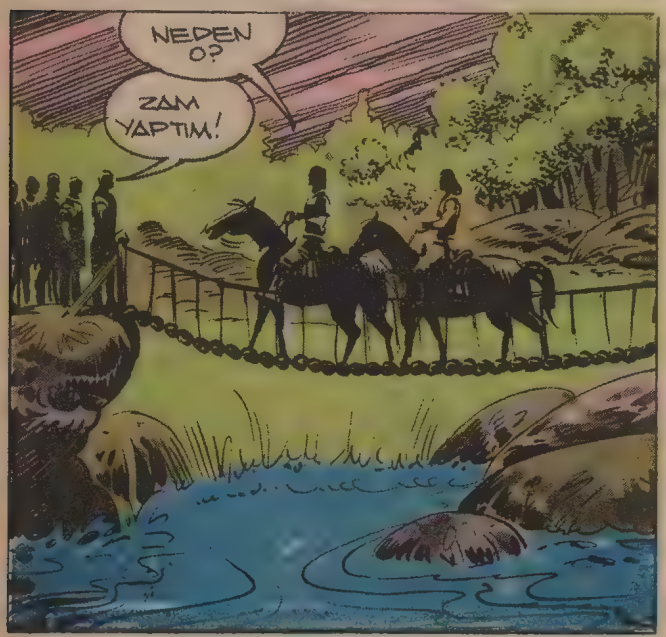

iki genci süzdü :

-Zam yaptım?

-Ne zaman?

-Şimdi !... Çünkü çoktandır sizin gibi paralı yolcu geçmemişti buradan !. Haydi, sökülün paraları !

Köprünün başını yıllardan beri Mendigan aşireti tutar, her geçenden vergi alırdı... Aşiretin

öfkeli reisi Bostok, kafasını fazla kızdıran olursa, tuttuğu gibi Sera ırmağının gümbür gümbür akan soğuk sularına atar, arkasından çılgın kahkahalarla gülerdi...

Kara Murat'ın atına doğru iki adım atarak küstah bakışlarıyla onu süzdü:

-Haydi, sökülün paraları ! Yoksa ben alma - sını bilirim !..

Kara Murat, bıçak gibi keskin ve kesin bir sesle :

-Paranı aldın, şimdi defol önümüzden sersem herif ! dedi. Kafamı kızdırırsan yemin ederim ki, kulağından tutup ırmağa atarım seni...

Adamlarının önünde uğradığı hakaret Bostok'u çileden çıkardı. Vahşi bir hayvan çığlığı atarak elini belindeki palaya götürdü :

-Şimdi seni atınla beraber ikiye böleyim de

gör...

Fakat Bostok, bu defa belânın en büyüğüne çatmıştı...

Daha palasını yarıya kadar sıyırmadan yüzüne yediği korkunç bir tekme ile sırt üstü köprüye uzandı... Ağzından burnundan kanlar fışkırıyordu..

Kara Murat atını mahmuzlayarak öteki a-

damların üzerine sürdü..

Ok gibi fırlayan hayvan, iki adamı göğüsleyerek devirdi, ötekiler dehşet içinde bağrışarak kaçıştılar...

O ana kadar konuşmaya hiç karışmamış olan Durakoğlu sakin bir tavırla atından indi.. Yerde kanlar içinde yatan Bostok'u yakasından tutarak ayağa kaldırdı:

-Bana bak köpek! Bugüne kadar benden hiç kimse haraç isteyemedi.. Arkadaşım sana dört akçe verdiyse, acıdığından verdi.'

Astığı astık, kestiği kestik olan, vergiyi ödemeyen yolcuları Sera Irmağına atmaktan büyük zevk duyan zalim Bostok, Durakoğlu'nun öfkeli bakışları karşısında yaprak gibi titredi :

-Bilemedim! Bağışlayın beni !..

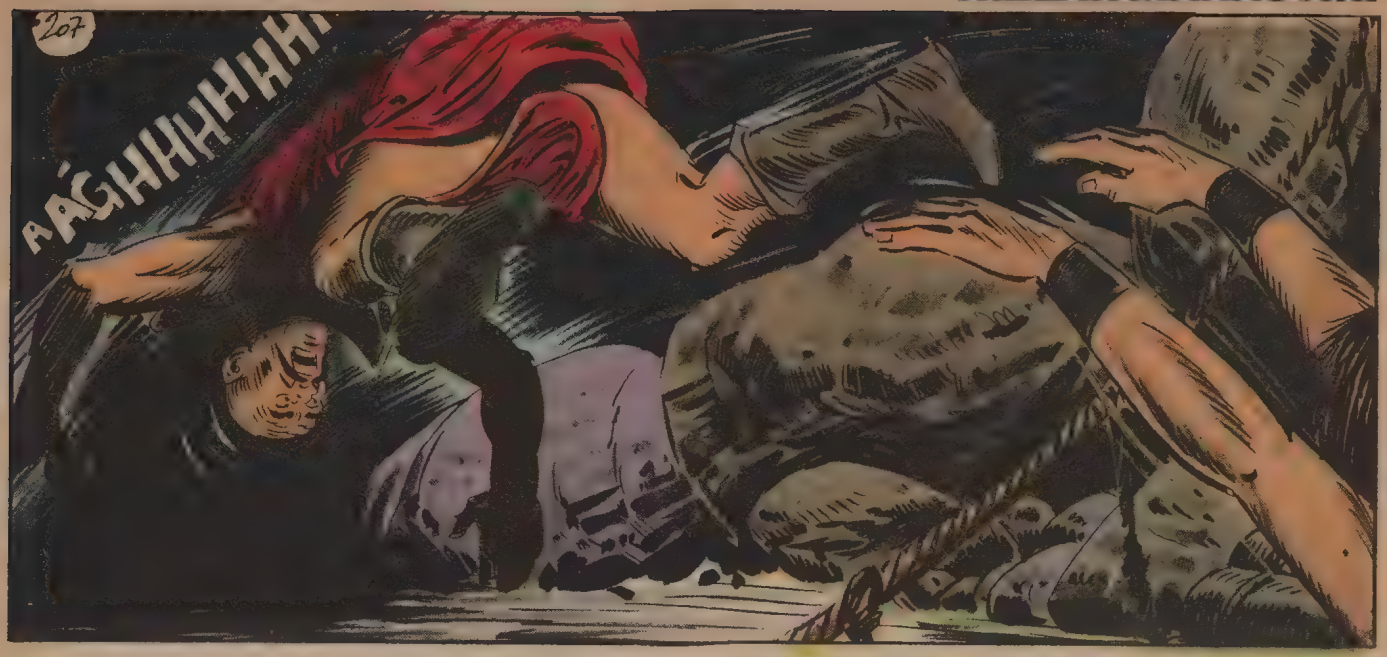

Durakoğlu sinirli bir gülüşle haykırdı :

-Ben adama acımam arkadaş !

Dev yapılı aşiret reisini güçlü kollarıyla tuttuğu gibi havalandırdı, başının üzerinde döndüre - rek, ırmağın köpüren sularına attı :

-Balıklar padişahına benden selam söyle !.

Irmağın suları yarıldı, Bostok'un iri gövdesi köpüklü dalgaların arasında kayboldu.

Reislerinin ırmağa atıldığını gören adamlar telâşla bağrışarak koştular :

-Bostok suya düştü !..

-Koşun !.. Kurtaralım onu !..

-Yabancıları da tutun !

-Öldürelim onları !

Durakoğlu, Bostok'u ırmağa attıktan sonra, adamların şaşkınlığından faydalanarak çevik bir hareketle atının üzerine sıçradı, hayvanı Kara Murat'a doğru sürdü...

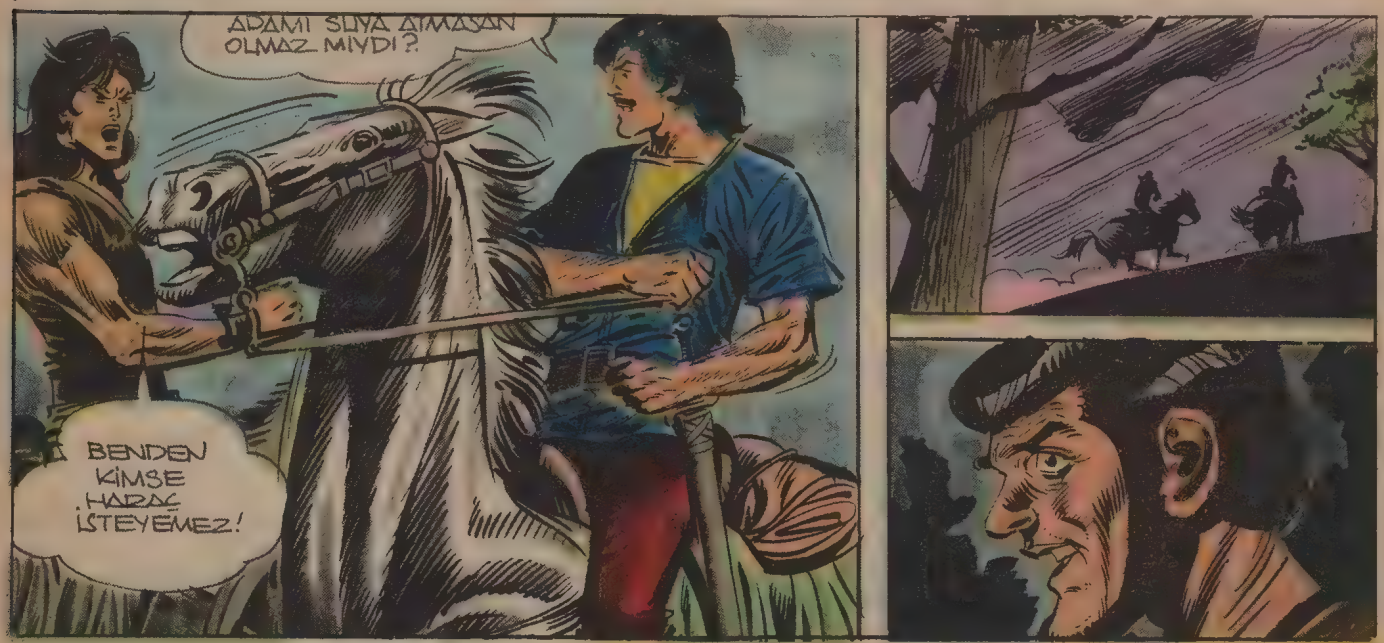

-Haydi, şimdi kaçalım buradan ...

Kara Murat gülümseyerek sordu :

-Adamı suya atmasan olmaz mıydı?

Durakoğlu gururla göğsünü şişirdi...

-Benden kimse haraç isteyemez.. İsteyenin sonu budur !..

-Sür atını, geliyorlar !

İki genç, atlarını mahmuzlayarak, üzerlerine doğru koşan kalabalığı yarıp öfkeyle bağıran, küfreden, tehditler savuran insanları arkalarında bırakarak fırtına gibi köyden uzaklaştılar...

Kara Murat'la Durakoğlu ağaçlar arasında gözden kaybolurken, kerpiçten yapılmış köy evlerinin birinden, kısa boylu, sivri yüzlü, sinsi bakışlı bir adam çıktı, uğursuz bir sevinçle ellerini oğuşturarak :

-Hımmm, dedi. Kont Leonard'ın beklediği yabancılar bunlar olacak... Hemen gidip haber vereyim..

Durakoğlu'nun ırmağa attığı aşiret reisi ırmaktan çıkarılmıştı... Adamın her yanından sular akıyor, küfürün bini bir paraya gidiyordu.

Sinsi bakışlı adam, bir süre bu manzarayı seyrettikten sonra mırıldandı :

-Kont Leonard çekinmekte haklı ! Şeytanın

ta kendisi bu herifler.. Bostok gibi bir devi iki yaşındaki çocuk gibi kaldırıp suya attılar... Aptal Bostok ! Para sızdırmaya kalkışmadan onları yakalasaydı, şimdi daha çok kazanırdı...

Sinsi bakışlı adam, evin ahırından çıkardığı bir ata binerek hızla köyden uzaklaştı...

★★★

-Peşimizden geler var mı ?

-Yok !..

-Atlattık öyleyse adamları...

-Adamları belki atlattık ama, tehlikeye daha çok yaklaştık... Kızlar Manastırı bu civarlarda bir yerde olmalı...

-Sir atını... Önce, ne yapıp yapıp, bir köy bularak karnımızı doyurmalıyız.. Atlar da iyice yoruldu.

Kara Murat Durakoğlu'nun cevabını bekle -

meden atını mahmuzladı.. Yarım saat sonra bir hana rastladılar..

Köpeklerin havlaması üzerine dışarı çıkan iri göbekli hancı yerlere kadar eğilerek onları içeri buyur etti...

-Buyurun beyzadelerim, yemeklerim nefistir... Ne emredersiniz ? Alabalık kızartması mı, tavuk mu, koyun eti mi ?

Durakoğlu öylesine acıkmıştı ki, yutkunarak:

-Hepsini getir babalık, dedi. Dünden beri hiç bir şey yemedik. Seni bile semirmiş kaz gibi görüyorum...

Kara Murat, ne hanı, ne de sahibini beğenmişti ama, burada konaklamaktan başka çare olmadığı için atından inip içeri girmişti...

Hancının hazırladığı yemekleri yerlerken, Kara Murat haydut kılıklı uşakları süzüyor, bu a-

damların itimat edilmez kimseler olduğunu düşünüyordu.

Yemekten sonra, hancının gösterdiği odaya çekilerek uyumaya başladılar...

Ortalık tamamen kararmıştı. Küçük bir kandil toprak zeminli odaya ölgün ve titrek bir ışık serpiyor, çok yorgun olan Durakoğlu, derin soluklarla uyuyordu.

Yatağın üzerine elbiseleriyle uzanan Kara

Murat, yarım saat kadar uyuduktan sonra birden gözlerini açtı.

Bir tıkırtı duyar gibi olmuştu...

Birkaç defa gerindi, esnedi :

-Doğrusu bizim yaptığımıza ihtiyatsızlık derler! diye mırıldandı. Babamızın evindeymiş gibi uzanmış, uyuyoruz...

Birden, az önceki tıkırtıyı yeniden duydu..

Ses, kapı tarafından geliyordu. Gözlerini kapaya rak uyur gibi yaptı.

Odanın kapısı usulca açıldı, aralıktan başını uzatan hancı, içeriye dikkatle baktıktan sonra, sessizce ilerlemeye başladı.

Arkasından da haydut kılıklı üç uşak geliyordu. Ayakkabılarını çıkardıkları için yürürken hiç ses çıkarmıyorlardı.

Gece yarısı, böyle bir saldırı karşısında, Kara Murat'tan başka kim olsa, korkudan dudak - ları uçuklardı...

Adamların ellerinde ışıl ışıl parlayan çelik hançerler vardı...

Kara Murat, heyecandan tüyleri diken diken olarak sessizce bekledi.

Durakoğlu, uykusunda homurdanarak sağın - dan soluna dönerken adamlar soluklarını tutarak birkaç saniye beklediler...

Hancı boğuk bir sesle :

-Tamam, dedi. Uyuyorlar ! Şimdi bastırın !.

Uşaklar, iyice yaklaşmış, hançerlerini kaldırmışlardı.

Kara Murat birden yerinden ok gibi fırladı. Üzerine inen hançerler, yatağa saplanırken, demir

gibi yumruğuyla uşaklardan birinin suratını dağıttı, ötekini kasıklarına indirdiği müthiş bir tek - meyle yere serdi...

Arkadaki uşak, arkadaşlarının kanlar içinde yere serildiğini görünce dehşet içinde geri çekildi... Yüzü korkudan ölü yüzüne dönmüştü...

Hancı haykırdı :

-Ne duruyorsun sersem atılsana !

Durakoğlu, odada kopan gürültüyle uyandı, homurdana homurdana yatağından doğruldu :

-Ne var? Ne oluyor böyle? Bu ne patırdı yahu ?

Hancının korkunç sesiyle kendisini toparlayan uşak, birden çılgın gibi atıldı. Hançerli kolu havada ölümcül bir daire çizdi.

Ama boşuna...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

6 EKİM 1976 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✱ SAYI: 141 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

Kara Murat yatağın yanında duran kılıcına bile el atmaya gerek görmeden, çevik bir hareketle bıçak darbesinden sıyrıldı, ve balyoz gibi yumruğuyla adamı yere serdi...

Artık iyice uyanan Durakoğlu ağızları burunları kanlar içinde kalarak yıkılan uşaklara bakarak:

-Vay, vay, vay! diye hayretle söylendi. Bizi öldürmek istediler ha?

ğım!

Kara Murat hancının üzerine yürüyerek gürledi:

-Anlat! Tek kelime yalan söylersen canını çıkarırım?

Hancı korkudan titriyor, çeneleri birbirine vuruyordu:

-Buraya sizden bir saat kadar sonra bir hanım geldi.. Sizi tarif etti. Yukarıda yattığınızı

Üç adamının da yere serildiğini gören hancının Kara Murat'a dikilen bakışlarında tarif edilmez bir dehşet ifadesi belirdi. Yüzü mosmor olmuştu.

Kara Murat, amansız bir gülümsemeyle ona döndü. Gözlerinde şimşekler çakıyordu.

Geri geri duvarın dibine kadar çekilen hancının dudaklarından acıklı bir inilti çıktı:

-Bağışla beni yiğidim! Hepsini anlataca-

söyledim...

Kara Murat hayretle sordu:

-Bizi tanıyor muymuş?

-Galiba... Tarifi aynen size uyuyordu yiğidim.. Seni ve arkadaşını, ölü ya da diri yakalarsak on altın vereceğini söyledi..

-Demek sence bizim canımızın değeri beş altın ha! Az değil mi?..

-Ne yapalım beyzadem.. Son zamanlarda işlerimiz çok kötü gidiyor...

Durakoğlu öfkeyle söze karıştı:

-Bizim hayatımıza beşer altın değer biçen o edepsiz kadın nereye gitti?

-Bir yere gitmedi efendim, burada.. Yandaki odada benden haber bekliyor..

Kara Murat da, Durakoğlu da, hayretle yerlerinden sıçradılar..

bir kadın sesi geldi:

-Giriniz!

Kara Murat içeriye fırtına gibi daldı...

Odada genç ve güzel bir kadın vardı...

Ama, bu Kara Murat'ın tahmin ettiği gibi Rahibe Liza değildi...

Kadın o kadar güzel ve büyüleyiciydi ki, Kara Murat şaşkınlıktan donakaldı:

-Liza değil bu!.. Başka bir kadın! Beni öl-

-Ne? Yandaki odada mı?

Kara Murat birden yıldırım hızıyla atıldı odanın kapısını açarak koridora fırladı...

İçinden:

-"Bu kadın, mutlaka Liza'dır.. Allah kahretsin! Bu defa onu affetmeyeceğim!" diye söyleniyor, kalbi öfkeyle titriyordu.

Terle kaplanan alnını silerek, yandaki odanın kapısını vurdu. İçeriden, güzel fakat emredici

dürtmek isteyen bu kadın kim olabilir?

Hancıyı beklerken, karşısında Kara Murat'ı gören güzel kadın birden sarsıldı, bütün vücudu ürperdi, korkudan yuvalarından fırlayan güzel gözlerini delikanlıya dikti...

Bağırmak istedi ama, ağzından tek kelime çıkmadı.

O zaman, mezardan çıkmış bir hayalden korkuyormuş gibi gerilemeye çalıştı.

Kara Murat ilk şaşkınlığı geçtikten sonra:

-Madam, dedi. Beni neden öldürtmek istediğinizi sorabilir miyim?

Kadının göğsünü bir hıçkırık doldurdu.

Bembeyaz kesilen dudaklarından boğuk bir inilti çıktı:

-Kara Murat!

Şaşkınlıktan Kara Murat'ın ağzı açık kaldı:

-Demek beni tanıyorsunuz?

Kadının ilk heyecanı geçmişti. Soğukkanlı görünmeye çalışarak acı bir sesle:

-Evet! dedi. Sizi tanıyorum.. Ve ölüme mahkûm olduğunuzu biliyorum...

-İyi ama, siz kimsiniz?

-Ben Kızlar Manastırı'nın Başrahibesi Anna'yım! Kimliğim, sizi neden öldürtmek istediğimi açıklar sanırım... Kont Leonard, aylardır sizin yüzünüzden korku içinde yaşıyor. Ben onun hiz-

metinde çalışan biriyim...

Kara Murat acı acı güldü:

-Rahibe Liza'nın da şefisiniz demek?

-Evet...

-Onu da benim üzerime siz saldınız.. Ama görüyorsunuz yedi canlıyım ben.. Öyle kolay kolay ölmem!..

Kara Murat, Başrahibe Anna'nın ansızın e-

linde bir hançerle üzerine saldırdığını gördü.

Kadının güzel gözlerinden ölüm ışıltıları çıkıyordu.

Umutsuzluğun verdiği çılgınlıkla bıçaklı elini kaldırdı. Ama Kara Murat, kolay bir hareketle onun bileğini havada yakalayarak:

-Ne yapıyorsunuz? dedi. Dur bakalım! Sen de Liza gibi vahşi bir kediye benziyorsun ...

...Sakin; sevimli ve tatlı görünen, ama fırsatını bulunca tırnaklarını geçiren yabani bir kedi..

Kara Murat güçlü parmaklarını biraz sıkınca kadının eli açıldı, hancer yere düştü...

Başrahibe Anna'nın dudakları titriyordu. Bakışları hâlâ tehdit doluydu.

İki genç gövde birbirine öyle yaklaşmıştı ki, az önce öfkeyle titreyen vücutlarında ani bir değişiklik oldu. Kin ve nefretin yerini arzu ve şehvet aldı...

Kara Murat, çelik kollarını Anna'nın ince beline dolayıp genç kadının diri vücudunu kendisine doğru çekerken kapı gürültüyle vuruldu, Durakoğlu'nun telaşlı sesi:

-Hey, Kara Murat! Orada mısın? diye sordu.

-Buradayım? Bir şey mi var?

-Kadını yakaladın mı?

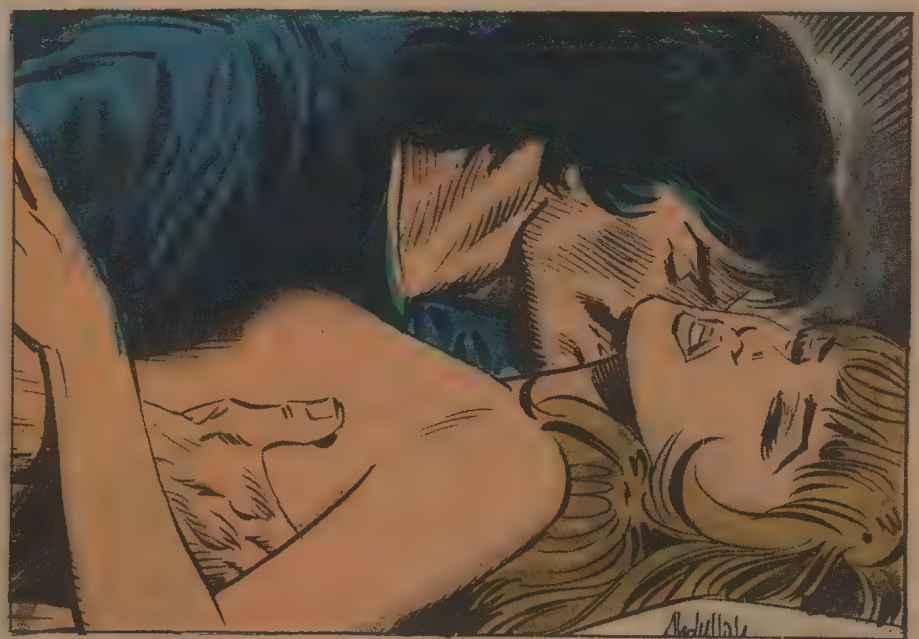

-Evet... Şimdi sorguya çekiyorum. Sen hancı ve adamlarına göz kulak oluver!..

Dışardan Durakoğlu'nun alaylı kahkahası yükseldi:

-İyi sorgular öyleyse... Ben nöbet tutarım merak etme sen...

Kara Murat, Anna'yı köşedeki yatağın üzerine yatırdı.

Başrahibe Anna, ateşli bir dişiydi.

Alev alev yanan vücudunun sert adaleli erkek vücudunun altında ezildiğini hissetti.

Daha bu gövdenin ilk dokunuşu, onu tatlı bir zevk dalgasına götürdü.

Bir süre sonra kendisinin onun olduğunu hissettiği an, baş döndürücü şehvetten kalbinin durduğunu zannetti..

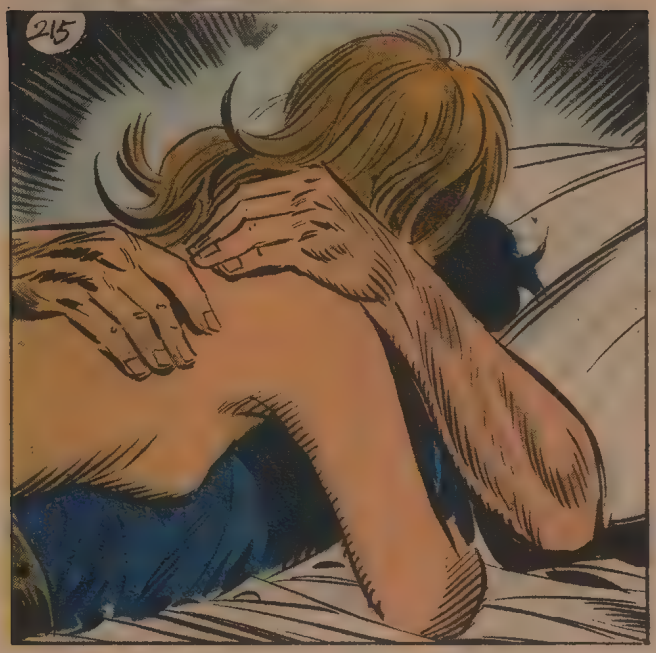

Fırtınayı andıran bir zevk dalgası içinde büsbütün kendini kaybetti. İniltilerini yok etmek istercesine dudaklarını onun dudaklarının üstüne yapıştırdı.

-Sev beni! Sev beni! diye tutkuyla mırıldandı.

Kadının şehvetle aralanan ağzındaki bembeyaz dişleri, dudaklarına derinlemesine o kadar geçmişti ki, Kara Murat kan fışkırdığını hissetti.

-Liza da öldürmek istemişti ! dedi.

Anna birden ciddileşti.. Sesi boğuk ve ürperticiydi. Yüzünde vahşi bir gurur belirmişti:

-Ama ben Liza değilim ! Her hareketim ölçülü ve hesaplıdır... Şu anda hanın etrafı en az yüz silahşörle sarılmış bulunuyor!

Kara Murat hafifçe titredi, fakat sakin ve ılık bir sesle:

İhtirastan çılgın gibi, nefessiz kalıncaya kadar öpüştüler.

Sevişmekten yorgun düşünce Anna sırt üstü döndü, gözlerini tavana dikerek:

-Buraya seni öldürmek için gelmiştim! dedi..

Çıplak göğüsleri usul usul titriyordu...

Kara Murat en sevimli gülümsemesiyle:

-Güzel , dedi. Şu halde yaman bir kavga olacak demektir...

Anna hayretle yataktan fırladı:

-Nee? Dövüşecek misin? Sen çıldırmışsın!

-Leonard'ın eline düşerek işkenceler altında can vermektense, dövüşerek ölmek daha iyi değil mi? Ama söyler misin bana, bu adamları nasıl topladın buraya?.

-Hana geldiğim vakit, yanımda iki rahibe vardı. Sizin burada olduğunuzu öğrenince onları derhal manastıra yollayarak adam toplamalarını istedim. Çoktan gelmişlerdir..

-Neden saldırmıyorlar öyleyse?

-Benden işaret bekliyorlar...

-Şu anda seni öldürebilirim!

Anna acı acı gülümsedi:

-Öldüremezsin... Ben Türkleri iyi tanırım.

Kara Murat pencereye koştu.. Dışarıda bir sürü silahlı adam vardı.

Koridordan Durakoğlu'nun endişe dolu sesi duyuldu:

-Kapıyı kırdılar Kara Murat! Çabuk gel!.

Kara Murat odadan dışarı fırladığı vakit hana bir sürü adamın girdiğini gördü.. Hepsi de tepeden tırnağa silahlıydı...

Durakoğlu boğuk bir sesle:

Savunmasız bir kadını öldüremezler.

Kara Murat dimdik duruyordu. Rengi sarardı. Buz gibi bir sesle:

-Doğru ! dedi. Bizi iyi tanıyorsun! ..Ama işareti vermemen için seni sıkı sıkı bağlayacağım

Anna, alaylı bir kahkaha attı:

-Zahmet etme, verdim bile...

Aynı anda, kadının sözlerini doğrulamak ister gibi hanın kapısı şiddetle vuruldu.

-Kadını öldürdün mü? diye sordu.

Kara Murat başını salladı:

-Hayır !

Durakoğlu kendini kaybetmiş bir halde haykırarak odaya atıldı:

-Öyleyse ben öldüreyim ! ..

Anna, fırtına gibi hışımla üzerine gelen Durakoğlu'nu görünce hafif bir feryat kopardı.

Durakoğlu'nun, Anna'ya inmek üzere kalkan yumruğunu, Kara Murat son anda havada yakala - dı:

-Bırak onu!

Durakoğlu korkunç bir sesle kükredi:

-Fakat bizi bu dişi yılan ele verdi.. Onu sağ mı bırakacağız?

Kara Murat muhteşem bir sadelikle:

-Evet, dedi. Sağ bırakacağız... Bize yaptığı kötülüğe karşı ona dokunmadığımızı hatırladıkça kendisi utanacak... Haydi gidelim...

Durakoğlu, her an patlaması mümkün olan bir öfke içinde bu emre itaat etti..

Koridora çıktıkları vakit, silahlı adamlar alt katı tamamen doldurmuşlardı. Durakoğlu biraz sararak:

-Hepsi içeri girmiş.. Çok geciktik! diye mırıldandı...

Silahşörlerin başında Kaptan Alfons vardı.. Gözlerinden zalim ışıltılar fışkırıyor ve:

-Her taraf aransın... Kimi görürseniz ya - kalayın ! diyordu..

Durakoğlu, Kaptan Alfons'u görünce öfke - den, bütün kanının beynine hücum ettiğini hisset- ti. Adama vahşi bir kinle bakarak:

-Katil! Babamın katili! Kendi ayağıyla geldi! diye haykırdı...

Bu sırada, alt katları arayan silahlı adam - lar, üst kata çıkmaya başlamışlardı...

Kura Murat, başka kaçış yolu göremediği i- çin:

-Şu silahşör taslakları arasından kendimi- ze yol açacağız Durakoğlu, dedi. Alt kata iner inmez hemen hayvanların bağlı olduğu ahıra koşa - lım...

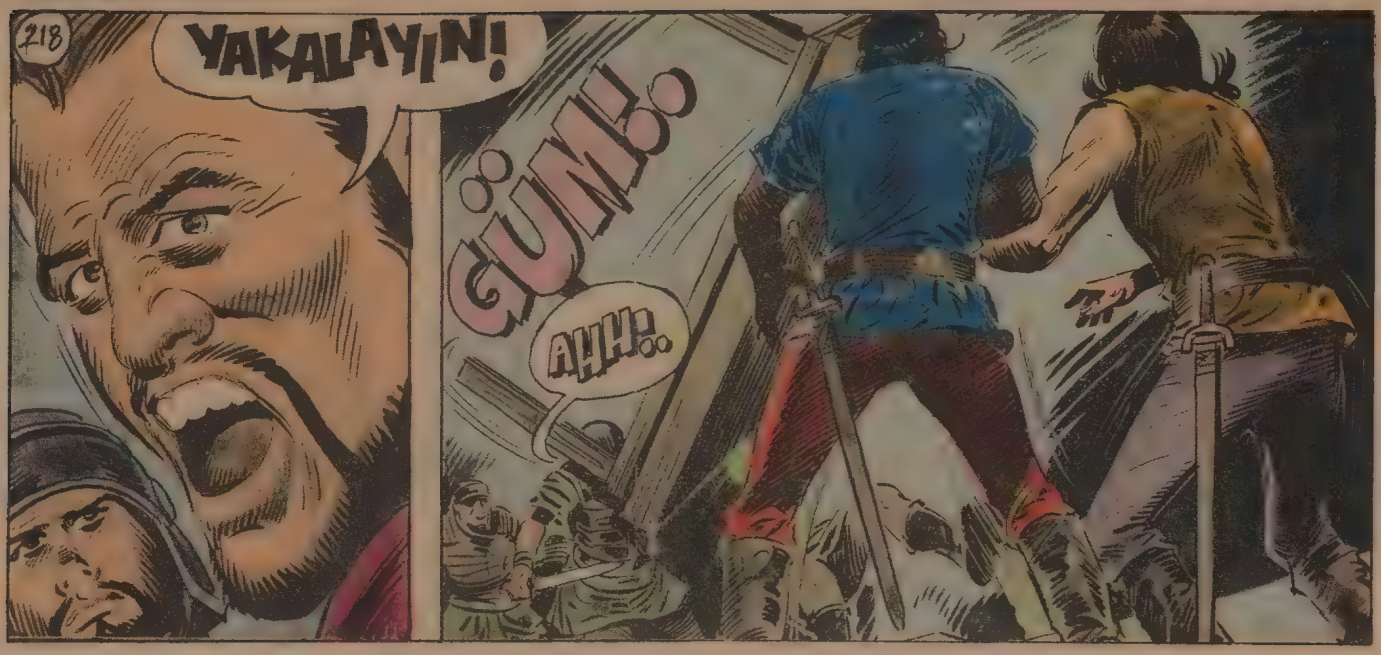

Merdivenin altında duran Kaptan Alfons, Kara Murat'la Durakoğlu'nu görmüştü...

-İşte, oradalar ! Yakalayın ! diye bağırdı.. Adamlar kılıçlarını çekerek merdiveni tırmanırken Kara Murat, koridordaki bir masayı tuttuğu gibi kaldırıp adamların üzerine savurdu:

-Defolun köpekler ! Çekilin yolumuzdan ! .. Masa, havada iki defa dönerek, gülle gibi adamların üzerine indi...

Feryatlar... Acı çığlıklar, inlemeler bütün binayı kapladı...

Son anda geriye sıçrayan Kaptan Alfons, bu tehlikeyi yarasız atlatmıştı...

Masanın yarattığı şaşkınlık geçmeden iki arkadaş kılıçlarını çekip, yıldırım gibi adamların üzerine indiler...

-Savulun! Savulun reziller !

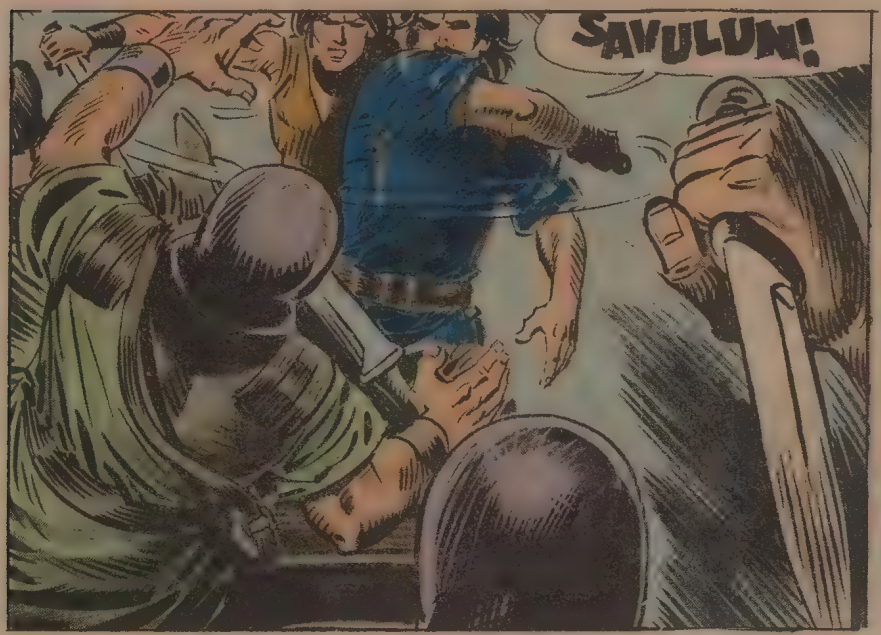

İki usta kılıç havada şimşek gibi dönüyor, kollar, kafalar uçuyor, kan gövdeyi götürüyordu..

Kara Murat bağırıyordu:

-İleri ! İleri !

İki kahraman gencin ölüm saçan müthiş kılıçları karşısında adamlar çil yavrusu gibi dağıldılar..

Belânın en büyüğüne çattıklarını geçde olsa anlamışlardı.

Odasından çıkan Başrahibe Anna, merdivenin üstünde durmuş, bu akıllara durgunluk veren dövüşü dehşet içinde seyrediyordu:

-Aman Allah'ım.. Bunlar insan değil şeytan !..

Sesinde, korkuyla karışık derin bir hayranlık ifadesi vardı..

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

13 EKİM 1976 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 142 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

Adamlarını gayrete getirmek için bağıran, tehditler savuran, büyük mükafatlar vaat eden Kaptan Alfons birden Durakoğlu'nu karşısında buldu...

Delikanlının göğsünden sevinçli bir çığlık koptu.

-İşte yakaladım seni katil !

Sapsarı kesilen Kaptan Alfons gerileyerek adamlarına haykırdı :

-Yetişin ! Öldürecek beni !

Kaptan Alfons'a yardım etmek için atılan silahşörler, karşılarında Kara Murat'ın amansız kılıcını buldular :

-Çekilin ! Geri basın ! Yaklaşanın bağırsaklarını deşerim !

Durakoğlu'nun yüzü korkunçtu. Gözleri vahşi bir kaplanın gözleri gibi yanıyordu.. Dudakları kinle titriyor, bu haliyle kanlı bir kasırgayı

andırıyordu..

Kaptan Alfons'un dizleri birbirine çarpıyordu. Gözleri yuvalarından dışarı fırlamıştı. O anda öleceğini anladı, son bir gayretle kılıcını kaldırıp, kendini korumak istedi... Ama Durakoğlu'nun darbesi amansızdı..

Kaptan Alfons vahşi bir hayvan çığlığı attı.. Bu feryatla herkes taş kesildi..

Durakoğlu'nun kılıcı ölüm makinesi gibi indi ve Kaptan Alfons'un gövdesinden ayrılan kanlı başı kapının dibine düştü...

Durakoğlu'nun gözlerinden sevinç yaşları boşandı :

-Katillerinden birini daha öldürdüm baba - cığım.. Şimdi sıra Stefanos'ta..

Bu sırada Kara Murat, kapıya giden yolu açmıştı.. Son bir hamle yapıp silahşörleri püskürttükten sonra Durakoğlu'na bağırdı :

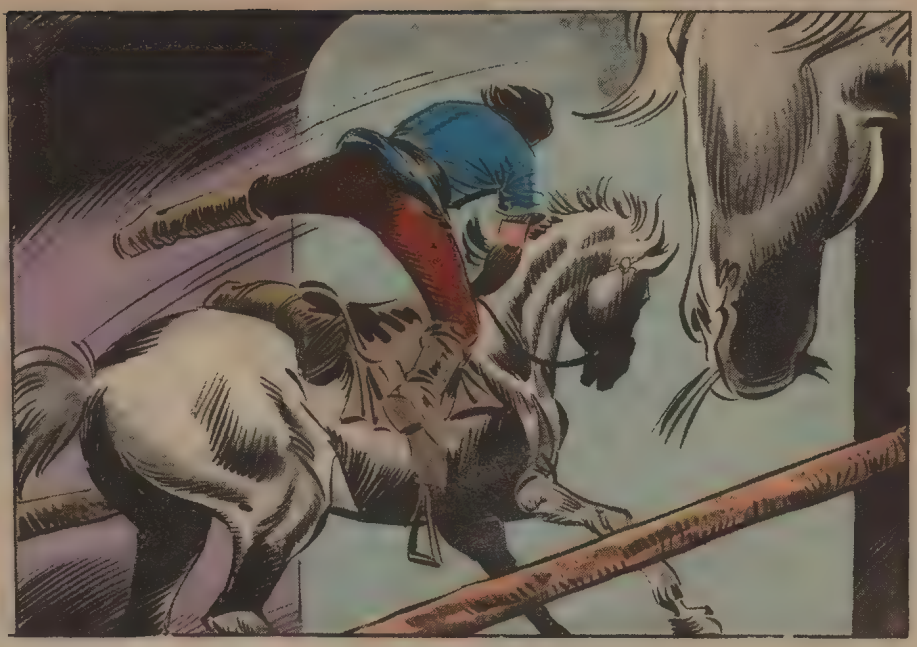

-Haydi !

İki genç, hızla kapıya atıldı.

Dışarısı karanlıktı..

Kara Murat düşe kalka, atların bulunduğu ahıra ulaştı..Rastgele bir hayvanın üzerine sıçradığı vakit Durakoğlu'nun yanında olmadığını fark etti, endişeyle seslendi :

-Durakoğlu ! Neredesin ! ?

- ???

-Durakoğlu, Durakoğlu !..

- ???

Kara Murat seslenmelerine hiç bir cevap alamadı.

Bu sırada silahşörler handan çıkmışlar, ellerinde meşalelerle ahıra doğru koşuyorlardı.Kara Murat atını mahmuzlayarak yıldırım gibi fırladı, adamlardan ikisi atı dizginlerinden tutarak onu durdurmaya kalkıştı ama, Kara Murat'ın tek-

me ve kabza darbeleri altında kanlar içinde yere yıkıldı..

At, uçarcasına karanlıklara doğru atılıp gözden kaybolurken adamlar haykırdılar :

-Allah kahretsin !

-Kaçırdık ! Kaçtı !..

-Ama öteki elimizde ! Onu yakaladık !..

Gerçekten Durakoğlu'nun şansı Kara Murat kadar iyi gitmemişti.

Kapıdan çıkarken ayağı eşiğe takılmış, bir anda kendisini yerde bulmuştu..

Kalkmaya çalışırken üzerine on adam birden çullanmış ve onu kıskıvrak yakalamıştı.

Öfkeli silahşörlerden biri kılıcını kaldırarak Durakoğlu'nun kafasını gövdesinden ayırmak istedi...

Ama aynı anda, Başrahibe Anna'nın emredici sesi duyuldu :

-Onu öldürürsen, sen de kendini ölmüş bil !'

Silahşor şaşkınlıkla Anna'ya döndü :

-Ama bu adam Kaptan Alfons'u öldürdü.

Anna buz gibi bir sesle :

-Onun cezasını Kont Leonard verecek ! ... Sorguya çektikten sonra tabii. Şimdi adamların bir kısmı Kara Murat'ın peşine düşsün ! Biz manastıra dönüyoruz !

Durakoğlu keskin bakışlarını Anna'ya dikerek :

-Az önce iyi ki seni öldürmemişim, dedi.

Anna, alaylı alaylı gülümsedi :

-Ölümden kurtulduğunu sanıyorsan aldanıyorsun ! Korkunç işkenceler altında can verecek-sin !

Durakoğlu umursamaz bir tavırla omuz silkti :

-Şimdilik yaşıyorum ya, sen ona bak !

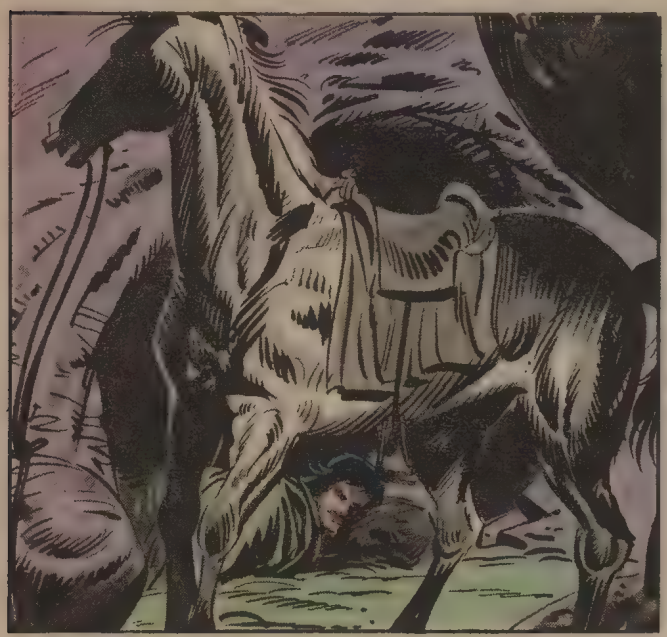

Delikanlının soğukkanlılığı muhteşemdi.

★★★

Kara Murat atını çılgınca sürerek bir süre kaçtıktan sonra izini kaybettirdiğine inanarak mağaraya benzer bir kovuk buldu...

Az sonra atını bir taşa bağlamış, köşeye kıvrılarak günün ezici yorgunluğuyla kendinden geçip mışıl mışıl uyumaya başlamıştı.

Uyandığında bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor, gök gürlüyor, şimşekler çakıyordu. Yağmurun, bütün izleri sildiğini düşünerek rahatladı.

Ama yağmur hiç durmadan, dinlenmeden iki gün devam edince içini yavaş yavaş bir endişe sarmaya başladı...

Açlıktan midesi kazınıyor, başı dönüyordu.

Mağaranın dışında seller akıyordu. Tehlikeyi göze alsa bile çıkıp gitmesi imkânsızdı.

Dördüncü günün sabahı yağmur durdu, öğleye doğru sel suları çekildi..

Yol açılmıştı. Ama Kara Murat da bitmiş, perişan olmuştu...

Yüzünü gölgeleyen dört günlük sakalı, açlığın çökerttiği yanakları, kızaran gözleriyle korkunç bir görünüşü vardı.

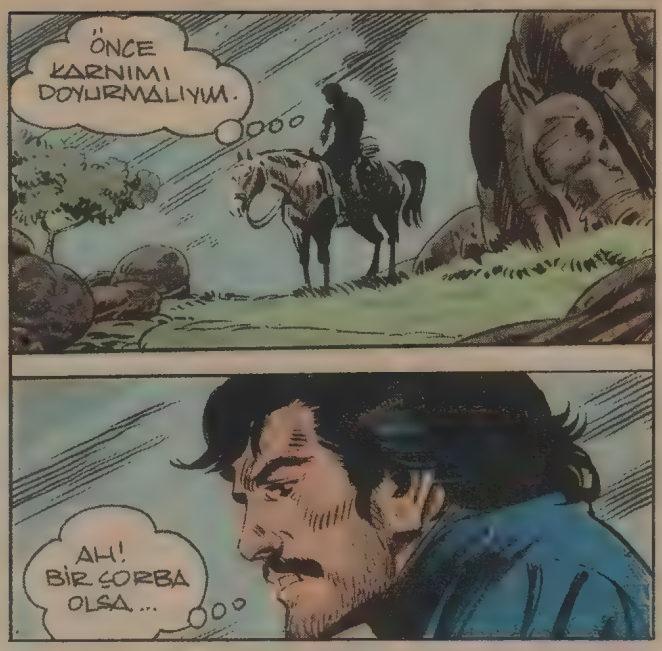

Atını sürerek ıslak yamaçlardan inip yola çıktı.

Başı dönüyordu...

Yapacağı ilk iş bir köy veya han bulup, karnını doyurmak olacaktı..

"Ah! Bir çorba olsa.. Bir parça da ekmek. Cebimdeki paraların hepsini verirdim" diye acı acı söylendi...

★★★

Durakoğlu'nu, Kızlar Manastırı'nın işkence odasına götürüp, kolları ve göğsü çıplak, dev yapılı, korkunç bir adama teslim etmişlerdi..

Kont Leonard, handaki kavgayı ve Kara Murat'ın kaçmayı başardığını öğrendiği vakit köpürmüş, öfkesinden kuduracak gibi olmuştu..

Uzun uzun düşündükten sonra vahşi bakışlarını Durakoğlu'na dikerek, korkunç kinini yansıtan bir sesle:

-Demek sen onun arkadaşısın. Şövalye Teodmir'le Kaptan Alfons'u öldüren haydutsun, dedi. Sonra cellada dönerek emretti:

-Onu işkence odasına kapat. Kendim sorguya çekeceğim!

Bir saat sonra bodrum katında, çeşitli işkence aletleriyle dolu bir odada sorgu başlamıştı

Kont Leonard'ın ağzından adeta ateş fışkırıyordu. Küfrediyor, bağırıyor, cellada haykırıyordu:

-Haydi! Asılasıca herif! Söyletsene şunu!

İri yarı cellat, telaşla koşuyor, ateşte kızdırdığı şişlerin birini bırakıp ötekini alıyordu..

Kor haline gelmiş bu şişler, Durakoğlu'nun çıplak vücuduna değdikçe, tüyler ürpertici bir "Cızz" sesi çıkarıyor, işkence odasını yanık ve

iğrenç bir et kokusu kaplıyordu...

Durakoğlu duvara, ellerinden ve ayakların-dan zincirle bağlanmıştı..

Kımıldamasına imkân yoktu...

Ateşten demirler gövdesine değdikçe, bütün adaleleri kasılıyor, vücudu acıdan geriliyor, gözlerinden ıstırap fışkırıyordu ama "Gık" bile demiyordu..

Kont Leonard, her türlü insanlık duygularını bir kenara atmıştı. Durakoğlu'nun, çektiği büyük acıya rağmen, kendisine alay eder gibi bakışı onu çileden çıkarıyordu:

-Söyle! Söylesene alçak herif! Arkadaşın nerede? Kara Murat olacak o haydut nerede saklanıyor?...

Durakoğlu, belki otuzuncu kez:

-Bilmiyorum! dedi..

Ama Kont Leonard ona inanmıyordu.

İnsanlıktan çıkmış, kan içici bir canavar haline gelmişti..

Tek düşüncesi vardı..

Öğrenmek istiyordu..

Aylardır, kendisine uykusunu haram eden, gecelerini korkunç kâbuslar içinde geçirmesine sebep olan Kara Murat'ın yerini öğrenmek... Ve onu öldürmek...

Durakoğlu'na, gözleriyle yercesine baktı. Konuşmuyor, haykırıyordu :

-Söyle köpek !..Öğrenmek istiyorum !.Kara Murat nerede?

Durakoğlu, ağzında biriken kanları Kont ' un yüzüne tükürerek bağırdı :

-Ne laf anlamaz adamsın sen? Bilmiyorum dedim ya..Köpek gibi hırlayacağına ne yapacaksan yap...

Çaresizlik içinde kıvranan Kont Leonard vahşi bir hayvan gibi uludu :

-Cellat ! Bas şişi...Bas şişi ...

Kızgın demirler, yeniden Durakoğlu'nun gövdesini dağlamaya başladı...

Delikanlının çektiği acı o kadar büyüktü ki, ne denli güçlü olursa olsun bir insanoğlunun bunlara dayanması olanaksızdı..

Çok geçmeden Durakoğlu'nun başı önüne

düştü .

Bayılmıştı !

Kont Leonard, cellada kızdı :

-Aptal herif !..Asılasıca köpek ! Bayıltmadan yapamaz mısın işini?

Bu sırada Stefanos zindana girdi. Esirin yapılan korkunç işkenceye dayanamayarak bayılmış olduğunu görünce yüzünü hoşnutsuzlukla buruşturdu :

-Ne o? Konuşturamadınız mı herifi?

Kont Leonard burnundan soluyarak homurdandı :

-Keçi gibi inatçı !..Ya gerçekten bilmiyor, ya da ölse de konuşmayacak aptal tiplerden biri..

Stefanos da Kont gibi günlerce, haftalarca aylarca uykularını kaçıran Kara Murat'ı ele geçirmek için can atıyordu...

Durakoğlu'ndan hiç bir şey öğrenemedikle - rini anlayınca kaba bir küfür savurdu, baygın gen- ce kinle bakarak ona bir tekme attı:

-Allah kahretsin ! Şimdi ne yapacağız?

Kont Leonard düşünceliydi. Birden gözleri parladı:

-Aklıma bir fikir geliyor..

-Ne gibi, nasıl bir fikir?

-Güzel bir fikir ! .. Ben bu Türklerin ne e- nayi insanlar olduklarını bilirim !

-Ne yapmayı düşünüyorsun?

-Yapacağımız iş çok basit... Yarın sabahtan itibaren bütün adamlarımız çevreye dağılsın, tel- lallar bağırsın, Kara Murat bir hafta içinde gelip teslim olmazsa, arkadaşının cellat baltası altında başı kesilerek idam edileceği duyurulsun..

Stefanos, gözleri şaşkınlıktan büyüyerek Kont'a baktı:

-Bunu duyunca Kara Murat'ın kendi ayağıyla tıpış tıpış buraya geleceğini mi sanıyorsun?

-Elbette...

Stefanos dudaklarını büktü:

-Sen şaşırmışsın azizim... Kara Murat gibi bir adam kolay kolay teslim olmaz...

Kont Leonard acı acı gülümsedi:

-Ben Türkleri tanırım dostum.. Hepsinin mayaları birdir.. Kara Murat'ı ise daha iyi tanı - rım.. Korkunç bir haydutur ama, tellalların sesi- ni işittiği vakit, iki eli kanda bile olsa buraya gel- mekten çekinmeyecektir.

-Ya çok uzaklardaysa?

-Biz sağ oldukça buralardan uzaklaşmaya - caktır..

-Ya öldüyse?

-Ah bu mümkün mü? Keşke ölmüş olsa !.. Ama mümkün değil.. O kolay kolay ölmez... Yedi canlıdır.. Bugüne kadar bunu anlamadın mı?

Kont Leonard'la Stefanos, planlarını uygulamak üzere hızlı adımlarla zindandan çıktılar...

Arkadaşının idam edileceğini duyunca Kara Murat'ın teslim olmasa bile, onu kurtarmak için çılgınca bir girişimde bulunup yakayı ele vereceğini umuyorlardı..

Köylü:

-Var ağam, dedi.. Şu tepeyi dönünce göreceksin...

Kara Murat atını hızla sürdü. Gerçekten, köylünün gösterdiği tepeyi aşınca, bacasından dumanlar tüten bir hanla karşılaştı. Handan birkaç yüz metre ötede ise, küçük bir köy vardı.

Kara Murat, birkaç dakika sonra hanın önünde dizginleri kasarak hayvandan indi. Atının özengisini tutan hancıya:

Belki haksız da değillerdi...

★★★

Kara Murat, aç ve perişandı..

Günlerdir ağzına bir lokma ekmek koymamıştı...

Rasgele gidiyordu.. Yol da inadına, uzadıkça uzuyordu.

Bir yamaçta gördüğü köylüye,

-Buralarda bir han var mı ? diye sordu..

-Çabuk bana bir tavuk kestir, dedi.. Hemen pişirsinler.. Tavuk pişene kadar tereyağda dört yumurta yaptır.. Varsa pilav ve yoğurt da isterim.. Çabuk ol, açlıktan öleceğim yoksa...

Hancı, Kara Murat'ın perişan haline bakarak kuşkuyla mırıldandı:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

20 EKİM 1976 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI 143 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

-Emredersiniz...Emredersiniz asilzadem .. Ama tavuğu köyden aldırtmam gerek.. Anlıyorsunuz ya, köylüler de parayı almadan tavuğu vermezler...

Kara Murat o kadar açtı ki, hancının kendisinden şüphelenmesine aldırmadı bile...

Kemerinden bir altın çıkararak hancıya fırlattı :

-Al..Üstü senin olsun...Yalnız çabuk olmazsan kulaklarını keserim !..

Hancı, parayı görünce yerlere kadar eğildi:

-Oh...Çok cömertsiniz efendim...Az sonra her şey hazır olacak...

Kara Murat, hanın geniş kapısından içeri girerek bir masaya çöktü...

Hancı, perişan görünüşlü, fakat zengin oldu-

ğu anlaşılan yağlı müşterisini ağırlamak için hızla işe girişirken birden dışarıdan, han köpeklerinin havlamalarına karışan kalın bir ses duyarak irkildi...

-Hey, hancı ! Hangi cehennemdesin yine?

Hancı korka korka dışarıya çıktı, gözlerinden bir üzüntü bulutu geçti :

-Serseriler ! Geldiler yine !..

Hanın kapısında, bellerinden uzun ve enli kılıçlar sallanan iriyarı dört silahşor duruyordu. Bunlar Kont Leonard'ın paralı askerleriydi...

İçlerinde en kabadayısı olduğu anlaşılan silahşör kaşlarını çatarak hancıya yaklaştı :

-Ne o? Bizi gördüğüne memnun olmadın mı? Ulan sen hiç adam olmayacaksın be? İnsan müşterilerini böyle mi karşılar?

Hancı, gerçekten yüzünü asmış, alnında sıkıntıdan iri ter taneleri belirmişti..Bütün cesaretini toplayarak :

-Yine geç vakitlere kadar kumar oynayıp, sonunda kavga edecekseniz gelmeyin, dedi..

Silahşor birden öfkeyle atıldı, topaç gibi çevirip kıçına öyle bir tekme vurdu ki, zavallı adam uçarcasına hanın açık kapısından içeri girip yere yığıldı...

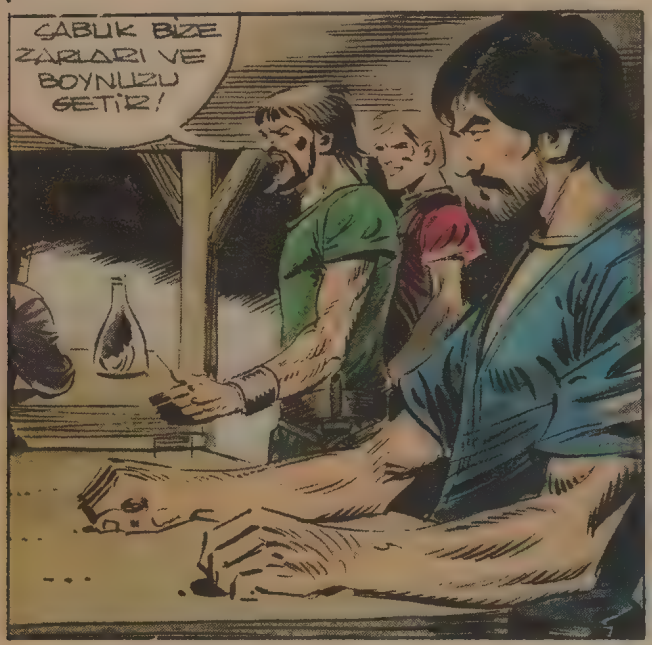

çıkacak demekti...

Ama silahşorler Kara Murat'a bakmadılar bile...

Hancıya bağırdılar :

-Sen adam olmayacakmısın be herif? Çabuk bize zarları ve boynuzu getir bakalım. Sonra yiyecek bir şeyler de hazırla..Bugün izin günü - müz...Sabaha kadar kumar oynayacağız...

Kontun silahşörleri homurdandılar :

-Hayvan herif!..Bizimle terbiyeli konuş - mayı öğren!..

Adamlar, kabadayıca bir yürüyüşle hana girdiler...

Köşede oturan Kara Murat onları görünce hafifçe irkildi, toparlandı, eli kılıcına doğru gitti..

Bunlar büyük bir ihtimalle Kont'un adamlarıydı...Kendisini arıyorlarsa, yaman bir kavga

Dört silahşör, göğüslerini kabarta kabarta, kollarını sallaya sallaya ocağın yakınındaki peykeye gidip, üzerine oturdular...

Hancı birkaç dakika sonra, içi boş bir boynuz ve iki küçük zarla geri döndü...

Silahlı adamlar peykeye, karşılıklı bağdaş kurmuşlardı :

-Başlayalım mı?

-Benim param bu kadar..Siz de çıkarın keselerinizi...

-Doğru, herkes parasını çıkarsın... Borca kumar olmaz...Kesesine güvenen oynasın.

Hepsi ellerini kemerlerine atıp, paralarını çıkardılar...

İçlerinde en kabadayıları olduğu anlaşılan silahşör :

-Bakın peşin söyleyevim. dedi. Amacımız eğlenmektir. Kaybedince kızıp, kılıçlara sarılmak yok...

Gevrek gevrek gülerek zarları boynuza koyup, çalkaladı, sonra da sallayarak attı...

Zarlar boynuzun içinden, fırıl fırıl, döne döne yuvarlandı, gözler dikkatle bu kemik parçalarını izledi...

Kumar başlamıştı...

Hepsinin yüzleri gerilmiş, çeneleri kenetlenmiş, durmadan zar atıyorlardı...

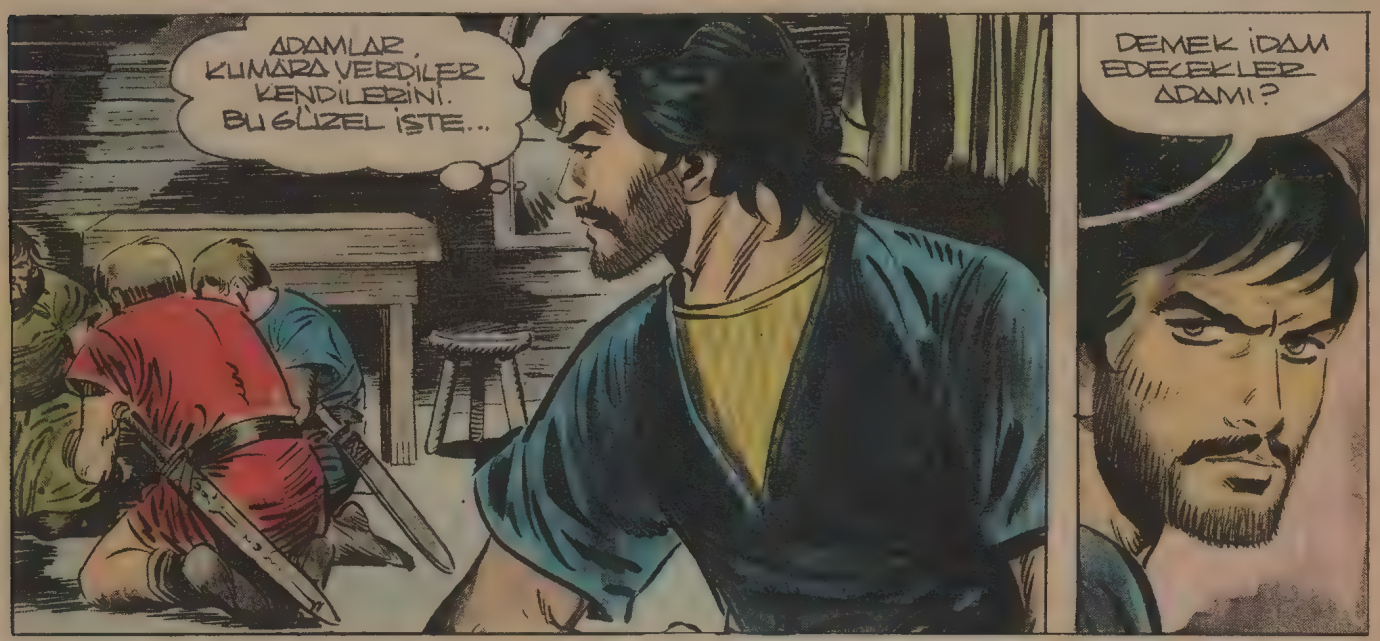

Kara Murat, Kont'un adamlarının hana kumar oynamak için geldiklerini anlayınca rahatladı...

Artık yemeğini yiyip, karnının iyice doyurduktan sonra buradan gidebilirdi. İçinden :

-"Adamlar kumara verdiler kendilerini ... Dünyayı gördükleri yok..Bu güzel işte" diye mırıldandı...

Şu hancı da nerede kalmıştı?

Midesi açlıktan kazınıyordu...

Hiç değilse birkaç parça ekmek getirseydi..

Birden adamların oyuna ara vererek konuşmaya başladıklarını fark etti...

Silahşorlardan biri :

-Demek idam edecekler adamı?dedi.

Öteki başını salladı :

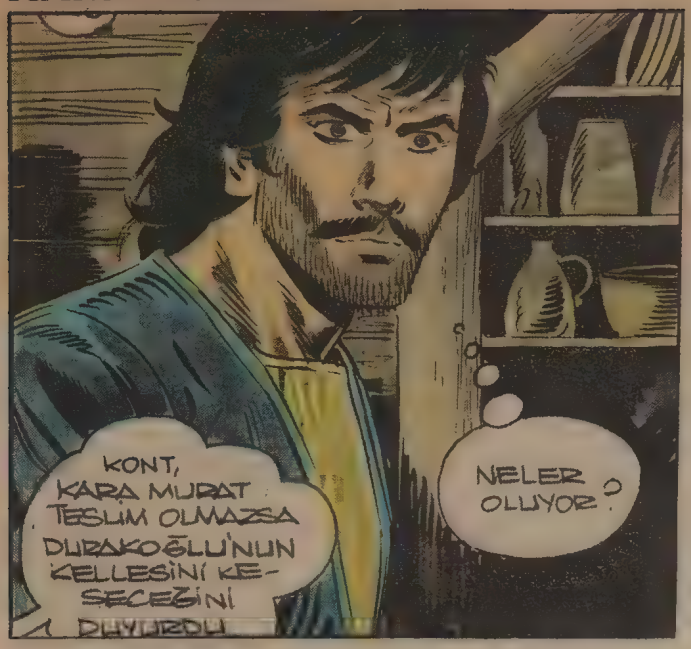

-Evet...Kont her yana haber saldı... Kara Murat denen o serseri gelip teslim olmazsa Durakoğlu'nun kellesini keseceğini duyurdu.

Kara Murat işittiği sözlerle önce sapsarı, sonra kıpkırmızı kesildi..Allah...Allah...Neler oluyordu böyle?

Soluk bile almadan adamları dinlemeye başladı...

Silahşör devam ediyordu :

-Kont Leonard, Kara Murat'a teslim olması için bir hafta mühlet verdi ama, dört gün geçtiği halde herif ortalarda bile yok..

-Kaçıp gitmiştir...

-Korkağın biri öyleyse...

-Bence kaçmışsa akıllılık etmiş..Teslim olmak enayiliktir...

-Ama yürekli bir silahşor arkadaşını ölüme bırakıp gitmemeli...

Kara Murat hayretler içinde düşünüyordu :

-"Vay anasını ! Ben mağarada kaldığım süre içinde neler olmuş meğerse !.Teslim olmazsam Durakoğlu'nu asacaklarmış !.. Vay kalleş herifler !.."

Silahşor devam etti :

-Bence o herif cesur filan değil...Ödleğin biri...Zaten baskın gecesi arkadaşını tek başına bırakıp kaçmış...Kont onun nesinden korkuyo bilmem !..Her yanı tehlike olsa, ne çıkar...

-Doğru söylüyorsun...O gece ben de oradaydım.Herif tatlı canını kurtarmak için tabana kuvvet kaçtı!..

Birden hanın içinde, gök gürültüsü gibi bir ses patladı :

-Yalan ! Yalan söylüyorsun köpek !..

Adamlar afalladılar..

Bu ses nereden geliyordu?

Hangi edepsiz kendilerine "Yalancı" diyordu...

Ölümüne mi susamıştı?

Öfkeyle ayağa fırlayarak sesin sahibini araştırdılar :

-Kim söyledi bunu? Ortaya çıksın! Kim?. Kim ?..

Kara Murat masasından kalkarak adamların üzerine doğru yürüdü. Gözlerinden şimşekler fışkırıyordu :

-Ben !

Hancı, korkudan bir duvarın kenarına sinmiş, titreyerek onlara bakıyordu...

- Bu dört silahşor, saçı sakalı uzamış, perişan görünüşlü genci döve döve öldürebilirdi.

İçinden :

"Zavallı! Deli misin? Bu azgın heriflere çatılır mı?" diye ona acıdı...

Kara Murat, göğsünü gererek adamların karşısına dikilmişti... Sağ kolu her an kılıcını çekmeye hazır, çelik bir yay gibi gergin duruyordu..

İzbandut gibi dört silahşor, karşılarında, açlıktan yanakları çökmüş, öfkeli, fakat bitkin görünüşlü genci görünce hancı gibi, onun aklını oynatmış olduğunu sandılar...

Salonu şen ve alaylı kahkahalar kapladı.

Dördü de katıla katıla gülüyordu :

-Şu çulsuza bak, bize kafa tutuyor !..

-Neyse...Affedelim zavallıyı... Aklından zoru var her halde...

-Bizim kim olduğumuzu bilmiyor, bağışla - yalım...

Kara Murat, içinde gittikçe büyüyen korkunç öfkeyi yatıştırmaya çalışarak acı acı gülümsedi :

-Sizin kim olduğunuzu biliyorum baylar !..

-Öyleyse söyle bakalım kimiz?

-Kont Leonard'ın köpeklerisiniz !..

Salonda buz gibi bir rüzgâr esti...

Üç silahşör kudurucasına Kara Murat'ın üzerine atılmak istedi ama, elebaşıları olduğu anlaşılan dördüncüsü onlara engel oldu :

-Acele etmeyin arkadaşlar...Durun bakalım...Önce bize hakaret eden şu serserinin kim olduğunu öğrenelim...Sonra da ona son duasını yapması için birkaç saniye izin verelim.

Adam, kanlı gözlerini Kara Murat'a çevirerek devam etti :

-Söyle bakalım sen kimsin?

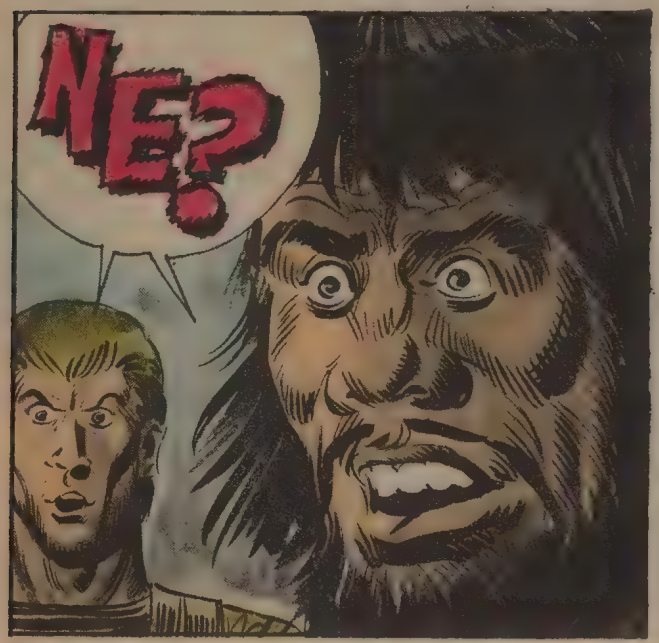

-Ben Kara Murat'ım !

-Nee?

O anda gökten yıldırım düşse, tavan başlarına çökse, yer yarılsa bu kadar şaşırmazlardı..

"Kara Murat" adı hanın içinde birden barut fıçısı gibi patladı...

Dört silahşor, biraz şaşkın, biraz da korkulu bir ifadeyle karşılarındaki gence baktılar...

Demek aylardır Kont'u titreten müthiş Türk büydu !..

Tek başına Trabzon'u altüst eden, bütün imparatorluk muhafızlarını peşine takıp, onları atlatan, çemberleri yaran, yangınlardan, tuzaklardan kurtulan şeytan Türk, karşılarında duruyordu...

Fakat garip şey...

Hiç de müthiş birine benzemiyordu.

Silahşorlar hâlâ duyduklarına inanamıyor gibiydiler...

Delikanlı, yumruğuyla göğsüne vurarak kükredi :

-Evet, Kara Murat benim! Hepinizin yüzüne tükürüyor ve sizi korkaklıkla suçluyorum. Var mı bir diyeceğiniz?

Kont'un silahşorları kılıçlarına sarıldılar. Artık iş çığrından çıkmıştı. Hep beraber bağırışarak atıldılar. Hepsinin gözlerini kan bürümüştü Çılgın gibiydiler...

-Yakalayalım herifi...

-Ayağımıza gelen kısmet bu...

-Kont'tan iyi mükâfat alırız...

-Teslim ol sersem, kurtulamazsın...

Çarpışma çok çetin başladı.

Kara Murat ilk saldırıyı önleyerek gürledi.

-Kont'tan önce, mükâfatınızı ben vereceğim. Al bakalım, bu sana dostum...

Delikanlının uzun kılıcı, silahşorlardan birinin sol omuzuna hızla indi ve adamı kanlar içinde yere devirdi...

Ötekiler bir an şaşırır gibi oldular...

Bu adam gerçekten belâlı biriydi galiba...

Ama artık, iş işten geçmişti... Geri dönemezlerdi...

Kendilerini açıktan açığa tahkir eden, üstelik Kont'un düşmanı olan bu genç adama haddini bildirmek gerektiğini düşünüyorlardı...

Kılıçlar, havada, ölüm daireleri çizdi. Çelik sesleri hanı inletti...

Bir dakika geçmeden, ikinci silahşor da kanlar içinde yere yuvarlandı...

Kara Murat, akıl almaz bir çeviklikle her yana yetişiyor, kılıcı, bir sihirbazın elindeki değnek gibi, inanılmaz hareketlerle karşısındakilerin vücutlarında delikler açıyordu.

Delikanlının ölüm vuruşları arka arkaya indi...

Göz açıp kapayana kadar kavga bitmiş, hepsi yaralanan silahşorlar, oraya buraya serilmişlerdi...

hanının daha fazla hasara uğramasından korktuğu için yeni gelenleri ona haber vermişti...

Günlerdir aç olan Kara Murat, gücünün sonuna geldiğini, yeni bir dövüşe girecek enerjisinin kalmadığını hissetti...

Hızla kapıyı açıp atına doğru koşarken :

-Unutmayın! Yakında manastırınızı başınıza yıkacağım! diye haykırdı.

Kara Murat :

-İşte beni tanıdınız! dedi. Şimdi gidip efendinize söyleyin! Yakında onun da canını almaya geleceğim! Hazır olsun!..

Bu sırada pencereden bakan hancı telaşla bağırdı :

-Aman beyzadem, gelenler var!. Durmayın kaçın!..

Adam, Kara Murat'ı düşündüğü için değil,

Dövüşü, bir iki ufak çizikle atlatmıştı...

Bunlar önemli değildi.

Ama açtı... Midesi kazınıyordu... Önemli olan buydu.. Hiç değilse birkaç lokma yiyebilseydi...

Rüzgâr gibi koşan atını ağaçlığa doğru sürerken: "Karnımı doyuracak başka bir yer bulmalıyım. Hem de çok acele.. Yoksa açlıktan öleceğim!" diye acı acı mırıldandı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

27 EKİM 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI: 144 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

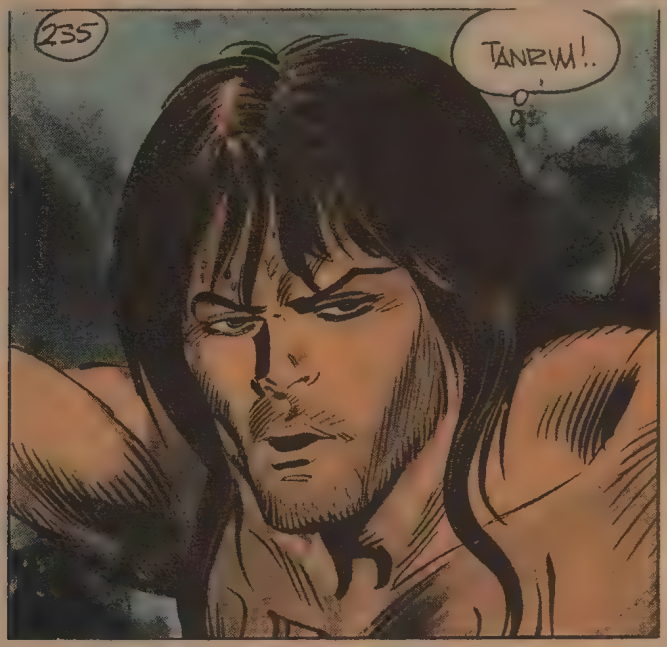

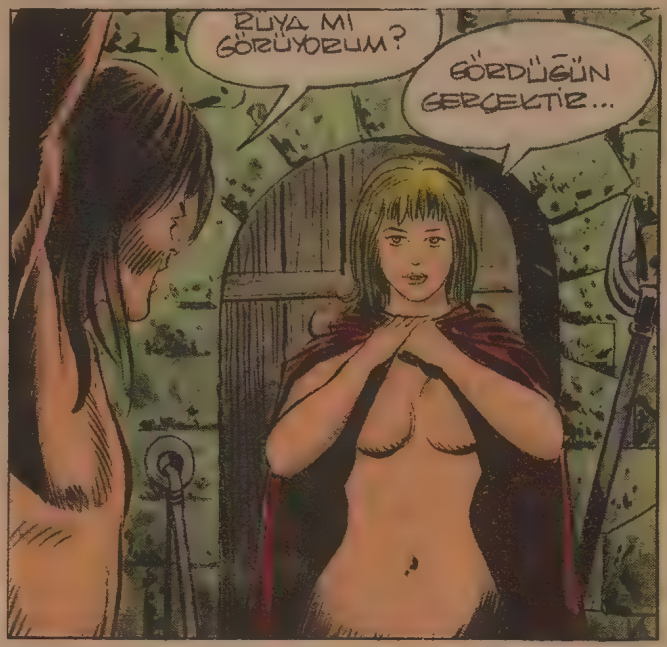

★★★

Durakoğlu zindanda büyük acılar içinde kendine geldi.

El ve ayak bileklerinden, duvardaki halkalara bağlanmıştı...

İşkenceden dumanlanan gözleri, çevresini sisli, bulutlu görüyordu.

Birden, bu sis perdesi arasında çıplak bir kadın vücudu görür gibi oldu, hayretler içinde kalarak:

-"Rüya mı görüyorum?" diye mırıldandı.

Kadının üzerinde siyah bir pelerin vardı... Pelerinin önü açıktı. Bu açıklıktan vücudu tüm güzelliğiyle görülüyordu. Ilık, yumuşak ve tatlı bir sesle:

-Hayır'. Rüyada değilsiniz'. Gördüğünüz gerçektir'. diye fısıldadı.

Şaşkınlığı daha da artan Durakoğlu, göz kapaklarını güçlükle kaldırarak önünde duran kadına dikkatle baktı. Hafifçe gülümsemeye çalışarak:

-Evet, dedi. Rüya filan değil bu.. Karşımda bir peri kızı bütün çıplaklığıyla duruyor... Hem de nefis bir çıplaklık bu..

Üzerindeki pelerini bir şal gibi sıyırarak ayaklarının dibine atan, güzel kadın, sevilmek, okşanmak isteyen bir kedi gibi Durakoğlu'na sokuldu...

Çıplak ve dik göğüsleri, dişiliğini haykıran bir bayrak gibi dalgalanıyor, iç gıcıklayan şehvetli hareketleri, arzuları kamçılayan bir kırbaç etkisi yaratıyordu...

Durakoğlu birden onu tanıdı ve iç yüzünü bilmediği bir korkuyla titreyerek:

-Anna'. Sen ha? diye haykırdı.

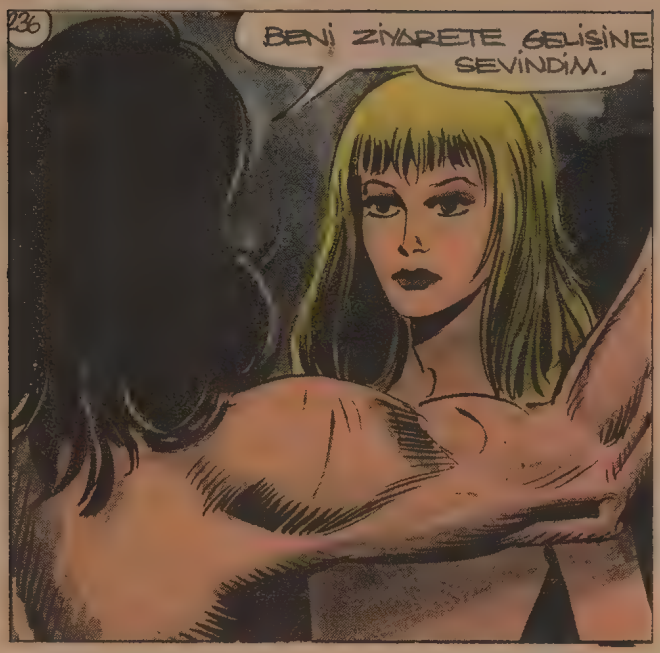

Gerçekten, karşısında duran, baş rahibe Anna idi..

O derece güzel, öylesine büyüleyiciydi ki, Durakoğlu, şaşkınlıktan ağzı açık dona kaldı...

Yapılan işkencelerle her yanı dağlanmasına, vücudu büyük acılar içinde olmasına rağmen, bunları unuttu, şaşkınlığını gizlemeye çalışarak:

-Beni ziyarete gelişine sevindim!. dedi.

Anna, üzerinden damla damla dişilik akan, tatlı, sevimli, büyüleyici tavrını birden bıraktı.. Yüzünde şeytansı, çılgın bir ifade belirdi:

-Aptal!. dedi. Siz erkekler, hepiniz aynı çamurdan yaratılmışsınız!. Güzel bir kadın görünce hemen kendinize hayran oldu sanıp gevşiyorsunuz... Oysa çoğu kez alay ediyoruz sizinle...

Kadının değişen bakışlarında kanlı bir tehdit, tüyler ürpertici bir sitem vardı. Karanlık bir gülüşle devam etti:

Anna, sarhoş edici bir sesle mırıldandı:

-Geçen gün eline fırsat geçtiği halde beni öldürmedin..Sana borçlandım...Şimdi bunu ödemek istiyorum...

Durakoğlu, patlayan ve fena halde sızlayan dudaklarının izini oranında neşeli neşeli güldü:

-İyi ki öldürmemişim!..Öldürseydim, bu eşsiz güzelliği göremeyecektim!.

-Bütün erkekler aşağılık yaratıklardır! Sizlere karşı nefretten de öte bir duygu besliyorum! Tiksiniyorum adeta... Çünkü sadece bir tek şey düşünürsünüz hayatta. Gördüğünüz her güzel kadınla yatmak...

Durakoğlu'nun kadına dikilen bakışları kararmış, yüzü hafifçe sararmıştı... Gözleri kinli, vahşi ve sabırsız bir ateşle yanan Anna'ya acıyarak baktı:

-Şimdi gerçek yüzünü gösterdin, Anna.. Her halde buraya nefretini haykırmak için gelmedin. Bana olan kininin nedenini bilmem ama, ne istiyorsan çabuk söyle ve defol git zindanımdan...

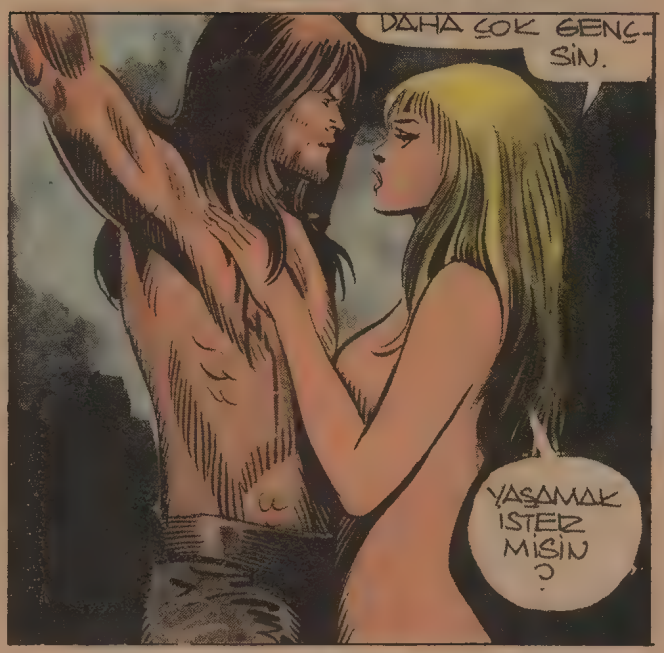

Anna yine birden o vahşi tavrını değiştirdi. Sakin, uysal, sevimli bir mahlûk oluverdi...

Çıplak göğüslerini, delikanlının kızgın demirle dağlanmış göğsüne yapıştırarak alev alev yanan dudaklarını onun yüzüne doğru uzattı:

-Daha çok gençsin Durakoğlu! Sana acıyorum! Yaşamak ister misin?

Delikanlı, yaralarının acısına tatlı bir zevk

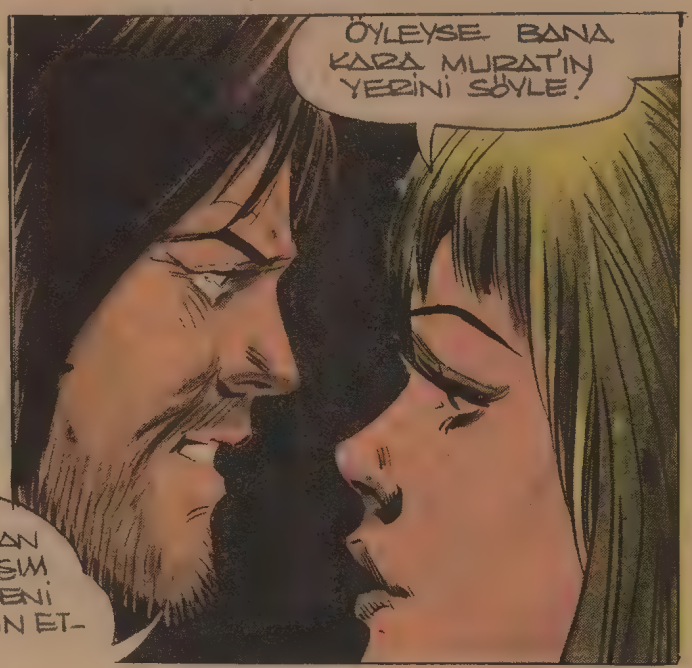

dalgasının karıştığını hissetti.. Genç erkek vücudu Anna'nın soluk kesici güzellikteki vücudunun ılık dokunuşuna duyarsız kalamazdı.. Kadının, diri göğüslerinin altında ihtirasla çarpan kalbinin gürültüsünü adeta duyar gibiydi. Sakin görünmeye çalışarak:

-Elbette yaşamak isterim! Ölmek isteyen delidir zaten.. diye cevap verdi.

Anna fısıldadı:

-Öyleyse bana Kara Murat'ın yerini söyle. Söz veriyorum seni kurtaracağım... Yaşayacaksın!..

Durakoğlu alaylı alaylı gülümsedi:

-Anlaşılan arkadaşım o gece seni iyi memnun etmiş!.. Doğrusu kıskandım onu.. Bir de beni denesen.. Ha?.. Ondan aşağı kalmam sanıyorum.

Anna'nın güzel gözlerinde öfke kıvılcımları tutuştu:

-Terbiyesizlik etme!..Kara Murat'ın nerede saklandığını söyle bana..Senden bütün istediğim bu...

-Bilmediğimi yüzlerce, binlerce defa söyledim..

-Aptallık ediyorsun! Yarın asılacaksın! Yazık değil mi? Seni kavga yerinde bırakıp kaçan

bir serseriyi korumak için neden hayatını feda edeceksin?

Anna, bütün ısrarlarına rağmen bir sonuç alamadı. Sonunda delikanlının bu inadı karşısında, genç kadının gergin ruhunda korkunç bir düşünce belirdi. Durakoğlu'ndan iki adım uzaklaşarak vahşi ve meydan okuyan bakışlarını ona dikti:

-Söylememekte direnirsen seni kırbaçlayacağım!..

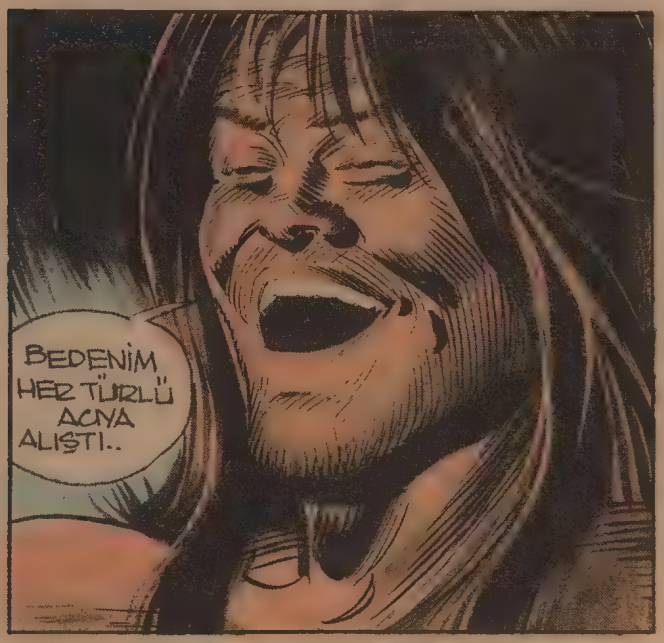

Durakoğlu şen bir kahkaha attı:

-O işi cellatlarınız günlerdir yapıyor güzelim..Bedenim her türlü acıya alıştı. Ruhum en ağır darbelere bile karşı koyacak kadar güçlü..

Anna, duvarda, işkence aletlerinin arasında asılı olan uzun bir kırbacı alarak Durakoğlu'nun karşısına geçti...

Çıplak vücudu korkunç bir öfkeyle titriyor,

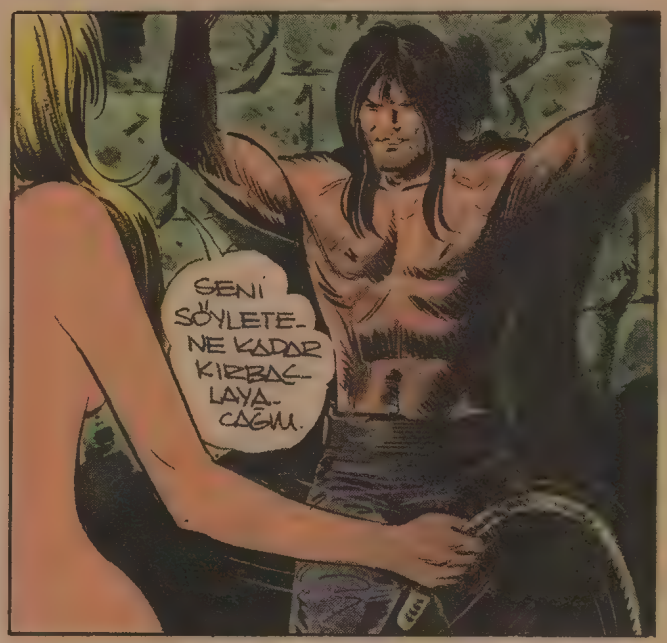

gözlerinde zalim ve yabansı bir ışık yanıyordu.. Pembe dudakları kinle gerilmişti:

-Şimdi seni söyletene kadar kırbaçlayacağım Durakoğlu!

Durakoğlu'nun dudakları alayla kıvrıldı:

-Elinden geleni ardına bırakma...Ama şunu bil ki, benim adaletim, Tanrı'nın adaleti gibi sabırlı değildir...

...Buradan kurtulursam, seni öldürmeme şeytan bile engel olamayacaktır. Benim kinim korkunçtur..Bunu unutma!..

Kadın, delikanlıya nefretle baktı.. Elindeki kırbaç havada ıslık çalarak döndü ve olanca şiddetiyle, Durakoğlu'nun çıplak vücudunda şaklayıp kanlı bir iz bıraktı..

Delikanlının yüzü acı bir alayla buruşurken, Anna, histeri nöbetleri içinde hem vuruyor, hem haykırıyordu:

-Al sana!. Al sana!. Konuş!. Söyle!.

Kırbaç, indiği yerde etleri yarıyor, kanlar fışkırtıyordu.

Duyduğu sonsuz ıstıraba rağmen Durakoğlu'nun ağzından en ufak bir inilti bile çıkmıyor, inen amansız darbeleri, çenelerini sıkarak, dişlerini birbirine kenetleyerek kahramanca karşılıyordu...

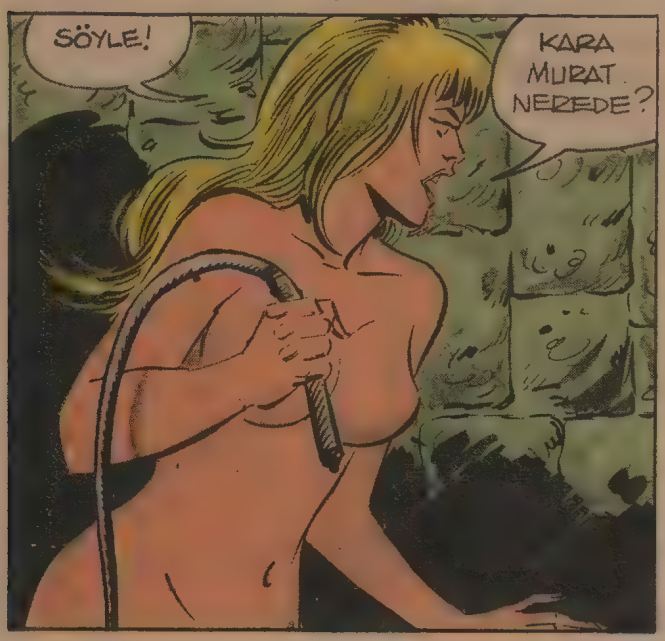

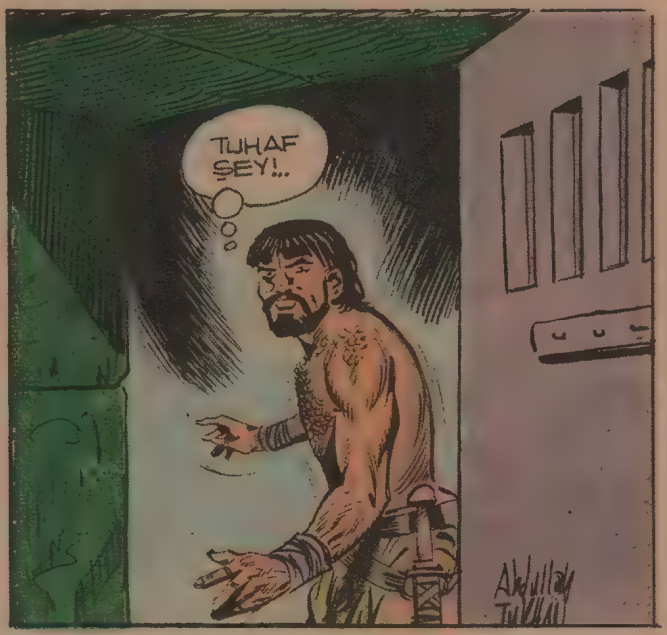

Delikanlının gösterdiği insanüstü dayanma ve inanılmaz soğukkanlılık karşısında Anna çılgına döndü..

Bir ölüm meleği gibiydi..

Kırbacı öylesine insafsızca indiriyordu ki, genç adamın gözlerinde ıstırap şimşekleri çakıyordu:

Kadın haykırıyordu:

-Söyle!. Söyle haydut!. Kara Murat nerede? Nerede?

Bu dayanılmaz kırbaç yağmuru, Durakoğlu bayılıncaya kadar devam etti..

Anna'nın, Durakoğlu'nu kırbaçladığı sırada Kont Leonard'ın celladı Dimitrios zindanın öbür ucundaki odasına gidiyordu..

Dev adam birden dehşetle irkildi...

Mahkûmun kapatıldığı hücrenin kapısı aralıktı...

Oysa sıkı sıkıya kapadığını çok iyi hatırlıyordu...

Kapıyı kim açmış, olabilirdi?

Kötü düşünceler beynine bıçak gibi saplandı.

Mahkûm kaçmışsa, kont kendisini acımadan kazığa oturtabilirdi..

Kalbindeki korku ve kuşkuyu bastırmaya çalışarak aralık kapıya koştu, içeriye baktığı vakit, hayretten ağzı açık kalakaldı..

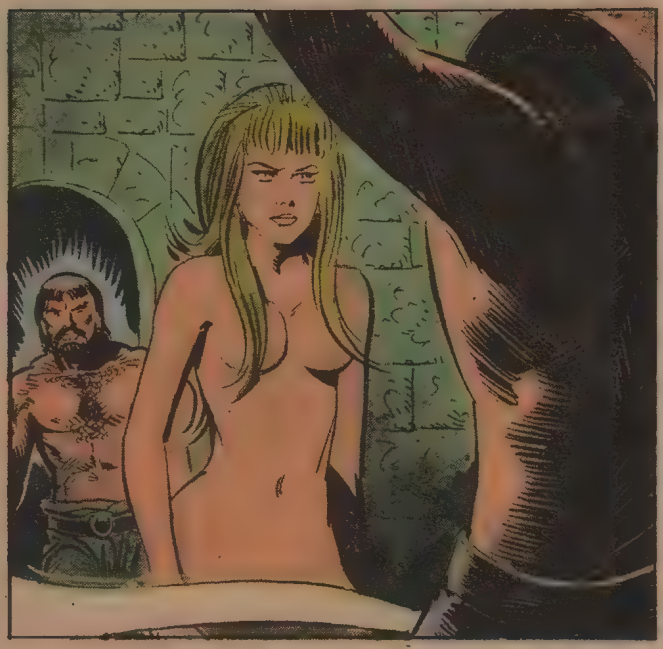

Şaşkınlıktan büyüyen gözlerinin önünde garip bir tablo vardı..

Kırbaçlanan Durakoğlu, başı önüne düşmüş, baygın duruyordu...

Onun karşısına eli kırbaçlı, çırılçıplak bir kadın dikilmişti...

Cellat Dimitrios bir bakışta bu kadını tanıdı...

Daha önce hep kapalı rahibe elbiseleri için-

de gördüğü Anna'nın, bu kadar güzel, nefis ve büyüleyici bir dişi olduğunu fark etmemişti hiç...

Baş döndürücü bir şehvet dalgası, celladın damarlarını alev gibi yaktı, kalbi göğüs kafesinden fırlayacakmış gibi çarptı..

Bu sırada Anna, acımasız kırbaç darbelerine dayanamayarak bayılan Durakoğlu'na bakıp nefretle:

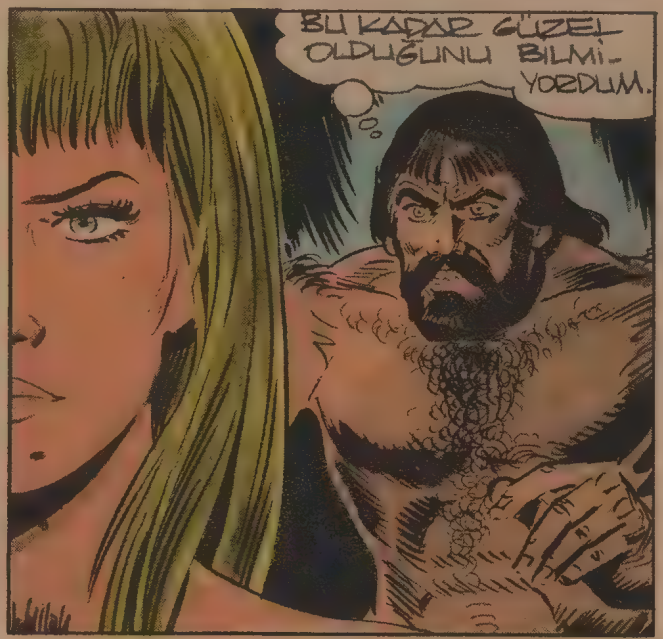

-İnatçı köpek. diye mırıldandı...

Cellat Dimitrios ayaklarının ucuna basarak usul usul içeri girdi.. Büyülenmiş gibiydi.. Sabit bakışlarını kadının çıplak vücuduna dikmiş, kafasında bir tek düşünce şekillenmişti: Anna'ya sahip olmak...

Bu hareketinin cezası çok ağır olabilir, Kont Leonard onu acımadan astırabilirdi...

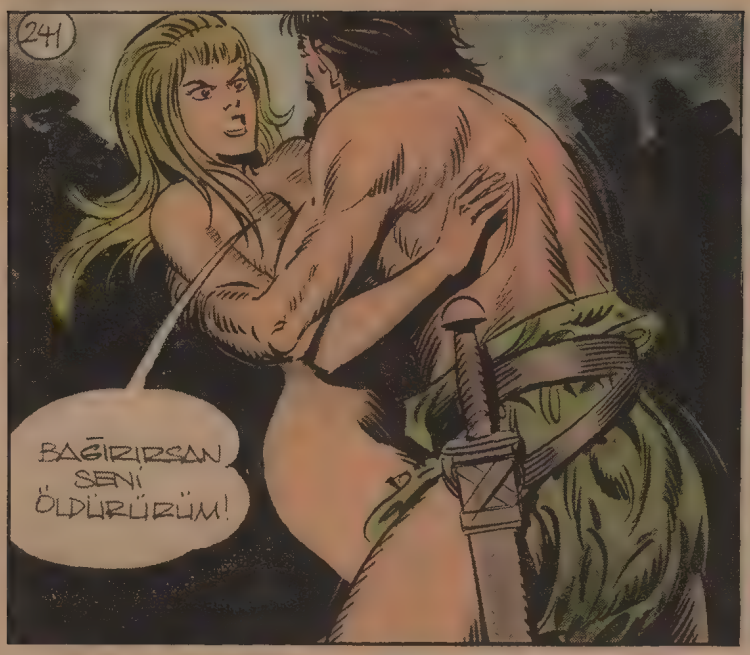

Ama Dimitrios'un o anda gözü hiç bir şeyi görmüyordu..

Kadına vahşi bir hayvan gibi hırlayarak sarıldı..Anna'nın diri göğüsleri, dev adamın sert ve haşin parmakları arasında ezildi...

Korkunç bir çığlık zindanı inletti.

Dimitrios'un yüzü mosmor kesilmişti..Ürpertici bir çehre ve hırıltılı bir sesle:

-Bağırırsan seni öldürürüm! diye homur - dandı...

Anna'nın gözlerinde öfke şimşekleri çakıyordu. Kendini kaybetmiş bir halde:

-Bırak beni sersem herif! Bırak beni! diye haykırdı...

Sesi, rutubetli duvarlar arasında, hırçın, müthiş ve ürkek yankılar yarattı.

Dimitrios, güçlü kollarının arasında umutsuz bir balık gibi çırpınan genç kadının körpe vücudunu ihtirasla sıkarak:

-Boşuna direnme! dedi. Benim olacaksın.. Burada, işkence odasında sana sahip olacağım... Buna hiç bir kuvvet engel olamaz..Canını yakmamı istemiyorsan, çırpınmayı bırak..

Anna'nın vücudu kuduran bir öfkeyle sarsıldı:

-Köpek! Bunun cezasını hayatınla ödeyeceksin!

Celladın ihtirası, gözlerini aydınlatan bir şimşek gibiydi. Sevmek tutkusu, bakışlarında yangınlar tutuşturuyordu:

-Bu zevk, ölmeye değer! diye homurdandı...

Duvarda asılı meşaleden yayılan titrek ve sisli ışığın gölgesinde yüzü tüyler ürpertici bir korkunçlukla görünüyordu.

Titreyen dudaklarını, Anna'nın alev alev yanan bedenine yapıştırdı...

Bu dakikada ölüm bile onu genç kadının vücudundan ayıramazdı..

Anna direndi, titredi, çırpındı, ama dev adamın kollarından kurtulamadı..

Celladın dudakları vücudunun üzerinde iğrenç bir sülük gibi geziniyor, dişleri etinde kanlı izler bırakıyordu..

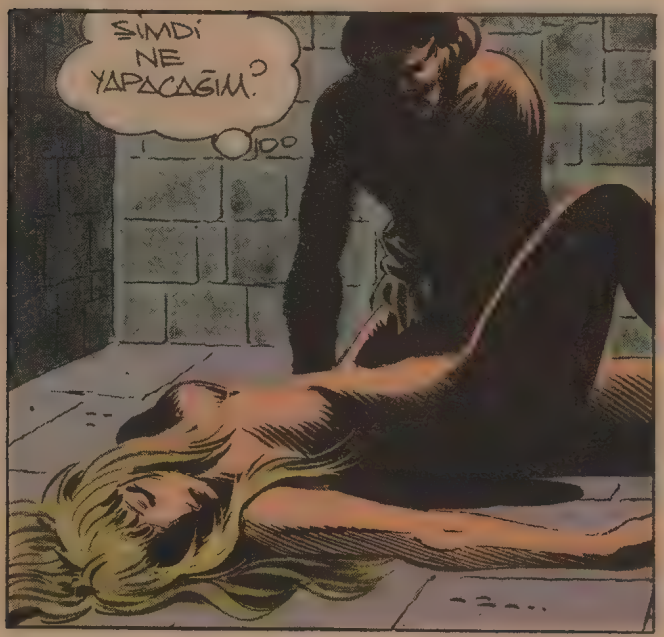

ra birden Cellat Dimitrios'un aklı başına geldi...

Ne yapmıştı?

Neden şeytana uyarak Anna'ya tecavüz etmişti?

Şimdi ne yapacaktı?

Bunun cezasının idam olduğunu biliyordu...

Bir anlık zevk dakikası için neden hayatını tehlikeye atmıştı?

Adam onu yere sırt üstü yatırdı, bütün ağırlığıyle üzerine çöktü..

Anna, duyduğu müthiş acı içinde:

-Tanrım, bana yardım et! diye inledi..

Dev adam aynı anda ona sahip olmuştu..

İri vücudu kadının gövdesinin üzerinde titriyor, her yanı ihtirasla sarsılıyordu..

Şehvetin baş döndürücü etkisi geçtikten son-

Vücudu hoyratça hırpalanan Anna, duyduğu acıdan ve korkudan, yerde yarı baygın bir halde yatıyordu...

Gözlerini, titreyerek araladığı vakit Cellat Dimitrios'un büyük bir pişmanlık içinde olduğunu gördü, bu onu daha çok dehşete düşürdü..

Cellat korkuyordu.. Korkan bir adam her şeyi yapabilirdi...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

3 KASIM 1976 ÇARŞAMBA ✱ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ✱ SAYI: 145 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

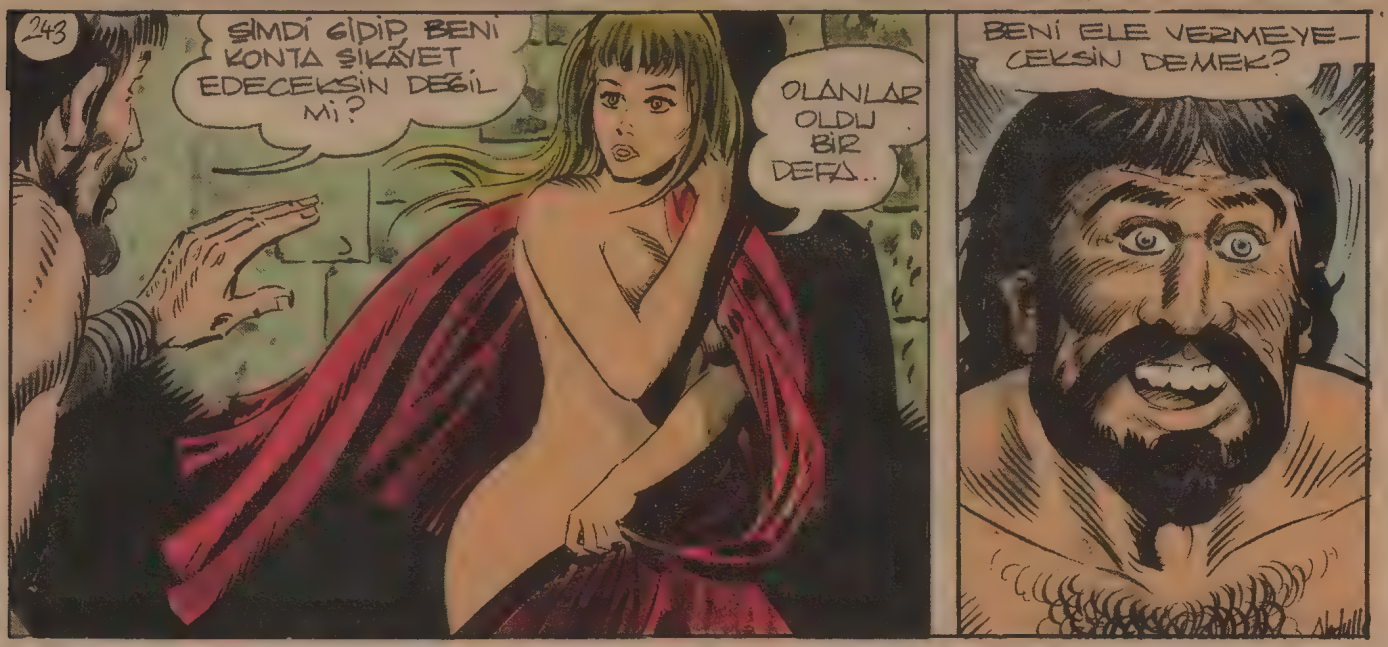

Anna birden tarifsiz bir korkuya kapıldı.. Bir an önce buradan kaçıp kurtulmalıydı.

Hızla doğruldu... Pelerinini üzerine alarak zindandan çıkmaya hazırlandı...

Cellatın ona dikilen bakışları garip bir şekilde değişmiş, kanlı bir tehdit halini almıştı .. Boğuk bir sesle :

-Şimdi gidip, beni konta şikâyet edeceksin, değil mi? diye homurdandı...

Anna, onu yatıştırmak gerektiğini sezerek:

-Hayır, seni şikâyet etmeyeceğim Dimitrios, dedi. Olan oldu bir defa... Bunları unutalım...

Dev adamın göğsünden sevinçli bir hırıltı çıktı :

-Beni ele vermeyeceksin demek?

Anna, kalbindeki vahşi öfkeyi bastırmaya çalışarak, yumuşak bir sesle :

-Havır ! dedi...

Dev adam önce sevindi, gülmek, teşekkür etmek istedi. Sonra içini buran, kalbini titreten zalim kuşkuyla sarsıldı, ümitsiz bir öfkeyle bağırdı :

-Sana inanmıyorum!.. Beni ele vereceksin!. Öldürteceksin beni...

-Söz veriyorum Dimitrios! Olanlar aramızda kalacak...

Adam gözlerini Anna'ya dikerek vahşi bir tavırla başını salladı :

-Hayır !.. Hayatımı senin insafına bırakamam!.. Seni öldüreceğim Anna...

Sapsarı kesilen genç kadın iki adım gerileyerek haykırdı :

-Hayır Dimitrios! Yapma bunu! Yemin ederim ki, seni ele vermeyeceğim !..

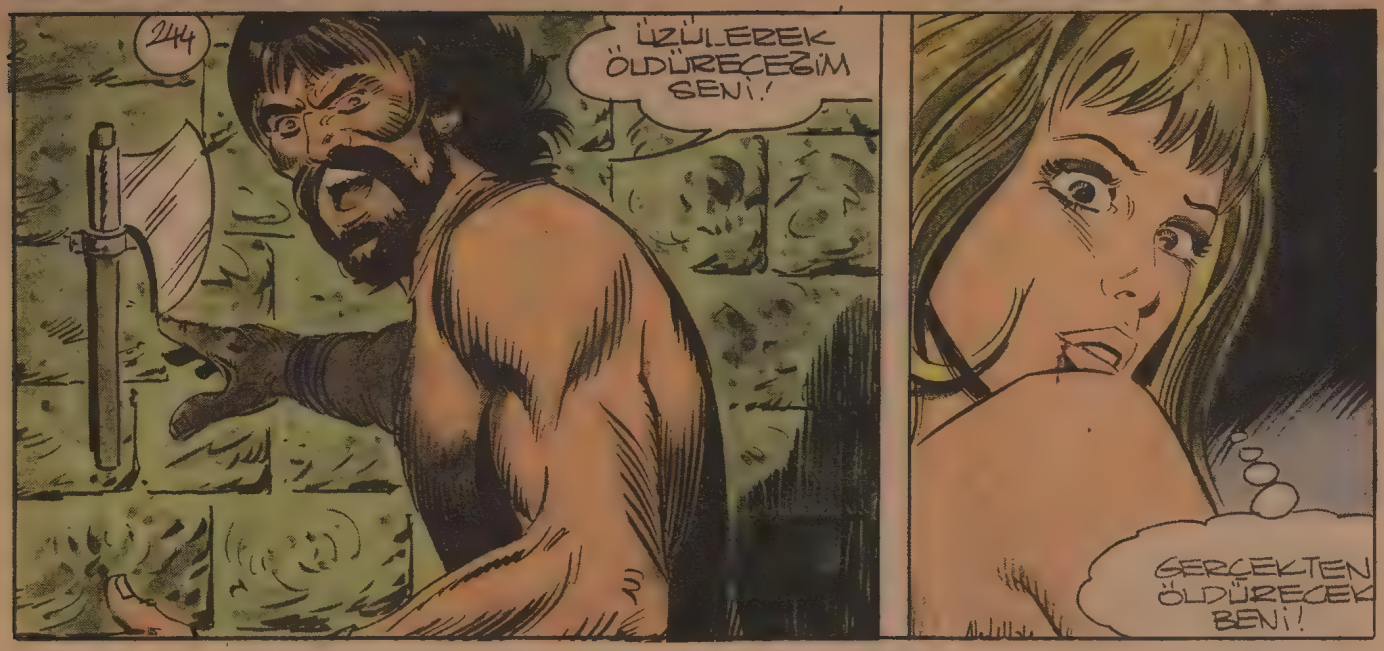

Dimitrios vahşi bir kahkaha kopardı.. Gözlerinde zalim ışıltılar parlıyordu :

-Boşuna nefes tüketme Anna...Öleceksin.. Üzülerek öldüreceğim seni...Kalbim parça parça olacak...Bu güzelliğe kıymak gerçekten acı.. Ama yaşamak için öldürmem gerek...

Dev adam gitti, duvarda, işkence aletleri arasında asılı duran kısa saplı baltayı aldı...

Anna'nın, Dimitrios'a dikilen bakışlarında anlatılması güç bir dehşet belirmişti.

Titriyordu...

Kalbi küt küt atarak perişan bir halde düşündü :

-"Gerçekten öldürecek beni... Korkuyor çünkü...Ne yapsam acaba? Tanrım..Sana sığınıyorum..."

Dimitrios elinde baltayla ilerledi.... Ağır ağır kendinden emin adımlarla yürüyordu. Dudaklarında esrarlı ve zalim bir gülümseme vardı...

Anna irkildi, geriledi, kekeledi :

-Yapma, hata ediyorsun Dimitrios ! Cinayet ortaya çıkınca Kont seni mutlaka öldürtür !..

Dev adam buz gibi bir sesle :

-Boşuna nefes tüketme ! dedi. Öleceksin dedim ya...Ama sana söz veriyorum hiç acı çekmeyeceksin...Bir vuruşta başını gövdenden ayıracağım !

Anna birden soğukkanlılığını kaybetti, dehşetle geriledi, az sonra Durakoğlu'nun zincirle bağlı olduğu yere kadar gelmiş, sırtı duvara dayanmıştı...

Artık bir adım bile geri kaçamazdı...

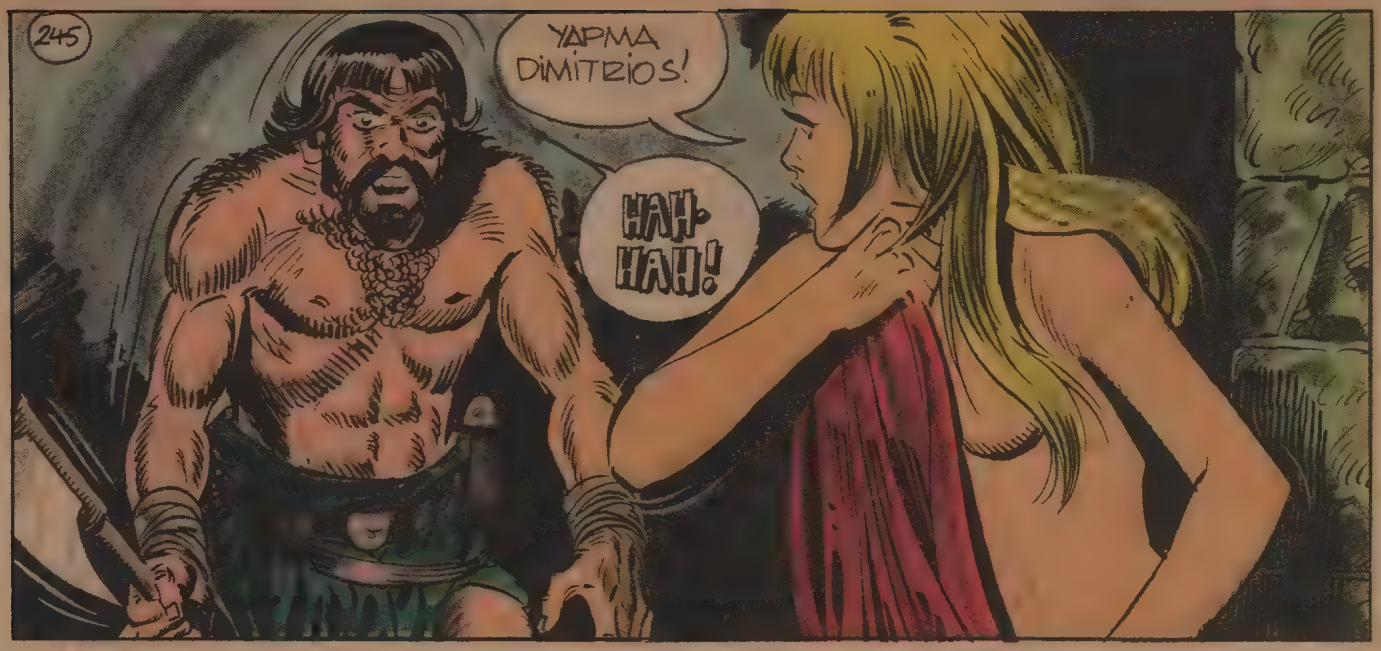

Yanında Durakoğlu, başı önüne sarkmış bir halde baygın duruyor, az önce Anna'nın kırbaçla - dığı vücudundan kanlar sızıyordu...

Genç kadın, Cellat Dimitrios'un yaklaştı - ğını gördü... Adamın elindeki balta, alevlerin ı - şığında parlıyordu...

Gelen Azrail'di, ölümdü...

Anna kendini kaybetmiş bir halde haykırdı :

-Yapma!.. Yapma Dimitrios! Ne istersen veririm sana!

Dimitrios kaba kaba gülerek baltasını kal- dırdı, eli bir saniye kadar havada asılı gibi kaldı, o duraksama anında :

-"Çok güzel bir kadın... Nefis bir yaratık.. Yazık olacak... Ama öldürmem gerek... Öldüre - ceğim" diye düşündü...

Anna, artık sonunun geldiğini anlamıştı. U- zun kirpikli gözlerini kapayarak ölümü bekledi.

Alnı buz gibi bir ter içindeydi... Kalbi delicesi ne çarpıyordu..

Fakat, o anda garip bir şey oldu... Akıllara durgunluk veren, olağanüstü bir şey... Bir muci - ze sanki...

Dimitrios, baltayı olanca gücüyle Anna'nın başına indirmek üzereyken, birden yıldırım çarp- mış gibi sarsıldı, kasıklarına, iki bacağının ara -

sına yediği müthiş bir tekmeyle böğürerek iki büklüm oldu..

Duyduğu amansız acıyla ağzından fışkıran ve vahşi bir hayvan çığlığını andıran sesi, zinda- nın duvarları arasında boğuk yankılar yaptı...

Ne olmuştu?

Dev adam birden bire nasıl kâğıt gibi kat - lanarak yere yıkılmıştı?

Olay basitti...

Anna cellatın önünde gerilerken, Durakoğlu'nun yanına kadar gelip sırtı duvara dayanınca durmuştu..

Durakoğlu, işte o anda kendine geldi.

Cellatın baltasını kaldırdığını görünce gözleri yuvalarından dışarı fırlar gibi oldu... Vücudunu soğuk bir ter kapladı.

Adamın, baltayı kendisine indireceğini sanmış gibi coşkun bir sevinç yüreğini kapladı...

Birden hızla atıldı, cellatın elinden düşen baltasını kaptığı gibi, adamın başına indirdi.

O anda Anna, bir ölüm kasırgası gibiydi.

Dimitrios, nefes bile alamadan, yıldırım gibi inen ölümle sırtüstü düştü...

Balta, bir kütüğe saplanmış gibi başında kalmıştı, İki yanından kanlar sızıyordu...

mıştı...

Ayak bileklerinde zincir yoktu.

Ansızın kararını verdi ve bütün gücünü sağ bacağında toplayarak Cellat Dimitrios'un kasıklarına dehşetli bir tekme savurdu...

İşte Anna'yı bu tekme kurtarmıştı.

Genç kadın ölümü beklerken, dev adamın iki büklüm olarak yerde kıvrandığını görünce önce gözlerine inanamadı, sonra yeniden dünyaya gel-

Kadın, kuruyan dudaklarının üzerinde dilini dolaştırarak Durakoğlu'na döndü, güzel gözlerini ona dikerek :

-Sağol, beni ölümden kurtardın, dedi...

Sonra içini çekerek devam etti :

-Oysa az önce ben seni bayıltıncaya kadar kırbaçlamıştım..

Durakoğlu, hafifçe gülümsedi :

-Doğrusunu istersen, adama tekmeyi indirirken, seni kurtardığımı bilmiyordum !... Beni öldürecek sanmıştım...

Anna'nın ruhunda şimdi değişik duygular karmakarışık bir bora gibi esiyordu.

Yaptığı büyük iyiliği bile, önemsiz bir şey gibi gösteren bu insan nasıl biriydi böyle?

Ona kötülük yapmış, karşılığında iyilik bulmuştu...

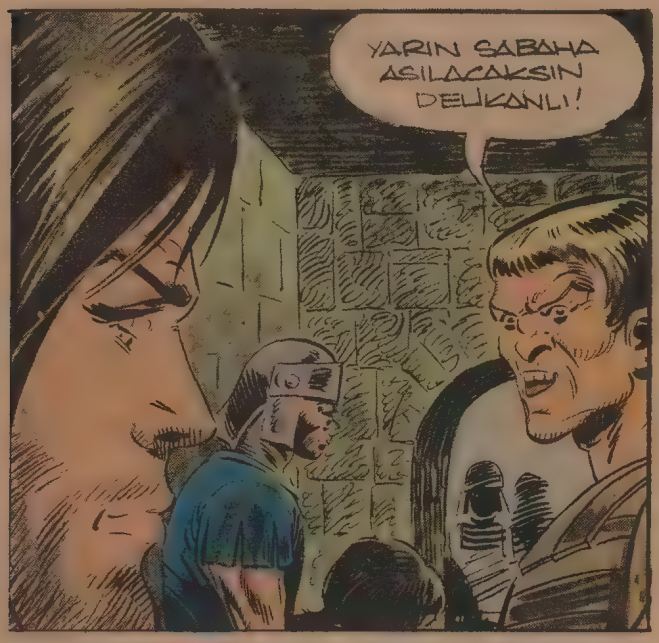

hafızlar celladın cesedini almak için zindana girdiler...

Dudakları acı bir bükülüşle kıvrılan muhafızların başı, Durakoğlu'na :

-Yarın sabah asılacaksın delikanlı, hazır ol ! dedi.. Ona bakarken, bir ölüye bakıyor gibiydi...

★★★

-Yanımda okum olsa, bir kuş vurup kızartır

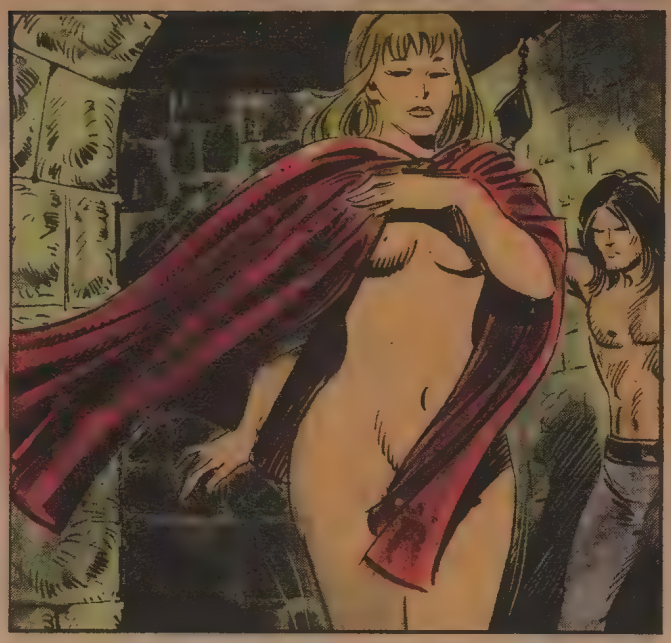

Birden çevresini dayanılmaz bir utanç halkasının sardığını hissetti. Pelerininin önünü kapayıp, koşa koşa zindandan çıkarken gözlerinden usul usul yaşlar boşanıyordu...

Durakoğlu, ayaklarının dibinde yatan cellatın cesedine hazin hazin baktı :

-Talihin şu garip cilvesine bak ahbap! dedi. Sen benden önce öldün !..

Az sonra, başrahibe Anna'nın yolladığı mu-

yerdim. Ama kılıçla kuş vurulmaz ki... Bu açlık ne kötü şeymiş ! Elim ayağım titriyor ...

Kara Murat böyle söylene söylene ıssız dağ yolunda atını sürüyordu :

Birden irkildi ....

Karşıdan, güzel atlara binmiş üç muhafızla, dört atın çektiği büyük bir arabanın gelmekte olduğunu gördü...

Muhafızların başlarında parlak birer tolga vardı. Ellerinde uzun mızraklar, bellerinde kılıçlar görünüyordu.

Kara Murat, "Bunlar, Trabzon imparotorunun adamları... Acaba kaçsam mı?" diye düşündü..

Ama kaçamayacak kadar açtı !..

Birden kararını verdi, atını onlara doğru sürerek : "Durun" der gibi elini kaldırdı.

-Yolunuzu kestiğimi nereden çıkardın komutan?

Subay, yüzünde dört günlük sakal olan, hırpani görünüşlü gence öfkeyle baktı :

-Öyleyse neden önümüze çıkıp el kaldırıyorsun? Bu ne demek?

Kara Murat saf saf sordu :

-Ne demek?

Subay daha da köpürdü :

Muhafızların başındaki subay, Kara Murat'a yaklaştı. Sesine tehdit dolu bir ifade vererek :

-Biz, dedi. Haşmetli Trabzon İmparatoru David Komnenos'un askerleriyiz.. Bizim yolumuzu kesmek cüretini nereden buluyorsun?

Subay konuşurken, arkasındaki iki asker de kargılarını kaldırmış, hücuma hazır bir halde beklemeye başlamıştı.

Kara Murat hafifçe gülümsedi :

-Böyle el kaldırmak, hemen durup, soyunun demek...

-Sakın ha !.. Sakın soyunmayın ! Sizin çarpık bacaklı, sıska vücutlarınızı seyretmeye hiç niyetim yok...

-Olsa da fark etmez zaten.. Biz leşini yere serip geçmesini biliriz... Şimdi söyle bakalım ne istiyorsun?

-Bir parça ekmek !

Subay hayretle kaşlarını kaldırdı :

-Ekmek mi?

-Evet..Dört gündür ağzıma bir lokma koymadım...

Subay, canının sıkıldığını anlatmak ister gibi yüzünü buruşturdu, tükürür gibi konuştu :

-Ömrümde ilk kez, belinde kılıç taşıyan bir dilenciye rastlıyorum. Haydi, Allah versin, çekil yolumuzdan pis herif ...

Bu ağır bir hakaretti...

...Ve Kara Murat böyle hakaretlere alışmamış bir insandı...

Birden, delikanlının, atını hızla subaya doğru sürdüğü ve yanına gelince yıldırım gibi işleyen elini, arka arkaya adamın suratına indirdiği görüldü :

-Şrak !..Şrak !..

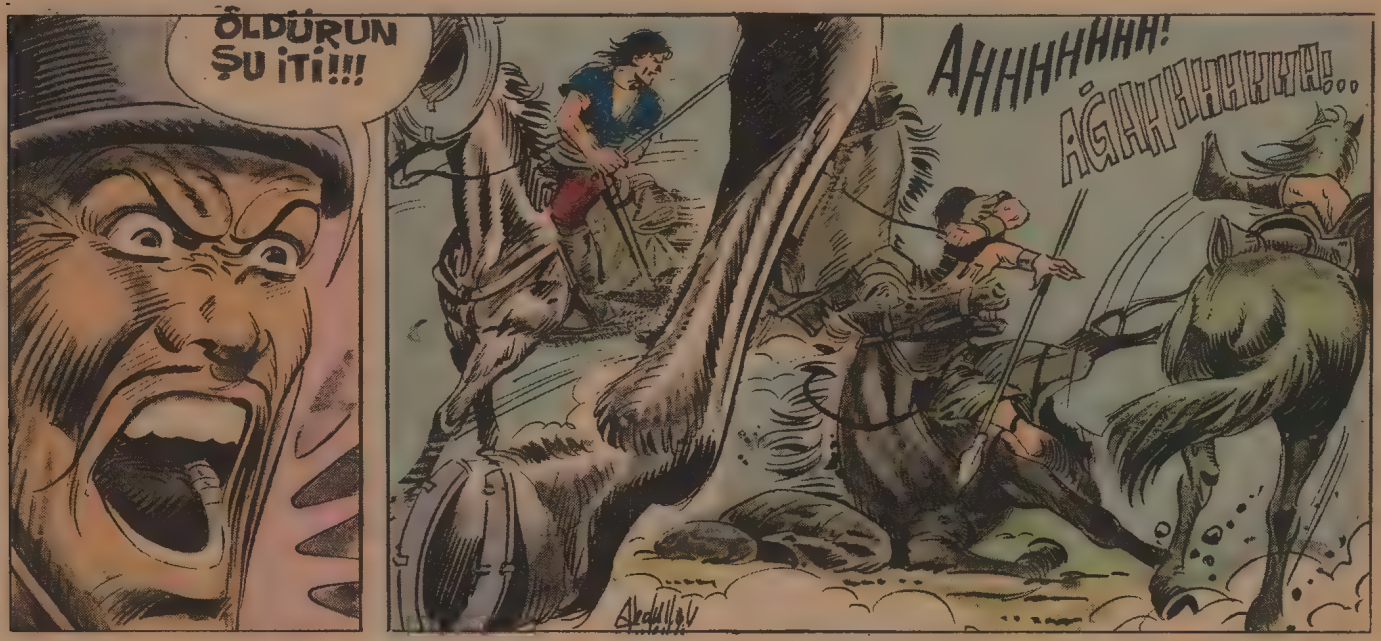

Subay, dilenci sandığı adamdan yediği sert tokatlarla atının üzerinde sarsıldı, gözlerinde kıvılcımlar uçuştu, yüzü kardı, öfke ve utançtan boğulurcasına adamlarına haykırdı :

-Beni tokatladı ! Öldürün şu iti !

Ortalık bir anda karıştı, mızraklar havada uçtu...

Üç Rum atlısı kılıçlarını çekerek Kara Murat'ın üzerine saldırdı...

Aç, yorgun ve bitkin olmasına rağmen Kara Murat işi fazla uzatmadı...

Kavga sırasında Rum muhafızların kargıları kırıldı, tolgaları delindi, kafaları patladı birkaç dakika içinde üçü de kanlar içinde tozlu yola yuvarlandı.

Gördüğü manzaradan dehşete kapılan arabacı, hayvanları kırbaçlayarak kavga yerinden uzaklaşmak istedi :

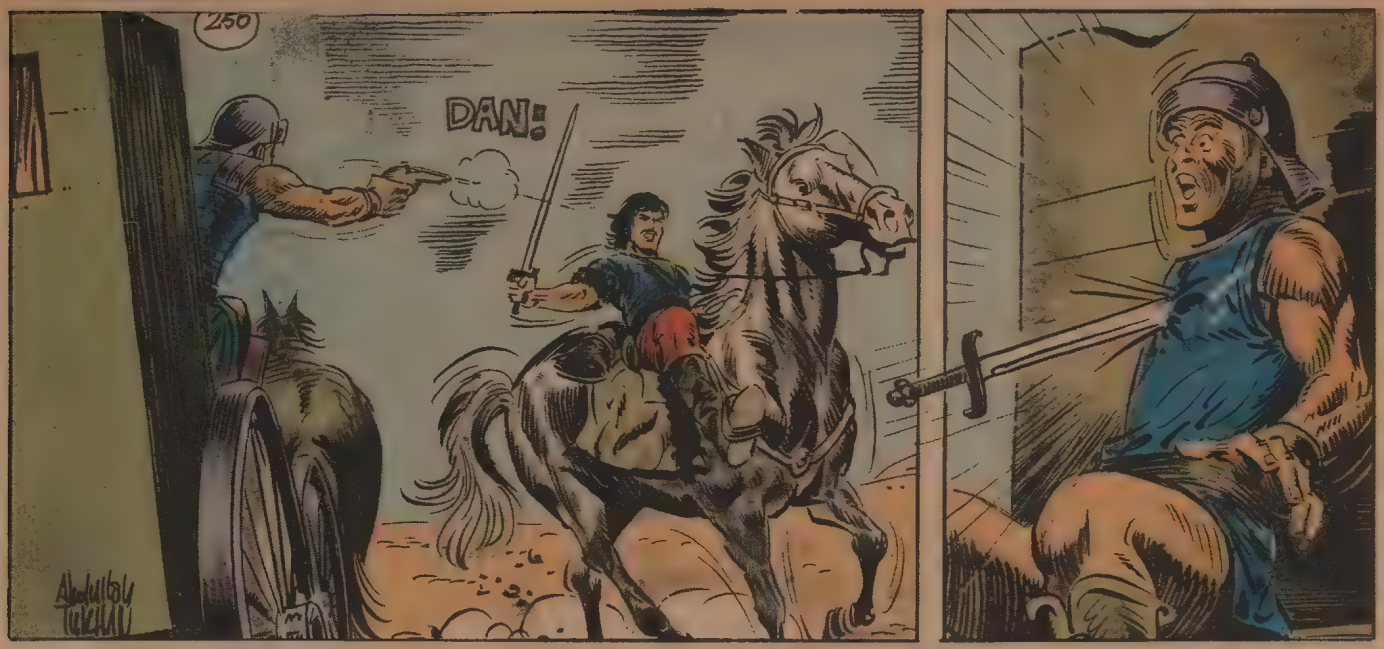

-Deeh!..Deeeh!..

Ama Kara Murat, hayvanların önüne atılıp, ustaca bir manevra ile arabayı durdurdu:

Arabacı korku içinde :

-Çekil yolumdan! Çekil! Çekil! diye haykırıyordu.

Birden adamın elinde, iri bir piştov belirdi. Onun ateş edeceğini anlayan Kara Murat kendisini atının üzerinden yere atarken tabanca patladı, kurşun başının iki santim yanından geçerek boşa gitti...

Delikanlı aynı anda elindeki kılıcını görülmemiş bir ustalıkla arabacıya doğru savurdu, adamın göğsüne saplanan çelik, onu olduğu yere mıhladı...

Yerden, üzerini silkerek kalkan Kara Murat kısık dişlerinin arasından :

-Beni buna sen zorladın ahbap! diye mırıl-

dandı... Araba az ileride duruyordu...

Atlar, çevrelerindeki ölülere aldırış etmeden sakin bir bekleyiş içindeydi.. Kanlı dramın üstüne öldürücü bir sessizlik çökmüştü...

Kara Murat :

-İnşallah yiyecek bir şeyler bulurum! diye mırıldanarak arabaya doğru yürüdü...

Ama onu büyük bir sürpriz bekliyordu.

Arabanın kapısını açar açmaz, iri bir piştovun namlusu alnına buzdan bir halka gibi dayandı :

-Kıpırdama!

Kara Murat, buz gibi bir terin şakaklarından aşağıya doğru sızdığını hissetti, gergin ruhunda umutsuz bir düşünce belirdi :

-"Bu defa fena yakalandım... Şimdi her şey bitti galiba..."

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

10 KASIM 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ * SAYI 146 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

Kara Murat'ın alnına dayanan Piştov'un namlusu ateş ve ölüm kusmaya hazırdı..

★★★

Başrahibe Anna, kâbuslarla dolu, sıkıntılı bir gece geçirdi. Düşlerinde hep, elinde baltayla üzerine gelen o korkunç cellât vardı. Baltayı kaldırıyor, Anna çığlıklar atıyor, fakat o anda cellâtla arasına temiz, yiğit, mert bir çehre giriyordu.. Durakoğlu onu korkunç ölümün pençesinden

cekti...

Anna, uyuyamayacağını anlayınca giyindi, üzerine bir pelerin alarak odasından çıktı..

Kont Leonard'ın kapısından ışık sızıyordu. O da uyanıktı! O da sıkıntılar içinde bir gece geçirmişti..

Anna odaya girdi.

Kont'un yüzü solgundu:

-İşte, günler geçti, Kara Murat hâlâ gel -

çekip alırken yüzünü pırıl pırıl bir gülümseme aydınlatıyordu...

Anna derin bir ıstırap içinde:

"Ohh! Tanrım! Ben ne kadar kötü bir insanım!" diye inledi. Kendisini ölümden kurtarmış olan insanı, nasıl da kırbaçlamıştı?.. O kıvranırken karşısında gülmüş, acısıyla alay etmişti.

Hava aydınlanmaya başlıyordu. Güneş doğmak üzereydi.. Durakoğlu sabah idam edile -

medi, dedi..

Anna kendini çok bitkin hissediyordu. Hazin bir sesle sordu:

-Hiç bir haber yok mu?

-Hayır...,

-Demek sabah Durakoğlu'nu asacağız?..

-Evet.. Hazırlıklar tamam.. Stefanos buna çok seviniyor...

...Durakoğlu korkunç biri.. Şövalye Teodmir'le Kaptan Alfons'u akıl almaz şekilde öldürmeyi başardı. Sıra Stefanos'a gelmişti..

Anna boğuk ve ürpertici bir sesle:

-Asıl tehlikeli olan Kara Murat, dedi. Nasıl ve ne zaman saldırıya geçeceği, darbeyi nereden indireceği belli değil. Durakoğlu'nu öldürmek size bir şey kazandırmayacak...

Kont Leonard, vahşi bir öfkeyle homurdandı:

-Belki haklısın.. Durakoğlu ile aramda hiç bir şey yok.. Fakat yine de o ölmeli. Benim kudretimin nereye erişeceğini herkes görmeli. Gözdağı olur bu.. Kara Murat'a dost olan herkes benim düşmanımdır...

Uzun bir sessizlik oldu. Kont büyük bir çatırtıyla yanan ateşe gözlerini dikmişti. Bakışları kanlı ve zalimdi..

Anna pencereye yaklaştı, manastırın geniş avlusuna bakınca, titredi, rengi sarardı:

-İdam sehpası hazır!

Gözleri karşı konulmaz bir şekilde, avluda çalışan adamlara dikilmişti.. İdam sephasının üzerine, Durakoğlu'nun başının kesileceği kütük yerleştiriliyordu...

★★★

Zindanın ağır kapısı paslı menteşelerin üzerinde gıcırdayarak döndü...

Durakoğlu, yanında bir düzine muhafızla içeri giren zindancıya sakin bir şekilde bakarak:

-Vakit geldi mi? diye sordu.

Zindancı, onun ölüm karşısında bile yitirmediği soğukkanlılığını içinden takdir etti.. İlk kez bu kadar yürekli bir mahkûma rastlıyordu. Gözlerini ondan kaçırarak:

-Evet, vakit geldi ! dedi.

Durakoğlu, çözülen zincirlerin şakırtısını garip bir sessizlik içinde dinledi. Az sonra, rutubetli koridorlardan ve yosun tutmuş merdivenlerden geçerek dışarıya çıktılar...

Güneş doğmuştu.

Sabahın ilk ışıkları, delikanlının karanlığa alışan gözlerini acıttı..

Manastırın avlusu kalabalıktı... Durakoğlu

ilk bakışta idam yerini gördü, hafifçe ürperdi..

Sehpanın çevresinde muhafızlar halka olmuşlardı.. Onların gerisinde sayıları yüze yaklaşan rahibeler yer almıştı.

Durakoğlu koluna girmek isteyen muhafıza ters ters bakarak, öfkeli bir sesle:

-Ben yürürüm arkadaş, dedi. Bu kalabalıkta kaçma ihtimali olmadığına göre, koluma girmene de gerek yok...

Bu sözleri öyle sert ve haşin bir ifadeyle söylemişti ki muhafız ister istemez boyun eğmek zorunda kalmıştı..

Durakoğlu, hayattan ayrılmanın acı olduğunu düşünüyordu..

Bu kalabalıkta değil kaçmak, kımıldamak bile gerçekten imkânsızdı. Kendi kendine cesaret vererek:

-Sonuna kadar cesur olmalıyım! diye mırıldandı..

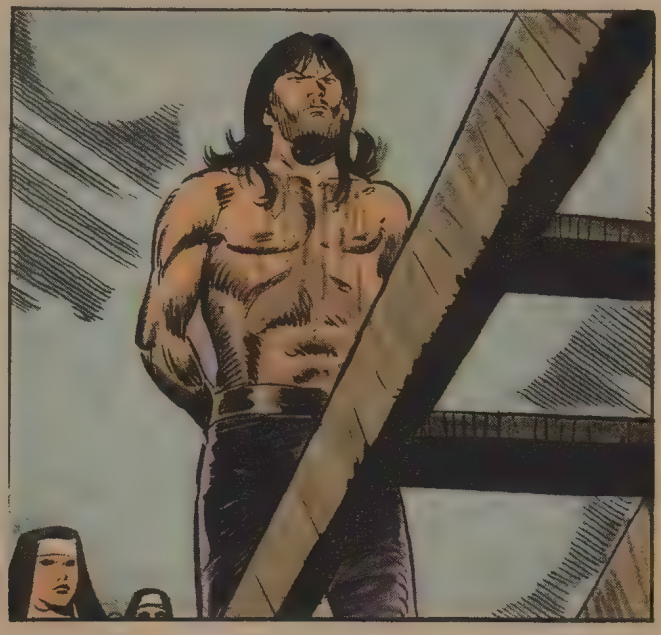

Aslında, genç yaşına rağmen defalarca ölümün soğuk yüzü ile karşı karşıya gelmişti.. Ama hiç bir seferinde Azrail'in kendisine bu kadar yaklaştığını hatırlamıyordu. Eli kolu bağlı, savunmasız ve çaresizdi...

İdam sehpasının çevresi boşaltıldı. Durakoğlu merdivenleri hızlı adımlarla tırmandı.

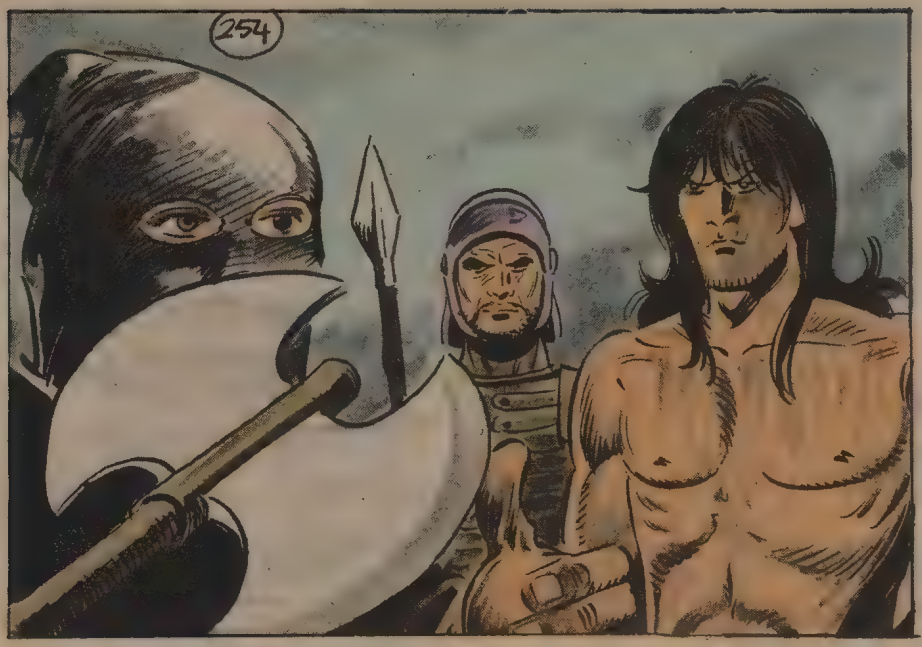

O sırada cellât, sehpanın üzerinde baltasının keskinliğine bakıyordu. Başındaki kırmızı kukuletanın deliklerinden, bir kıvılcım gibi yanan gözleri ürpertici bir parlaklıkla görünüyordu..

Durakoğlu, cellâta kısa bir süre baktı, sonra omuz silkerek gözlerini manastırın avlusunda birikenlere çevirdi...

Herkes heyecanlıydı...

Kont Leonard ve ile Stefanos muhafızların en önünde duruyordu..İki adamın zalim bakışları öldürücü bir kinle delikanlının üzerine dikilmişti. İkisi de acımasızdı...

Yaşlı bir rahibe Durakoğlu'nun yanına geldi. İlik ve yumuşak bir sesle:

-Oğlum, şimdi mukaddes ayini dinleyecek ve Tanrı ile anlaşacaksınız! dedi.

Durakoğlu, bütün avludakileri donduran bir kahkaha attı... Artık ölümden kurtulamayacağını biliyordu..Bir Türk'e yakışır şekilde ölmeye karar vermişti:

-Bana ayin filan gerekmez! diye haykırdı. Ben Müslümanım..Kendi ayininizi kendinize saklayın ...Defol karşımdan kocakarı..Defol!..

Yaşlı rahibe korku içinde titreyerek:

-Sakin olunuz evladım, dedi. Tanrı'dan umut kesilmez..Size yardım etmeye çalışan dost eller var...

Durakoğlu, onun bu sözlerini duymadı bile. Kont Leonard'la Stefanos'un biraz gerisinde duran Başrahibe Anna'ya takılmıştı gözleri...

Anna'nın güzel yüzü sapsarıydı..Durakoğlu'na dikilen bakışlarında pişmanlık, acıma, sevgi gibi karışık duygular okunuyordu. Genç kadın, dokunsalar ağlayacak gibiydi...

Kont Leonard'ın bir yılan ıslığını andıran tiz sesi avluyu çınlattı:

-Sonun geldi Durakoğlu.. Az sonra ölecek - sin!.. Güvendiğin, ele vermediğin arkadaşın Kara Murat için öleceksin! Oysa o seni yalnız bıraktı, korktu, kaçtı...

Durakoğlu'nun dudaklarında, avludaki her - kesi küçük gören bir gülümseme belirdi... Başını gururla dikerek:

-Onun korkmayacağını sen herkesten iyi bilirsin Kont! dedi. Kara Murat korkusuz bir yiğittir!..

Kont Leonard vahşi bir sesle haykırdı:

-O halde neden gelmedi? Arkadaşını, bile bile niçin ölüme terk etti? Bu korkaklık değil midir? Gelsin, yiğitliğini göstersin bakalım...

Sert bir ses:

-Geldim.' dedi.

Bu ses, idam sephasının hemen yanından geliyordu.

Herkes titredi..

Bütün gözler bir anda oraya çevrildi.

Korkunç bir sessizlik avluyu sardı..

Kont Leonard'ın ruhunda korku, öfke, mem - nunluk ve umut birbirine karıştı..

Kara Murat gerçekten gelmiş, kendi aya - ğıyla tuzağa düşmüş müydü?

Hani? Neredeydi?

İdam sephasının yanında, rahibelerin ara - sında, bir tek erkek duruyordu.. O da beli iki büklüm olmuş yaşlı bir keşişti...

Kont Leonard kanlı bakışlarını bir süre etrafta gezdirdikten sonra korkunç bir sesle kük - redi:

-O sözü söyleyen kim? Hey... Sen misin ihtiyar?..

Beyaz sakalları göğsüne kadar uzanan yaşlı keşiş, iki adım ilerledi:

-Evet, benim!

Kont'un yüzü öfkeden morarmış, deli gibi olmuştu. Gözleri çakmak çakmaktı:

-Aptal bunak! Ne dediğinin farkında mısın? diye haykırdı.

Yaşlı keşiş, aynı sakin sesiyle:

-Evet, dedi. Kara Murat benim. İşte geldim.

sındaki delikanlıya dikildi..

Avludaki herkes donup kalmıştı. Hepsinin içinde aynı duygular çarpışıyordu: Merak, korku ve bir parça da hayranlık...

Kısa bir sessizlikten sonra, coşkun bir sevinç çığlığı yükseldi:

-Kara Murat! Kardeşim! Geldin ha?

Bu, Durakoğlu'nun sesiydi.

Şimdi sözünde durup, Durakoğlu'nu serbest bırakmanı bekliyorum. Bırakmazsan, alçağın biri olduğunu kabul etmen gerekecek....

İki büklüm görünen ihtiyar, birden yay gibi doğruldu. Yüzündeki bembeyaz sakalları, başındaki kukuletayı, üzerindeki pelerini birer çekişte fırlatıp atınca, altından genç bir adam çıktı...

Kont Leonard'ın dudakları soldu, deli gibi bakan gözleri, bir hayalet görüyormuş gibi karşı-

İdam sephasının üzerinden saf bir hayranlıkla Kara Murat'ı süzüyor, arkadaşının davranışının gerçekten olağanüstü olduğunu düşünüyordu.

İlk şaşkınlık anı geçtikten sonra, onun tek başına bunca insan arasında hiç bir şey yapamayacağını düşünen Durakoğlu birden üzüldü, kalbini derin bir keder sardı:

-Yazık! O da benimle birlikte ölecek!..

Aynı anda Kont Leonard kendini toparlamış, büyük düşmanı Kara Murat'ın tuzağa düştüğünü düşünerek boğulurcasına haykırmıştı:

-Yakalayın şu köpeği.. İkisini beraber asalım!

Hayretlerinden oldukları yerde taş kesilen muhafızlar harekete geçmeden Kara Murat kılıcını sıyırdı. Kont'un yüzüne tükürür gibi:

-Alçak! diye haykırdıktan sonra hızla i-

kiyor...

Kara Murat, Trabzonlu Rum askerleri tepeledikten sonra, bir lokma yiyecek bulabilmek umuduyla arabaya yaklaşmış ve kapıyı açar açmaz alnına dayanan bir piştovun soğuk namlusuyla titremişti. Sert bir ses:

-Kıpırdama! dedi.

Kara Murat ölüm kadar ürpertici olan bu sesin sahibinin genç bir kadın olduğunu fark etti.

dam sephasına doğru atıldı.

Kanı müthiş bir öfkeyle kaynıyordu.. Önüne çıkan her şeyi yıkmak isteyen bir kasırga gibiydi.

Ne olmuştu?

Çok uzaklarda sanılan Kara Murat, nasıl olup da buraya gelebilmişti?

★★★

Kara Murat'ın manastıra nasıl girdiğini anlayabilmek için iki gün öncesine dönmemiz gere-

Şakağına dayanan piştova rağmen bakışlarını cesaretle çevirip baktı.

Yüzü ince bir tülle örtülü olan arabadaki kadın hafifçe hıçkırdı..

Tabancayı tutan eli titriyordu.

Kara Murat derin bir şaşkınlık içinde:

"Garip şey... Bu kadın beni tanıyor galiba" diye düşündü.

Kadın sordu:

-Neden bize saldırdınız? Ne istiyorsunuz?

-Bir parça ekmek!

-Aman Allahım.. Dört kişiyi bir parça ekmek için mi öldürdünüz?

-Hayır! Onlar bana hakaret ettikleri için öldüler!

Kadın tekrar hıçkırdı.. Kararsızlık içinde bocaladığı anlaşılıyordu. Titreyen sesiyle:

-Şimdi de ben sizi öldüreceğim! dedi.

Kara Murat, şaşılacak kadar sakin ve gurur dolu bir tavırla cevap verdi:

-Öldürün madam bekliyorum!

Kadının pistovu tutan elinin titremesi artmıştı. Tülün altında kaybolan yüzünün renginin o an sapsarı kesildiği muhakkaktı. Biraz korku, biraz da hayranlık dolu bir ifadeyle:

-Siz korkunç bir insansınız, diye mırıldandı.

Ölüm anında bile cesursunuz!..

Kara Murat güldü:

-Bunun cesaretle bir ilgisi yok madam. Titreyen parmaklarınızda tetiği çekecek güç olmadığını ilk bakışta anladım. Haydi, şimdi indirin şu silahı da güzel güzel konuşalım sizinle...

Kadının parmakları gevşedi, iri pistov arabanın içine düşerken tok bir ses çıkardı...

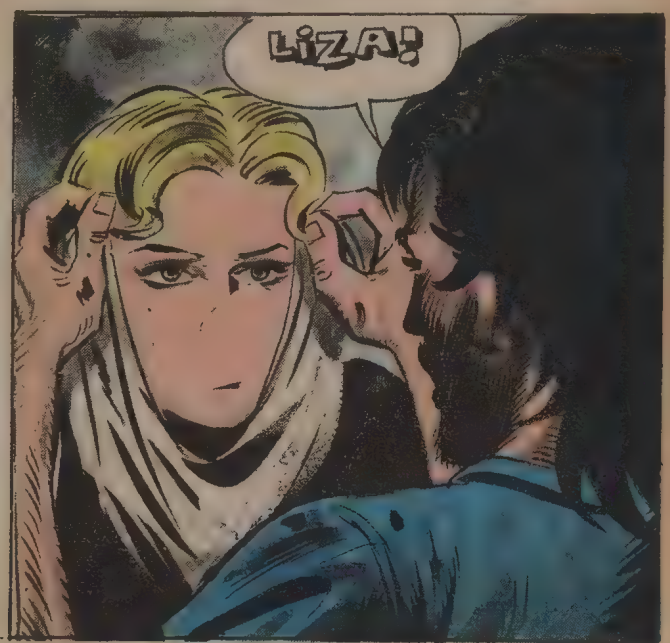

Delikanlı uzandı, büyük bir merak içinde kadının yüzündeki tülü kaldırdı...

O da ne?

Kara Murat, hayretinden çığlık atmamak için kendisini zor tuttu.

Bu genç kadını çok iyi tanıyordu:

-Liza! Sen ha! diye mırıldandı..

Gerçekten arabadaki kadın Liza idi...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

17 KASIM 1976 ÇARŞAMBA ★ HAFTALIK GENÇLİK DERGİSİ ★ SAYI: 147 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

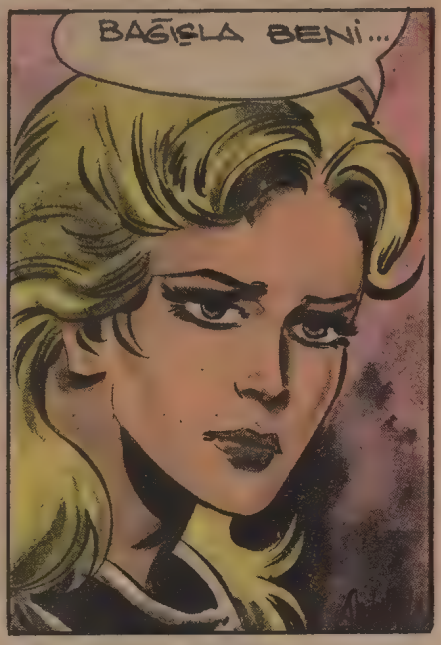

Sevdiği adamı, defalarca ölüme sürüklemek isteyen, ama her seferinde başarısızlığa uğrayan genç kadın, şimdi pişmanlık içinde kıvranıyor, derin bir ıstırabın yükü altında eziliyordu.

Liza'nın göğsünü acı bir hıçkırık yırttı. Zavallı dudaklarından derin bir inilti çıktı:

-Evet, benim!

Kara Murat ilk şaşkınlığı geçtikten sonra, acımasız bir gülümsemeyle kadına baktı:

-Artık beni öldürmek isteğinden vazgeçmişe benziyorsun? Neden? Umudunu mu yitirdin, yoksa Kont'un hizmetinden mi çıktın?

Liza hıçkırık dolu bir sesle:

-Ne söylesen haklısın Kara Murat', dedi. Sana çok kötülük yaptım. Düşmanlarınla bir oldum. Tuzaklar kurdum. Ölüme ittim. Ama yalvarırım bağışla beni.. Çok üzgünüm...

Kadının uzun kirpiklerinin kenarında yaşlar

belirmişti. Ağlıyordu...

Kara Murat'ın öfkesi geçti, bakışlarında bir şefkatin yumuşaklığı belirdi. Oldum olası, güzel kadınların gözyaşlarına dayanamazdı.. Acımayla karışık tatlı bir sesle:

-Olanları ben çoktan unuttum Liza, dedi. Bırakalım bunları.. Sen gerçekte iyi bir insansın. Fakat attığın adımlar yanlıştı.. Şimdi bana yardım ederek hatalarını düzeltmelisin...

Liza'nın renksiz dudakları belli belirsiz bir gülümsemeyle gerildi, şaşkın, yıkık, ezik ve perişan hali yavaş yavaş kayboldu, hüznün uçurumundan, heyecanın doruğuna yükseldi.

Şimdi sevgi dolu bir hayranlıkla Kara Murat'a bakıyordu.

Güzel başı usul usul delikanlıya yaklaştı.

Yüzünü tatlı bir pembelik kaplamıştı...

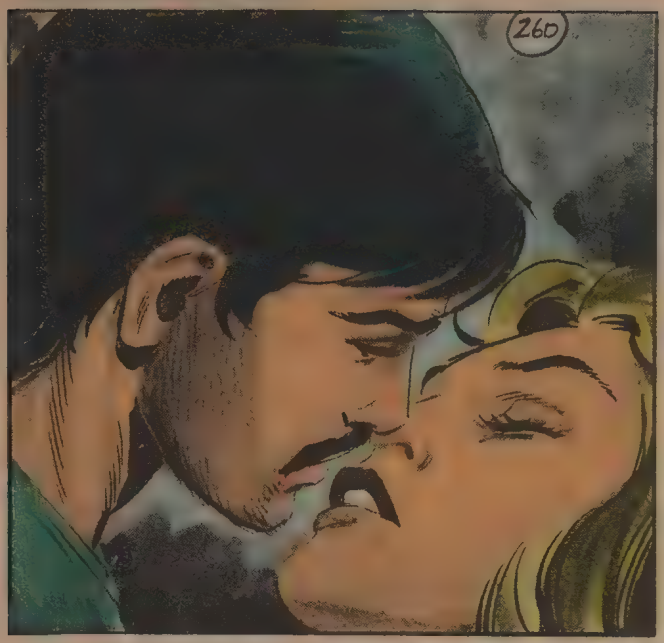

Birden iki gencin dudakları birleşti. Aşktan ölürcesine uzun uzun öpüştüler..

İlk coşkunluk anı geçtikten sonra Kara Murat karnının hâlâ aç olduğunu hatırladı.. Liza'nın yanında yiyecek olarak ne varsa, büyük bir iştahla midesine indirdi.

Yedikçe kendisini daha güçlü hisdediyor, dünyaya yeniden gelmiş gibi seviniyordu.

Günlerce süren korkunç açlık sona ermişti.

Aslında çılgınca bir fikirdi bu..

Ama Kara Murat, çılgınlıklara alışıktı.

Ölen arabacının yerine geçip atları manastıra doğru sürdü..

O dakikada delikanlı dünyayı alt üst etmeye, tahtları devirmeye, şehirleri yıkmaya hazırdı..

Liza, Kara Murat'ı bu haliyle herkesten, daha güçlü, herkesten daha güzel buluyordu. Ona tapıyordu adeta..

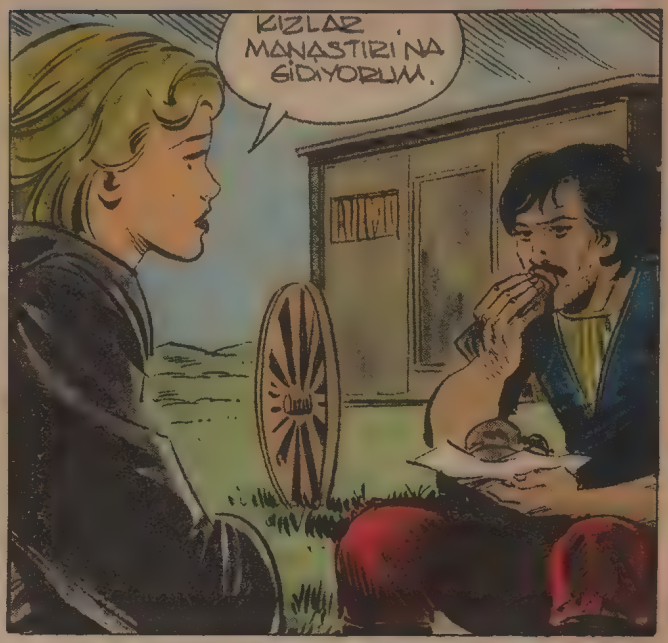

Kara Murat, bir yandan lokmalarını çiğnerken, bir yandan da Liza'dan bilgi alıyordu.

Onun Trabzon'dan iki gün önce yola çıktığını ve Kızlar Manastırı'na gitmekte olduğunu böyle öğrendi.

Delikanlı aynı anda kararını verdi.

Aklına gelen fikirle kalbi sevinçten duracak gibi olmuştu..

Öfke ve kin gibi, aşk ve fedakârlığın da kendine özgü coşkunluğu vardır...

Liza bu coşkunluk içinde rolünü mükemmel oynadı...

Manastırın muhafızları, arabanın yolda, saldırıya uğradığına, askerler saldırganlarla çarpışırken arabacının kaçmayı başardığına inandılar.

Aslında Liza'dan şüphelenmek kimsenin aklına gelmedi. Çünkü, o başrahibeden sonra, manastırın en önemli kadınıydı..

Liza, arabacı kılığında manastıra giren Kara Murat'ı odasında sakladı..Onun istediği keşiş elbiselerini buldu ve sabah, idam sehpasının yanında yer almasını sağladı..

Genç kadın bütün bunların umutsuzca bir girişim olduğuna inanıyor, fakat nedense Kara Murat'a karşı gelemiyordu.

Delikanlının kararı kesindi.

Hareketinin tehlikeli bir kumar olduğunu biliyordu ama hayatın da kumar olduğunu ve bu büyük kumarda insanın bazen bütün varını ortaya koyması gerektiğini düşünüyordu.

★★★

Kara Murat kılıcını çekerek önüne gelen her şeyi yıkmak isteyen bir kasırga gibi idam sehpasına çıkmıştı.

Ona kimse engel olamadı..

Dev yapılı cellat baltasını kaldırıp, kırmızı kukuletasının deliklerinden görünen korkunç gözlerini Kara Murat'a çevirerek homurdandı:

-Eğer gebermek istemiyorsan ayağımın altında dolaşma!.

Kara Murat kükredi:

-Çekil önümden budala!. Bana engel olmaya kalkışırsan kafanı patlatırım..

Bu sırada Kont Leonard öfke ve korku nöbetleri içinde haykırıyordu:

-Ne duruyorsunuz sersem herifler!. Tutun!. Yakalayın!. Topunuzun Allah canını alsın!. Kaçırırsanız hepinizi kazığa vurduracağım...

Cellat kaba yapısından umulmayacak kadar zeki bir insandı...

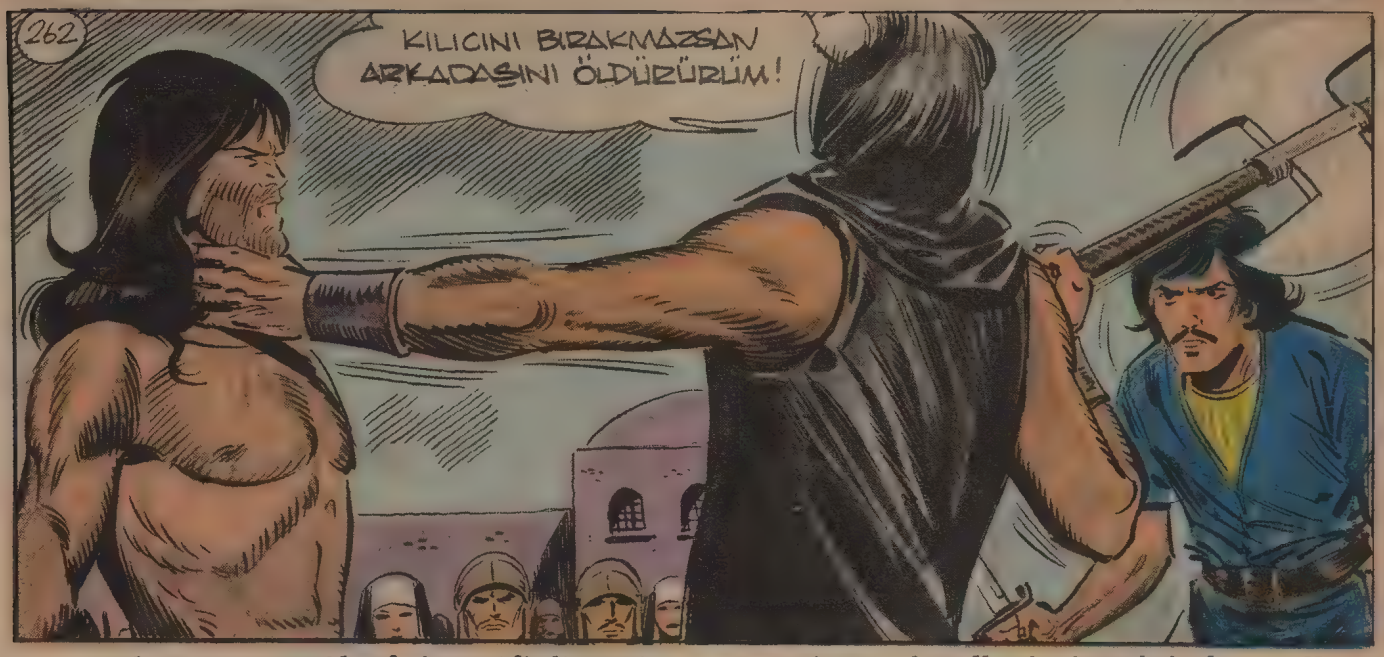

Gözlerinden şimşekler fışkıran öfkeli genci durdurmak için en etkili çareyi buldu. Hızla atıldı, elleri bağlı olan Durakoğlu'nun boğazına sarıldı, baltasını havaya kaldırdı...

Cellatın ölüm kokan soluğunu yüzünde his - seden Durakoğlu birden ürperdi, sinirleri çelik bir yay gibi gerildi:

-"Çok fena..Kara Murat yetişmeden herif beni doğrayacak, diye acı acı düşündü...

yüzüne endişeyle bakarak boğuk bir sesle haykırdı:

-Teslim olma Kara Murat. Beni düşünme sen..Vur yiğidim, vur..Bu kalleş heriflere güvenilmez.."

Kara Murat kararsızdı. Bakışlarındaki parlaklık sönmüş, kılıçlı kolu umutsuz bir şekilde yanına sarkmıştı..

Aynı anda cellat, korkunç bakışlarını Kara Murat'a çevirerek:

-Kılıcını bırakmazsan arkadaşını öldürü - rüm, diye bağırdı..

Kara Murat, celladın gözlerindeki ölüm kararını okuyunca acıdan, öfkeden ve endişeden kendini kaybetmiş bir halde durdu...

Durakoğlu arkadaşının fedakârlık anlatan

-Olmaz Durakoğlu, dedi. Seni göz göre göre ölüme itemem...

Durakoğlu deli gibi tepindi:

-Ama aptallık bu..İkimizi de öldürecekler.

Kara Murat'ın durduğunu gören Kont Leo - nard çatlak ve uğursuz bir neşeyle adamlarına seslendi:

-Dişi söküldü canavarın. Haydi, yakalayın..

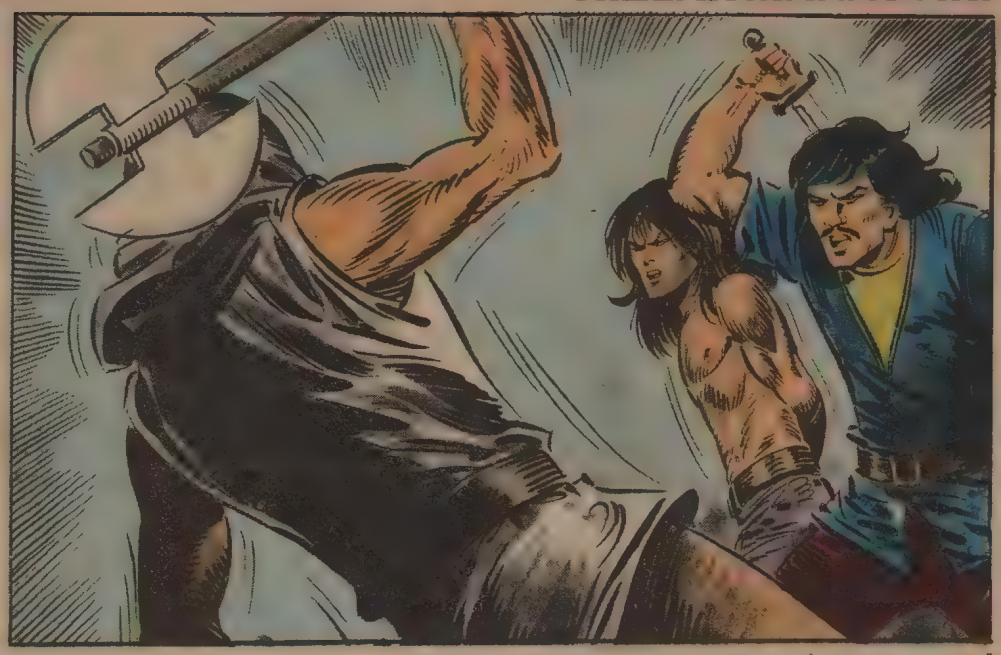

Cellat yaptığı işten memnun, zafer kazanmış bir komutan gibi göğsüne gererek duruyor, bu hizmetine karşılık Kont'un kendisine ne kadar ödül vereceğini düşünüyordu.

Gurur dolu bakışlarını, Kara Murat'tan ayırarak Kont'a çevirdi. Efendisinin memnunluk derecesini ölçmek istiyordu...

İşte bu küçük hata, celladın sonu oldu...

Kara Murat, sırf bu anı yakalamak için kılıcını indirmiş, yenilgiyi kabul etmiş bir insan gibi perişan bir tavır takınmıştı...

Celladın, bakışlarını kendisinden ayırdığı iki saniye genç adama yetti. O bunu bekliyordu.

Ansızın hızla atıldı ve cellat, yıldırım gibi inen bir ölümle sırtüstü düştü...

Kara Murat'ın kılıcı adamın göğsünde kanlı bir delik açmıştı..

Durakoğlu garip bir gülümsemeyle celladın

yarasına bakarak:

"Doğru kalbe inen müthiş bir vuruş.. Ölüm hamlesi.. Bu darbeyi benden başka kimsenin bilmediğini sanıyordum, diye mırıldandı...

Kara Murat hızla Durakoğlu'nun iplerini kesti...

Durakoğlu, ölen celladın baltasını kaparak idam sehpasının ortasına sıçrarken kahkahalarla güldü:

-Haydi.. Şimdi gelin bakalım soysuz herifler.. Gösterin gücünüzü, gelin! Bekliyorum...

Kont Leonard, durumun tehlikeli bir hal aldığını görerek öfkesinden kuduracak gibi oldu. Bu iki müthiş genç, kendilerini çok uğraştıracağa benziyordu. Ağzından köpükler saçarak aynı tehditleri tekrarladı...

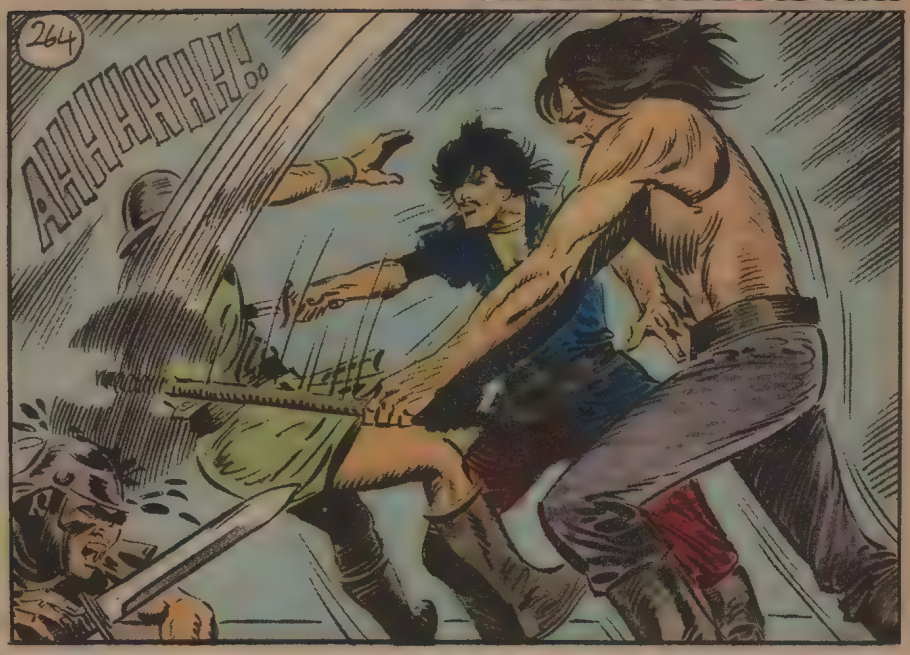

-Allah belanızı versin. Göz göre göre kaçıracaksınız herifleri.. Çabuk yakalayın, yoksa onların yerine sizi geberteceğim!

Muhafızlar, kontun deli gibi halinden ürküp, gayrete gelerek atıldılar...

İki genç, silahlı adamların idam sehpasına tırmanmak için yaptıkları ilk saldırıyı kolayca püskürttü..

Durakoğlu:

-Oh be! dedi. Adam gibi dövüşerek öleceğiz hiç değilse.. Canımızı pahalıya satacağız bu rezillere...

Dövüş kanlı bir şekilde devam etti...

Durakoğlu'nun korkunç bir hızla salladığı balta önündeki muhafızı ikiye biçti...

Kara Murat'ın kılıcı, talihsiz bir göğsü delip, öbür yandan çıktı...

Durakoğlu gök gürültüsü gibi bir nara sa-

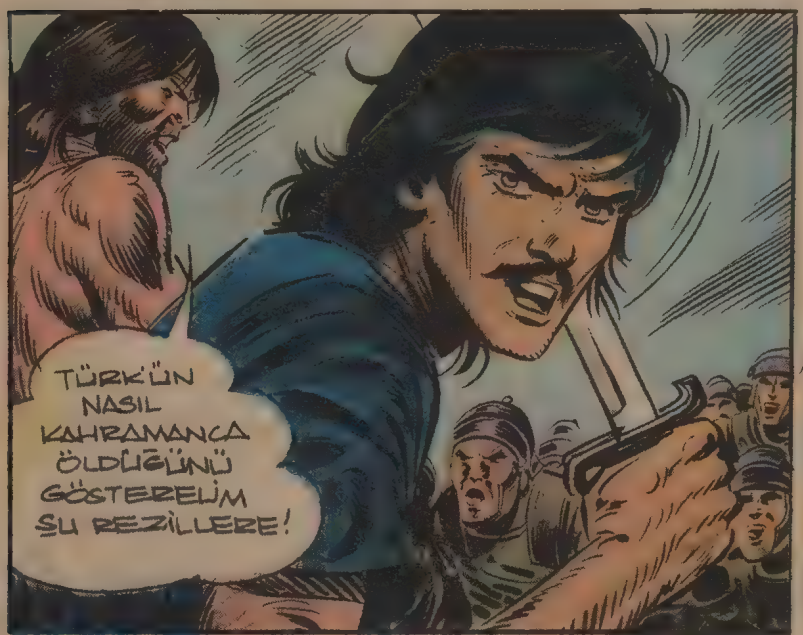

vurdu:

-Haydi Kara Murat.. Türk'ün nasıl kahramanca öldüğünü gösterelim şu rezillere...

Kara Murat başını çevirmeden cevap verdi:

-Öldüğünü değil de ölmediğini göstersek daha iyi değil mi?

Durakoğlu şaşırdı:

-Nee? Bunca adam arasından kurtulabileceğimizi mi sanıyorsun? Baksana herifler kuduz köpekler gibi saldırıyor. Kaçmak imkânsız...

-Bırak şimdi bu lafları.. Şu karşıdaki kapıyı görüyor musun?

-Evet.. Küçük kapı...

-Oraya varabilirsek belki kurtuluruz.

-Fakat o kapı kapalı...

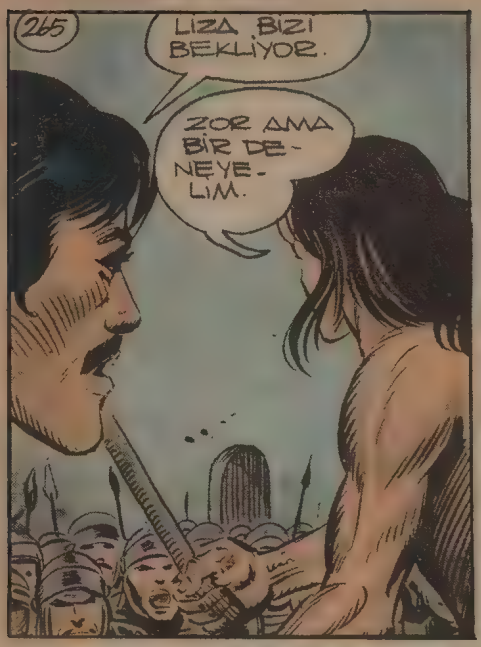

-Liza bizi bekliyor..Oraya ulaşırsak kapıyı açıp bizi içeri alacak..Gözüne kestirebiliyor musun?

-Zor ama bir deneyelim..Başka çaremiz yok...

-Haydi öyleyse...

İki yaman genç, avludakileri iliklerine kadar titreten birer nara atarak karşı saldırıya geçtiler...

-Savulun...

-Geri basın..Yallah...

Çevrelerini saran kalabalığı kılıç ve balta darbeleriyle yardılar...

Birer ölüm bulutu gibiydiler...

Etraflarında hakaretlerden, acı haykırışlardan, küfürlerden oluşan müthiş bir fırtına koptu...

Kollar öldürmek için kalkıyor, çelikler havada çarpışıyor, iniltiler avluyu kaplıyordu..

İdam sehpasından inen iki arkadaş vuruşa vuruşa kendilerine kanlı bir yol açıp manastırın küçük kapısına doğru ilerlemeye başladı...

İkisinin de sinirleri gerilmiş, gözleri fırlamış, dişleri sıkılmıştı...

Kara Murat'ın kılıcı, Durakoğlu'nun baltası kanlar içinde, kıpkırmızı kesilmişti.

Çevrelerindeki cesetler her geçen dakika artıyor, saldırganlar bu cesetleri çiğnemek zorunda kalıyorlardı...

Haykıran, vuran, kan dökmek isteyen muhafızlar bu inanılmaz durum karşısında şaşırdı, durakladı, dağıldı.

Kara Murat ile Durakoğlu bir ara çemberin yarıldığını ve önlerinin boşaldığını görerek bütün güçleriyle koşmaya başladılar...

Kont Leonard ile Stefanos birer çılgın gibi haykırdılar:

-Kaçıyorlar!.

-Tutun!.

-Yakalayın!.

Durakoğlu, baltasını bir muhafızın kafasında bırakmış, eline ağır bir kılıç geçirmişti.. İki gencin de her yanı kan içindeydi..

Terden ıslanan saçları alınlarına yapışmıştı...

Gögüsleri körük gibi kalkıp iniyor, kapı ile aralarındaki mesafe her an biraz daha azalıyordu...

Durakoğlu sevinç içinde:

-Galiba kurtulacağız! dedi.

Kara Murat'ın yüzü birden fırtınalı bir deniz gibi karıştı, kaşları çatıldı, soğuk bir ter te-

pesinden aşağıya boşandı:

-Kurtuluyor muyuz? Kurtulmak da ne demek? En zor kavga şimdi başlıyor.. Bak, rahibeler önümüzü kesti...

Durakoğlu kanlı bakışlarını ileriye dikerek gürledi:

-Nee? Yolumuzu mu kestiler? Vay kahpeler!..

Gerçekten, manastırın rahibeleri iki gençle kapı arasında canlı bir duvar yaratmışlardı.

Sayıları on kadar vardı...

Öteki rahibeler de hızlı hızlı o yana yürüyerek onlara katılıyor, sayıları her an artıyordu.

Kara Murat korkunç bir sesle:

-İşte bu fena! diye haykırdı.

Durakoğlu dehşet içinde:

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

74 KASIM 1976 ÇARŞAMBA ✦ HAFTALIK ÇOCUK DERGİSİ ✦ SAYI: 148 FİYATI 100 KURUŞ

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

–İki ateş arasında kaldık! diye bağırdı.

Gerçekten iki ateş arasında kalmışlardı. Arkalarında öfkeli bir muhafız sürüsü vardı.

Önlerinde ise gözleri vahşi bir kinle kıvılcım gibi parlayan rahibeler..

Durakoğlu'nun sesi endişeyle düğümlendi:

-Şimdi ne yapacağız?

Kara Murat, hayatının en zor kararını vermenin huzursuzluğu içindeydi:

- Bize engel olmaya kalkarlarsa onları öldürmemiz gerekecek.. Ama bu çok iğrenç bir şey olur. Kadınlara kılıç çekmek bize yakışmaz. Üstelik silahsızlar..

Sanki rahibeler, Kara Murat'ın bu düşüncelerini yalanlamak istiyormuş gibi göğüslerindeki sakladıkları hançerleri hızla çektiler...

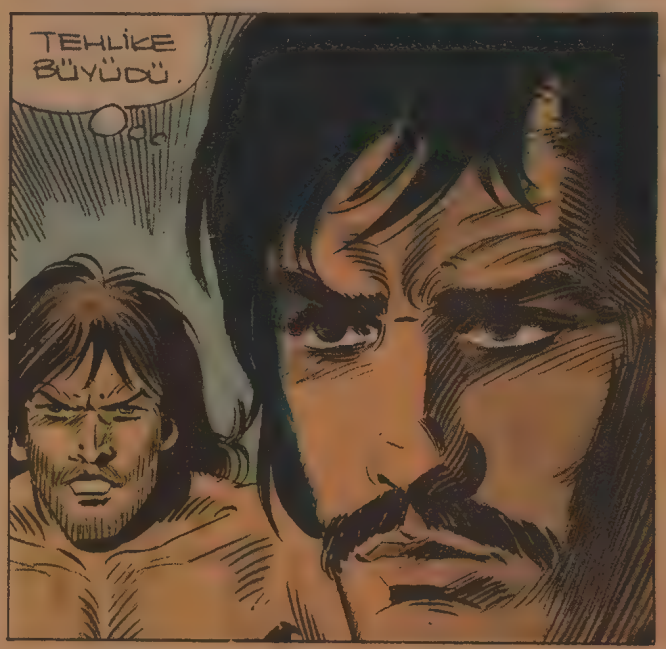

Şimdi hepsinin elinde pırıl pırıl parlayan birer bıçak vardı.

Durakoğlu:

- Günah bizden gitti! diye homurdandı. Doğrusu erkeklik uğruna kendimi bu rahibelere kıtır kıtır kestirmem. Biz onları öldürmezsek, onlar bizi delik deşik edecekler.

Tehlike gerçekten büyüktü

Arkalarında gözü dönmüş muhafızlar, önlerinde ise elleri hançerli rahibeler vardı.

Kadınların sayısı kısa zamanda yüzü buldu.

Silahlı bu kadar kadının arasından geçmeye kalkışmak intihar etmek gibi bir şeydi.

Önden, arkadan, sağdan soldan inecek yüz hançere karşı koymak olanaksızdı.

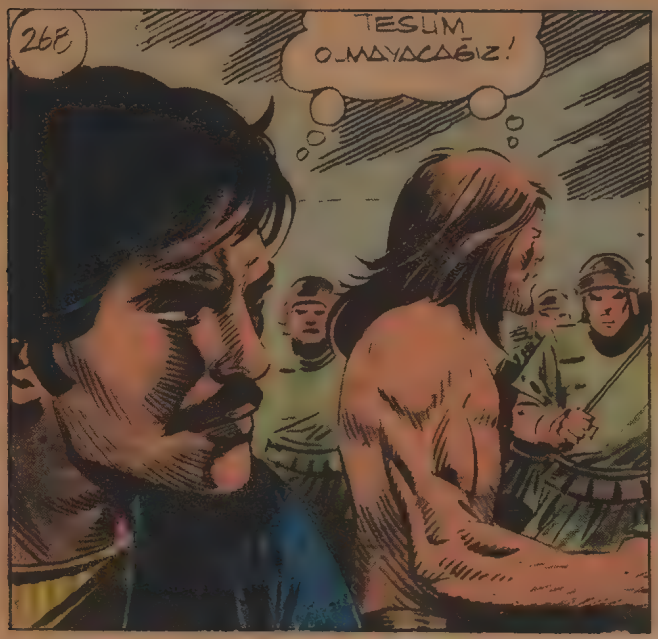

Ama Kara Murat da, Durakoğlu da kararını vermişti.

Kılıç tutan bilekleri kopuncaya kadar, teslim olmayacak, vurabildikleri kadar vuracak, öldürebildikleri kadar öldüreceklerdi...

Havada bir ölüm kokusu vardı...

İki genç de sırtlarının buz gibi terlediğini hissetti. Azraili görür gibi oldular..

Rahibelerle aralarında iki metre mesafe

- Aç gözlerini Durakoğlu.. Aptallığın sırası değil...

Durakoğlu gözlerini açınca şaşkın şaşkın bakakaldı..

Olur şey değildi bu...

Elleri hançerli rahibeler, kana susamış birer kaplan gibi yanlarından geçerek muhafızların üzerine saldırıyor, bir yandan da:

- Öldürün! Parçalayın! diye çığlıklar atı-

kalmıştı.

Son anda Durakoğlu:

- Ben kadınlarla dövüşemem, diyerek kılıcını indirdi ve gövdesine saplanacak hançerleri görmemek için gözlerini kapadı.

Bir saniye, üç saniye, beş saniye geçti.

Delikanlı, "Hançerler şimdi inecek... İşte iniyor! " diye beklerken Kara Murat'ın, kükreyen sesini duydu.

yordu...

Rahibelerin, kendilerine hiç dokunmadan geçerek Kont'un adamlarına doğru atıldığını hayretten büyüyen gözlerle seyreden Durakoğlu:

- Allah, Allah dedi. Ne oluyor böyle? Çıldırdı mı bu kadınlar?

Keskin bir ses:

-Başrahibeden öyle emir aldılar! dedi.

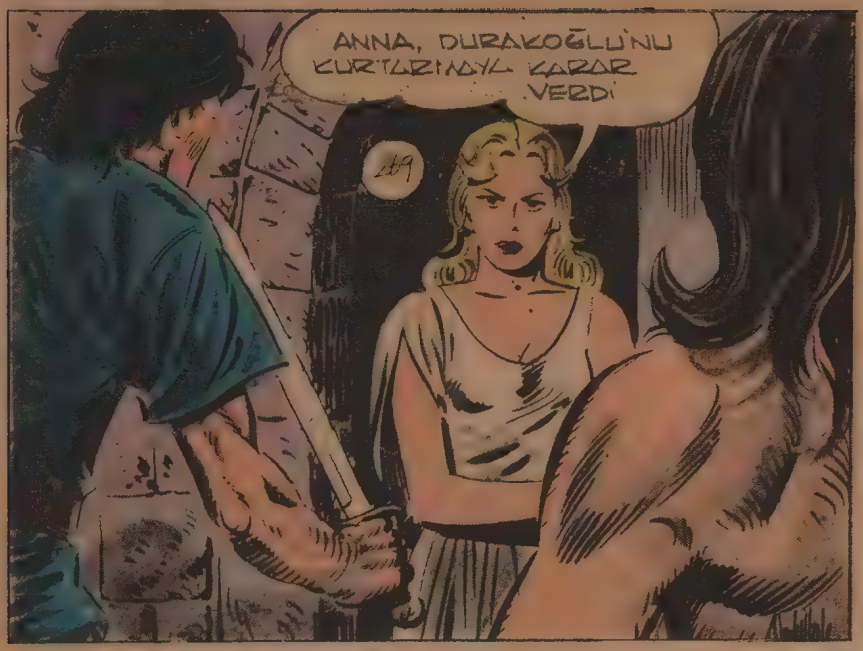

Kara Murat ve Durakoğlu, derin bir şaşkınlık içinde sesin geldiği yana döndü.

Yanlarına gelen Liza'ydı... Genç kadının gözleri sevinçle parlıyordu. Kara Murat'a sevgiyle bakarak:

-Evet, diye devam etti. Başrahibe Anna son anda Durakoğlu'nu kurtarmaya karar verdi. Zindanda, kendisini ölümden kurtaran gencin öldürülmesine göz yummadı..

Kara Murat derin bir heyecan içinde sordu:

-Anna nerede şimdi?

-Kont'un yanında....

-Yani tehlikede.. Onu kurtarmamız gerek..

Bu sırada Kont'un muhafızları, isyan eden rahibelerin karşısında adım adım geriliyor, birer birer vurularak yere düşüyor, acılar içinde kıvranıyor, can çekişiyorlardı.

Yüz kadın dişi panterler gibi boğuşuyor, hançerleriyle, dişleriyle, tırnaklarıyla muhafızları parçalıyorlardı...

Manastırın, avlusu cesetlerle dolmuş, kırktan fazla muhafız, vuruşma sırasında ine ine on beşe inmişti...

Yaralılar, kamçılanmış köpekler gibi acı acı bağırıyorlardı...

Kont Leonard gözlerine inanamıyordu..

Ne olmuştu böyle?

Bu kadınlar, neden böyle birdenbire azmışlardı?

Rahibelerin inanılmaz saldırısı karşısında şaşkına dönen adamların birçoğu kendilerini korumayı bile akıl edemiyor, vurulup vurulup düşüyordu...

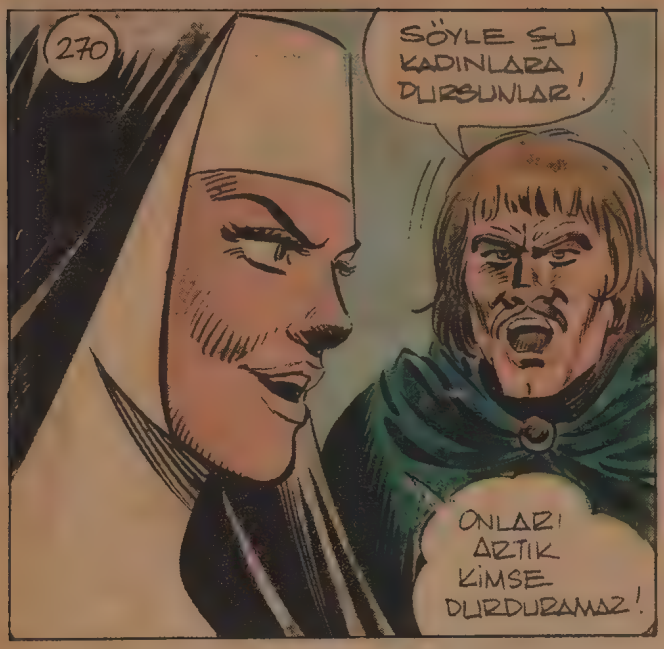

Stefanos da mosmor kesilmişti. Öfkesin - den dudaklarını kemiriyordu... Gözleri gördüğü kanlı sahnenin dehşetiyle yuvalarından fırlamış - tı. Kont'tan önce kendisini o topladı. Yanlarında duran Başrahibe Anna'ya haykırdı:

-Söyle şu kadınlara dursunlar!

Başrahibe Anna esrarengiz bir şekilde gülümsedi:

-Onları artık kimse durduramaz Stefanos!

-Neden?

-Çünkü din uğruna öldürdüklerini, cennete gideceklerini sanıyorlar...

Stefanos birden tüm gerçeği kavrar gibi oldu. Gözleri faltaşı gibi açıldı, öfkeden kudurarcasına bağırdı:

-Ah kaltak! Bu emri onlara sen verdin demek!.. Öyleyse sen de öl!..

Stefanos, şimşek hızıyla çektiği kılıcını Baş-

rahibe Anna'nın göğsüne sapladı...

Kılıç, genç kadının vücudunun bir yanından girdi, öbür yanından çıktı...

Göğsünde kan ırmağı boşanarak yere yıkılan Anna'nın yüzünde acı, buruk bir gülümseme belirdi:

-Zavallı Stefanos!..Zavallı Leonard! Sizleri ölümden ancak ben kurtarabilirdim... Beni vurmakla, kendi ölüm kararınızı imzaladınız...

Rahibeler, Anna'nın düştüğünü görmüşlerdi. Birden avluyu müthiş çığlıklar kapladı:

-Anna vuruldu! Öcünü alalım!

-Kahrolsun Kont! Kahrolsun Stefanos!

Kont'la Stefanos, kendilerini koruyan bir kaç sadık muhafızla geri geri çekildi... İkisi de dehşet içindeydi:

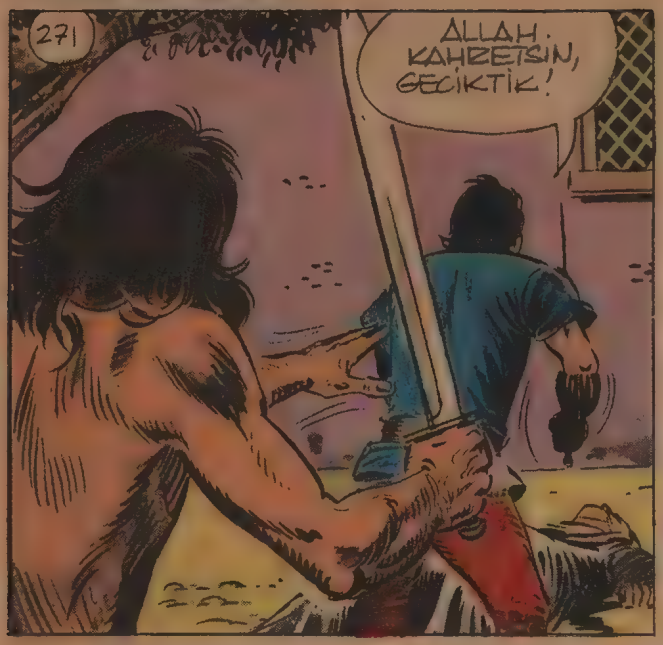

-Kaçalım!..

-Uzaklaşalım buradan!

-Delirmiş bunlar!..Hepsi çıldırmış!..

Bu sırada Kara Murat'la Durakoğlu, dövüşen kalabalığın arasından sıyrılarak Anna'nın bulunduğu yere varmışlardı...

Kara Murat:

-Allah kahretsin, geciktik! dedi...

Durakoğlu derin bir üzüntü içinde:

-Öcünü alacağım Anna! dedi.

Kadın gülümsemeye çalıştı, kesik kesik konuştu:

-Buna eminim...Haydi, durmayın, onları yakalayın siz...

Anna, sonunun gelmiş olduğunu anlamıştı. Durakoğlu'na bakan gözleri birdenbire canlandı - verdi ve dudaklarının arasındaki aralıktan zayıf bir nefes fırladı:

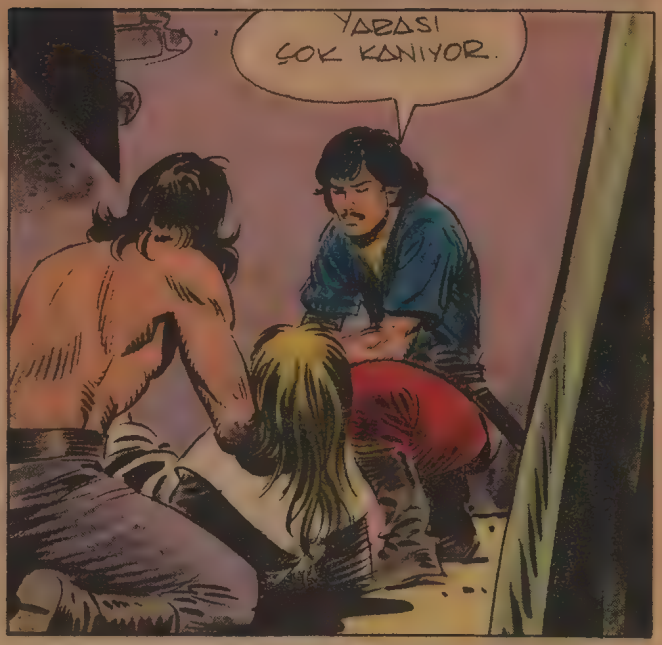

-Yazık! Anna'yı vurmuşlar! diye söylendi..

Anna eliyle sağ memesini gösterdi. İki genç eğildi. Durakoğlu, kolunu kadının başının altına koydu.

Parçalanmış olan elbiseyi aralayınca Anna'nın sağ memesinin üstünde kılıcın açtığı derin yara ortaya çıktı... Yaradan hiç durmamacasına kan fışkırıyordu...

Durakoğlu dişlerini sıkarak:

-Size yaptığım kötülükler için beni bağışlayın. İkinizi de sevdim..İkinizin de ölmenizi istemedim..Sizin kollarınızda can verdiğim için mutluyum...

Bu, Anna'nın son sözleri oldu. Birkaç saniye sonra son nefesini verdi.

Durakoğlu, katillere lanetler okuyarak, "Öldü!" diye mırıldandı.

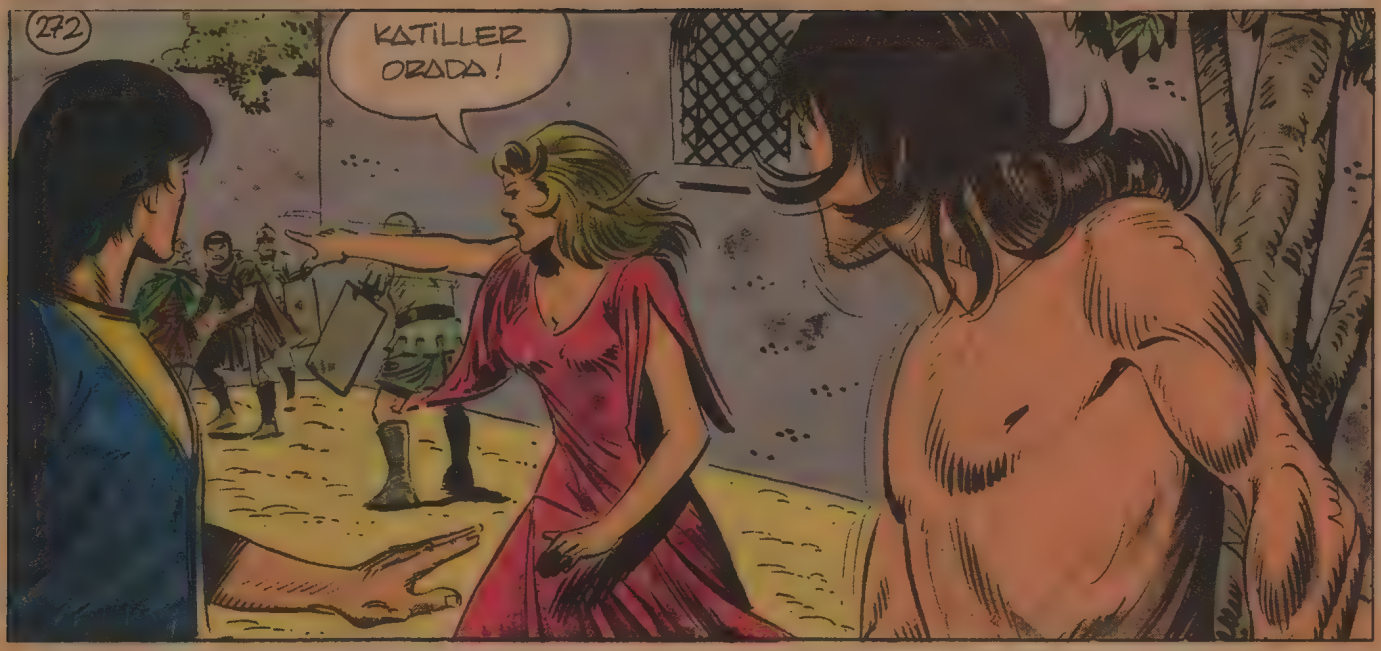

Yanlarına gelen Liza birden haykırdı:

-İşte! Katiller orada!..

Kara Murat'la Durakoğlu, büyük bir kin ve ıstırap içinde şimşek hızıyla atıldılar...

Kont Leonard'la Stefanos, kendilerini koruyan adamlarıyla kapıya doğru ilerlemeye çalışıyordu.

Başrahibe Anna'nın Kadınlar Ordusu yanlara çekilip, yüzlerinin rengi kaçmış, saçları diken diken olmuş, gözleri korkunç bir öfkeyle büyümüş iki gence yol verdi.

Kont'u koruyan muhafızlardan ikisi, daha ilk anda Kara Murat'la Durakoğlu'nun ellerindeki kılıçları göğüslerine yiyince kanlar içinde yere çöküverdiler...

İki gencin kızgınlıktan korkunçlaşan yüzleri, muhafızlar gibi, Kont Leonard'la Stefanos'u da

titretti...

Avludaki savaş devam ediyordu...

Rahibelerin karşısında muhafızların sayısı ona inmişti.

Yerler cesetlerle doluydu...

Yaralıların içler acısı iniltileri, yeni vurulanların tüyler ürpertici çığlıklarına karışıyordu.

Muhafızlar nereye saklanacaklarını şaşırmışlardı.

Arkasını dönerek kaçmaya çalışanın sırtına hemen bir bıçak saplanıyordu.

Rahibeler, yere düşen her muhafızın üstüne üşüşüyor, adam göz açıp kapayıncaya kadar parça parça bir leş haline geliyordu...

Hepsi dehşetten çıldıracak gibiydi. Kaçmak istiyorlardı ama, kaçacak yer yoktu.

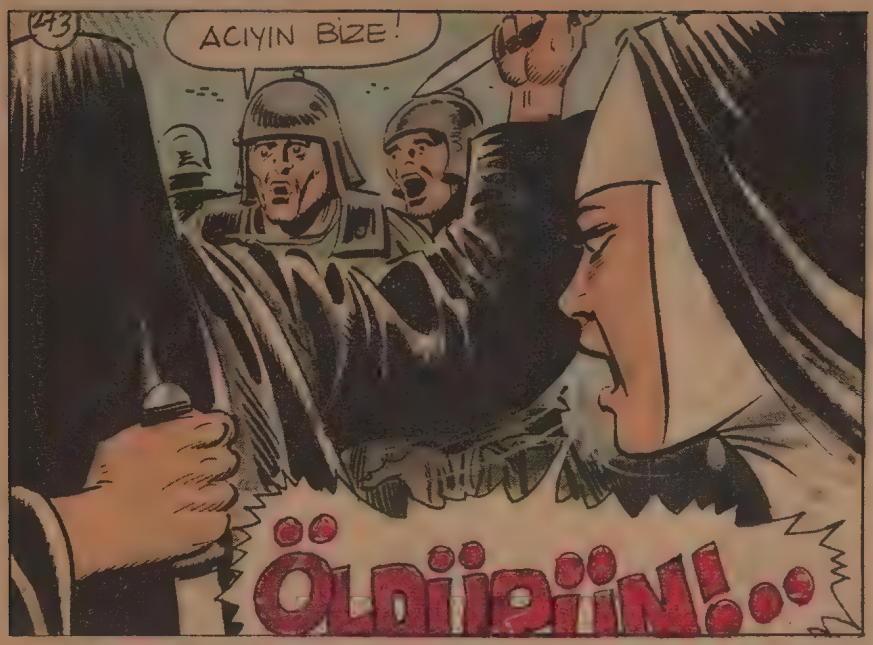

Kapıya doğru koşarlarken, öldürülen arkadaşlarının cesetlerinin üzerinden atlıyorlardı. Haykırışlar duyuluyordu:

-Merhamet ...

-Biz sizin misafirleriniz değil miyiz?

-Arkadaşlık etmedik mi?

-Daha dün beraber yemek yemiştik...

-Acıyın bize !..

Adamlar, aklını kaybetmiş gibi çılgıncasına saldıran kadınlara yalvarıyorlardı ama onlara acıyan yoktu...

Rahibeler çığlık çılığa bağırıyordu:

-Öldürün ! Öldürün !

Kara Murat'la Durakoğlu, Kont'un çevresindeki muhafızları tepeledikten sonra, iki zalim adamın karşısında durdular.

Durakoğlu ateş saçan bakışlarını Stefanos'un gözlerine dikmişti:

-Nihayet seni yakaladım soysuz herif! Şövalye Teodmir ve Kaptan Alfons gibi sen de öleceksin...

Stefanos, bütün zalimliğine rağmen, korkak bir insan değildi. Yüzüne alaylı bir ifade vererek acı acı gülümsedi:

-Arkandaki kadınlar ordusuna mı öldürteceksin beni ?

-Hayır, ben öldüreceğim !

-Bunu nasıl yapacağını pek merak ettim! Gücün yetecek mi?

Stefanos iyi kılıç kullanan bir silahşordu. Durakoğlu'nun tehlikeli bir dövüşçü olduğunu biliyordu ama, kendisini yenebileceğine inanmıyordu... Durakoğlu kükredi:

-Az sonra gücümün yetip yetmediğini göreceksin rezil ! Babam Durak Reis'in katilisin ! Az önce de Anna'yı öldürdün !..

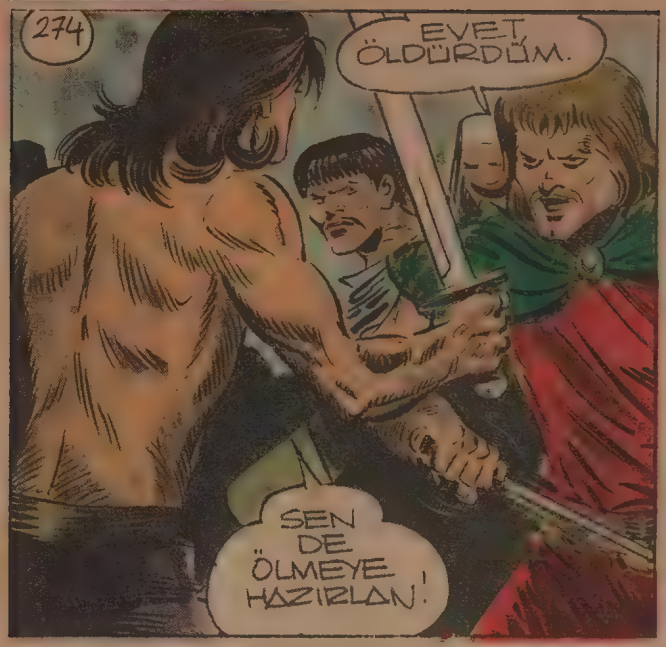

Stefanos, küstah bir tavırla böbürlenerek kafa tuttu:

-Evet, öldürdüm, ne olacak?

Durakoğlu'nun gözleri döndü:

-Öyleyse sen de ölmeye hazırlan...

İkisi de kılıçlarına davrandı.. İkisi de aynı anda atıldı... Kılıçlar havada olanca şiddetiyle çarpıştı...

Stefanos ustalığına güveniyor, Durakoğlu'nu

haklayacağını sanıyordu... Sıçrıyor, sağa sola kaçıyor, saldırıyor, fakat çabaları hep boşa gidiyordu.

Durakoğlu her saldırıyı önleyip karşı hamlelerle onu güç duruma düşürüyor, bir yandan da:

-Az kaldı... Şömdi öleceksin! diye söyleniyordu.

Stefanos dövüşe dövüşe büyük kapıya kadar sürüklenmiş olduğunu fark etti. Sıkışmıştı... Ya-

na kaçarak kurtulmak istedi... Ama Durakoğlu, saldırışlarını iyi ayarlayarak onu olduğu yerde tuttu, sonra kılıcını şimşek gibi indirerek, haykırdı:

-Bu, kalleşçe öldürdüğün babam için...

Adamın yüzü, ustura gibi inen kılıç darbesiyle kaşından, çenesine kadar korkunç bir şekilde yarıldı, oluk gibi kan boşandı..

Kesilen yanak, bir et parçası halinde aşağı-

ya doğru sarktı.

Manzara iğrençti... Tüyler ürperticiydi.

Durakoğlu, ikinci hamlede Stefanos'un göğsünde çaprazlamasına derin bir yara açtı:

-Bu da, az önce öldürdüğün Anna için..

Stefanos'un dudaklarının arasından içler acısı feryatlar yükseldi:

Fakat Durakoğlu acımasızdı...

DEVAMI HAFTAYA ÇARŞAMBA GÜNÜ

FATİH'in FEDAİSİ

KARA MURAT

Yazan: Rahmi Muratoğlu
Çizen: Abdullah Turhan

1 ARALIK 1976 ÇARŞAMBA * HAFTALIK GENÇLIK DERGISI * SAYI 149 FİYATI 100 KURUŞ

Kara Murat'ın yeni serüveni "Cenneti satan adam" 10.sayfada başladık!

ÖZET: Leonard, Kara Murat'ı tuzağa düşürüp ağır yaralar ve öldü zannederek gider. Bu arada adamlarından bir kısmı delikanlının ölmediğinin farkına varır ama Durakoğlu adındaki genç, Kara Murat'ı kurtarır.

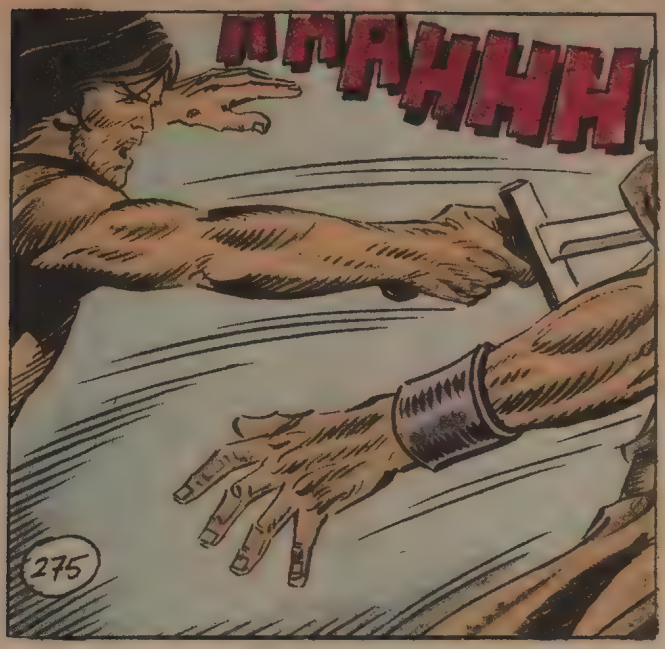

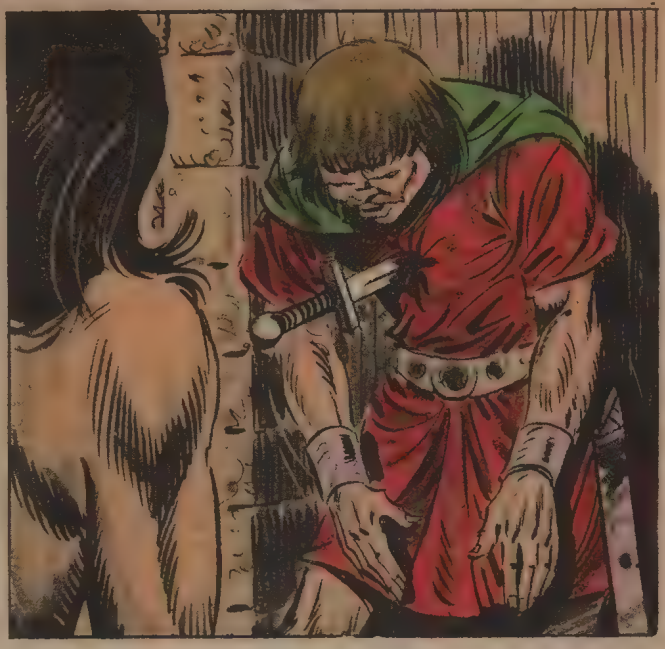

Etiyle, kemiğiyle, ruhuyla bir kin borası halindeydi...

İki saniye sonra yeniden saldırdı...

Bu saldırış, son fakat en müthiş hamle oldu.

Delikanlının elindeki kılıç, inanılmaz bir hızla Stefanos'un vücudunu deldikten sonra, kapının tahtasına saplanarak adamı kapıya mıhladı..

Durakoğlu:

-Bu da, hem babam, hem de Anna için! diye bağırdı.

Stefanos gık bile diyemeden Kızlar Manastırı'nın kapısına mıhlanarak ayakta öldü.. Gözleri duyduğu dehşetten faltaşı gibi açık kalmıştı...

Yaptığı kötülüklerin yanında bu ölüm onun için belki de umutlu bir sondu...

Aynı anda avlunun öbür yanında acıklı bir

sahne geçiyordu.

Kont Leonard, çevresinde kendisini koruyacak kimse kalmadığını görünce, bir ölüm rüzgârı gibi üzerine doğru esen Kara Murat'a dehşet içinde bakarak yalvardı:

-Beni öldürme Kara Murat! Ne istersen veririm sana! Zengin ederim seni!..

Kara Murat ona tiksinir gibi baktı...

Kont, bu bakışlardaki ölüm kararını okuyarak titredi. Her yanını soğuk terler sarmıştı. Ölüme mahkûm olduğunu, ne yapsa, ne etse acı sondan kurtulamayacağını anladığı için mosmor kesildi.

Bu anı, aylardır korku içinde bekliyordu.. Kara Murat'ı öldürmeye kalkışmakla kendi ölümünü çağırmış olduğunu geç de olsa anlamıştı:

-Beni öldürme, ne istersen veririm!. diye tekrar inledi...

Kara Murat bir an Kont Leonard'ın babası Kazıklı Voyvoda'nın da son anlarında böyle yalvardığını düşündü... Baba-oğul birbirlerine ne kadar benziyorlardı....

Geçmişin kanlı olaylarını düşününce gövdesini garip bir ürperti sardı:

-Öldürdüklerini geri verebilir misin ? diye sordu.

Kont Leonard, yaprak gibi titriyordu:

-Ölenle ölünmez! Bağışla beni! Bütün servetimi veririm!..

Kara Murat dişlerini gıcırdatarak:

-Ölümden kurtulamayacaksın Kont ! dedi .. Hiç değilse kılıcını çek, kendini koru, erkek gibi öl!..

Kont Leonard başını salladı. Kanlı gözle -

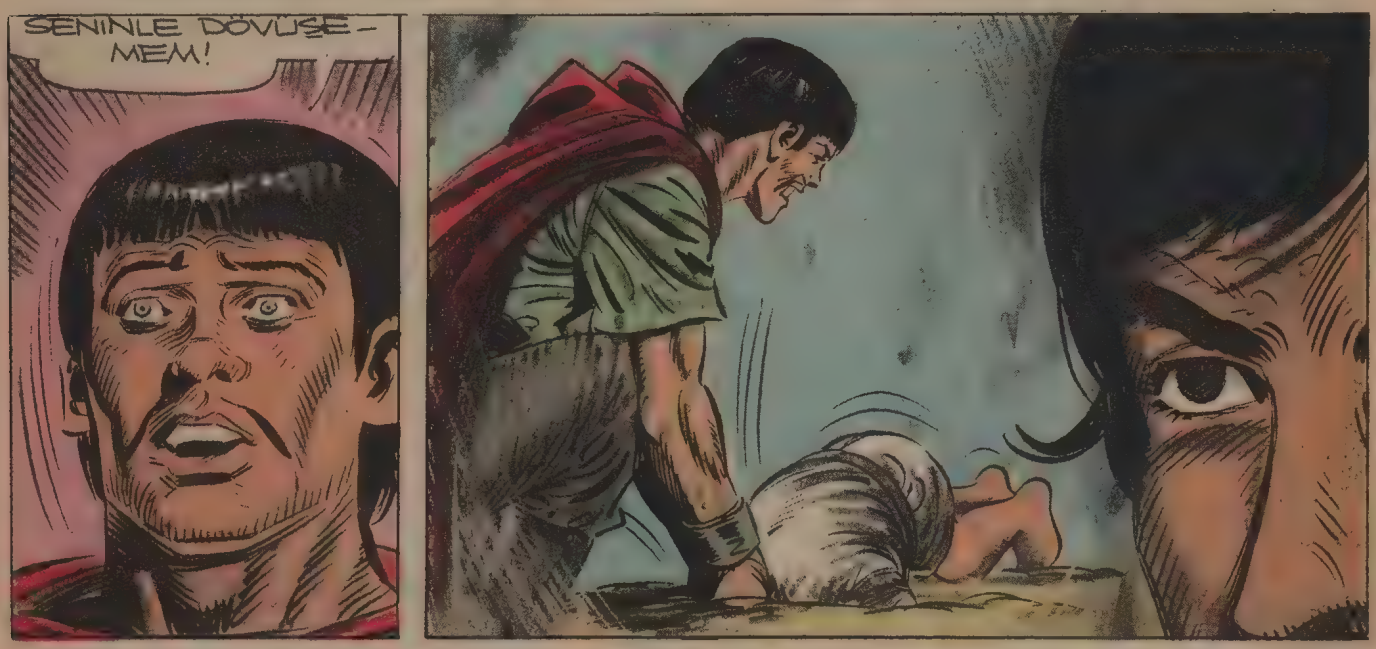

riyle çevresine bakarak:

-Seninle dövüşemem ! dedi. Beni yenersin . Kılıcımı çekmeme gerek yok... Kılıçsız birini öldüreceksen, hiç durma vur!

Kont kurnaz bir insandı.

Kara Murat'ı en zayıf yerinden yakalamaya çalışıyordu. Delikanlı ona iğrenerek baktı.

Zalim insanların pek çoğu gibi, Kont Leonard da korkak, yüreksiz, aşağılık biriydi...

Böyle bir insan müsveddesini öldürmek Kara Murat'a çok ağır gelecekti....

Bir an gözlerini kapadı...

Öldürülen arkadaşları, sırtına saplanan mızrakla can veren yengesi, başı toprağa gömülerek canavarca boğulan küçük yeğeni, onun mini mini cesedi gözlerinin önüne gelince sapsarı kesildi, kini kalbini yakan bir alev halini aldı...

Yüreği şimdi öldürücü bir öfkeyle kabarmıştı. Kafasını ölüm ve intikam düşünceleri tırmalıyordu...

Korkunç bakışlarını Kont'a dikti:

-Öleceksin! dedi.

Kont'un yüzündeki son umut ifadesi de kayboldu... Zengindi... Pek çok insana sözü geçiyordu... Kudretli ve kuvvetliydi.. Ama bu müthiş Türk'e karşı giriştiği her işte yenik düşmüş, kırılmış, ezilmişti...

Şimdi de canını kaybetmek üzereydi...

Ağlayıp inlemeye, göğsünü yumruklayarak yalvarmaya başladı. Yaralı bir köpek gibi uluyordu:

-Acı bana yiğidim! Ben ettim, sen etme! . Yaşamak istiyorum... Öldürme beni...

Kara Murat, bir süre daha yaşayabilmek için bu denli küçülen, zilletin bu derecesine düşen Kont

Leonard'a, bir köpeğe bakar gibi baktı:

-Sana acımak mı? Sana acımak, öyle mi? Sen birçok masum insanın canına kıyarken onlara hiç acıdın mı? Bu duygu içini biraz olsun yaktı mı?

Kont titriyor, yüreği göğsünü parçalayacakmış gibi çarpıyordu.

Kara Murat devam etti:

-Sana hiç kötülük yapmamış olan arkadaşlarımı öldürttün. Sana hiç bir fenalığı dokunmamış olan zavallı Gülser'i, onun minik oğlu Ali'yi katlettin... Birçok masumun canına kıydın.. Söyle... Onlar ölümü hak etmek için sana ne yapmışlardı?

Kont cevap vermedi. Sanki yaşamıyor, can çekişiyor gibiydi. Hiç bir gücün artık kendisini kurtaramayacağını anlıyordu...

Etrafta biriken rahibeler bile:

-Öldür onu! Öldür onu! diye haykırıyorlardı..

Kara Murat kılıcını doğrulttu, Kont Leonard'a doğru yürüdü:

-Madem kılıcını çekmiyorsun, ben de seni böyle öldürürüm!

Delikanlı, bu sözleri söylerken, kılıcını Leonard'ın kalbinin üzerine dayadı.. Kolunu hafif-

tan aciz bir insanı öldüremeyeceğini anladı:

-Seni şu anda öldürebilirim... Ama az önce söylediklerin doğru... Silahsız ve savunmasız birini öldürmek bana şeref vermez. Bu yüzden sana daha büyük bir ceza vereceğim.. Eğer insan-san, bu cezan ömrün oldukça sürecek.. Seni yaşamaya mahkûm ediyorum... Bunca kötülük yaptığın Kara Murat seni bağışlıyor... Bana yalvardı-

çe itse onu öldürebilirdi.

Kont Leonard'ın korku içinde çırpınan kalbi, göğsünden fırlayacakmış gibi çarptı. Ağzı açık kaldı, gözleri döndü, duvara dayanan vücudu öyle güçsüzleşmişti ki, bükülen bacakları tutmuyor, vücut sanki sadece kılıcın sağladığı denge ile ayakta duruyordu.

Kara Murat bütün öfkesine, içini saran kine, korkunç nefrete rağmen, kendisini savunmak-

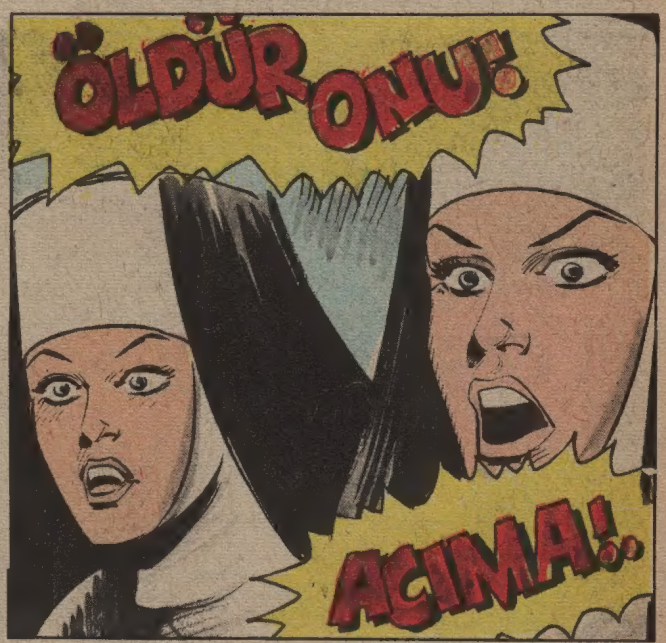

ğını, köpekler gibi uluduğunu, göz yaşı dökerek af dilendiğini daima hatırlayacak, insanlıktan biraz nasibin varsa, yaptığın kötülüklerden utanarak acı çekeceksin... İşte senin cezan...

Etrafta biriken rahibeler:

-Öldür onu. Acıma! diye bağırdılar.

Ama Kara Murat onları dinlemedi. Soğuk bir tavırla:

Böyle aşağılık bir insan öldürülmeye değ - mez! diyerek kılıcını onun göğsünün üzerinden çekti, dönerek Liza'ya doğru yürüdü...

O anda garip bir şey oldu.

Kont Leonard'ın vücudu sallandı, hiç bir şe- ye dayanmadığı için duvardan kaydı ve yere yı - ğıldı...

Adam, ölümlerin en korkuncunu beklerken hayata dönmenin sevinciyle bayılmıştı...

Liza güzel başını Kara Murat'ın geniş göğ- süne dayadı:

-Seni seviyorum! dedi. Yalnız bedenini de - ğil, soylu ruhunu seviyorum... En büyük düşma - nını bile affedebilen insan, tapılacak bir insandır.

Bu sırada rahibelerle muhafızların arasın - daki kavga bitmişti...

Avluda korkunç bir manzara vardı.

Kadınlar yerlere yığılan ceset kümelerin

deki ölülerin gözlerine, ellerindeki bıçaklarla ni - şan alıyor ve bir vuruşta gözlerini oydukça se - vinç içinde bağırışıyorlardı..

Bir ölünün gözleri oyulunca neşeli kahkaha- lar atarak ötekine geçiyorlar, eğlenceli bir oyun gibi ölü gözlerini oymaya devam ediyorlardı.. Az sonra duvarın dibinde bayılıp kalmış olan Kont Leonard'ın önüne geldiler...

Bir rahibe haykırdı:

-Aaa... Bu kont değil mi ?

-Ölmüş galiba?

-Hadi, onun gözlerini de çıkaralım!

Bıçaklarını nişanlayarak bir hamlede Kont Leonard'ın iki gözünü birden oydular...

Bıçaklar, gözlerin yuvalarında çevrildi, ka - buğundan çıkan yumurta sarısı gibi fırladı gözler.

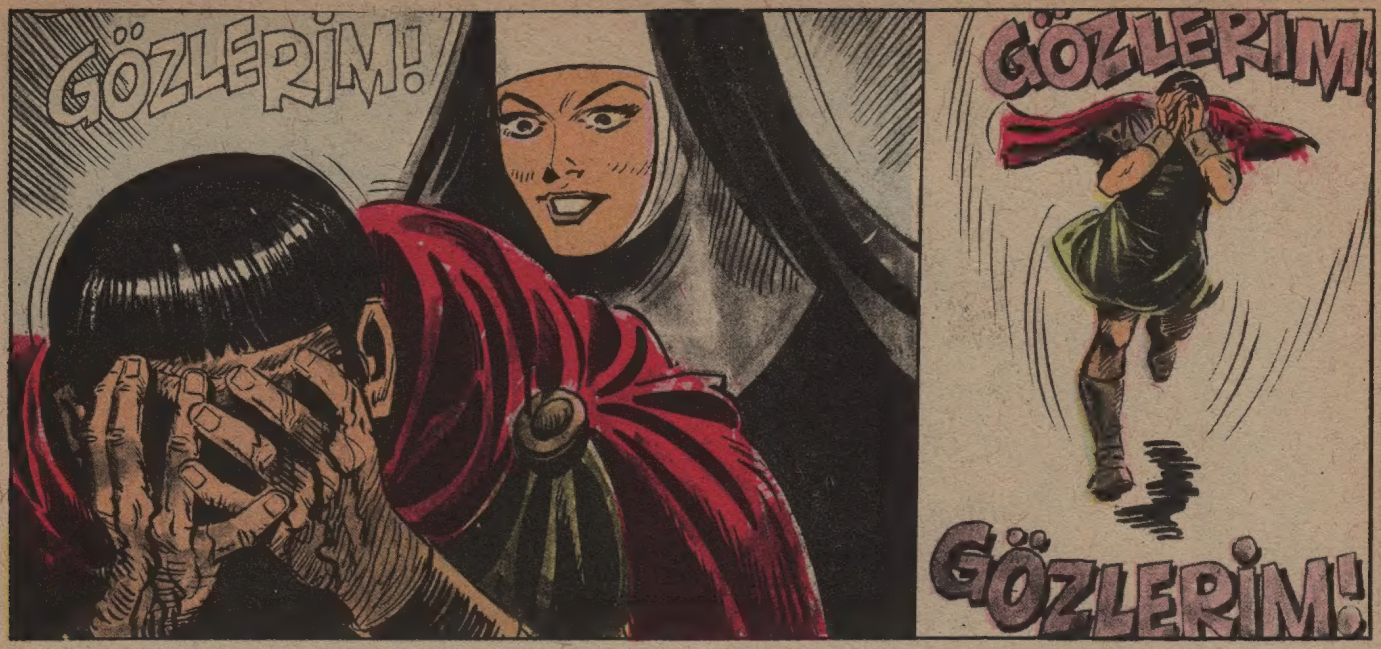

Kont Leonard, duyduğu korkunç acının etkisiyle kendine geldi...

Rahibeler, "Aaa! Ölmemiş!" diye şaşırdılar...

Kont'un boğazından, insan sesine benzemeyen bir haykırış fırladı... Bu aslında, haykırıştan çok, ulumaya benziyordu...

Adam birden ellerini yüzüne götürdü. O an, içine düştüğü dehşet anlatılamayacak kadar büyüktü. Tüyler ürpertici bir sesle:

-Gözlerim!..Gözlerim! diye haykırdı.

Gözlerinin yerinde kanlı birer çukur vardı.

Ayağa fırladı... Görmeden, çılgıncasına, sağa sola koşmaya başladı.. Yüzünü elleriyle kapamıştı... Parmaklarının arasından oluk gibi kan akıyor, kollarından süzülüp pantolonuna iniyordu.

Hüzünlü, korkunç, içler acısı bir manzaraydı bu...

Kont Leonard, başına gelen felâketi anlamıştı. Duyduğu büyük acının yanında, kör olmanın ıstırabı, içini ateş gibi yakıyordu...

-Alçak Kara Murat! Bana bunu yapmamalıydın!..Öldür beni... Öldür! diye uludu.

Sonra duyduğu acıya daha fazla dayanamayarak tekrar düştü, bayıldı...

Kara Murat Kont Leonard'a acıyarak baktı.

Duvarın dibinde köpek leşi gibi yatıyordu.

Rahibeler:

-Öldürelim! Öldürelim! diye haykırdılar.

Kara Murat onları durdurdu:

-Ne yapıyorsunuz? Adamı sevindireceksiniz... Bu durumda onu öldürmek, yaşamak işkencesinden kurtarmak demektir...

Sonra Liza'ya döndü:

-Onu ben affettim ama, Allah affetmedi!dedi.

★★★

Bu olaydan üç ay sonra Trabzon, Türklerin eline geçti.

İmparator David Komnenos bir sabah, Osmanlı Ordularını Trabzon surlarının önünde görünce dehşet içinde kaldı...

Kızını Akkoyunlu Türk Devleti'nin hüküm-

içinde beni esir edip sarayımdan kaçırmıştı. Biz, bir Türk'le bile baş edemezken, koca ordunuza karşı nasıl dayanabilirdik sultanım?

Fatih sordu:

-Kimdi bu yiğit?

İmparator, kısa bir an düşündükten sonra

darı Uzun Hasan'la evlendirmişti ama kudretli damadı bile onu bu acı sondan kurtaramamıştı...

İmparator, vakit geçirmeden Fatih Sultan Mehmet'in ayağının toprağına yüz sürerek canını kurtardı. Padişah ona:

-Neden savaşmadan ülkeni teslim ettin?diye sorunca David Komnenos şu cevabı verdi:

-Sizin bir tek adamınız, yüzlerce askerimin

cevap verdi:

-Kara Murat'tı adı...

Padişahın yüzünde gurur dolu bir gülümseme belirdi, gözlerinin içi parlayarak:

-Kara Murat mı? O yapar! dedi.

Bu serüvenin sonu